

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

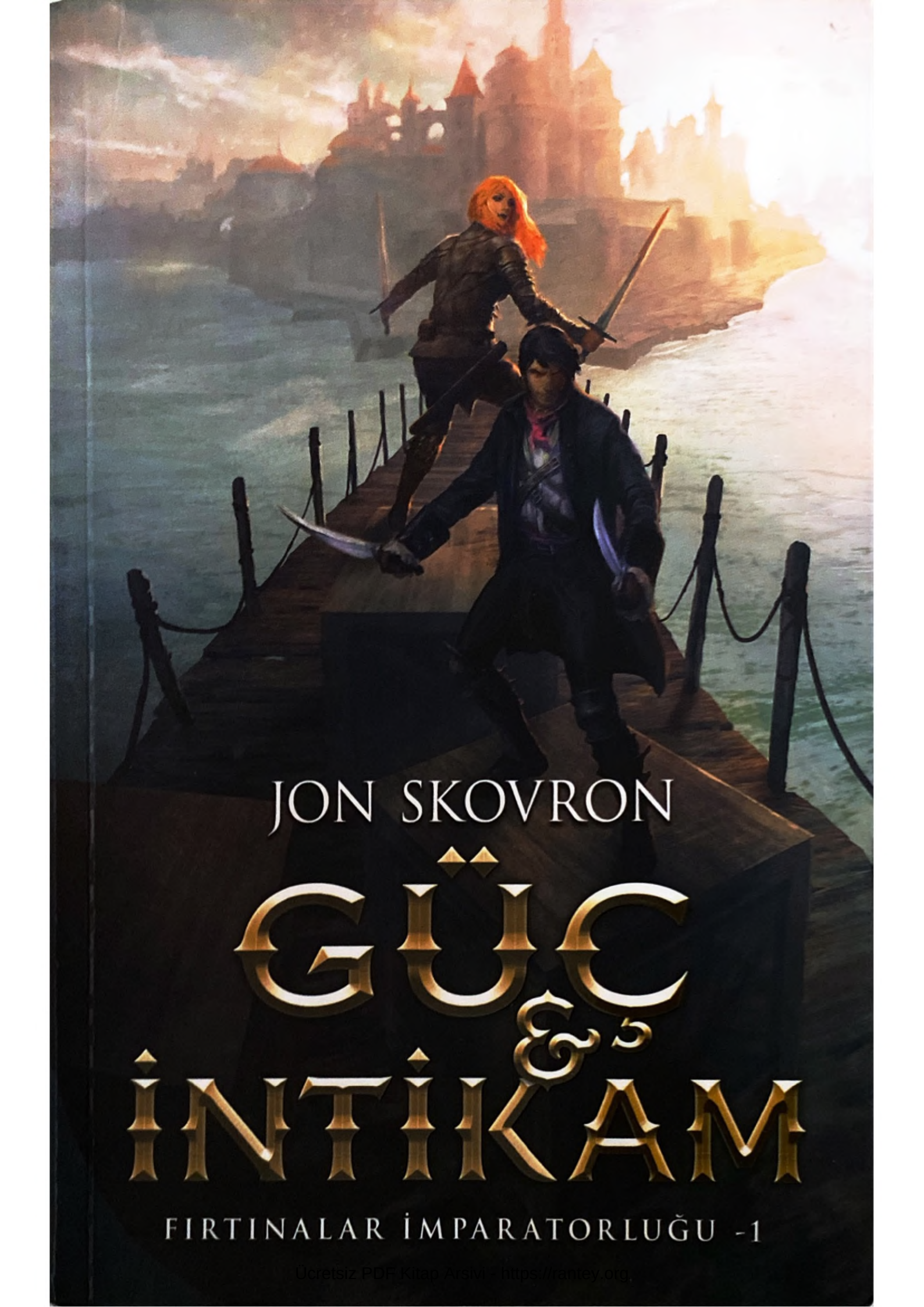
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JON SKOVRON

GÜÇ & İNTİKAM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -1

“Sana bir kez daha soracağım, çocuk,” dedi, yine de sesi hâlâ sakindi. “Adın ne?”

Kız, sadece ona baktı.

“Nereden geliyorsun?”

Kız bakmaya devam etti.

“Sen bir...” Sormak şöyle dursun, bunu düşündüğüne bile inanamıyordu. “Sen Bleak Hope’tan* mısın?”

O zaman kız, bir hipnozdan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptı. “Bleak Hope.” Uzun süredir kullanmadığı sesi kısılmıştı. “Evet. Bu benim.” Konuşma tarzındaki bir şey Toa’nın bir ürpertiye bastırmasına yol açtı. Kızın sesi de gözleri kadar boştu.

“Gemime nasıl bindin?”

Kız, “Bu, daha sonra oldu,” dedi.

Toa, “Neyden sonra?” diye sordu.

O zaman kız, ona baktı; gözleri artık boş değildi. Doluydu. Öyle doluydu ki Toa’nın yaşlanmış tuzlu kalbi göğsünün içinde bir paçavra gibi bükülebilirmiş gibi hissettirdi.

Kız, “Sana anlatacağım,” dedi, sesi de gözleri gibi ıslak ve doluydu. “*Sadece* sana anlatacağım. Sonra bunu bir daha asla dile getirmeyeceğim.”

* Bleak Hope: ‘Umutsuz Umut’ ya da ‘Kasvetli Umut’ anlamında kullanılır.

GÜÇ & İNTİKAM

Özgün Adı: Hope and Red
Jon Skovron

Çeviren : Deniz Bostancı
Editör : Sibel Çelik
Düzeltili : Ebru Dolkadir
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak İllüstrasyon : Art © Johann Bodin / Bragelonne 2017
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş
Harita Tasarım : © Tim Paul

Türü: Genç Yetişkin - Fantastik
Kitap No: 2492
Yayınevi Sertifika No: 12330

1. Baskı: Mart 2023
ISBN: 978-625-448-993-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Jon Sovron, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

JON SKOVRON

GÜÇ İNTİKAM

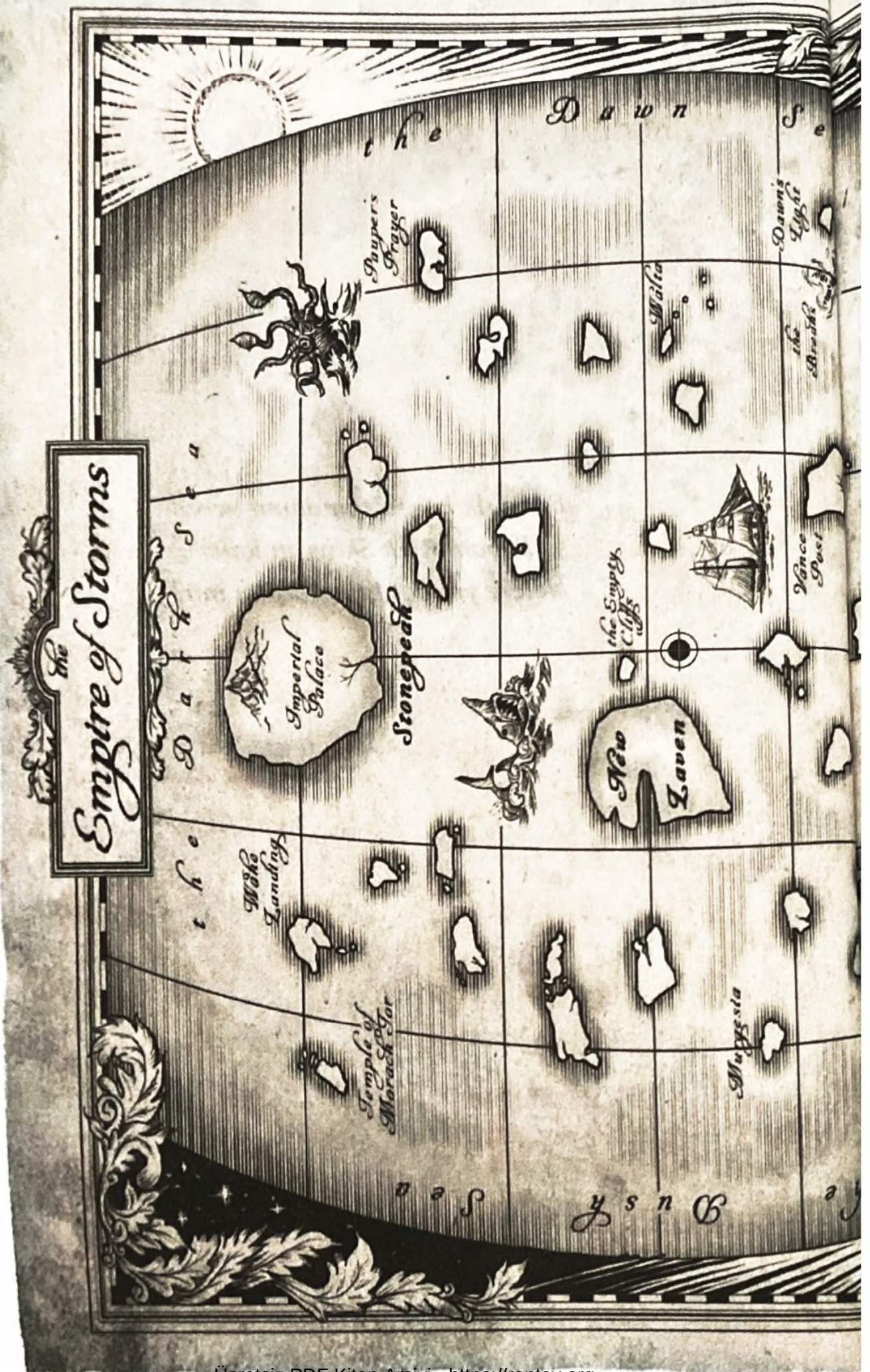
FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -1

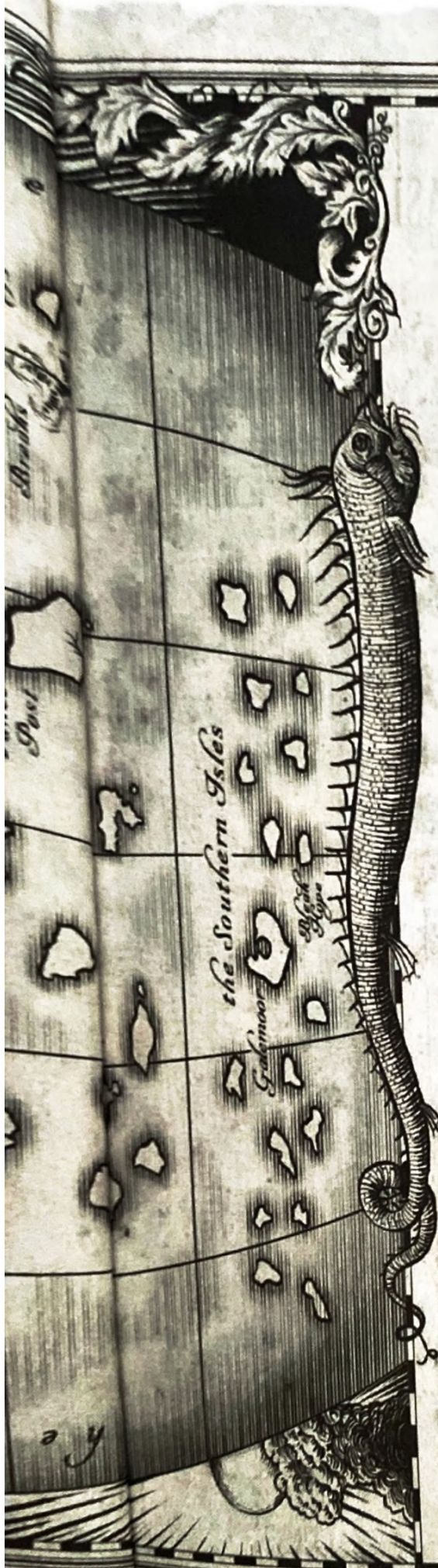
Çeviren: Deniz Bostancı

*Bana ilk kurgu romanımı veren
babam Rick Skovron için.
Nelere yol açtığını gördün mü?*

a. Peace on Wind	i. The Three Cups
b. Moonflower Landing	j. The Hole
c. Harvest Way	k. Gunpowder Hall
d. Pastinas Manor	l. The Drowned Rat
e. Imperial Garrison	m. The Rag and Boards
f. Bayview Gallery	n. Slice of Heaven
g. Madam Destiny's House of All	o. The Sailor's Mother
h. Apple Grove Manor	p. Point of No Return
	q. Big Sig's Gaming Hall

New Laven

HARİTA AÇIKLAMASI

İLK SAYFA

The Empire of Storms: Fırtınalar İmparatorluğu

The Dark Sea: Karanlık Deniz

The Dusk Sea: Alacakaranlık Denizi

The Dawn Sea: Şafak Denizi

Imperial Palace: İmparatorluk Sarayı

Stonepeak: Kaya Tepesi

Wake Landing: Uyanış İskelesi

Temple of Morack Tor: Morack Tor Tapınağı

Murgesta: Murgesta

New Laven: New Laven

The Empty Cliffs: Boş Falezler

Pauper's Prayer: Yoksulun Yakarışı

Walta: Walta

Vance Post: Vance Ordugâhı

The Breaks: Açıklıklar

Dawn's Light: Şafak Işığı

İKİNCİ SAYFA

The Southern Isles: Güney Adaları

Galemoor: Fırtına Kırıları

Bleak Hope: Kasvetli Umut

İKİNCİ SAYFA, SOL ALT:

New Laven

Hollow Falls: Çukur Şelaleler

Keystone: Anahtar Taş

Silverback: Gümüş Sırt

Hammer Point: Çekiç Ucu

Paradise Circle: Cennet Çemberi

- a. Peace on Wind: Rüzgârda Barış
- b. Moonflower Landing: Ayçiçeği İskeleyi
- c. Harvest Way: Hasat Yolu
- d. Pastinas Manor: Pastinas Konağı
- e. Imperial Garrison: İmparatorluk Garnizonu
- f. Bayview Gallery: Koy Manzarası Galerisi
- g. Madam Destiny's House of All: Madam
Destiny'nin Herkese Açık Evi
- h. Apple Grove Manor: Elma Bahçesi Konağı
- i. The Three Cups: Üç Kupa
- j. The Hole: Delik
- k. Gunpowder Hall: Barut Salonu
- l. Drowned Rat: Boğulmuş Sıçan
- m. Rag and Boards: Paçavra ve Tahtalar
- n. Slice of Heaven: Cennetten Bir Dilim
- o. Sailor's Mother: Denizcinin Anası
- p. Point of No Return: Geri Dönüş Yok
Noktası
- q. Big Sig's Gaming Hall: Big Sig'in Oyun
Salonu

BİRİNCİ BÖLÜM

*Her şeyini yitirmiş olanlar herhangi biri olmakta özgürdür.
Bu, ödenecek yüksek bir bedeldir ama azamet
her zaman böyledir.*

-Fırtınalar Kitabı'ndan

1

Kaptan Sin Toa bu denizlerde yıllardır ticaret yapıyordu ve daha önce buna benzer şeyler görmüştü. Ama bu, durumu hiç de kolaylaştırmıyordu.

Bleak Hope köyü, imparatorluğun sınırındaki soğuk Güney Adaları'nda küçük bir topluluktı. Kaptan Toa bu kadar güneye inen birkaç tüccardan biriydi ve o bile sadece yılda bir seferdi. Kış ayları boyunca denizin üzerinde oluşan buz tabakası oraya ulaşmayı neredeyse imkânsız hale getirirdi.

Yine de kurutulmuş balık, balina kemiği, balina yağından elde edilen işlenmemiş lamba yağı, Stonepeak veya New Laven'da çok para getiren iyi mallardı. Köylüler, Güneyli tarzlarıyla kendilerince her zaman nazik ve yardımsever davranırdı. Ayrıca o sert koşullarda yüzyıllardır yaşamayı başarmış bir topluluktı ki Toa bu özelliklerine büyük bir saygı duyuyordu.

Bu yüzden köyden geriye kalanlara bakarken içi bir hüznle burkuldu. Gemisi dar limana doğru süzülürken toprak patikaları ve taş kulübeleri taradı, bir yaşam belirtisi görmedi.

İkinci kaptan Crayton, “Mesele nedir, efendim?” diye sordu. İyi bir adamdı. Kendi payına düşen işlerle ilgili biraz yalancı olmakla beraber kendince sadık biriydi.

Toa sessizce, “Burası ölü bir yer,” dedi. “Burada karaya çıkmayacağız.”

“Ölü mü, efendim?”

“Burada yaşayan tek bir ruh bile yok.”

Crayton, “Belki bir tür yöresel dinî toplantıya falan gitmişlerdir,” dedi. “Bu uzak Güney topraklarında yaşayan halkın kendi gelenek ve görenekleri vardır.”

“Korkarım öyle değil!”

Toa kalın, yara izleriyle dolu bir parmağını limana doğru uzattı. Ormanın içine doğru giden uzun bir tabela çakılmıştı. Tabelanın üzerine siyah bir oval çizilmişti ve ovalden aşağıya doğru sekiz tane siyah çizgi akmıştı.

Crayton, el örgüsü beresini çıkartarak “Tanrı onları korusun,” dedi.

Toa, “Sorun da bu,” dedi. “Tanrı onları korumamış.”

İki adam işarete bakarak öylece durdu. Toa’nın uzun yün paltosunu ve sakalını çekiştiren soğuk rüzgârın dışında başka ses yoktu.

“Ne yapacağız, efendim?” diye sordu Crayton.

“O sahile çıkmayacağımız kesin. Adamlara demir atmalarını söyle. Geç oluyor. Bu sığ sularda karanlıkta seyretmek istemiyorum, bu yüzden geceyi burada geçireceğiz. Sakın hata yapmayın, sabahın ilk ışıklarıyla denize açılacağız ve bir daha asla Bleak Hope’un yakınlarına gelmeyeceğiz.”

Ertesi sabah yelken açtılar. Toa, üç gün içinde Galemoor Adası'na ulaşmayı ve oradaki keşişlerin elinde kayıplarını unutturacak kadar iyi bira olmasını umuyordu.

Kaçak yolcuyu bulduklarında ikinci gecelerindeydiler.

Toa, kabin kapısını döven yumruk sesiyle uyandı.

Crayton, "Kaptan!" diye sesleniyordu. "Gece nöbetçileri. Bir... kız çocuğu buldu."

Toa inledi. Uykuya dalmadan önce içkiyi biraz fazla kaçır-mıştı ve gözlerinin arkasına delici bir sancı çoktan yerleşmişti.

Bir dakika kadar sonra, "Bir kız çocuğu mu?" diye sordu.

"E-e-evet, efendim."

Hamağından kalkarken, "Cehennem suları," diye geveledi. Soğuk ve ıslak pantolonunu, gocuğunu ve botlarını giydi. Gemide küçük bile olsa bir kızın olması, bu Güney denizlerinde kötü şans getirirdi. Bunu herkes bilirdi. Kaçak yolcudan nasıl kurtulacağını düşünürken kapıyı açtı ve yün şapkasını ellerinin arasında evirip çeviren Crayton'ı tek başına görünce şaşırdı.

"Ee? Kız nerede?"

Crayton, "Kıç tarafında, efendim," dedi.

"Neden bana getirmediğiniz?"

"Biz, ee... yani, adamlar onu istiflenmiş halatların arkasından çıkaramıyorlar."

"Çıkaramıyorlar..." Toa neden kimsenin içeriye uzanıp sopayla onu bayıltarak tutup dışarıya çekmediklerini merak ederken bir of çekti. Küçük bir kızın karşısında yumuşamak adamlarına göre bir hareket değildi. Belki de Bleak Hope yüzündendi. Belki o köyün korkunç kaderi, adamları her zamanki Cennet arayışlarını biraz daha bilinçli hale getirmişti.

“Pekâlâ,” dedi. “Beni ona götür.”

Crayton, Kaptan’ın gazabının en şiddetli kısmına maruz kalmayacağını anlamının verdiği belli bir rahatlamaıyla “Evet, efendim,” dedi.

Toa, adamlarının yükün çevresinde istifli duran yedek hatların etrafında toplanmış olduğunu gördü. Ambar kapağı açıktı ve adamların hepsi karanlığa doğru bakıyor, birbirlerine mırıldanıyor ve lanetleri uzaklaştıracak birtakım işaretler yapıyorlardı. Toa, adamların birinden bir fener aldı ve küçük bir kızın adamlarını neden bu kadar korkuttuğunu merak ederek ışığı karanlık boşluğa doğru tuttu.

“Bak, kızım. Bir an önce...”

Kız, ağır halat yığınlarının ardında sıkışıp kalmıştı. Çok pis ve açlıktan ölüyor gibi görünüyordu, bunun dışında sekiz yaşında bir kız için sıradandı. Hatta soluk teni, çilleri ve neredeyse beyaz sanılacak kadar sarı saçlarıyla Güney’e has biçimde sevimli bile denebilirdi. Ama yüzünüze baktığında gözlerinde bir şey vardı. Boşluk hissi yaratıyordu hatta daha kötüsü. İçinizde olan bir sıcaklığı ezen buz havuzları gibiydiler. Tarih öncesinden kalma kadim gözlerdi bunlar. Kırıktılar. Çok şey görüp geçirmişlerdi.

Adamlardan biri, “Onu dışarıya çekmeye çalıştık, Kaptan,” dedi. “Ama oraya iyice sıkışmış. Ve bir de... o...”

Toa, “Evet,” dedi.

Başını çevirme dürtüsüne karşı koyup kendisini ona bakmaya devam etmeye zorlayarak açıklığın yanında diz çöktü.

“Adın ne senin?” diye sordu, bu sefer çok daha sessizdi.

Kız ona boş gözlerle baktı.

“Ben bu geminin kaptanıyım,” dedi. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Kız yavaşça bir kez baş salladı.

“Bu, gemideki herkes ben ne dersem onu yapmak zorunda demek. Sen de dâhil. Anlıyor musun?”

Yine bir kez başını salladı.

Toa kahverengi, kıllı ellerinden birini ambarın içine uzattı.

“Şimdi, kızım. Senden oradan çıkıp elimi tutmanı istiyorum. Bu gemide kimsenin sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum.”

Uzun bir süre kimse kıpırdamadı. Sonra kız çırpı gibi elini tereddütle uzatıp Toa’nın avucunun içine bıraktı.

—

Toa ve kız, Toa’nın üssüne geri dönmüşlerdi. Etrafta kendisine dik dik bakan bir düzine belalı denizci olmazsa kızın konuşmaya başlayacağını düşünmüştü. Ona bir battaniye ve bir fincan sıcak bira verdi. Biranın küçük bir kıza verilecek türden bir şey olmadığını biliyordu ama gemide bira dışında sadece su vardı ve su da boşa harcanamayacak kadar kıymetliydi.

Şimdi kendisi çalışma masasında, kız da ranzada oturuyordu; battaniye omuzlarının etrafına sıkıca sarılmıştı, minik elleri de bir fincan dumanı tüten birayı tutuyordu. Kız biradan bir yudum aldı ve Toa sert aromanın karşısında irkilmesini bekledi fakat kız sadece ağzındakini yuttu ve boş, kırık gözleriyle Toa’ya bakmaya devam etti. Bu gözler Toa’nın şimdiye kadar gördüğü en soğuk maviydi, en derin denizden bile daha koyuydu.

“Sana bir kez daha soracağım, çocuk,” dedi, yine de sesi hâlâ sakindi. “Adın ne?”

Kız, sadece ona baktı.

“Nereden geliyorsun?”

Kız bakmaya devam etti.

“Sen bir...” Sormak şöyle dursun, bunu düşündüğüne bile inanamıyordu. “Sen Bleak Hope’tan mısın?”

O zaman kız, bir hipnozdan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptı. “Bleak Hope.” Uzun süredir kullanmadığı sesi kısalmıştı. “Evet. Bu benim.” Konuşma tarzındaki bir şey Toa’nın bir ürpertiye bastırmasına yol açtı. Kızın sesi de gözleri kadar boştu.

“Gemime nasıl bindin?”

Kız, “Bu, daha sonra oldu.” dedi.

Toa, “Neyden sonra?” diye sordu.

O zaman kız ona baktı, gözleri artık boş değildi. Doluydu. Öyle doluydu ki Toa’nın yaşlanmış tuzlu kalbi göğsünün içinde bir paçavra gibi bükülebilirmiş gibi hissettirdi.

Kız, “Sana anlatacağım,” dedi, sesi de gözleri gibi ıslak ve doluydu. “*Sadece* sana anlatacağım. Sonra bunu bir daha asla dile getirmeyeceğim.”

—

Onlara kayalıkların orada katılmıştı. Onu bu yüzden gözden kaçırmışlardı.

Kız, kayalıkları çok severdi. Büyük dalgaların üzerinde kocaman, pürüzlü, siyah kayalıklara tırmanabilirdi. Birinden öbürüne atlayarak geçerken annesi dehşete kapılırdı. Ona,

“Kendini yaralayacaksın!” derdi. Kız da kendini gerçekten yaralardı. Sık sık. Bacakları ve dizleri, sert kenarlı kayalar yüzünden yaralarla ve kabuklarla kaplı olurdu. Ama o umursamazdı. Yine de kayalıkları severdi. Dalgalar çekildiğinde kayaların altlarında her zaman yarısına kadar gri kuma gömülü halde hazineler olurdu. Yengeç kabukları, balık kemikleri hatta bazen şanslı yaver giderse bir parça deniz camı bulurdu. Deniz camları onun için hepsinden daha değerliydi.

Bir akşam yemekten sonra karnı sıcak balık yahnisiyle doymuş, ateşin yanında otururken annesine “Bu nedir?” diye sormuştu. Elindeki kırmızı deniz camını kaldırıp ışığa tutmuş ve rengi kulübenin taş duvarlarında parlamıştı.

Babası için bir balık ağını tamir etmekte olan parmakları hızla çalışan annesi, “O, cam, benim küçük kızım,” demişti. “Deniz tarafından cilalanmış kırık cam parçaları.”

“Ama neden renkli?”

“Sanırım daha güzel görünsün diye.”

“Neden *bizim* de renkli camımız yok?”

Annesi, “Ah, bu sadece Kuzey’in süs merakı,” dedi. “Burada bizim işimize yaramaz.”

Bu, kızın deniz camına olan sevgisini daha da arttırmıştı. Kolye yapmak için bir kenevir ipine dizmeye yetecek kadarını topladı. Bunu, nadiren konuşan aksi bir balıkçı olan babasına doğum gününde hediye etti. Babası kolyeyi kösele gibi eliyle tuttu; parlak kırmızı, mavi, yeşil deniz camı parçalarını dikkatle inceledi. Kızının gözlerine bakınca ne kadar gururlu olduğunu, bu şeyi ne kadar sevdiğini gördü. Hava şartlarından çizgi çizgi olmuş yüzünde bir gülücükle kolyeyi boynuna bağladı. Diğer balıkçılar bu yüzden haftalar boyunca onunla alay

etti ama o sadece nasırlı parmaklarıyla kolyeye dokunup tekrar gülümsedi.

O gün *onlar* geldiğinde dalgalar yeni çekilmişti ve kız, yeni hazineler için kayaların diplerini araştırıyordu. Gemilerinin direklerinin en tepesini uzaktan görmüştü fakat ne olduğunu araştıramayacak kadar kendi avına odaklanmıştı. Nihayet deniz kabuğu ve balık kemiği koleksiyonunu incelemek üzere kayalardan birinin üstüne tırmandığında geminin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Büyük, kutu gibi bir şeydi; üç büyük yelkeni ve kenarları boyunca top lombozları vardı. Ticaret gemilerinden çok farklıydı. Kız, geminin görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Hemen ardından da köyünün üzerinden yükselen kalın duman bulutunu fark etti.

Çırpı gibi küçük bacakları kumun içinde ve uzun otların arasında çırpınarak çarpık çurpuk ağaçların arasından köyüne doğru koştu. Eğer yangın çıktıysa annesi kızın yatağının altındaki tahta sandığa saklanmış hazinesini kurtarmaya yeltenmezdi. Kız sadece bunu düşünebiliyordu. O hazineleri toplamaya kaybedemeyeceği kadar zaman ve çaba harcamıştı. Sahip olduğu en değerli şey oydu. Ya da kız öyle sanıyordu.

Köye yaklaştığında yangının bütün köye yayıldığını gördü. Miğferleri ve armalı göğüs zırhlarıyla beyaz ve altın rengi üniformalı, tanımadığı birtakım adamlar vardı. Bunların asker olup olmadıklarını merak etti. Ama askerlerin halkı koruması gerekirdi. Bu adamlarsa herkesi köyün ortasında büyük bir küme halinde toplamış, üzerlerine kılıç ve tüfek sallıyorlardı.

Kız silahları görünce olduğu yerde durdu. Daha önce bir kez silah görmüştü. O da köyün yaşlısı olan Shamka'ya ait-

ti. Her kış Yeni Yıl arifesinde, uykusundan uyandırıp güneşi geri getirmek üzere aya ateş ederdi. Bu askerlerin ellerindeki silahlar değişik görünüyordu. Tahta saplarına, demir tüplerine ve çekiçlerine ek olarak bu silahların yuvarlak bir silindirleri vardı.

Kız yaklaşıp mı yoksa kaçıp uzaklaşıp mı diye karar vermeye çalışırken Shamka kulübesinden çıktı, öfkeyle bağırdı ve silahını en yakındaki askere doğru ateşledi. Kurşunu yer yemez askerin suratı oyuldu ve arka üstü çamurun içine düştü. Diğer askerlerden biri silahını kaldırıp Shamka'ya ateş etti ama ıskaladı. Shamka zaferle güldü. Sonra asker yeniden doldurmaksızın silahını bir kez daha ateşledi. Göğsünü avuçlayıp yere devrilen Shamka'nın yüzü şaşkınlık doluydu.

O sırada kız, neredeyse çılgılık atacaktı. Kendine engel olmak için elinden geldiğince dudaklarını ısırıp ve kendini uzun otların içine attı.

O soğuk ve çamurlu tarlada saatlerce saklandı. Dişleri birbirine çarpmasın diye çenesini sımsıkı tutmak zorunda kalmıştı. Askerlerin birbirlerine bağırdıklarını, garip bir çekiçleme ve kanat çırpma sesi duyuyordu. Arada sırada köylülerden birinin imparatoru kızdıracak ne yaptıklarını öğrenmek için yalvaran sesini duyuyordu. Aldıkları tek cevap sert bir tokat sesiydi.

Kız, uyuşmuş bacaklarını çekip yeniden bakmak için diz çöktüğünde hava kararmış ve yangınlar sönmeye yüz tutmuştu.

Kasabanın merkezinde kocaman, kahverengi, kanava bir çadır kurulmuştu; köydeki kulübelerden beş kat daha büyüktü. Çevresinde çember şeklinde duran meşaleli nöbetçi askerler

vardı. Etrafta köylü dostlarından hiçbirini göremiyordu. Tedbirle emekleyerek biraz daha yaklaştı.

Çadırın girişinde üniforma yerine uzun, kapüşonlu, beyaz pelerin giyen bir adam duruyordu. Elinde büyük, tahta bir sandık vardı. Askerlerden biri, çadırın girişindeki kanatlardan birini açtı. Pelerinli adam, kendisine eşlik eden bir askerle beraber çadırdan içeriye girdi. Birkaç dakika sonra tekrar dışarıya çıktılar, artık adamın elinde sandık yoktu. Asker, giriş açık kalacak şekilde kapı kanadını bağladı sonra açıklığı en küçük kuşun bile geçemeyeceği kadar ince bir ağla kapattı.

Askerler dışarıya küçük bir masayla sandalye çıkarıp önüne koyarlarken adam cebinden bir defter aldı. Masaya oturdu ve bir asker ona tüy kalemle mürekkep verdi. Adam derhal yazmaya başladı, sıklıkla durup ağın arasından çadırın içine bir göz atıyordu.

Çadırın içinden çığlıklar yükselmeye başladı. Kız o zaman bütün köylülerin içeride olduğunu fark etti. Neden çığlık attıklarını bilmiyordu, öyle korkmuştu ki çamurun içine geri düştü ve sesi engellemek için elleriyle kulaklarını kapattı. Çığlıklar sadece birkaç dakika sürdü, kızın cesaretini toplayıp yeniden bakabilmesi ise uzun zaman aldı.

Çadırın girişindeki tek meşalenin haricinde her yer artık tamamen karanlıktı. Askerler gitmiş, bir tek pelerinli adam kalmıştı, hâlâ defterine bir şeyler karalıyordu. Arada sırada çadırın içine bakıyor, cep saatini kontrol ediyor ve kaş çatıyordu. Kız, askerlerin nereye gittiklerini merak etti; daha sonra limana demir atmış, kutuya benzeyen tuhaf geminin aydınlatıldığını fark etti ve kulak kabarttığında kaba erkek seslerini ayırt edebildi.

Uzun otların arasından sürünerek adamlara en uzak taraftan çadırın kenarına yanaştı. Adam onu görebilirdi. Ama yazısına öyle gömülmüştü ki yanından yürüyerek geçse bile onu fark etmezdi. Öyleyken bile uzun otlarla çadırın arasındaki açıklıktan sürünürken kızın kalbi hızla çarpıyordu. Nihayet çadıra ulaştığında alt tarafının yere sımsıkı çakıldığını gördü, öyle ki altından geçebilmek için kazıklardan birkaçını sökmek zorunda kalmıştı.

İçerisi daha da karanlık, hava yoğun ve sıcaktı. Köylüler gözleri kapalı, birbirlerine ve kalın çadır direklerine zincirlenmiş halde yerde yatıyordu. Tam ortada tahta sandık, kapağı açık olarak duruyordu. Yerde de kuş büyüklüğünde yabanarısı ölüleri vardı.

Uzak köşede annesiyle babasının diğerleri gibi hareketsizce yattıklarını gördü. Çabucak yanlarına gitti, korkudan midesinden yukarıya doğru bir bulantı yükseliyordu.

Ama sonra babası hafifçe kıpırdadı ve kız büyük bir rahatlama hissetti. Belki de onları hâlâ kurtarabilirdi. Yavaşça annesini sarstı, annesi tepki vermedi. Babasını sarstı, o da sadece gözlerini açmadan bir anlığına kırpıştırarak inledi.

Kız, acaba zincirleri açabilir mi diye bakmak için etrafını araştırdı. Kulağının dibinde yüksek sesli bir vızıltı duydu. Başını çevirince omzunun üstünde uçan dev gibi bir yabanarısı gördü. Arı onu sokamadan yüzünün önünden bir el hızla geçip arıyı yan tarafa tokatladı. Bir kanadı kırılan yabanarısı kendi etrafında hızla dönüp yere düştü. Kız, arkasına dönünce yüzü acıyla çarpılmış babasını gördü.

Babası kızın kolunu yakaladı. “Git!” diye homurdandı. “Uzaklaş!” Sonra kızı öyle sert ittirdi ki kız sırtüstü yere düştü.

Kız dehşet içinde babasına baktı, yüzündeki korkunç acı ifadesini silmek için bir şey yapmak istiyordu. Etrafındaki diğer insanlar da babası gibi yüzleri acıyla çarpılmış halde kıpırdanıyorlardı.

Sonra babasının deniz camı kolyesinin tuhaf bir şekilde zıpladığını gördü. Daha yakından baktı. Yine oldu. Babası sırtını yay gibi gerdi. Gözleri ve ağzı çığlık atar gibi kocaman açıldı, sadece ıslak bir lıkırtı sesi geldi. Ensesinden parmak kalınlığında beyaz bir kurtçuk çıktı. Başka kurtçuklar göğsünden ve karnından çıkarken oluşan deliklerden kan sızıyordu.

Annesi nefesini tutarak uyandı, gözleri çılgın gibi kocaman açılmıştı. Derisi kıpırdanmaya başlamıştı bile. Kadın elini uzatıp kızının adını seslendi.

Kızın etrafında diğer köylüler, içlerinden kurtçuklar çıkarırken zincirlerinin içinde kıvranıyordu. Çok geçmeden bütün zemin kıvranan beyaz bir kütleyle kaplanmıştı.

Kız kaçmak istiyordu. Ama bunun yerine annesinin elini tutup kurtlar onu içten içe yerken kıvranıp sarsılmasını izledi. Annesi hareketsiz kalıncaya kadar ne yerinden kıpırdadı ne de gözlerini ondan ayırdı. Ancak o zaman ayağa kalktı, çadır duvarının altından geçti ve koşarak uzun otların arasına geri döndü.

Şafak vakti askerler ellerinde bez çuvallarla geri dönerken uzaktan seyretti. Pelerinli adam bir süreliğine çadıra girdi, sonra dışarıya çıktı ve defterine biraz daha yazdı. Bunu iki kere daha yaptı, sonra askerlerden birine bir şey söyledi. Asker başını salladı, bir işaret verdi ve çuvalları taşıyan grup çadıra

doluştı. Dışarıya çıktıklarında çuvalların içi, kızın kurtçuklar olduğunu düşündüğü, kıpırdayan kabarıklıklarla doluydu. Bu çuvallar gemiye taşınırken geride kalan askerler çadırı söküp içerideki cesetleri açıkta bıraktı.

Askerler yığın halindeki cesetlerin zincirlerini çözerken perlerinli adam izledi. O öylece dikilirken kız da adamın yüzünü hafızasına kazıdı. Kahverengi saçlar, zayıf çene, sol yanağında yanık izi olan, fareye benzer sivri bir surat.

Sonunda büyük, kutuya benzeyen gemileri yelken açıp gitti, limana da garip bir tabela çaktılar. Artık görünmez olduklarında kız sürünerek köye geri döndü. Kızın günlerini aldı. Belki de haftalarını. Ama köylülerin hepsini teker teker gömdü.

—

Kaptan Sin Toa kıza dikkatle baktı. Hikâyesi boyunca yüzü, fal taşı gibi açılmış gözlerle dehşet ifadesini korumuştı. Şimdi onu ambardan çıkardığı zaman gördüğü soğuk boşluğa geri dönmüştü.

“Bu ne kadar önceydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi kız.

“Güverteye nasıl çıktın?” diye sordu. “Rıhtıma hiç yanaşmadık.”

“Yüzdüm.”

“Oldukça uzak bir mesafe.”

“Evet.”

“Peki, şimdi seninle ne yapacağım?”

Kız omuz silkti.

“Gemi, küçük bir kıza uygun bir yer değildir.”

Kız, “Hayatta kalmalıyım,” dedi. “O adamı bulabilmek için.”

“Onun kim olduğunu biliyor musun? O işaretin ne anlama geldiğini?”

Kız başını iki yana salladı.

“O, imparatorluk biyo-büyücülerinin armasıdır. O adama yaklaşmayı hiç istemezsin.”

Kız, alçak sesle, “Yaklaşacağım,” dedi. “Bir gün. Tüm hayatım boyunca sürse bile. Onu bulacağım. Ve öldüreceğim.”

—

Kaptan Sin Toa, kızı gemide tutamayacağını biliyordu. Genç kızların, sekiz yaşında olanların bile bu sularda deniz yılanlarının dikkatini bir kova dolusu kan gibi çekeceği söylenirdi. Gemide bir kız bulundurma fikri bile tayfanın ayaklanmasına yol açardı. Yine de onu gemiden atamaz veya boş kayalıklarda terk edemezdi. Ertesi gün Galemoor Adası’na indiklerinde Vinchen Tarikatı’nın başkanı Hurlo adındaki yaşlı bilge keşişin yanına gitti.

“Bu kız, kimsenin görmemesi gereken şeyler gördü,” dedi. İkisi manastırın taşlık avlusunda durdu; yüksek, tepelerinde siyah taştan tapınak yükseliyordu. “Kız zavallının teki. Manastır hayatı onun için tek seçenek olabilir.”

Hurlo, ellerini siyah cüppesinin kol yenlerinden içeriye soktu. “Seni anlıyorum, Kaptan. Gerçekten anlıyorum. Fakat Vinchen Tarikatı sadece erkekler içindir.”

Toa, “Bir hizmetçiye kesinlikle ihtiyacınız olacaktır,” dedi. “O, çok çalışmaya alışkın bir köylü.”

Hurlo başını salladı. “Olabilir. Peki yaşı ilerleyip çiçek açtığı zaman ne olacak? Erkek kardeşlerim için büyük bir dikkat dağınıklığına yol açacaktır, özellikle genç olanlar için.”

“O halde onu çiçek açıncaya kadar saklayın. En azından birkaç yıl boyunca ona sığınak olursunuz. Kendi yolunu bulabilecek yaşa gelinceye kadar onu hayatta tutun.”

Hurlo gözlerini kapattı. “Buradaki hayat onun için pek kolay olmayacak.”

“Ona kolay bir hayat sağlasan bile bununla ne yapacağını bildiğini sanmıyorum.”

Hurlo, Toa’ya baktı ve Toa’yı şaşırtarak aniden gülümsedi, yaşlı gözleri ışıltı saçıyordu. “Senin bulduğun bu zavallı çocuğu alacağız. Tarikatta azıcık karmaşa değişiklik yaratır. Belki de bu iyi olur.”

Toa omuz silkti. Hurlo’yu veya tarikatı asla tam olarak anlamamıştı. “Eğer öyle diyorsan, Başöğretmen.”

“Kızın adı ne?” diye sordu Hurlo.

“Bir nedenden ötürü adını söylemiyor. Belki de hatırlamıyordur diye düşünüyorum.”

“O zaman kâbuslardan doğan bu çocuğu nasıl çağırırım? Alışılmadık koruyucuları olarak ona bir isim vermek artık bize düşüyor.”

Kaptan Sin Toa, sakalını çekiştirerek bu konuyu bir süre düşündü. “Belki sağ çıktığı köyün adını veririz. En azından köye dair bir şey hafızasında kalmış olur. Ona Bleak Hope adını verin.”

2

O gece Sadie yatağına geri dönemeyecek kadar sarhoştı. Ancak bulunduğu yerde de kalamazdı.

“Barı kapatıyoruz, Sadie,” dedi Bracers Madge.

Sadie, çift görüşünü emniyette tutmaya çalışırken başını kaldırıp Madge’e baktı. Bracers Madge, Drowned Rat* Taver-nası’nın hem fedaisi hem de asayiş sorumlusuydu. Kadının boyu bir seksenden uzundu ve Bracers takma adını almasının nedeni çok iriyarı ve eteklerini havada tutmak için jartiyer kul-lanmak zorunda olmasıydı. Madge, New Laven’in kenar ma-hallelerinin en korkulan ve en çok saygı duyulan bireylerinden biriydi. Tavernasında asayişi koruduğu Paradise Circle, Silver-back ve Hammer Point’te bilinirdi. Sorun çıkaracak kadar ap-tal veya pervasız olan birinin kulağı kesilip alınır ve hayatının geri kalanı boyunca utanç iziyle yaşamaya mecbur bırakılırdı. Madge, kulak koleksiyonunu barın arkasındaki turşu kavanoz-larında saklardı.

Madge, “Sadie,” dedi. “Gitme vakti.”

* Drowned Rat: Boğulmuş Sıçan

Sadie başını salladı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Madge, “Kalacak bir yerin var mı?” diye sordu.

Sadie talaş kaplı zeminde ayaklarını sürürken bir elini havada salladı. “Ben kendime bakabilirim.”

Madge omuz silkip sandalyeleri masaların üzerine koymaya başladı.

Sadie sendeleyerek Drowned Rat’ten çıktı. Göz kırpan sokak lambalarının loş ışığında gözlerini kısarak blok boyunca onu gece ağırlayabilecek bir tanıdığı var mı diye göz gezdirdi. Ama sokak tamamen boştu ki bu da polisin ya az önce burada bulunduğunu ya da gelmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Kirli, matlaşmış saçını kaşırken “Kahrolası,” diye bir lanet savurdu.

Sokaktan aşağıya bir süre yürüdükten sonra gözüne Sailor’s Mother adında bir hanı işaret eden tahta tabela ilişti. Burası denizcilerin konakladığı kötü şöhretli bir yerdi. Kendisi de Keçi Sadie’ydi; Paradise Circle, Silverback ve Hammer Point’te en becerikli hırsızlardan, paragözlerden ve halihazırda nefes almakta olan kargaşa ustalarından biri olarak bilinirdi. Bir şanı vardı. Kimse ona sataşacak kadar aptal olamazdı. Dengesizce yürüyerek yönünü hana çevirdi, kendine bir gecelik oda istedi. Hancı, Backus adındaki zayıf, kese suratlı ahmak; Sadie’ye şüpheyi baktı.

Sadie parmağıyla adamın alnına iz bırakacak kadar sertçe bastırarak, “Ayrıca düzenbazlık yapmak yok,” dedi.

“Elbette yok,” Backus cılız, çökük avurtlarıyla gülümsedi. “Seninle bizzat ilgileneceğim. Bir... yanlış anlaşılma olmasını istemeyiz, değil mi?”

“Güzel,” dedi Sadie. “O halde yolu göster, hancı.”

Backus onu kırık tahta merdivenlerden yukarı çıkardı; kahkahaların, hıçkırıkların ve bir piçin bu uğursuz saatte çaldığı keman sesinin yankılandığı loş bir koridordan geçirdi. Sol taraftaki son odanın kapısının kilidini açtı ve Sadie adamı itip yanından geçerek yerdeki pis döşeğe doğru gitti.

Backus, “Sana uyumadan önce bir içki getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Bu çok iyi olur,” dedi Sadie. “Belki seni yanlış anlamışım-
dır.”

Backus yine gülümseyerek, “Öyle olmasını diliyorum,” dedi.

Sadie üzerindeki etekliği, botlarını veya bıçaklarını çıkarmaya zahmet etmeden kendini döşegin üstüne bıraktı. Backus elinde bir sürahi dolusu hoş bir içecek gelinceye kadar bir süre tavandaki çatlağın nahoşça dönmesini izledi.

O kadar sarhoş olmasaydı, bir yudum almadan önce siyah gülün kokusunu alabilirdi. Ama bütün içkiyi olduğu gibi tek seferde dikti ve birkaç dakika sonra her şey karardı.

—

Sadie uyandığında ucuz otel odasındaki o pis döşekte uymuyordu. Tahta bir güvertede yüzüstü yatıyordu. Güvertenin ileri geri sallandığını anlaması bir saniye sürdü. Yuvarlak bir kapıdan içeriye, bir geminin kargo ambarında olduğunu görmesine yetecek kadar küçük bir günışığı huzmesi giriyordu.

“Lanet olsun!” Ayağa kalkmaya çalıştı fakat elleriyle ayakları pis bir urganla bağlanmıştı, bu yüzden yapabileceği en iyi şey oturmaktı. Bileklerini çözmeye çalıştı ancak o açıdan ipi

kavraması zordu ve düğüm öyle kafa karıştırıcıydı ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Sırtını bir şeye yaslayınca hafif bir homurtu duydu. Arkasına dönünce yanında bağlı genç bir çocuğun daha bulunduğunu gördü. Çocuk paçavralar içinde ve pisti, muhtemelen Sadie gibi kaçırılan bir sokak çocuğuydu.

Kemikli dirseğiyle çocuğun kaburgalarını dürtükleyerek, “Hey, çocuk,” dedi. “Uyan.”

Çocuk, “Git başımdan, Filler...” diye homurdandı. “Sana verecek bir şeyim yok.”

Sadie, “Aptal,” dedi ve çocuğu yine dürttü. “Bizi güneyliyorlar!”

“Ne?” Çocuğun gözleri açıldı. Yakut gibi parlak kırmızıydılar. Mercan baharatı bağımlısı bir annenin çocuğu olduğunu gösteriyordu bu. Kötü bir uyuşturucuydu, müthiş derecede kafa yapardı ve içten içe beyninizi yiyip bitirirdi. Mercan bağımlısı doğan çoğu çocuk ilk ayı atlatamazdı. Sadie bu çocuğun hayatta kalmasını sağlayan gizli bir azim olduğuna kanaat getirdi. Gizli olmalıydı, zira bu cesareti şu an göremediğinden emindi. Çocuk, kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi ağlayıp sızlanıyordu, ağlarken saçlarından oluşan kahverengi paçavra perdenin ardındaki kırmızı gözlerinden yaşlar akıyordu, “B-b-ben neredeyim? N-n-ne oldu?”

“Sana az önce söyledim, değil mi?” dedi Sadie. “Bizi güneyliyorlar.”

“B-b-bu ne demek?”

“Sen tam bir budala mısın?” dedi Sadie. “Güneylemek diye

bir şey duymadın mı? Sokaklarda yaşayıp nasıl olur da bunu bilmezsin?”

Çocuğun dudağı yeni bir ağlama krizinin başındaymış gibi titredi. Ama titrek bir nefes alıp konuşunca Sadie’yi şaşırttı. “Sokaklara daha bir ay önce düştüm. Pek fazla şey bilmiyorum. Bu yüzden, lütfen, leydim. Lütfen bana neler olup bittiğini anlat.”

Sadie çocuğa baktı, çocuk da bakışlarına karşılık verdi ve bu belki de yumuşak ağırbaşlılığın ilk işaretiydi. Sadie, gülmek veya tükürmek yerine sadece iç geçirdi. “Senin adın ne, çocuk?”

“Rixidenteron.”

“Lanet olsun, çok uzunmuş.”

“Annem bir ressamdı. Bana büyük lirik romantik ressam Üçüncü Rixidenteron’un adını vermiş.”

“O halde annen öldü?”

“Evet.”

Bir dakikalığına sessiz kaldılar; sadece çocuğun ara sıra burun çekişi, gemi tahtalarının gıcirtısı ve suyu yaran gemi burnunun hafif tıslaması vardı. Oldukça iyi bir hızla ilerliyor olmalılardı.

Sonunda Sadie, “Yani durum şu,” dedi. “Güney Adaları’na giden bir gemiye bindirildik. Zorla işçilik yaptıracaklar. Bir süre burada oturup endişelenmemizi bekleyecekler, sonra aşağıya inecekler, belki sadece iş yaptıklarını anlayalım diye biraz canımızı acıtacaklar. Sonra bize iki seçenek sunacaklar: Ya tayfaya katılın ya da kaçak yolcu olduğunuzu beyan edip güverteden denize atılın.”

Çocuğun gözleri kocaman kırmızı beyaz birer yemek tabağı gibi görününceye kadar açıldıkça açıldı.

“Ama...” Dudağı yeniden titredi. “Ama ben yüzemem.”

“Asıl fikir bu. Yüzebilsen bile kıyıdan öyle uzakta olacağız ki köpekbalıklarından ve foklardan kaçabilsen bile yüzerek ulaşamayacaksın.”

“B-b-ben Güney Adaları’na gitmek istemiyorum,” diye sızlandı çocuk. “Oranın canavarlarla dolu olduğunu söylüyorlar, bir de ne yemek ne de ışık varmış ve kimse oradan geri dönmezmiş, yani geri *dönemezmişsin*, oraya bir kez gittin mi *sonsuz* kadar orada tıkalı kalırmışsın!” Çocuk hıçkırıklar arasında boğulurken sesi de kasınçlarla çıkıyordu.

Sadie, bununla ilgili yeterince şey dinlemişti. Çocuğun kafasına sıkı bir tekme yerleştirmeyi düşündü. Bu onu susturmaya yeterdi. Ayrıca kaçmaya kalktığında çocuğun işe yarayacağından da şüpheliydi. Doğru düzgün bir mahalle serserisi bile değildi. Bir ressamın çocuğuydu, muhtemelen beş yaşına kadar annesinin memesini emmişti. Sokaklarda bir ay hayatta kalmayı nasıl başardığıysa tam bir muammaydı.

Ama bunu *başarmıştı* işte. Ayrıca açlıktan ölüyormuş gibi bir hali de yoktu. Yani onda özel bir şey olmalıydı. Sadie bunun ne olduğunu merak ediyordu.

Çocuğun hıçkırıkları hafifleyip burun çekmelere dönüştü. Sinir bozucu o sesi çıkarmasına engel olacak herhangi bir şey olsun diye, “Anlat bakalım, adın Rixie her neyse,” dedi. “Annen nasıl biriydi? Ona ne oldu?”

Çocuk son bir kez burnunu çekti ve yaşlı kırmızı gözlerini omzuna sildi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Elbette istiyorum,” dedi Sadie, elleri ve ayakları bağlı halde elinden geldiği kadar rahat etmek için sırtını bir patates çuvalına yaslayarak. Herhangi birinin kargo ambarına gelip Sadie’nin kıpırdayacak hale gelmesine daha saatler olabilirdi. Bir ressamın oğlunun sıkıcı hikâyesi hiç eğlence olmamasından daha iyiydi.

“Tamam,” Çocuğun yüz ifadesi ciddiydi. “Ama kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin.”

“Babamın pembe penisinin üzerine yemin ederim,” dedi Sadie.

—

Rixidenteron’un annesi, Gulia Pastinas, New Laven’in kuzey ucunda, Paradise Circle, Silverback ve Hammer Point’in şiddetinden ve pisliğinden uzakta yaşayan varlıklı bir aileden geliyordu. Ailesinin ikinci kızıydı ve oldukça güzeldi ama öyle dik başlı ve bağımsız biriydi ki babasının onu evlendirip kurtulma umudu bile yoktu. Varlıklı ailelerin kadınlarının çalışması hoş karşılanmazdı ki bu da ona babasının bakmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Kızı Silverback’te bir ressam topluluğuna katılacağını söylediğinde babası sevinçten havalara uçmuştu. O zamanlar varlıklı ailelerin çocuklarının Bohem kültürüne merak sarmaları revaçtaydı. Hepsinin bu kadarla kalacağını düşünüyordu. Bu, sorunlu kızından uzak kalmak için hoş bir fırsat olacaktı.

Oysa sonunda kızının müthiş derecede yetenekli bir ressam olduğu ve bir yıl sonra kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp geri dönmeyeceği ortaya çıktı. Aslında bir daha hiç geri

dönmeyecekti. Bunun nedeni öncelikle New Laven sanat toplumunun genç ve güzel kadını olarak çok meşgul olmasıydı. Ayrıca babasına geri dönemeyecek kadar hastaydı. Yani aslında istese bile geri dönemezdi.

Rixidenteron'un babası bir fahişeydi, kuşaklar boyunca kadın ve erkek fahişelerin soyundan geliyordu. Bir partide kendisiyle konuştuktan on dakika sonra onu bu sefil hayattan kurtaracağını beyan eden güzel, koyu gözlü bir ressama rastlayıncaya kadar mesleğinde bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Kız, birkaç resmini yeni satmış olmaktan heyecanlı, yeni edindiği mercan baharatı bağımlılığı yüzünden de cüretkârdı. Adamı o gece evine götürmüş ve seks ticareti mesleğinden vazgeçmesi için ısrar etmişti. Adam içtenlikle gülümseyip kabul edercesine başını sallamıştı, kızın çekiciliğine ve ateşli tutkusuna öyle kapılmıştı ki dediği her şeyi yapmaya hazırdı.

Yani kız resim yapacak, adam da yemek pişirip etrafı temizleyecekti; bir süreliğine mutluydular. Sonra Rixidenteron doğdu ve işler değişti, tıpkı ebeveyn olunca her zaman olduğu gibi. Oğulları mercan bağımlısı birinin çocuğu olduğunu gösterir şekilde kırmızı gözlerle doğmuştu ve arkadaşları onlara oğlanın bir haftadan fazla yaşamayacağını söylemişti. Belki çocuğun gizli bir gücü vardı, belki de anne babası her an üzerine titremiş, onu hayatta tutmak için ellerinden geleni yapmıştı. Kadının kız kardeşinin şehrin yukarı kısmındaki eczacılardan getirdiği ilaçların parasını karşılamak için yemeksiz kaldılar. Durumları o kadar kötüleşti ki Rixidenterton'un babası işe geri dönmeyi önerdi. Kadın bunu reddetti ve kendini resim yapmaya öyle adadı ki elleri sürekli boya lekeleriyle doluydu. Yıllar

sonra resim eleştirmenleri bunu kadının en iyi dönemi olarak addedecekti.

Rixidenteron bütün aksiliklere rağmen hayatta kaldı. İlk doğum gününü kutladıklarında en kötüsünü geride bıraktıklarına inandılar.

Fakat annesinin kullandığı boyaların içinde denizanası zehri vardı, küçük miktarlarda zararsızdı ama yıllardır derisinden içeriye nüfuz etmekte olduğu için artık sinir sistemine saldırmaya başlamıştı. Bu ve mercan bağımlılığının arasında kaldığından resim yapmak gittikçe zorlaşmıştı. Rixidenteron iki yaşına geldiğinde annesi artık fırçayı sabit tutamıyordu. Babası yine işe geri dönmeyi önerdi. Annesi yine reddetti. Bunun yerine Rixidenteron'a kendisinin yerine resim yapmayı öğretti. Annesiyle aynı kaderi paylaşmaması için ona bir çift deri eldiven giydirdi ve onu işe koydu. Rixidenteron dört yaşına geldiğinde kendisine tarif edilen bir imgeyi nefes kesici bir kesinlikle yaratabiliyordu. Gün boyunca annesi evlerindeki yıpranmış mavi kanepede uzanmış, titrek elleriyle gözlerini kapatıp aklındaki imgeleri tarif ederken kendisi kanava üzerinde saatlerce çalışabilirdi. Annesinin imgelerine hayat verirdi.

Beraber geçirdikleri bu zamanı çok severdi ve büyük bir ressam olan annesine sanatında yardım edebilmekten gurur duyardı. Zaman ilerledikçe işler zorlaştı. Annesini mercan baharatından uzaklaştırmak yerine Rixidenteron'un hastalığı ve annesinin sonraki hastalığı onu bağımlılığa daha çok itti. Rixidenteron altı yaşına geldiğinde annesinin tasvirleri anlaşılmasız olmuştu ve çocuk imajların büyük bir kısmını kendi aklından yapıyordu. Annesinin becerisini almış olsa da onun hayal gü-

cüne sahip değildi ve resimler de bunun kanıtıydı. İnsanlar annesinin işinin bittiğini söylüyordu.

Bu sefer babası sormadı. Sadece işe geri döndü. Artık daha yaşlıydı ve hayat ona zarar vermişti. Yine de oldukça yakışıklıydı ve sevdiği kadının resimlerini isim vermeden satın alabilecek kadar iyi kazanıyordu. Böylece annesi aileye hâlâ kendisinin baktığını sanmaya devam ediyordu. Rixidenteron gerçeği biliyordu ama ona gerçeği söyleyecek cesareti topladığında annesi artık ne dediğini anlayamayacak kadar kötüleştmişti ya da öyle görünüyordu. Rixidenteron bunu asla öğrenemedi. Çünkü gerçeği anlattığı gece annesi mercan baharatını aşırı dozda aldı ve öldü.

Bir süreliğine Rixidenteron ve babası aynı şekilde yaşamaya devam etti. Sonraki yılın sonunda babası gittikçe zayıflamış ve solgunlaşmıştı. Rixidenteron bunun hastalıktan mı, annesinin kaybından mı olduğunu bilmiyordu. Sebep ne olursa olsun, babası iyileşmekle ilgilenmiyordu.

Sekizinci yaş gününe bir hafta kala Rixidenteron babasını uykusunda ölmüş olarak buldu. Babasının cesedindeki kanı ve pisliği temizledi, çarşafları yaktı, sonra evden ayrıldı.

—

Sadie, “Peki, sokaklarda nasıl yaşadın?” diye sordu. “Hiçbir konuda hiçbir bilgin yokken nasıl oldu da hayatta kaldın?”

Çocuk omuz silkti. “Diğer birkaç çocukla tanıştım ve aralarına katılmama izin verdiler. Çünkü ben bazı şeyler almakta iyiyim.”

“Bazı şeyler almakta iyi olmak ne demek?”

“Elim diğerlerinden daha hızlı. Belki yaptığım resimler yüzündendir, bilmiyorum. Fakat cüzdanları, saatleri ve benzerlerini almak benim için daha kolay. Farkına bile varmıyorlar.”

Sadie'nin gözleri parladı. “Bu nadir ve işe yarar bir yetenek.” Başını eğip ellerini bağlayan karmaşık düğüme baktı. “Senin şu ellerinin bunu çözebileceğini sanmıyorum.”

Çocuk, “Belki de,” dedi.

“Kendi ellerin bağlıyken bile mi?”

“Deneyebilirim,” dedi.

“Neden yapmıyorsun?” dedi Sadie.

—

Nihayet bir denizci onları kontrol etmek üzere ambara indiğinde güneş batmıştı ve kapıdan içeriye soluk bir ay ışığı giriyordu. Denizciyi görmeden önce ayak seslerini duydular, botları dik tahta merdivenleri dövüyordu ve kendi kendine hor-murdanıyordu.

“Tayfa olarak kadınlar ve çocuklar. Bu yolculuk gittikçe berbat bir hal alıyor.”

Yaşlıca bir adamdı, siyah saçlarının ve sakallarının arasında bir sürü beyaz tel vardı. Kocaman göbeğinin üstünde gergin duran yün bir kazak giyiyordu ve biraz da topallıyordu. Sadie ve çocuk yerde yan yana oturuyorlardı, ip gözle görülür biçimde bileklerinin etrafında sarılıydı. Denizci, içkiden kızarmış gözlerini kısarak kendisine bakmaya çalışırken Sadie yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etti.

Adam, “Dinleyin, siz ikiniz,” dedi. “*Savage Wind*” adlı bu gemide tayfa olarak çalışmaya gönüllü oldunuz. Emirlerle uyar ve kaptanla benim söylediklerimizi yaparsanız New Laven limanına geri döndüğümüzde gitmekte özgür olursunuz. Belki size para bile öderiz. Emirlerle uymazsanız göz açıp kapayana kadar deriniz yüzülerek öldürölürsünüz. Aynen şöyle.” Koca elinin ayasıyla Sadie’nin yüzünün yan tarafına öyle sert vurdu ki kadının dudağı yarıldı. “Bundan daha kötüsü. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Ağzının kenarından kan sızarken Sadie gülümsedi. “Bana neden Keçi Sadie dediklerini biliyor musun?”

Nefesi leş gibi alkol kokan adam yakınlaştı. “Sakalın yüzünden mi?”

Sadie alnıyla adamın yüzüne vurdu. Adam kırık burnundan kan fişkırarak kıza boş boş bakarken Sadie bileğine gevşekçe dolanmış ipi çıkardı, botundaki kamayı çekti ve adamın çenesinin altındaki yumuşak ete sapladı. Yavaşça burktu ve adam kıza doğru bükülürken kızın ayaklarının dibi kan gölüne döndü. Sonra kız, adamın boğazında boydan boya yatay bir kesik oluşturacak şekilde kamayı çekti. Bıçağı çekip aldı ve hâlâ kasılmakta olan bedeni bırakıp yere devrilmesine izin verdi.

Yüzünü kol yenine sildi, sonra eğilip denizcinin kılıcını aldı.

“Al,” Bıçağı çocuğa verdi. “Yukarıda bunlardan daha çok vardır. Büyük ihtimalle hepsini öldürmek zorunda kalacağız.”

Çocuk, elindeki, kanlı ıslak bıçağa baktı.

Kız, “Red,” dedi. Çocuk tepki vermeyince başının arkasına bir şaplak indirdi. “Seninle konuşurken bana bak.”

* *Savage Wind*: Vahşi Rüzgâr

** Red: Kırmızı

Çocuk gözlerini aptal aptal kırıştıtararak kıza baktı.

“Red. Artık senin adın bu. Benim yardımcım olacaksın. Anlaştık mı?”

Çocuğun gözleri büyüdü ve başıyla onayladı.

“Şimdi, gidip şu adamlara Güney’e gitmekle ilgilenmediğimizi anlatalım.”

Sadece ince ayın aydınlattığı güverte karanlıktı. Yukarıda dikilip gözcülük yapan denizci onları görünce öyle şaşırdı ki daha tek kelime edemedi Sadie kılıcını adamın gözüne sapladı. Adam kıvranarak yere düşünce kızın, kılıcını adamın kafatasından çekip kurtarması bir dakika sürdü. Denizcilerin çoğu ya sarhoş ya uyuyor ya da her ikisi birdendi. Sadie’nin umurunda değildi. Bunu hak ediyorlardı. Sadie bir kılıç ustası değildi, bu yüzden gemide ilerlerken önlerine çıkan her şeyi kesip biçtiler. Kaptanın kamarasına geldiklerinde Sadie nefes nefeseydi, kolu ağrıyordu ve altı adamın kanı üzerine bulaşmıştı. Kabin kapısı kilitliydi, bu yüzden tahtanın üzerine kılıcının kabzasıyla vurdu. “Çık dışarıya, seni balık göbekli pislik!”

“Sadie!” diye bağırdı Red’in cırtlak sesi.

Sadie arkasına döner dönmez on adım gerisinde duran, geniş kenarlıklı şapkalı adamın bir tüfeği kendisine doğrulttuğunu tam zamanında gördü. Adam, ateş etmek yerine göğsüne giren kamanın sapını kavrarken silah elinden düştü.

Red’in eli boştu. Biraz çekingence gülümsedi, kırmızı gözleri ay ışığında parlıyordu. “Silahı nişan almıştım.”

Sadie kendinden memnun gülümsedi ve çocuğun sırtına vurdu. “Aferin, Red. O sanatçı yumuşaklığının altında bir yiğitlik olduğunu anlamıştım. Şimdi, şu tekneyi ters çevirelim. New Laven’da Keçi Sadie’nin neden Güney’e gönderilemeyeceğini nazikçe açıklamam gereken bir adam daha var.”

Sadie ve Red, ikisi de ne yaptıklarını bilmezken gemiyi New Laven'a geri götürmek epey çetrefilli bir işti. Ama rüzgâr onlardan yanaydı ve nihayetinde limana vardılar. Muhtemelen kayalıklara çarparlardı ama şans eseri Sadie, limanda kendilerini veya başka gemileri batırmadan yanaşmalarına yardım edecek birkaç adam tanıyordu.

Sadie denizcilere kısaca teşekkür etti, sonra kanla kaplı kılıcı hâlâ elindeyken güverteden aşağıya atladı. Yeni kahramanının öcünü nasıl alacağını görmek için can atan Red hızla peşinden gitti.

Backus'ın Sailor's Mother'da çalışmaya başlaması için henüz çok erken bir saatti, bu yüzden Sadie, Drowned Rat'e gitti. Tavernaya geldiklerinde kapıyı savurarak ardına kadar açtı. "Backus! Seni kaypak eşek kurdu!"

Backus, avurtları çökük cılız suratını bira bardağından kaldırıp tavernanın diğer ucuna baktı. Drown Rat'in bütün müdavimleri sessizleşti, bütün gözler Sadie ve Backus arasında gidip geldi.

"Keçi Sadie değil mi bu?" Sakin ses tonu zorlama çıkıyordu. "Seni tekrar görmeyi beklemiyordum. Denizciler için bile fazla çirkinsin yani, öyle mi?"

"Seni onları bıraktığım hallerinden çok daha çirkin bir şekle sokmak üzereyim." Sonra Sadie kılıcını kaldırdı ve saldırdı.

Backus önce inanmaz göründü. Drown Rat'te sorun çıkaran kişi olmamak gerektiğini herkes bilirdi. Yine de Sadie yaklaştıkça Backus'ın yüzündeki ifade dehşete dönüştü.

Sonra Bracers Madge hiçliğin ortasında belirdi ve Sadie'nin kılıç tutan kolunu yakaladı. Kalın dudaklarında bir homurtuyla Sadie'yi öyle bir çekti ki ayaklarını yerden kesti. Elini en yakındaki masaya sertçe vurup kılıcı yere düşürürken masadaki bira maşrapaları havada uçtu.

“Burada mesele çıkarmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, Sadie.” Sesi gırtlaktan bir homurtu gibi geliyordu.

Sadie, elini büküp Madge'in demir tutuşundan kurtarmaya çalışırken, “Bunu onun bilmesi gerekirdi!” dedi. “Herkesin Keçi Sadie'yi Güney'e gönderemeyeceğini bilmesi gerekir!”

“Seni anlıyorum,” dedi Madge. “Ama herkes, *sen bile*, bilmelisiniz ki benim barımda kimse kimseyi öldüremez. Şimdi cehennem olup buradan çıkın.”

Madge'in Sadie'yi sevdiğini herkes bilirdi. Ona o sırada bir açık kapı bırakıyordu. Sadie bunu kabul edebilir ve her şey bir son bulabilirdi. Ama öyle yapmadı.

“*Ben hepsine gösterinceye kadar değil!*” Ani bir güçle Backus'a saldırdı.

Bracers Madge, eli hâlâ Sadie'nin bileğinde, sadece homurdandı. Sadie'yi kendine doğru çekti, diğer eliyle başını tuttu, eğildi, ısırp kan revan içinde bırakacak şekilde Sadie'nin kulağını kopardı.

Sadie'nin gırtlğından acıyla olduğu kadar öfkeyle de kopan haykırış, barın arkasındaki pencereleri sarsacak kadar yüksekti. Başının kanayan tarafını kavradı. Madge, araya kaynayan bir tutam saçla beraber kanayan kulağı dişlerinin arasında tutuyordu. Sadie, utanç hıçkırıkları arasında boğulurken koşarak bardan çıktı.

Madge sakince bara doğru yürüyüp boş bir kavanoz alarak ağzındaki kulağı içine tükürürken ve kavanozu koleksiyonuna eklerken bütün gözler ona dikildi.

Red, Sadie'nin kılıcının hâlâ masada olduğunu gördü. Sonrasında ne olacağını bilmiyordu ama Sadie'nin bu kılıca ihtiyaç duyabileceğini biliyordu. Tam Backus kılıca doğru dönerken taverna içinde hızla koştu. Backus elini kaldıramadan Red kılıcı kaptı. Sonra Sadie'nin peşinden tavernadan dışarıya fırladı.

Sadie'yi tökezleyerek limana doğru geri dönerken buldu. Başının yan tarafını tutarken hem küfrediyor hem de ağlıyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Red, hâlâ cırtlak sesiyle, "Ne oldu?" diye sordu.

Sadie, "İşim bitti," diye uludu. "Keçi Sadie, herkesin önünde yerin dibine girdi. Bracers Madge, koleksiyonuna benim kulağımı ekledi, orada bir daha kimsenin yüzüne bakamam."

"O halde şimdi ne yapacağız?" diye sordu Red.

"Biz mi?" Sadie hırladı. "*Biz mi* ne yapacağız?" Bir anda gaza gelip Red'e tokat atacakmış gibi görünüyordu. Ama durdu ve kaşlarını çatarak dikildi. Tekrar, "Biz," dedi, bu sefer biraz daha sessizce. Limana doğru baktı. *Savage Wind* hâlâ bıraktıkları yerde bağlı duruyordu. "Biz," dedi neredeyse fısıltıyla. Sonra Red'e pis pis sırttı.

"*Biz*, yeni bir işe girişiyoruz, benim en iyi adamım. Önümüzde bizi bekleyen bir sürü yeni ilgi alanları durmuş ilerlememiz için yalvarırken Paradise Circle, Silverback veya Hammer Point'in pisliğine kim ihtiyaç duyar? Keçi Sadie'nin işi bitmiş olabilir. Oysa Korsan Kraliçe Sadie daha yeni başlıyor."

3

Galemoor kıyısı buzlu dalgaların sürekli çarpmasıyla düzgünce aşınmış siyah pürüzlü kayalardan oluşmuştu. Adada içerilere gidildikçe kara toprak sertti. Eğer doğru bir şekilde karıştırılırsa çok çeşitli tohumların, özellikle Vinchen keşişlerinin mayaladığı ve tüm imparatorlukta beğenilen kahverengi biranın yapımında kullanılan arpa ve şerbetçiotu tohumlarının yetişebileceği kadar zengin ve besleyiciydi.

Adanın büyük bir kısmı tarıma terk edilmişti ama merkezde yüzyıllar önce imparatorluk tarihinin en bilge başöğretmenlerinden biri olan Manay the True'nun müritleri tarafından adanın kara kayasından yontularak yapılan Vinchen Manastırı vardı. Yüksek, dikdörtgen şeklindeki binalar bir avlu etrafında birleşip kapalı bir meydan oluşturuyordu ve tam ortasında da tapınak vardı. Manastırın güney kenarı, keşişler için müşterek yaşam alanları ve başöğretmenler için de ayrı ama yine de mütevazı evlerden oluşuyordu. Kuzey tarafında mutfaklar, batı tarafta da bira fabrikası vardı.

Başöğretmen Hurlo, kara demir kapılara birçok gencin göz-

lerinde dehşet ifadesiyle geldiklerini görmüştü. Bunların çoğu zengin, şımarıktı ve büyük ihtimalle buraya ebeveynleri onlarla evde baş etmeyi zor buldukları için birer Vinchen olsunlar diye gönderilmişlerdi. Hurlo, Vinchen olmanın arzulanan bir şey olduğu zamanları hatırladı. Hatta revaçtaydı. Maalesef artık kendisine getirilenlerin Hurlo ve diğer yeminli keşişlerin onlara vermeye çalıştıkları şeyin kıymetini anlamaları yıllar sürüyordu. Yine de işlerin işleyişinin artık böyle olduğunu kabullenmişti.

Oysa kızıdan ne umacağını bilmiyordu. O tamamen yeni bir şeydi, hem kendisi hem de tarikat açısından. Kaptan Toa onu pis paçavralar içinde kapılara getirmişti. Koyu mavi gözleri etraftaki her şeyi içine çekiyor ama dışarıya hiçbir şey yansıtmıyordu.

Hurlo ona, “Merhaba, çocuğum,” dedi. “Ben Başöğretmen Hurlo. Vinchen Manastırı’na hoş geldin.”

Kız, zor duyulan bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“O halde sana iyi şanslar, Hurlo.” Sin Toa kalın, kıllı elini uzattı.

Eli samimiyetle kabul eden Hurlo, “İyi yolculuklar,” dedi.

Toa gider gitmez Hurlo, bütün keşişleri ve öğrencileri avluya topladı. Hepsi de Hurlo’nun yanında duran küçük kıza şaşkınlık, akıl karışıklığı ve memnuniyetsizlik karışımı duygularla bakıyorlardı.

Hurlo, “Bu, bir biyo-büyücünün yaptıkları yüzünden evsiz ve yetim bırakılan çocuk, Bleak Hope,” dedi. “Yeterince büyüüp buradan ayrılabilcek güce kavuşuncaya kadar bizimle kalacak, işlere ve diğer vasıf gerektirmeyen görevlere yardımcı olacak.”

Keşişlerin hiçbirisi konuşacak kadar saygısız değildi, buna rağmen Hurlo yüksek sesli birkaç iç çekiş duydu. Bu, onu şaşırtmadı. Daha önce yaşı ne olursa olsun hiçbir dişi manastıra adım atmamıştı. Şimdi bir tanesiyle her gün yaşamaları gerekiyordu, muhtemelen yıllar sürecekti.

Sakince “İşlerinizin başına dönebilirsiniz,” dedi. Yavaşça çekilmelerini izlerken onlara ve Hope’a kısa bakışlar attı, bu durumla nasıl baş edeceklerini gözlemlemenin eğlenceli olacağına karar verdi.

Fırtınalar Kitabı, sadece bir Cennet fakat birçok cehennem olduğundan bahsediyordu. Her cehennem benzersizdi ama en az bir diğeri kadar acımasızdı. Kitap bunun, insanların çektiği acıların sınırı olmaması ve dünyanın acı verme yöntemlerinin bir sonunun bulunmamasından kaynaklandığını söylüyordu.

Başöğretmen Hurlo, bu pasajı sık sık düşünürdü. Vinchen Tarikatı’na yeni katılan genç çocuklar için Galemoor Adası’nın başlı başına bir cehennem olabileceğinden şüpheleniyordu. Çocukluklarının geçtiği kuzey eyaletlerinin büyük şehirlerinden ve zenginliklerinden uzakta, Güney Adaları’nın ortasında kurulmuştu, güneşli ve sıcak başkent Stonepeak’ten olabildiğince uzaktaydı.

Daha büyük yaşta birçok tarikat üyesi için değişikliğin kendisi bir tür cehennemdi. Yıllardır tekrarlanmaktan taşlaşmış günlük rutine beklenmedik bir unsur eklemek, bu adamları panik gibi bir şeye sevk ediyordu. Kız, onların günlük yaşamını etkilemediği sürece ona aldırmıyor gibi görünüyorlardı. Bununla birlikte odalarını temizlediğinde aşırı temiz olsa bile bazen Hurlo’ya şikâyet ediyorlardı. Yemek zamanı tepsilerine

kaşıkla yemek koysa, bazen gereğinden fazla bile koysa Hurlo'ya şikâyet ediyorlardı.

Diğer kardeşler için cehennem, aralarına aniden katılan bir dişiydi. Ayak bileklerine kadar sallanan bol, etek uçları kıvrılmış siyah ve eski rahibe cüppesiyle tayf kadar sessiz, gözleri kapüşonunun gölgesinde kaybolmuş halde yanlarından geçtiğinde Hurlo onun bir dişi olduğunu bile anlamıyordu. Yine de her nasılsa bu erkek kardeşlerin bazıları bulundukları odada kız varsa en basit görevlere bile odaklanamıyordu.

Fırtınalar Kitabı, bir insanın cehenneminin kendisi hakkında çok şey anlattığını söylerdi. Aynı şekilde çilesine gösterdiği tepki de. Hurlo, bazılarının Hope hakkında şikâyet ederken diğerlerinin onu görmezden gelmesini, bazılarının da çilelerinin minik sarışın aracısına dostça yaklaşmaya çalışmasını çok ilginç buluyordu. Yine de birkaç pohpohlama veya şekerleme hediyesinden sonra bu iyi niyetli kardeşler, kızın dipsiz mavi bakışları karşısında afallayıp yanından uzaklaşıyordu.

Birkaç günlük gözlemden sonra Hurlo'nun dikkati kendi çalışmalarına ve meditasyonuna kaydı. Bu yüzden kardeşler arasında yeni bir tepki doğmaya başladığında bunu ilk başta fark etmedi. Zalimlik.

—

Bleak Hope, Vinchen Manastırı'na gireli bir hafta olmuştu. Mutlu olduğunu söyleyemezdi. Bunu tekrar söyleyebileceğinden pek emin değildi. Ama rahattı. Uyuyacak sıcak bir yeri ve günde üç öğün yemeği vardı.

Vinchen Tarikatı'nın ne yaptığını tam olarak anlamış değil-

di. Meditasyon yapıyorlar, okuyorlar ve egzersiz yapıyorlardı. Her akşam yemekten hemen önce dua için tapınakta toplanıyorlardı. Bu etkinliklerin hiçbirisi köyde popüler değildi. Hope için sessiz keşişlerin arasındaki bu yaşam, Kaptan Toa'nın gemisinde geçirdiği o gürültülü birkaç günden bile daha az tanıdık.

Ama kendi işinden anlıyordu. Derli toplu ve temiz tutulması gereken küçük odalar, servis edilmesi gereken sade yemekler, yıkanıp onarılması gereken basit giysiler. Çalışmaktan hiç zevk almıyordu ancak işin monotonluğunda kaybolmanın huzurlu bir yanı vardı. Bu huzur onun için değerliydi, çünkü zamanının geri kalanında düşünceleri çoğunlukla ölüm ve intikamın uğursuz açlığıyla dolu oluyordu. En kötü zamansa geceydi. Mutfaktaki saman döşeğe uzanıyordu ve düşünceleri, nefes alamayacak hale gelinceye kadar üzerine çullanıyordu. Uyku nihayet geldiğinde huzursuz ve kâbuslarla dolu oluyordu.

“Hey sen! Köylü kız.”

Hope durdu. Ek binayı temizledikten sonra mutfığa geri dönüyordu. Arkasına dönünce erkek kardeşlerin uyudukları binanın eşiğinden uzanan Crunta'yı gördü. Crunta on üç yaşlarında, henüz eğitimini tamamlamamış genç kardeşlerden biriydi. Hurlo, Hope'a ilk görev listesini verdiğiğinde görevlerinin çoğunun yaşça daha büyük kardeşler için olacağını, genç olanların işlerini kendilerinin yapmaları gerektiğini söylemişti. O yüzden Crunta kendisine seslenince şaşırmıştı.

“Ben mi?” diye sordu.

“Evet, sen, aptal!” dedi ve yanına gelmesi için elini salladı.

Durum karşısında nasıl tepki vereceğinden emin olamadan Crunta'nın yanına gitti.

“İçeri gir,” Crunta arkasına döndü ve içeriye girdi.

Hope peşinden gitti. Binanın içinin tamamı tek odaydı. Pürüzsüz tahta zeminde muntazam sıralanmış saman döşekler ve silindir şeklinde küçük yastıklar vardı. Crunta, üzerindeki siyah keşiş cüppesini çıkarırken Hope seyretti. Altında, üst bedenini ve bacaklarının büyük kısmını açıkta bırakan küçük bir iç çamaşırı vardı. Bedeni ince ve sıkı kaslıydı, göğsünde neredeyse hiç kıl yoktu.

Cüppesini top yapıp Hope'un kucağına itekledi. “Bunu yıka ve derhal bana geri getir.”

Hope, genç kardeşlerin kendi çamaşırlarını yıkamaları gerektiğinden emindi ama bunu söylemeye korkuyordu. “Peki, kardeşim.”

Crunta'nın eli fırlayıp Hope'un yüzünün yan tarafına bir tokat patlattı. “Ben senin kardeşin değilim. Bana üstat de.”

Bleak Hope, bedeninden uğursuz bir öfke yükselirken başını kaldırıp ona baktı. Derisini yırtıp içinden kurtçuklar çıkarırken acı içinde çığlıklar attığını hayal etti. Bir şey yapamayacağını biliyordu. O sadece güçsüz, küçük bir kızdı. Bu yüzden öfkesini yuttu ve “Peki, üstat,” dedi.

Crunta aylakça dönüp kendi döşegine gitti. Sonra bir kitap aldı. “Acele et.”

Hope ter ve bayat bira kokan cüppeyi mutfakın dış tarafındaki çamaşır teknesine götürdü. Çamaşırı yıkama tahtasının pütürlü kenarlarına sertçe sürterken bunun Crunta'nın yüzü olduğunu hayal etti. Mutfakta için için yanan kömürlerinin

üzerinde kurutmak için gererken kömürlerin Crunta'nın çıplak göğsünü kavurduğunu hayal etti. Böyle düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu fakat bu sayede biraz rahatlıyordu. Yine de çaresiz öfke hissi, kollarındaki düzgünce katlanmış cüppeyle avludan geçerken içini kemiriyordu.

Onu hâlâ iç çamaşırıyla döşeginin üstünde yatarken buldu. Cüppeyi ayaklarının dibine bıraktı. “Başka bir şey var mı, üstat?”

Crunta kitabının üstünden bir anlığına Hope'a baktı, sonra ayağa kalktı. Cüppeyi görmezden gelip ona doğru yürüdü. Çocuk, kızıdan epey uzundu; bu yüzden kızın yüzü Crunta'nın göğsüyle aynı hizaya geldi. Şimdi bu göğse bakıyordu, zira gözünün içine bakmak çok daha nahoştu. Bakışlarının ne anlama geldiğini anlamıyordu ama bir şey derisinin karıncalanmasına neden oluyordu.

Çocuk, Hope'un kapüşonunu geriye doğru ittirdi. Hope, çocuğun elinin saçlarına kenetlendiğini hissederken göğsünün hızla inip kalkışını seyretti. Tüm bedeni sarsıldı. Korkudan mı yoksa tiksismekten mi, bunu anlayamadı.

“Kardeş Crunta!”

Hope, saçını Crunta'nın parmaklarından kurtarıp başını çevirdi. Büyük kardeşlerden biri olan Wentu eşikte duruyordu, çizgili yüzündeki kaşları çatılmıştı. “İç çamaşırınla bir kızın önünde dikilme! Bu yakışıksızdır!”

Crunta, yüzünde pis bir sırıtışla acele etmeden yavaşça bir adım geri çekildi. “Evet, kardeşim.” Eğilip cüppesini aldı, sonra başının üstünden geçirdi.

Kaşları çatıldı ve cüppenin kumaşını burnuna bastırdı. “Of, bu mutfak gibi kokuyor! Benim hizmetçiler gibi mi kokmamı istiyorsun?”

Hope, “A-a-affedersin, üstat,” diye kekeledi. “Benden çabuk olmamı istedin, bu yüzden ben de kömürlerin üzerinde kuruttum. Ben...”

Crunta yüzüne bir tokat daha attı.

Wentu onaylamaz bir sesle, “Genç kardeşim...” dedi.

Crunta yumruğunu havaya kaldırıp Hope’a, “Seni bayıltana kadar dövmediğim için şanslısın!” dedi. “Yıkıl karşımdan, seni pis köylü.”

Hope koşarak mutfağın arka tarafındaki saman döşegine gitti ve top gibi kıvrılarak yattı. Canı ağlamak istiyordu ama gözlerinden yaş gelmedi. Aklında sadece şiddet ve intikam içerikli karanlık düşünceler vardı. Crunta’nın manastırdaki en zalim kardeş olduğunu düşündü.

Ama henüz Racklock’la karşılaşmamıştı.

—

Bleak Hope’un en sevdiği iş tapınakla ilgilenmektir. Zemin, duvarlar ve sunak; adadaki pürüzsüz kara kayadan yapılmıştı. Buradaki kaya öyle parlak cilalanmıştı ki hemen kutsallık ve parlaklık hissi uyandırıyor. Dua mumlarının yanarken yase-mini andıran kokusuna bayılıyor. Hepsinden çok, tapınağın tepesindeki vitraylı uzun camları seviyordu. Camlardaki resimleri, garip yaratıkları ve siyah armalı savaşçıları anlamıyordu; renkler ona babası için yaptığı kolyeyi hatırlatıyordu. Bir daha o tür şeylerden asla hoşlanmayacağını sanmıştı. Geride

küçük bir kor kalmıştı ve o renkli camlardan içeriye giren ışığı görünce hafifçe ısıniyordu.

Derin bir ses, “Demek işlerinden kaytarıp buraya geliyor sun,” dedi.

Hope bakışlarını renkli camlardan ayırıp Racklock olarak bilinen kısa boylu, güçlü yapılı kardeşe baktı. Yüzünde sert bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş halde duruyordu. Hope, Racklock’un Hurlo’dan sonra geldiğini ve diğer kardeşlerin ondan korktuklarını biliyordu.

“Tapınağı her gün temizlemek benim görevim, üstat,” dedi Hope.

“Ben temizlik görmüyorum.” Racklock, Hope’a doğru bir adım attı. “Sadece aylaklık görüyorum. Seni besliyoruz, giydiriyoruz, bütün dünya senden kurtulmaya çalışırken sana kalacak bir yer veriyoruz. Ve sen bunun karşılığını böyle mi ödüyorsun?”

Hope, Crunta’dan kendini savunmanın tehlikeli olabileceğini öğrenmişti. Dolayısıyla sadece başını eğdi ve “Özür dilerim, üstat,” dedi.

“Henüz bir kadın değilsin ama çoktan çatallanan dilin sana yardım etmeye çalışıyor.” Bir kabine doğru giderken bunu sakin bir nefretle söylemişti. İçinde çeşitli şeyler bulunan kabini açtı ve uzun, tahta bir sopa çıkardı. Sopayı incelerken “Diğerleri kandırılabilir,” dedi, “ama ben senin gerçek yüzünü görüyorum. Bu tarikatı içten yok etmeye çalışan pis bir hastalıksın. Arındırılması gereken bir şeytansın.”

—

Hurlo'nun küçük bir kızın çığlık sesleriyle derin meditasyonundan sarsılarak uyandırıldığı zaman o erken sonbaharın güneş lekeli öğleden sonrasıydı. Küçük odasından dışarıya fırladı, güneşli avluyu geçti ve tapınağa girdi. Orada Bleak Hope'u yerde korkuyla sinmiş halde buldu, yüzü taş zemine bastırılmış, siyah cüppesi kandan kıpkırmızı olmuştu. Tepesinde Racklock dikiliyordu. Sopayı kızın sırtına sertçe indirirken kalın omuzları dalgalandı ve kız bir kez daha çığlık attı.

O anda Hurlo, aslında kızı kurtarmadığını anladı. Onu bir cehennemden alıp bir başka cehenneme koymuştu. Ayrıca kendi yeni cehennemini de o an keşfetti. Bir masumun acı çekmesine yol açma cehennemi. Doğru, sopayı sallayan o değildi; ilk başta kızın kendisine getirilmesini isteyen de o değildi. Kızın küle dönmüş yüzüne bakınca bu cehennemde bir an daha kalamayacağını anladı.

Racklock sopayı bir kez daha indirdi, bu sefer Hurlo oradaydı, sopayı kardeşinin elinden alıp onu yerde yatan kızın üstünden tökezleyecek şekilde iteklerken siyah bir karaltıdan biraz fazlasıydı. Racklock ellerinin üstüne düştü, sonra sıçrayıp bir parende atarak yeniden ayaklarının üstüne düştü. Hurlo'yla yüzleşmek için dönerken başöğretmen elindeki sopanın ucuyla boynuna öyle bir vurdu ki bir anlığına nefessiz kaldı ve konuşamadı.

Hurlo, onun bir süre öğürüp hırıltıyla soluyuşunu izledikten sonra yavaşça, "Bir şey mi diyecektin?" dedi. "Hayır mı? O halde söylememe izin ver, bundan sonra bu kıza zarar vermeyeceksin. Çığlıkları meditasyonumu bölüyor ve tapındaki kanının kokusu beni sinirlendiriyor. Eğer anladıysan başını bir kez salla, sana tekrar vurmamı istiyorsan iki kez salla."

Başını bir kez sallarken Racklock'un birbirine sıkıca bastır-
dığı dudakları dışında yüzü kızıl mora dönüşüp karardı, sonra
topukları üzerinde arkasını dönüp tapınaktan çıktı.

Hurlo, ayaklarının dibinde titreyerek yatan kıza baktı. Onu
avutmak için ani bir dürtü hissetti. Kollarının arasına alıp sal-
layarak tatlı, rüyasız bir uykuya dalmasını sağlamak istedi. Bu
sadece bir anlıktı. Sonuçta kendisi huzur verici nazik bir yaşlı
adam değildi. O, Vinchen Tarikatı'nın başöğretmeni ve impa-
ratorluğun tanıdığı en büyük savaşçılardan biriydi. Bu yüzden
onu kucaklamak yerine sessizce, siyah taş sunağın önünde du-
ran meditasyon minderinin üstüne gitti ve diz çöktü.

Kız yerde yatarken keşiş, arkası dönük sessizce diz çökmüş
halde bir süre öylece kaldılar.

Sonunda kız, fısıltıdan biraz hallice, "Üstat... beni kurtardı-
ğın için teşekkür ederim," dedi.

"Ben üstat değilim, çocuğum. Ben bir öğretmenim."

Kız bunu düşünmek için bir süre durakladı. Sonra Hurlo,
onun kıpırdanıp elleri ve dizleri üzerinde biraz daha yaklaştı-
ğını duydu. "Ne öğretiyorsun?"

"Çok şey. Ama her zaman başarılı değilim. Racklock'a ken-
dini dizginlemeyi öğretmeye çalıştım ve belli ki bunda başarı-
sız olmuşum."

"O, beni cezalandırıyordu."

"Ceza, suça uygun olmalı. Öyle bir dayacağı hak edecek ne
yaptın?"

"Ben... bilmiyorum. Benim şeytan olduğumu söyledi."

"Anlıyorum. Peki, şeytanlık hissediyor musun?"

Kız cevap vermedi.

“Gel ve karşımda diz çök,” dedi.

Kız hâlâ elleri ve dizleri üzerinde, dikkatlice etrafından dolaştı. Hurlo, kuruyan kandan sırtına yapışan cüppeyi görebiliyordu yine de kız acıdan irkilip kıvranmadı. Hurlo’nun dediği gibi karşısına geçip diz çöktü, başı öne eğikti.

“Bana bak, çocuğum,” dedi.

Hope başını kaldırıp ona baktı ve Hurlo daha önce yapmadığı şekilde, insanı içine çeken o gözlerin ta içine bakmaya cesaret etti.

“İçinde gerçekten bir karanlık görüyorum,” dedi. “Bu şaşırtıcı değil. Karanlık, karanlığı doğurur.”

Kız yine cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam etti.

“Bu seni korkutuyor mu? İçindeki bu karanlık?”

Kızın yüz ifadesi değişmedi, gözlerinde yaşlar birikti.

“Ya sana bu karanlığı kontrol etmeyi öğretirsem? Büyük ve güçlü bir savaşçı olmak için onu nasıl kullanacağını öğretirsem?” Bu sözleri söylediği anda kalbi hızla çarpmaya başladı. Söylediği şey, hem *Fırtınalar Kitabı*’nda hem de Vinchen Tarekatı kurallarınca yasaktı. Bunu söylediği anda kızın yüzünde yeni bir dünyanın ilk şafağı gibi bir ışığın parladığını görmüştü ve böyle bir sözü yerine getirmenin her türlü riske değer olduğunu anladı. “Sana bunu öğretmemi ister misin?”

Kız, “Ah, evet, lütfen!” dedi, gözyaşları artık yanaklarından dizginsizce akıyordu.

Hurlo kızı, “Evet, Başöğretmen,” diye düzeltti.

“Evet, Başöğretmen.”

“Bu kolay olmayacak. Aslına bakarsan yol boyunca çok acı çekeceksin. Benden nefret edeceğin zamanlar olacak. Benim Racklock kadar zalim olduğumu düşüneceksin. Hâlâ öğrenmek istiyor musun?”

“Ah, evet, Başöğretmen!” diye bağırdı, yüzü kıpkırmızı ve sınırsız halde.

“İyi. O halde ilk dersinle başlayalım.”

“Hazırım, Başöğretmen!” Bedeni gerildi, sanki kendini Hurlo’nun ayaklarının dibine atılmaktan zor alıkoyar gibiydi.

“İlk dersin nefes almak.”

Başını hafifçe kaldırıp duraksadı. “Sadece nefes almak mı, Başöğretmen?”

“Nefes almak en önemli şeydir. Hayatın kendisidir. Bunda ustalaşınca kadar bir şey yapamazsın. Bir savaşçı sınırsız neşeyi göze alamadığı kadar dizginsiz dehşeti de göze alamaz ve kendimizi duygularımızdan alıkoyamayacağımız doğru olsa da onların bizi ele geçirmesine izin vermemeyi de seçebiliriz. Bütün bunları nefesten destek alarak yaparız. Yani, şimdi hemen, bu duygu çalkantısı geçinceye ve sakinleşinceye kadar yavaşça derin nefesler almalısın.”

Bleak Hope, “Evet, Başöğretmen,” dedi.

Yaşlı adam ve küçük kız dizüstü, yüz yüze oturdular, tapınakta nefeslerinden başka ses yoktu.

4

Sadie, *Savage Wind* gibi küçük bir şalopa bile olsa bir gemiyi sadece kendisi ve sekiz yaşındaki bir çocukla yüzdüremeyeceğini biliyordu. Asıl mesele, Drowned Rat'te rezil edildiği için eski tanıdıklarının hiçbirisi artık onunla bir şey yapmazdı. Bir tayfa toplamak için sahanın ötesine bakmalı ve hem tanımadığı hem de Paradise Circle'ın dışından olan insanları getirmeliydi.

Hammer Point'te, Bracers Madge'i, Drowned Rat'i, rezil edilmeyi ve benzeri şeyleri takmayan birkaç bağlantısı vardı. Bull Mackey, bir süreliğine Empty Cliffs'te beraber olduğu dörtgen çeneli bir dövüşçüydü. Beraberinde Spinner adında kuzeni veya erkek arkadaşı ya da her ikisi de olan uzun boylu, zayıf, çökük gözlü birini daha getirmişti. Sadie, Silverback'te de Jix The Lift için uyuşturucu kuryeliği yaptığı zamanlardan birkaç kişiyi tanıyordu. Avery Birdhouse, neredeyse zannettiği kadar yakışıklı olan bir oyuncuydu. Wergishaw sessizdi ama kavgada iyiydi, ayrıca lanet derecede iyi keman çalardı. Sadie'nin bir adamı, kendisinin de her açıdan en az onun kadar

yetenekli hatta belki daha fazlası olduğuna ikna etmek zorunda kalalı epey zaman olmuştu. Keçi Sadie'nin ünü kendinden önde gidiyordu. Bu yüzden ününü korumak için bu kadar çabalıyordu. Şimdi başa dönmüştü. Bunu daha önce de yapmıştı ve hiç olmazsa ikinci seferinde ilkinden çok daha iyiydi. Dolayısıyla kendisine bir tayfa toplaması sadece bir hafta sürdü. Tek bir sorun vardı. Tayfadakilerin biri bile gemi yüzdürmeyi bilmiyordu. Yani, Finn gelinceye kadar.

New Laven'da güneşli nadir sabahlardan biriydi. Sadie, hâlâ aynı rıhtımda bağlı duran *Savage Wind*'in güvertesinde duruyordu. Eline bir halat aldı ve tayfaya baktı. "Bu ipin ucunun nereye gittiğini kimse bilmiyor mu?"

Bull Mackey, "Ön tarafta bir yerlere gittiğini sanıyordum," dedi.

Spinner, "Hayır, sağ tarafta bağlı olduğunu gördüm," dedi.

Sadie, "Zaten onu yerinden kim çıkardı ki?" diye sordu.

Avery Birdhouse, "Üzgünüm, benim ayağım takıldı," dedi.

Sadie ona baktı. "Ben oyuncuların zarif olmaları gerektiğini sanırdım."

Sert ama neşeli yeni bir ses, "Aslında ona ip değil, halat denir," dedi. "Ayrıca geminin ön tarafına pruva, yüzünüz pruvaya dönükken sağ tarafına sancak denir."

Güvertede bir adam durmuş, gülümseyerek onlara bakıyordu. Cildi sanki güneşin altında çok fazla zaman geçirmiş gibi son derece bronzdu ve bir denizcinin bol kesim keten gömleğini giyiyordu. Bir gözünün üstünde siyah göz bandı vardı.

Sadie, bakışlarını bu yabancıya çevirerek, "Öyle mi?" diye sordu. "Ve sanırım sen bunu biliyorsun."

Adam, Sadie'nin ses tonundan etkilenmemiş görünüyordu. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Sadie gözünü kısıp adama baktı. "Hatırlamalı mıyım?"

"Sen ve ben Gunpowder Hall'un arkasındaki sokakta birkaç kez takılmıştık." Umutlu bir şekilde biraz bekledi. Bir süre sonra, "O zamanlar iki gözüm vardı," diye ekledi.

Sadie, kirli saçını kaşdı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. O sokakta birkaç horoz bücktüm. Seni hatırladığımı söyleyemem."

Adamın tebessümü afalladı.

"Ama o halde Circle'in doğru düzgün adamlarından birisindir?"

Tebessümü geri geldi. "Doğma büyüme. Şanslısın ki kısa bir süre önce rıhtımlara geri döndüm ve gemilerde çalışmaya başladım."

"Neden şanslıymışım?"

"Duydum ki kendine Kaptan Sadie diyen bir kadın varmış ve iş seyahati için kendine bir tayfa topluyormuş. Belli ki birkaç sağlam adam toplamışsın fakat asıl ihtiyacın olan, gemide ne yapılması gerektiğini bilen biri."

"Ve bu sen oluyorsun, öyle mi?"

"Aynen,"

Sadie, bunu bir süre düşündü. "Adın ne?"

"Bu rıhtımlarda bana Mister Finn derler."

"Evet, şey, ben sana *Kayıp* Finn diyeceğim."

"Gözüm yüzünden mi?" diye sordu adam.

"Koca bir haftadır bu gemiyi tamir ettirmeye çalışırken

ortaya hiç çıkmadığın için.” Adama bir elini uzattı. “*Savage Wind*’e hoş geldin.”

Sadie’nin elini tutup gemiye çıkarken tebessümü daha da büyüdü. “Peki, bu ne tür bir iş seyahatidir?”

“Ah, söylemedim mi?” diye sordu Sadie. “Korsanlık. Kıyı şeridinde çapulculuk yapacağız.”

Kayıp Finn, “Korsanlık mı?” diye sordu. “New Laven’da mı? Bu daha önce hiç yapılmamıştı.”

Sadie, adamın sırtına bir şaplak indirdi. “Ve bu yüzden, adamım, işe yarayacak.”

Sözüne bağlı olan Kayıp Finn, gemideki işini biliyordu ve birkaç saat içinde gemiyi açılmaya hazır hale getirdi. Tayfada-ki herkesin ne yapması gerektiğini söyledi ve Sadie’nin kıyı boyunca rotasını çizmesine yardım etti.

“O halde budur,” Finn haritayı yuvarladı. “Denize açılmaya hazırız.”

“Tam değil,” Sadie bir parmağıyla iki ucu sivri pergelin bir ucuna hafifçe vuruyordu. “En iyi adamım, dışarıda benim için bir iş hallediyor. Her an geri gelebilir.”

—

Red, sabahtan beri uygun işareti beklerken dilenci taklidi yaparak Sailor’s Mother’ın dışında oturuyordu. Güneş batmaya başladığından beri birkaç bakır bile kazanmıştı ve nihayet aradığı şeyi gördü. Küçük tarafta, geniş kenarlı kaptan şapkası takan ve siyah ince deriden, neredeyse dizlerine kadar gelen çizmeler giyen bir adam.

Red, adam hana girinceye kadar bekledi, sonra dilencilikten

kazandığı bakırları çabucak cebine atıp peşinden gitti. Siyah çizmelerin merdivenleri döverek üst kattaki odalara çıktıklarını görecektir şekilde tam vaktinde yetişmişti.

“Hey, çocuk. Ne yapıyorsun?”

Backus, ön masadan eğilip şüpheyile çocuğa baktı.

“Ah, ee...” Red, önceden bir bahane belirlemesi gerektiğini fark etti. “O benim, ee, amcam ve...”

“Hayır, seni hatırlıyorum. Sadie’nin peşinde dolaşan o kırmızı gözlü çocuksun sen. Neyin peşindesin?” Masanın arkasından çıkıp kol yenlerini sıvamaya başladı. “Müşterilerime zarar vermesen iyi edersin.”

Red, bir dayağın geldiğini anlamasına yetecek kadar sokaklarda yaşamıştı. Tek kelime daha etmeden kapıdan çıkıp kalabalık sokakların güvenliğine sığındı. Bir at arabasının arkasına saklanıp Backus peşinden gelecek mi diye tekerleklerin arasından baktı. Tehlikenin geçtiğine kanaat getirinceye kadar birkaç dakika bekledi. Peki şimdi Red’in ne yapması gerekiyordu? Backus kendisini beklerken ön masanın oradan sıvışıp geçmesine imkân yoktu. Gemiye de geri dönemezdi. Sadie ona doğru düzgün bir gemici şapkasıyla çizmelerine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu, Sadie’nin tayfasına layık olduğunu, yardıma muhtaç biri olmadığını kanıtlaması için tek şanstı.

“N’apıyon, Rixie?”

Red başını kaldırıncı eski cepçi çetesinden uzun boylu bir çocuk olan Filler’ı gördü. Filler, korkunç bir cepçiydi, o kadar akıllı da değildi. Ama yaşlılarından bir baş daha uzundu, dolaşısıyla o ne derse onu yaparlardı.

Kendini önemseyen bir havayla “Adım artık Red,” dedi.

“Kim demiş?” dedi Filler.

“Keçi Sadie.”

“Ah!” Filler etkilenmiş görünüyordu. Bu ismi bilecek kadar kulağı kesik, yakın zamanda rezil edildiğini bilmeyecek kadar da cahildi. “Artık onunla mısın?”

“Evet, bu yüzden seninle çene...” Aklına bir fikir gelince cümlesini bitirmedi. “Söyle, adamım, Filler.” Sadie ona ne zaman bir şey yaptırmak istese kullandığı çalımı satmaya yeltenerek elini Filler’in omzuna koydu. “Sadie için yaptığım şu işte bana yardım etmeye ne dersin?”

“Ben mi?” Filler’in gözleri büyüdü. “Keçi Sadie’ye yardım etmek mi?”

“Bu doğru,” dedi Red. “Sadie’ye senin ne sıkı bir adam olduğunu anlatırım.”

“Tamam, ne yapmam gerekiyor?”

“Beni izle,” Filler’ı caddenin karşısına geçirip Sailor’s Mother’a götürdü, sonra yan sokaktan hanın arkasına dolaştırdı. O zamana kadar güneş batmıştı ve dolu odalardan süzülen ışık dışında sokak karanlıktı.

“Burası çok karanlık,” dedi Filler.

Red, ışıklı pencereleri tararken “Pek değil,” dedi. İkinci katta, orta pencerenin bir solunda, hedefini gördü. Yaşlı gemicinin şapkasını ve paltosunu çıkarışını izledi, sonra ışık söndü. “Pekâlâ, Filler. Burada dur.” Filler’ı tam pencerenin altına yerleştirdi. “Ve ellerini şu şekilde tut.” Kendi elleriyle parmaklarını birbirine geçirerek nasıl yapılacağını gösterdi.

Filler parmaklarını kenetledi. “Şimdi ne olacak?”

“Ben sana doğru koşacağım, sen de beni pencereye doğru zıplatacaksın.”

Filler başını kaldırıp pencereye baktı. “Seni o kadar yükseğe atabilir miyim, bilmiyorum.”

“Peki, o zaman pencerenin altındaki şu küçük çıkıntıya ne dersin?”

Filler gözlerini kıstı. “Ben bir çıkıntı görmüyorum.”

“Sen, yüzüne atılmadıkça alevli bir yığın, at dışkısını bile görmezsin.”

“Evet, görürüm.”

“Sadece bana güven. Çıkıntı orada. Sen beni havalandır, ben yakalarım.”

Filler omuz silkip ellerini uzattı.

Red, dar sokak elverdiğince geriledi, koşup Filler’in bekleyen ellerine atladı. Tam o anda Filler ellerini yukarı doğru kaldırdı, Red yukarı sıçradı ve havalandı.

Filler, pencerenin çok yüksek olduğu konusunda haklıydı ve Red çıkıntıyı kaçırdı, duvarın düz ve boş kısmına çarptı. Herhangi bir şey yakalamak için eşelenirken kendi mırıltısını bile yumruklamıştı. Bir an düştüğünü hissedince midesi yerinden oynadı. Sonra ayak parmakları çıkıntıyı buldu. Bedeni boşlukta geriye doğru yalpalarken mide bulandırıcı bir an geçti, duruşunu genişletip tıpkı duvarlara tırmanırken gördüğü kertenkeleler gibi dizlerini büktü ve dengesini buldu.

Altından izleyen Filler, “Sanırım orada *gerçekten* bir çıkıntı varmış,” dedi. “Peki üstündeki pencereye nasıl yetişeceksin?”

Red aslında o kadar ilerisini planlamamıştı. Başını yukarıya

kaldırdı ve mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Zıplarsa yetişebileceği kadar yakın görünüyordu. Ama kaçırırsa çıkıntıyı tekrar denk getirmesi pek mümkün görünmüyordu. Aşağıya düşüşün ne kadar olduğunu görebilecek bir açıda durmuyordu ki bu muhtemelen onun iyiliğineydi. Sadie'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Bunu yapmak zorundaydı. Dizlerini iyice büktü, karnını ve uyluklarının içindekileri pütürlü duvara bastırdı.

Filler, "Oradan..." diye söze başladı.

Lafını bitiremeden Red kendini havaya doğru fırlattı, kollarını olabildiğince yukarıya uzattı, parmaklarını pencere pervazına doğru gerdi. Ve yakaladı.

Sesi huşuyla dolu olan Filler, "Lanet olsun," dedi.

Red pervazdan parmaklarının ucunda asılıydı, daha iyi tutunabileceği bir yer bulmaya çalışırken çizimleri duvarı kazıyordu. Parmakları şimdiden yorgunluktan alev almıştı ve daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Omuriliğinden yukarıya şüphe ve korku tırmanmaya başladı. Sonra annesi için resim yapmaya başladığı ilk günü hatırladı. Hayal kırıklığıyla dolu gözlerle annesine sümük ve gözyaşları arasından bakmıştı. "Senin gibi çizemem!" Annesi ona o bilindik sırtışıyla bakmış ve "Eğer başaracağına inanırsan her zaman başarıma şansın vardır," demişti. "Başarısız olacağına inanırsan her zaman başarısız olursun. Sakın başlamadan kaybetmene izin verme."

Red henüz düşmemişti. Henüz başarısız olmamıştı. Şüphe hayaleti baskı yapmaya devam ediyordu. Başka bir şey düşünmeliydi. Parmakları yanıyordu, öyle büyük bir acıyla zonkluyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Sonra aklına başka bir

imge geldi. Sadie sırtarak ona bakıyordu, yüzü ölü denizcilerin kanıyla lekelenmişti. O sanatçı yumuşaklığının altında bir yiğitlik olduğunu anlamıştı. Sanatçı yumuşaklığı cehennem gibi iddialıydı. Önce bir ebeveyninin ölümünü izlemişti, sonra öbürünün. Silverback sokaklarında, sonra da New Laven'da hayatta kalmayı başarmıştı. Sadie'ye, içinde yumuşaklıktan zerrece eser olmadığını gösterecekti. Dişlerini sıkı ve kendini pencerenin çıkıntısına doğru çekti.

“Başardın, Rix... yani, Red!” dedi Filler.

Red, fısıldayarak “Kapa çeneni, yoksa beni ele vereceksin,” dedi, kendi titrek coşkusu hissetmediği özgüvenle örtmeye çalışarak. Sonra pencereden içeriye bakıp yeni bir sorun gördü. Pencerenin ışığı söndüğünde kaptanın uyuduğunu varsaymıştı. Ama şimdi, ayın cılız huzmeleri arasından odanın içini gördüğü kadarıyla kaptan yataktaydı ve hâlâ uyanıktı. Yanında bir de kadın vardı ve ikisi birbirlerine doğru zıplıyorlardı.

Red seksin ne olduğunu biliyordu, elbette. Bir fahişenin oğlu yaşı fazla ilerlemeden gerçeği biraz olsun öğrenirdi. Yakındaki sokağın kedisinin neden şişmanladığını sormuştu ve babası da rahat bir tavırla onun hamile olduğunu söylemişti. Red, sorgulayan bir çocuktü ve konu insanların seks hareketine gelinceye kadar babasını soru yağmuruna tutmuştu. Babasının açıklayış tarzı Red'in bunun bir sürü sevgi sözcüğü fısıltıları barındıran sessiz ve nazik bir davranış olduğuna inanmasına yol açmıştı. Ama Red'in şu an pencereden gördüğü şey hiç de öyle değildi.

Kaptan kollarıyla kendini havada tutuyordu, kel kafası terden parlıyordu ve ay ışığında kıllı omuzlarının derisinden

renkler fişkırıyordu. Yüzü pencereye dönüktü, gözleri acı çekiyormuş gibi sımsıkı kapalıydı. Alt bedenini altındaki kadına doğru sallıyordu. Bulunduğu açı yüzünden Red, kadının başının arkasını, kocaman yastık gibi bir göğsünü ve yatağın yan tarafından umarsızca sarkan bir kolunu görüyordu. Bir an için kadının bilinçsiz olduğunu bile düşündü. Kulağını pencereye dayayınca kaptanın sert homurtularının yanı sıra ince, cırtlak bir ses, “Ah, evet, asker, o büyük, şişman aleti bana ver!” dediğini duyabiliyordu.

Neticede Red, seksin iğrenç bir şey olduğuna karar verdi. Yine de onca gürültü ve şamata içinde içeriye girip fark edilmeden çıkabilme ihtimali vardı.

Başını geriye çevirdi. “Bir dakika içinde bana yardım etmeye hazır ol.”

“Nasıl?” diye sordu Filler.

“Sadece... sana söylediğimi yapmaya hazır ol,” dedi Red, zira henüz aşağıya nasıl ineceğine dair bir fikri yoktu. Sonra pencereyi dikkatle açtı. Odaya süzüldü ve yatağın, kaptanın çizmelerinin ve şapkasının diğer giysileriyle birlikte bir yığın halinde atılı durduğu tarafına doğru emekledi. Seks çılgınlıkları gittikçe yükseliyordu ve kaptanın hareketleri daha da çılgınlaştıkça yatak da protesto edercesine gıcırdamaya başlamıştı. Red, çizmeleri ve şapkayı paltonun içine koydu, sonra yuvarlayıp kolay taşınacak bir bohça haline getirdi. Kaçmaya hazır olur olmaz yatağa doğru bir bakış attı. Şimdi kadının yuvarlak yanaklı ve kıpkırmızı olmuş yüzünü görebiliyordu. Oysa kadın inleyip bağırmasına rağmen boş gözlerle tavana bakıyordu, tıpkı kendi rolünden sıkılmış bir aktris gibiydi. Babası her zaman

sekteki tutku ve şefkatten bahsederdi. Yalan mı söylemişti? Red, büyüklerin kendisini korumaya çalışırken yalan söylediklerini fark etmişti. Ya da Paradise Circle'a gelene kadar öyleydi. Belki bu yüzden burayı bu kadar seviyordu. Sert ve kötüydü ama kimse ona candan yapılmış muamelesi yapmıyordu.

Sonra kadının bakışları tavandan inip Red'e odaklandı. Çok fazla beklemişti. Kadının gözleri büyüdü ve bu sefer gerçekten hissederek çığlık attı. "Bir çocuk! Odada lanet olası bir çocuk var!"

Red, kucağındaki bohçayı göğsüne bastırıp pencereye atıldı. Kaptan daha atik olsaydı Red'i bacağından veya gömleğinin ensesinden bile yakalayabilirdi ve her şey sona ererdi. Neyse ki adam orgazmın tam ortasındaydı ve hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kadın başının yan tarafını tokatlayıp "Çocuk senin lanet olası giysilerini alıyor, seni odun!" diye bağırıncaya kadar.

O sırada Red, pencerenin yolunu yarılamıştı. Kaptan, Red'e doğru atılırken yüzü öfkeyle çarpıldı, Oysa bacakları battaniyelere dolaşp çıplak ve küfreder halde yere yuvarlandı.

Red, kendini pencereden dışarıya bırakırken "Beni yakala!" diye bağırdı.

"Ne?" Filler içgüdüsel olarak kollarını öne uzattı ve Red aşağıya yuvarlanıp ona çarpana kadar afallamış halde izledi. İkisi beraber parke taşlarının üstüne yuvarlandılar ve şaşkın halde öylece yattılar, ta ki kıllı göğsü inip kalkan kaptan pencereden sarkıp ikisine küfretmeye başlayıncaya kadar.

Red zorla ayağa kalktı. Filler'ın kalkmasına yardım ederken bohçasını bir kolunun altına sıkıştırdı.

“Kırık bir şey var mı?” diye sordu.

Hâlâ şaşkın görünen Filler başını iki yana salladı.

“O halde hemen koş!”

İki çocuk, kaptanın öfke dolu bağırışlarını arkalarında bırakıp ara sokaktan fırladılar. Bir köşede çılgınlar gibi nefes alıp birbirlerine sırtarak durmadan önce birkaç blok boyunca koştu-
tular.

“Sen,” Filler, Red’in yüzüne doğru parmak salladı. “Tam bir kaypaksın.”

Red, Filler’in kendisine kaypak demesinden hoşlandığına karar verdi, dolayısıyla sırtışı büyüdü. “Öyle olabilir ama ödül benim!” Elindeki bohçayı gururla kaldırdı.

“Ona neden ihtiyacın var ki?”

“Bu, Sadie için. Paradise Circle’den ayrılıyor.”

“Circle’den ayrılıyor musunuz?” Filler anlamaz gözlerle ona bakıyordu.

“Sadie kendine bir gemi buldu ve korsan olacağız!”

“Korsan mı? Dire Bane gibi mi?”

“Elbette Dire Bane gibi,” dedi Red, kendinden gayet memnun görünerek. Filler’la tokalaştı. “Neyse, adamım. Bana çok yardımcı oldun ve bunu Sadie’ye mutlaka söyleyeceğim. Bir ara tekrar görüşürüz.” Bohçası kolunun altına tıklı halde rıhtı-
ma doğru yollandı.

Savage Wind’e geldiğinde gemi teçhizatının kurulu, yel-
kenlerin direğe sıkıca bağlanmış ve açılmaya hazır olduğunu gördü.

Güverteye çıkmasına yardım eden Sadie, “Gecikmek üzereydin,” dedi. “Sana verdiğim işin çok zor olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.”

Red, elindeki bohçayı Sadie'ye sundu. "Bak, sana bir şapka, çizmeler ve bir palto getirdim!"

"Aferin sana!" Sadie bohçayı açıp içindekileri inceledi. "Bunlar çok iyi ve beklemeye değmiş. İyi iş çıkardın, Red. Sanırım sonuçta senin hakkında yanılmamışım."

Red, memnuniyetten ışık saçtı.

"Bunlar için belaya bulaştın mı?"

Red'in yüzü düştü ve kızardı. "Ah, ee..."

Sadie kaşlarını çattı. "Umarım bunlar için peşimizden gelecek olan bir iblis çetesi yoktur."

Red çabucak, "Yo, öyle bir şey değil," dedi. "Sadece... bu eşyaları çalarken kaptan bir kadınla seks yapıyordu. Yaptığı şey babamın anlattıklarına benzemiyordu. Gürültülü ve çirkin-di ve dostane bile değildi."

Sadie güldü. "Bu konuda fazla endişelenme, adamım. Bir vajinayı gerdirmenin cepçilik gibi birçok yöntemi vardır. Biraz daha büyüdüğünde sana bunları daha detaylı anlatırım. Şimdi git ve biraz uyu. Sabahın ilk ışığıyla yelken açacağız."

—

Şafağın kızıl ışıkları hâlâ denizin üstüne vururken *Savage Wind*, New Laven kıyılarında yelken açtı. Dümende Kayıp Finn vardı ve Korsan Kraliçe Sadie, kaptan giysileri içinde güverte-de volta atıyordu. Çizmelerinin kayarak ayağından çıkmaması için bilek kısmından deri kayışlarla sıkılması gerekmişti, geniş kenarlı şapkanın tüyü kaçırılma esnasında bükülmüştü ve palto aşırı büyüktü. Ama tayfadan hiç kimse tek kelime dahi etmedi.

Sadie, dümen başındaki Finn'in yanına uzun adımlarla ge-

lince Kayıp Finn ona, “Pençeler gibi münasip görünüyorsun, Kaptan,” dedi.

Sadie, “Değil mi, ama?” diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti. “Bunu göstermek için ne kadar beklemem gerekecek?”

“Yakında Silverback’teki Joiner’s Koyu’na geleceğiz. Orayla Hollow Falls arasında öğleden sonrası için küçük eğlence gezilerine çıkmış bir sürü dantelli bulacağız.”

“Keystown da o arada,” dedi Sadie.

“Doğru, Keystown’daki askerî garnizon çoğunlukla kara konuşlu. Kaçakçıları arayan sadece birkaç gemileri var, bizim baş edemeyeceğimiz bir şey değil.”

“O halde gidip biraz dantelli avlayalım!”

İlk kurbanları olarak kıyıya paralel seyreden bir yatı belirlediklerinde vakit öğleni yeni geçmişti.

Küçük tekneye doğru yollanırlarken, “Hazırlanın, millet!” diye seslendi Sadie. Küçük teleskobunu çekip baktı ve beyaz gömlekli, süslü giysiler içinde üç adam gördü, saçları itinayla kıvrılmıştı, *Savage Wind*’e bakan ince temiz yüzleri son derece afallamış görünüyordu.

Kayıp Finn, yatla yan yana gelebilmek için dümeni büyük bir yay çizecek şekilde kırdı.

Sadie, “Kancaları atın!” diye bağırdı.

Pruvadaki Avery Birdhouse ve kıçtaki Spinner, uçlarına halat bağlı birer çengel fırlattılar. Çengeller yatın güvertesindeki yumuşak tahtaya gömüldü.

Sadie, “Onları bağlayın!” diye bağırdı.

Avery Birdhouse ve Spinner, yatın iskele tarafı *Savage*

Wind'in sancak tarafına sert bir çatırtıyla çarpıncaya kadar hatlatlarını çektiler.

Kayıp Finn, "Birkaç usturmaça almalıyız," diye homurdandı.

Sadie, palasını çekip yata ayak basarken, "Bull Mackey ve Wergishaw benimle geliyor," dedi.

Bir dantelli diğerine, "Tam düşündüğüm gibi," dedi. "Sanırım gemimizi korsanlar ele geçirdi."

Elindeki palayı adamın boğaz seviyesine getiren Sadie, "Anlaman uzun sürdü," dedi. "Sana bizzat açıklamam gerekeceğini sanmıştım."

Dantelli, "Hanımefendi, birinin gemisine bu şekilde binemezsiniz," dedi.

"Sanırım içinde bulunduğunuz durumu hâlâ kavrayamadınız." Sadie palasını aşağı doğru kaydırды, adamın gömleğini kesip açtı ve kan sızmaya başlayan ince kırmızı bir çizgi bıraktı. Adamın yüzü huysuzluktan dehşete dönüştü. "Ben Korsan Kraliçe Kaptan Sadie. Buralar *benim* sularım ve canım nereye isterse oraya gidip ne istersem onu alırım. Anladınız mı?"

Dantelli, kanayan göğsünü kavrayarak "Beni *incitmen* gerekmezdi," diye yakındı.

Sadie, "Cömertliğimi yitirmeden önce biri şu horoz bozuntusunu sustursun," dedi.

Wergishaw soğukkanlılıkla dantellinin kafasına sopayla vurdu. Dantellinin gözleri yuvarlandı ve adam güvertede yere düştü.

"Başka şikâyeti olan?" diye sordu Sadie, diğer iki dantelliye.

Yattaki değerli eşyaları alıp seyre devam etmeleri çok uzun sürmedi. Red'e diğer gemiye çıktıkları sırada geride durması

söylenmişti. Ama sonrasında ganimetlerini ayırırlarken Sadie, Red'in yardım etmesine izin verdi. Küçük kaptan kabininin zeminine oturup gümüşlerle altınları, değerlendirilmesi gerekebilecek şeylerle kolayca takas edilebilecek değerli şeyleri birbirinden ayırdı.

Parlak bir opal taşı olan altın bir yüzüğü kapıdan gelen güneş ışığına doğru kaldırırken “Erkeklerin mücevher taktıklarını bilmezdim,” dedi.

“Dantelli erkekler,” Sadie çizmelerini veya paltosunu çıkarmakla uğraşmadan kendini ranzasına attı.

Red, “Son derece işe yaramaz görünüyorlar,” dedi.

“Sen bir de kadınları görmelisin. Çalışmazlar bile. Bütün gün boş boş evde otururlar. Düşünmesi bile midemi bulandırıyor.”

Red, “Dantelliler hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?” diye sordu.

“Ben küçük bir kızken Paradise Circle’a her zaman gelirlerdi. Her gün bir bozukluğa takla atabilirdin ve aptalların sonu gelmek bilmezdi.”

“Paradise Circle’da ne işleri vardı?”

“Bu, Circle’ı Yorey Satin’in idare ettiği zamanlardaydı. Bir sürü dans salonları ve tiyatrolar vardı. Dantellilerin bayıldığı gerçek eğlence mekânları.”

“Hepsine ne oldu?”

“Yorey kendini öldürttü. Jix the Lift idareyi ele geçirdi ve içine etmediği tek bir dans salonu bile bırakmadı. O ve çizmeleri, Circle’ı bugünkü haline getirdi. O da kendini bir gün öl-

dürtecek ve idareyi bir başkası ele geçirecek. Yapabileceğimiz tek şey idareyi ele geçiren kişinin şimdikinden daha kötü değil, daha iyi olmasını ummak.”

“İdareyi neden *sen* ele geçirmiyorsun, Sadie?” diye sordu Red.

Sadie güldü. “Belki yaparım. Önce kıyı şeridini, sonra Circle’ı.”

Red, ciddiyetle Sadie’ye baktı. “O zaman da senin en iyi adamın olur muyum?”

“Şuna bakın hele...” Uzanıp Red’in burnuna sert bir fiske vurdu.

“Ah!” Red burnunu ovaladı.

Sadie, “Saçmalama,” dedi. “Sen ölünceye kadar benim en iyi adamımsın.”

5

Galemoor'daki kütüphane, imparatorluğun en büyüklerinden biriydi. Bleak Hope okumayı öğreninceye kadar pek işe yaramamıştı.

“Sence bu yeteneği öğrenebilecek miyim, Başöğretmen?” diye sordu Hope, ikisi beraber kütüphanede dururlarken. Oda Hurlo'nun uyuduğu bölmeden daha büyük değildi, tavana kadar rulolarla, kitaplarla ve parşömen yığınlarıyla kaplıydı.

“Neden olmasın?” diye sordu Hurlo, kalın ciltli bir kitabı çekerken.

“Benim köyümde hiç kimse okuma bilmez. Köy büyüğümüz Shamka bile. Ben daha küçük bir kıyım.”

Hurlo, ona keskin bir bakış attı. “Daha küçük bir kıy’ sözünü bir daha asla kullanmayacaksın. Sen benim öğrencimsin. Ben ne dersem onu yapacaksın ve sana ne öğretirsem onu öğreneceksin. Bahane yok. Anlaşıldı mı?”

Hope bakışlarını yere indirdi. “Evet, Başöğretmen.”

Hurlo gülümsedi. “Mükemmel. O halde bununla başlayacağız.” Elindeki kitabı havaya kaldırdı. “*Vinchen Tarikatı'nın Kurucusu Cesur Selk'in Hikâyesi*, cilt bir.”

Başlarda yavaş ilerliyordu. Hurlo, okumanın Hope için büyük bir mücadele olmasının nedeninin akıl noksanlığından değil güven eksikliği olduğunu keşfetti. O eşiği bir kez geçip artık her kelime üzerinde o kadar uğraşmasına gerek kalmayınca bilgiye olan açlığının sınırsız olduğu anlaşıldı. Cesur Selk'in beş ciltlik hikâyesini bir solukta tüketti, peşinden de üç ciltlik Manay the True setini. *İmparatorluğun Kısa Tarihi* adlı on ciltlik setin tamamını bir aydan kısa bir sürede okudu.

Hurlo, Hope'un tarih hakkında yeterince temel edindiğine ikna olunca ona ödev olarak coğrafya ve biyoloji kitapları verdi. Bu son çalışma alanıysa Hope'un tutkusunu gerçekten alevlendirmiş gibi görünüyordu.

"Başöğretmen!" Bir gün öğleden sonra elinde yıpranmış, cildi neredeyse paramparça bir kitapla odasına daldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hurlo meditasyon yapıyordu. Ara vermek yerine irkilip dengesini yitirdi ve Hope'un da meditasyona katılmasına izin verdi. Gözlerini yine kapadı ve yavaşça, "Evet, çocuğum?" dedi.

"Acaba," dedi, "Yılanların nasıl hareket ettiğini *kimsenin* bilmediğini biliyor muydun?"

"Evet, çocuğum."

"Büyü olamaz, değil mi?"

"Pek mümkün değil."

"O halde bir *nedeni* olmalı. Sadece henüz keşfedilmemiştir."

"Evet, çocuğum."

"Adada hiç yılan var mı, Başöğretmen? Belki bunu keşfeden *ben* olabilirim."

Hurlo, gözleri hâlâ kapalıyken hafifçe gülümsedi. “Denemekte özgürsün.” Zira pratik uygulama olmaksızın kitaptan alınan bilgi ne işe yarardı? Ayrıca nihayet bir yılan yakalayıp onu incelediğinde nasıl hareket ettiklerini keşfedemedi belki ama yılan ısırığını tedavi etmeyi öğrendi.

Diğer keşişler, Hurlo’nun bu kızın eğitimine neden bir anda merak saldıgını anlayamadı. Bu arada onu hayatlarının bir parçası olarak kabul etmişlerdi, sadece bir hizmetçi kapasitesinde. Vinchen Tarikatı’nın hemen hemen bütün üyeleri, hizmetçileri olan üst sınıf ailelerden geliyordu, dolayısıyla onlar için esnemek zor değildi. Buna rağmen bir hizmetçiyi eğitme fikri şaşırtıcıydı. Bazıları Hurlo’nun nazik, bazıları hoşgörülü olduğunu, bazıları bunamaya başladığını düşünüyor, diğerleriyse bunun altında şehvet düşkünlüğü gibi bir art niyetin yattığından şüpheleniyordu. Hiçbiri, Hurlo’nun sonunda gerçekten başarılı olacağını ummuyordu. Bu yüzden Wentu Kardeş, soğuk bir kış günü, öğleden sonra Hope’u ocağın yanında, elinde *İmparator Bastelinus Hükümdarlığı Döneminde Ekonomik Ticaretin Tarihi* adlı kitabın bir kopyasıyla kıvrılmış halde bulunca epey şoke olmuştu.

Hurlo onların şaşkınlığına, kurgularına veya dedikodularına aldırmadı. Bu, manastırda birazcık huzursuzluğa yol açtığı sürece Hurlo’nun işlemekte olduğu çok daha ciddi günahı görmelerine de engel oluyordu. Onun yetkisi bile bir kadının bir Vinchen savaşçısı gibi eğitilmesini kapsamıyordu. Dolayısıyla gün içerisinde açıktan açığa aklını eğitirken tarikatın diğer üyeleri yattığı zaman da bedenini eğitiyordu.

Hope, Vinchen savaşçı keşişlerin manastırın doğu tarafında eğitildiklerini öğrenmişti. Oranın bir cephaneliği, bir demirhanesi ve küçük bir tabakhane vardı. Ama en büyük bina uzun, dikdörtgen şeklindeki egzersiz salonuydu. Salonun duvarları sıcak yaz günlerinde açılabilen kayar kanava kapılardı. Zemin manastırın zemininin çoğunu kaplayan sert, siyah taştan çok daha yumuşak olan pürüzsüz çamdı.

Geceleyin diğer keşişler uykudayken Hurlo, Hope'u egzersiz salonuna götürüyor; gücünü, dayanıklılığını ve atikliğini geliştirmek için bir sürü alıştırmayı yaptırıyordu. Aylar boyunca yaptıkları tek şey buydu, çünkü sonunda başka bir şey yapamayacak kadar yorulmuş oluyordu.

Hurlo'nun verdiği bütün egzersizleri layıkıyla yerine getirip geriye hâlâ hareket edecek enerjisi kaldığında Hurlo ona yakın dövüşü öğretmeye başladı. Başta bu yoğunlukla yumruk atmayı ve yastık bağlanmış tahta bir mankeni tekmelemeyi içeriyordu. Hope'un tekniği yerine oturdukça Hurlo onunla beraber boks antrenmanı yapmaya başladı. Yaşlı adamın bu kadar çevik olması Hope'u hayrete düşürüyordu. Her akşam saatler boyunca boks antrenmanı yaptılar ve neredeyse bir ay olmuştu ki Hurlo, Hope'un bir darbesini bloke etmek zorunda kaldı.

Bu eğitimin çok değerli olduğunu bildiği kadar Hope bir şeyin açlığını çok daha fazla hissediyordu. Bu yüzden bir gece antrenmanları bittiğinde ve Hope yerdeki ter izlerini kalın bir paçavrayla paspaslarken "Başöğretmen," dedi, "ne zaman bir kılıç kullanabileceğim?"

Hurlo ayağa kalkıp bir pencereden gece göğüne baktı. Aylardır süren antrenmanlarında bir kez olsun ter dökmemişti. "Neden soruyorsun?"

“Bilmiyorum,” Tutuşunda bir silah hissetmeye karşı duyduğu hasreti kelimelere nasıl dökceğinden emin olamayarak elini açıp kapadı. “Ben sadece... bunu çok düşünüyorum.”

Hurlo, bir süre kıza bakmak için pencereden uzaklaştı. “Benimle gel.”

Kız, Hurlo’nun peşinden egzersiz salonundan avluya çıktı. Gece havası terini hemen kuruttu ve omurgasından yukarıya bir ürperti gönderdi. Hurlo onu tapınağa götürdü. Geceleyin lambalar açık bırakılmıyordu, sunaktaki mumlar titrek danslarına devam ediyordu. Bu ışıktaki kız, Hurlo’nun ona sunağın önündeki meditasyon minderini işaret ettiğini gördü. Hope mindere diz çökerken Hurlo sunağın arkasına dolaşp Racklock’un daha önce sopayı almış olduğu dolabı açtı. Hope bunu gördüğünde içini bir korku dalgası kapladı ama hemen kendini yatıştırdı. Başöğretmen Hurlo, sırf soru sordu diye asla onu dövmezdi.

Hurlo dolaptan sopa yerine kılıflı bir kılıç çıkardı. Kılıcı sunağın önüne getirip Hope’un önünde diz çökerken saygıyla iki elinde, zemine paralel tutuyordu. Kılıcın kını kakma altınla oyulmuş siyah, cilalı ahşaptandı. Sapı iç içe geçmiş siyah beyaz kumaştı, kabzası ve topuzuysa altındı.

Kılıcı kınından yavaşça çekti. Bunu yaparken keskin ağzı hafifçe vınladı.

“Bu kılıcın adı, Song of Sorrows*. Şimdiye kadar yapılan en muhteşem kılıçlardan biridir.” Kılıcı havada yavaşça salladı ve keskin ağzı yine vınladı.

Kılıcın soğuk, güzel pırıltısına dikkatle bakarken Hope’un gözleri kocaman açılmıştı. “Bu sesi neden çıkarıyor?”

* Song of Sorrows: Acıların Şarkısı.

“Bu, Manay the True için biyo-büyücü Xunera Ray tarafından biyo-büyücüler ve Vinchen Tarikatı omuz omuza hâlâ imparatorluğun iyiliği için çalıştığı zamanlarda dövüldü. Yapılış yöntemi kaybedildi, söylentilere göre Song of Sorrows aldığı her canı hâlâ hatırlarmış ve duyduğu bu ses...” Kılıcı havada yeniden, bu sefer daha hızlı salladı ve vınlama daha yüksek, ağır, yasalı bir havada geldi. “Bu ses, her ölümdede hissettiği kaybın sesidir.”

“Bir kılıç gerçekten hatırlayıp hissedebilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Hurlo. “Benim öğretmenim, Bilge Shilgo öyle olduğuna inanırdı, gerçi kendisine sorduğumda elinde bir kanıt olmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, bu sesi çıkarması için mantıklı bir neden olmadığıydı.” Kılıcı kınına koydu ve vınlama sesi hemen kesildi. “Şimdi, kılıç kullanmayı ne zaman öğreneceğini sordun.” Song of Sorrows’u Hope’a uzattı.

“Ben... ona dokunabilir miyim?”

“Eline al.”

Hope, kılıcı Hurlo’dan aldı. Beklediğinden çok daha ağırdı.

“Sapından tut,” dedi Hurlo.

Hope, elini değiştirip siyah beyaz sapını tuttu. Kılıcın ucu derhal yere düştü.

“Bu kılıcın ucunu havada tutabildiğinde, bununla eğitimine başlayacağız.”

Kılıç imkânsız derecede ağır görünüyordu ve Hope’un kalbi kılıç kadar aşağı çöktü. “Evet, Başöğretmen.”

“Bunun mümkün olduğundan şüpheli misin?”

Hope, utanmış olarak bakışlarını kaçırdı. Vinchen savaşçı-

ları kendilerinden veya öğretmenlerinden şüphe etmezdi. “Çok ağır, Başöğretmen.”

“Bu gerekli. Senin de yeterince güçlenmen uzun zaman alacak. Sanırım yıllarca. Ama sana söz veriyorum, Bleak Hope. Bunun gibi bir kılıcı sallayabilecek hale nihayet geldiğinde gerçekten korku saçan bir savaşçı olacaksın.”

Korku saçan bir savaşçı. Hope bunun pek mümkün olmadığına inanıyordu, elinde duran kılıca bakarken olmak istediği şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordu. Ne kadar sürerse sürsün ya da yolculuk ne kadar zor olursa olsun.

—

Birkaç ay sonra Hurlo, Bleak Hope’un, özellikle güç ve kas yapısı bakımından eğitildiğinin işaretlerini taşımaya başladığını fark etti. Şüpheleri ortadan kaldırmak için sabah işlerinde ona güç gerektiren görevler veriyordu ki bu da bulabildiği en ağır işlerden oluşuyordu. Hope, bira fiçilerinin yerini değiştiriyor, mobilyaları tamir ediyordu. Tabakçı için post geriyor hat-ta demirhaneden sorumlu kardeşe yardım bile ediyordu. Bazı günler yapılacak iş kalmayınca tepe halindeki bir grup kayayı binanın bir tarafından diğer tarafına taşıtıyordu.

Tarikatın birçok üyesi Hope’un artan görev yükünü, Hurlo’nun artık onu sevmediği, en az kendileri kadar nefret etmeye başladığı yönünde yorumluyordu. Böyle düşünmelerine Hurlo izin veriyordu. Maalesef bütün kardeşleri kandırmak bu kadar kolay değildi.

Bir gün öğleden sonra Hurlo, egzersiz salonunda tek başınaydı. Açık kayar kapılardan içeriye güneş ışığı geliyordu ve

elinde ağır tahta kılıçla, hareketleriyle nefesi mükemmel bir uyum içinde hareket ederken başöğretmeni bir siluet halinde gösteriyordu. Hurlo, kılıç eğitimiyle meditasyon arasında bir fark görmüyordu.

“Sizinle karşılıklı antrenman yapabilir miyim, Başöğretmen?” Racklock, kalın omuzları eşiği kaplayacak şekilde duruyordu. Elinde tahtadan bir kılıç vardı.

Hurlo, son pozisyonunu tamamlarken, “Yapabilirsin,” dedi. Kılıcını önünde tutarak hareketsiz kaldı ve son bir huzurlu nefes aldı. Sonra açısını Racklock’la yüzleşecek şekilde ayarladı. “Gel.”

Racklock, hızlı bir baş üstü hamlesiyle harekete geçti ama Hurlo bunu savuşturdu, tahta kılıçlar buluşunca sert bir *tak* sesi çıktı.

Hurlo gülümsedi. “Her zaman bu ilk darbeyle beni hazırlıksız yakalamaya çalışırsın.”

“Bir gün işe yarayacak, Başöğretmen,” dedi Racklock. “O zaman tarikatı benim yönetmemin vaktinin geldiğini anlayacağım.” Kılıcını yeniden savurdu.

Hurlo yine savuşturdu. “Peki, tarikatı yönetmeye o kadar hevesli olduğuna göre, idareyi ele alınca ne yapacaksın?”

Racklock peş peşe birkaç hamle yaptı, Hurlo hepsini ya savuşturdu ya da kurtuldu. “Bu soğuk kayalıklardaki sürgüne bir son vereceğim. Bizi yeniden imparatorluğun saygın ve korkulan tarikatı haline getireceğim.”

“Eğer istediğin şey saygı ve korkuysa bunu zaten tarikattaki diğer kardeşlerinden görüyorsun,” dedi Hurlo.

Racklock yeniden saldırdı, darbesini indirirken “Bir de güç istiyorum,” dedi. “Ve ün.”

Hurlo, her darbeyi bloke ederken “Gücü anlarım,” dedi. “Her erkek güç ister, değer verdikleri şeyi koruyabilmek için. Ama ün? Bu sana mutsuzluktan başka bir şey getirmez.”

“Bunu söylemek *senin* için kolay, Kurnaz Hurlo. Yerin, büyük hikâyeler arasında garanti altında. Merak ediyorum, acaba hiçbirimiz seni gölgede bırakma fırsatını yakalayamayalım diye mi hepimizi burada tutuyorsun?”

Hurlo, savunma pozisyonundan saldırı pozisyonuna geçerken bakışları sertleşti, Racklock’un zorlukla karşılayabildiği bir dizi darbe indirdi. “Neden burada kaldığımızı biliyorsun. İmparatorla amaçlarımız çeliştiği sürece tek şansımız kendimizi sürgüne hapsedmek veya başkaldırmaktır. Bizi imparatorla ve onun biyo-büyücülerıyla direkt çatışmaya mı sokacaksın? Bu imparatorluğu paramparça eder.”

Racklock, daha sert bir saldırıya geçti. “Ya da onlara katılabiliriz. Dünya değişti, yaşlı adam. Biz de aynı şekilde değişmeliyiz, yoksa yok oluruz.”

Hurlo sinsice gülümsedi. “Değiştiğimizi düşünmüyor musun?”

Konuşmadan birkaç darbe daha indirip savuşturdular. Tahtanın tahtaya çarparken çıkardığı ses çalışma salonunda yankılanıyordu.

Racklock, “Son zamanlarda kızı ağır iş yüküyle cezalandırıyorsun,” dedi. “Diğerleri bunu ondan hoşlanmadığın için yaptığını düşünüyorlar. Oysa ben işin aslını biliyorum, Başöğretmen.”

"Eldeki ağır iş, kalpteki ağır yükü hafifletir," dedi Hurlo.
"Kızın çalışırken huzur bulduğunu düşünüyorum."

"Yaşlanınca yumuşadın."

"Daha nazik oldum," dedi Hurlo. "Arada fark var."

Racklock, Hurlo'dan bir adım geri çıktı ve kılıcını indirdi.
"Bu işte başka bir planın var, Kurnaz Hurlo ve bunun o kızla
bir ilgisi var."

"Haklısın," dedi Hurlo. "O plan, kendi ruhumun ıslahı."

—

Hurlo her zaman içinden geçenleri söyleyen biri olmuştu.
Çoğu zaman bir şey söylerdi ve söyleyinceye kadar doğru ol-
duğunu bilmezdi. O ünlü kurnazlığı bu kendisini bile şaşırtı-
bilme yeteneğinden geliyordu. Bu yüzden, Racklock'a Bleak
Hope'un kendi ruhunun ıslahı olduğunu söylediğinde bunu
daha önceden düşünmüş değildi. Yine de bunu söylediği anda
doğru olduğunu biliyordu.

O gece Hope'u kayalık kıyı şeridine götürdü. Rüzgâr şid-
detle uluyordu ve onlar terlikli ayaklarıyla dar bir gri kum te-
pecğinde dikilirken siyah cüppelerini çekiştiriyordu. Önlerin-
deki güçlü dalgalar, yarısına kadar suya gömülü pütürlü siyah
kayalara çarpıyordu.

"Hava çok *soğuk*, Başöğretmen!" Bleak Hope'un kolları
karnını sarıyordu ve tüm bedeni titriyordu. Mavi gözleri öyle
acayip bir halde açılmıştı ki Hurlo güldü.

"Evet, çocuğum, öyle. Peki neden?"

Hope'un solgun alını kırıttı. "Ne demek istiyorsun, Başög-
retmen?"

“Neden burası, şu anda, tam bu noktada o kadar soğuk?”

“Ah, çünkü kış ve biz imparatorluğun en soğuk yeri olan Güney Adaları’ndayız.”

“Doğru. Peki, gemiyle kuzeye seyahat edersek ne olur?”

“Hava gittikçe ısınır mı?”

“Evet. Çalışmaların çok iyi gidiyor. Şimdi, eğer tekneyle seyahat edecek olsaydık kuzeyin ne tarafta olduğunu nereden bilecektik?”

“Doğudan doğup batıdan batan güneşe bakarak.”

“Ya gece yolculuğu yapsaydık?” Hurlo, siyah mor olan gökyüzünü işaret etti.

“Ben... bilmiyorum, Başöğretmen.”

“Yıldızlara bakarak. O astronomi kitabını henüz okumadın mı?”

“Henüz değil,” diye itiraf etti Hope. “Onun... önemsiz olduğunu düşünmüştüm. Havadaki yıldızlar aşağıdaki bizler için nasıl bir fark yaratır?”

“Kitabı okuduğunda takımyıldızlarını öğreneceksin. Gökteki asla değişmeyen resimleri. Bak.” Beş köşeli bir yıldız kümesini işaret etti. “Bu, Cesur Selk’in Yumruğu. Ve şu da,” arkasından ince bir çizgi şeklinde devam eden yıldız kümesini gösterdi, “bu Büyük Yılan. Bir de şuna bak.” Büyük bir grup takımyıldızı işaret etti. “Bu, Kraken.” Tekrar kıza doğru döndü. “Bu şekilleri öğren. Bunları ezberle. Yolunu bulmakta senin işine yarayacak.”

“Bizim işimize, Başöğretmen,” diye düzeltti Hope. “Yani bize yol göstereceklerini söylüyorsun.”

“Elbette,” dedi Hurlo.

Hope bir süre gözlerini karanlığa, göz kırpan yıldızlara dikti. Hurlo onun kendince bir hesap yaptığını anladı ve bekledi.

“Bir sembol gördüm, Başöğretmen. Sekiz izleyen çizgisiyle siyah bir oval. Aynı bir supya veya kraken gibi görünüyor. Beni buraya getiren kaptan. O dedi ki bu biyo-büyücülerin sembolüymüş.”

“Doğru söylemiş,” dedi Hurlo alçak sesle.

Hope gökyüzüne bakmaya devam ederek başını salladı. “Biyo-büyücüler nedir, Başöğretmen? İmparatorluk tarihinde adlarından sıklıkla bahsediliyor, yine de tam olarak kim oldukları açıklanmıyor. Onlar büyücü mü? Ya da kutsal insanlar mı?”

“Onlar bir tür bilim adamı. Biyo-büyünün esrarengizleri. Yaşayan varlıkları alıp değiştirebilirler.”

“Onları nasıl değiştirirler?”

“Daha büyük veya daha küçük yapabilirler. Örneğin köstebek sıçanları bir zamanlar farelerden daha büyük olmayan küçük şeylerdi. Bunu biliyor muydun?”

Hope başını iki yana salladı.

Bir biyo-büyücü yaşayan bir şeyin büyümesini veya küçülmesini sağlar veya onları tamamen farklı bir şeye dönüştürür.”

“Biyo-büyücüler iyi midir, kötü mü?”

“İmparatora hizmet ederler, iyilik veya kötülük için.”

“Vinchen da imparatora hizmet etmiyor mu?” diye sordu Hope.

“Biz *imparatorluğa* hizmet ediyoruz. Bu yüzden saraydan, onun çürütücü etkisinden ve gücünden uzakta yaşayıp eğitim görüyoruz. Yalnız bir imparator kusurlu veya zalim olabilir.

Ama imparatorluk tek bir adamdan daha büyüktür. Ve her zaman uğrunda savaşmaya değerdir. Belki zamanı gelince, imparatorluğun tuttuğu yolu düzeltecek kişi sen olursun.”

Hope bunun üzerine Hurlo'ya baktı. Aylardır eğitilmenin sonucunda bakışları yumuşamıştı. Fakat şu anda yine, Toa'nın onu getirdiği gecedeği gibi bakıyorlardı. “Bir biyo-büyücü ailemi ve köyümdeki bütün insanları öldürdü.”

“Biliyorum,” dedi Hurlo.

“İmparatorun bir hizmetkârını öldürmek istemem yanlış bir şey mi?”

“Vinchen davranış kuralları öç için ne der?”

Bleak Hope, sanki göz kapaklarının arkasından okuyormuş gibi gözlerini kapadı. “Öç almak bir savaşçının en kutsal görevlerinden biridir. Hızlı veya yavaş olabilir ama onurla yerine getirilmelidir. Bir savaşçı düşmanıya yüz yüze geldiğinde adını vermeli ve ondan da bunu yapmasını istemelidir. Savaşçı intikamının nedenini açıkça belirtmeli ve düşmanın silahlanması için bir şans vermelidir. Tek gerçek intikam, düşmanın ölmesidir. Eğer savaşçı bunu başaramazsa bu onursuzlukla yaşamaktansa ölmesi yeğdir.”

“Bu kurallara uyacak mısın?” diye sordu Hurlo.

Hope gözleri hâlâ kapalı dururken rüzgâr saçlarını savurdu. “Evet, Başöğretmen.”

“O halde cevabını aldın.”

6

Kıyı boyunca dantellilerin yatlarını yağmalamakla geçen bir aydan sonra Korsan Kraliçe Sadie'nin haberi yayılmaya başladı. Yatlar seyrekleşti ve imparatorluk devriyeleri ortaya çıkmaya başladı. Donanma gemileri *Savage Wind*'e göre büyük ve yavaştı, bu yüzden sakınılması kolaydı. İşte şimdi Sadie'nin ve tayfasının yeni hedefler bulmaları gerekiyordu.

Kayıp Finn bir gece çekingenlikle, "Ticaret gemileri var," dedi. O ve Sadie pruvada oturmuş ufukta batmakta olan kızıl güneşi seyrediyor, bir şişeyi birbirlerine verip alıyorlardı.

Sadie hevesle, "Evet, büyük eski kargo gemileri," dedi. "Bu kolay olacak."

"Yakalaması kolay," dedi Finn. "Ama yüklerini nereye koyacağız? Ayrıca o gemilere ulaşmak için kıyıyı takip etmeyi bırakıp daha derin sulara açılmalıyız. İşte orası da deniz iblisinin bizi enseleyebileceği yer."

"Pekâlâ. Daha küçük yük gemisi yok mudur? Kıyıya daha çok yaklaşan yük gemisi?"

"Daha kuzeyde biraz şansımız olabilir. Lüks şeylerin çoğu

Hollow Falls'daki Radiant Harbour Limanı'ndan gelir. Ne yazık ki ben o suları çok iyi bilmem. O tarafta kim bilir başka neler buluruz.”

“Bizi buraya kadar getiren, cesaretti,” dedi Sadie. “Buradan ileriye taşıyacak olan da cesarettir.”

Ertesi gün kıyı boyunca kuzeye doğru yol aldılar. Keystown'un doğu tarafında yükselen tek tip asker barakaları ve batı tarafında ufukta pusuya yatan büyük imparatorluk fırkateynleri yüzünden sabah gergindi. Yine de rüzgâr onlardan yanaydı ve hızla yol aldılar. Öğlen olduğunda en yoğun imparatorluk gücünden sıyrılmış ve dantellilerin ihtişamlı mansiyonlarla yayılan mülklerde yaşadıkları zengin ve huzurlu bir bölge olan Hollow Falls'a gelmişlerdi. Evlerin çoğu, kıyıdan görülemeyecek kadar içerilere kurulmuştu. Buna rağmen arada sırada tam suyun kenarına yapılmış bir eve rastlıyorlardı. Sadie teleskobunu çıkarıp suyun kenarında çıkıntı yapan kulelere daha yakından bakmaya karşı koyamıyordu.

Her zamanki gibi dümende duran Kayıp Finn, “Evimde böyle bir manzaraya hayır demezdim,” dedi. “Oradan gün batımları gerçekten hoş görünüyor olmalı.”

Sadie teleskobunu indirip omuz silkti. “Buradan da güzel görünüyorlar. Çalınacak bir şey var mı diye bakıyordum.”

“Var mı?”

“Kesinlikle ama her yerde parmaklıklar var. Ayrıca suyun üstüne doğru sarkış şekli yüzünden yanlarına gitmek bile epey zor olacak.”

Finn, “Büyük ihtimalle ev koruyucuları da vardır,” dedi.

“Doğru. Şimdilik bundan daha mütevazı hedefler bulmalıyız.”

Gece olduğunda Radiant Harbour Limanı'na ulaştılar. Liman'a demir atmaktansa hemen kuzeydeki küçük, kuru bir haliçe demirlediler.

“Bu suları bilmediğini sanıyordum,” dedi Sadie.

Kayıp Finn, “O kadar iyi bilmediğimi söyledim,” diye cevap verdi. “Hollow Falls'a indirecek yükü olan ama iblislerin liman teftişlerini istemeyen gemilerde bulundum.”

Ertesi sabah Avery Birdhouse, *Savage Wind*'den birazcık daha büyük olan ve Radiant Körfezi'nden kuzeye doğru giden bir ticaret gemisi belirledi.

“Demir alıp yelken indirin,” dedi Sadie. “Limandan biraz uzaklaşıncaya kadar belli bir mesafede kalacağız.”

Gemi, New Laven'ın en üstüne gelinceye kadar kıyı boyunca kuzeye doğru gitmeye devam etti, sonra rotasını kuzey-kuzeydoğuya çevirdi.

Kayıp Finn, “Açık sulara yöneliyor,” dedi. “Bir an önce yaklaşsak iyi olur, yoksa iblis fırkateynlerine karşı savunmasız kalırız. O topların bu gemiyi batırması için birkaç atış yeterli olacaktır.”

Yelkenlerin doğru isimlerini Finn'den öğrenmekte olan Sadie, “Flok yelkenlerini serbest bırakın!” diye seslendi.

Spinner ön yelkeni saldı. Yelken aniden gerildi ve gemi hızlandı.

Sadie, teleskobuyla ticaret gemisine baktı. “Onlar da floklarını serbest bıraktılar. Anlaşılan bizi fark ettiler.”

Finn sırtıttı. “Kovalamalı mıyız, Kaptan Sadie?”

“Ah, evet, Kayıp Finn.”

Ticaret gemisini yaklaşık bir saat boyunca kovalarken denizde öyle açıldılar ki New Laven sadece ufukta karanlık bir leke gibi kaldı. İki gemi büyüklük açısından birbirine yakın olsa da ticaret gemisi kargo yüzünden ağırdı. Azar azar *Savage Wind* diğer gemiye yaklaştı ve sonunda kanca atacak mesafeye geldiler. Bu gemide buldukları şey alışık oldukları histerik dantelliler değil, kendi bıçakları, sopaları ve mızraklarıyla silahlanmış sert denizcilerdi.

“Nihayet!” Sadie palasını çekti. “Doğru düzgün bir kavga. Kayıp Finn, gemiyi sana bırakıyorum. Red, kabinde kal. Geri kalan herkes benimle gelsin.”

Kısa ve çirkindi. Wergishaw, elindeki sopayı sağa sola savuruyor, kafaları ve diz kapaklarını kırıyordu. Elllerinde birer bıçak olan Avery Birdhouse kavganın içine dalıp çıkıyor; boyun, karın, kasık gibi yumuşak noktalara saldırıyordu. Bull Mackey baltasıyla elleri ve kafaların tepelerini uçuruyordu. Spinner mızrağını bedenlerinin içinden geçiriyordu. Hepsinin ortasında Sadie, palasını tekrar tekrar sallıyordu. Bu tüccar gemisinin denizcileri ne kadar sert olurlarsa olsunlar, Paradise Circle’dan, Hammer Point’ten ve Silverback’ten gelen bir grup serseriyle boy ölçüşemezlerdi.

Geminin kısa boylu, kırmızı suratlı ve azıcık sakallı kaptanı “Bunun için asılacaksınız!” diye bağırdı. Bull Mackey ve Spinner kaptanı kargo ambarında saklanırken buldular ve sürükleyerek Sadie’nin karşısına getirdiler.

“Öyle mi?” diye sordu Sadie.

“Bu baharatlar Stonepeak’e götürülüyor! Bizzat imparator için!”

“İmparator, diyorsun?” Sadie etkilenmiş görünüyordu. “Peki, o zaman bana bir iyilik yap ve imparatora Korsan Kraliçe Sadie’den bir mesaj ilet.” Bull Mackey ve Spinner’a baktı. “Onu sabit tutun.”

İkisi kaptanı güvertede gergince tutarken birbirlerine sırttılar. Adam çaresizce çırpındı ama kurtulamadı. Sadie bacaklarını ayırıp ata biner gibi adamın üstüne oturdu ve eteklerini kaldırmaya başladı.

Kaptan, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

“İşte imparatora mesajım.” Sadie çömeldi, adam küfrederken kaptanın üstüne işedi ve Sadie’nin tayfası kahkahayla uludu.

—

O akşamki kutlama özellikle gürültülüydü. Red, Sadie de dâhil *Savage Wind*’in tayfasını sarhoş görmeye alışkındı. Ama bu akşamki çok gürültülü ve kaotikti, sinirlerini geriyordu, bu yüzden Kayıp Finn’in oturup yıldızlı geceyi seyrettiği kış tarafına çekildi.

“Sen neden diğerleriyle birlikte kutlama yapmıyorsun?” diye sordu Red.

“Bir denizci, bu açık sularda her an her şeyin olabileceğini öğrenir. Bu yüzden birinin ayık kalıp gözcülük yapması iyidir.”

Tayfanın çoğu uluyarak anlaşılmaz bir şey söylüyordu. Finn ve Red dönüp baktıklarında Sadie’nin Avery Birdhouse’u yumrukladığını ve adamın burnundan kan fışkırdığını gördüler. Sonra Sadie adamı gömlek yakasından tuttu ve bütün yüzüne kan bulaştırarak sertçe öptü.

“Nöbet tutmak zorunda kalmamayı diler miydin?” diye sordu Red.

Finn omuz silkip yıldızları izlemeye geri döndü.

“Sadie’ye âşık mısın?” diye sordu Red.

Kayıp Finn belli belirsiz gülümsedi. “Sen aşk hakkında ne bilirsin, çocuk?”

“Babam anneme âşıktı.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Yaptığı her şey onun içindi.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Hayır. Bunu görmek kolaydı.”

“Bunu görerek büyümek iyi bir şey.”

“Neden?”

“Bu, senin...” Başıyla kutlamaya doğru işaret etti. “Bundan daha fazlasının olduğunu bildiğini gösterir.”

Red, Kayıp Finn hakkında bu gemideki herkesten daha çok seyahat ettiğinden daha fazla bir şey bilmiyordu. “Gözüne ne oldu?”

“Hoş bir hikâye değil.”

“Hoş olacağını düşünmemiştim,” dedi Red.

Finn sırtıp Red’in saçlarını karıştırdı. “Epey keskin bir dilin var. Umarım bu senin baş edebileceğinden daha büyük bir soruna bulaşmana neden olmaz.”

“Yani bana ne olduğunu anlatmayacaksın?”

“Karşılığında bana ne vereceksin?”

Red bunu biraz düşündü. “Sırta karşılık bir sır?”

“Hikâyemin sır olduğunu nereden bildin?”

“Çünkü bu gemideki kimseye bundan bahsetmedin. Sadie’ye bile.”

“Aslında bu tam olarak bir sır sayılmaz. Sadece gerçekten kişisel.”

“Bütün sırlar kişiseldir. Bu yüzden sıdırlar.”

Finn yine gülümsedi. “Sadie’nin neden seni yakınında tuttuğunu anlamaya başlıyorum. Sen çok zekisin.”

“Peki, anlaştık mı?” diye ısrar etti Red.

“Sanırım. Ama önce sen.”

Red, kendi sırrını çoktan bulmuştu; bu yüzden hemen anlatmaya koyuldu. “Annem öldükten sonra sadece babamla ikimiz kaldık. İşe gitmek için çok şey bırakırdı. O bir fahişeydi. Bu, insanlar onlarla seks yapmak için para ödüyorlar demek.”

“Fahişenin ne olduğunu biliyorum, çocuk.”

“Sen biriyle seks yapmak için hiç para ödedin mi?”

“Elbette. Sanırım Paradise Circle’daki birçok insan bunu yapmıştır.”

“Ben asla yapmayacağım,” dedi Red. Sadie’nin bütün sekslerin çocuğun şahit olduğu türden olmadığına dair bütün teminatlarına rağmen genel fikir hâlâ çocuğa hitap etmiyordu.

Kayıp Finn, “Senin sırrın bu mu?” diye sordu.

“Elbette değil. Neyse, babam işe gidince beni komşumuz Yaşlı Yammy ile bırakırdı. Hoş bir kadındı. Bana hokkabazlık ve taş oyunu gibi şeyler öğretirdi.

“Taş oyununu biliyor musun?”

“Bahse girerim ki seni yenebilirim.”

“Bunu denediğini görmeyi çok isterim.”

“İstersen oynayabiliriz, ortaya biraz bakır para koyman lazım. Yaşlı Yammy bana asla bedavaya oynamamamı söylerdi.”

Kayıp Finn güldü. “Belki koyarım, sırf kaybettiğini görmek için. Şimdi, senin sırrın neymiş, anlat bakalım.”

Red yakınlaşmak için eğildi. Utançtan yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Kadın son derece nazikti ve bana bazı şeyler öğretirdi. Peki, ben ne yaptım? Ondan çaldım. Masasının üstünde büyük bir kâse meyvesi olurdu ve ben oraya gittiğim her seferinde aç olmasam bile bir parça alırdım.”

Finn, “O kaptanın giysilerini de çaldın,” diye belirtti. “Ve her gün bu gemide çalmaktan başka ne yaptığınızı sanıyordun?”

Red, “Bir doğru çalmak, bir de yanlış çalmak vardır,” dedi. “Benim aradaki farkı bilmediğimi zannetme.”

Kayıp Finn bir süre ona baktı, sonra başını salladı. “Sanırım bu konuda haklısın.”

“Neyse. Babam ölünce onu aramaya gittim ama iblisler onu Empty Cliffs’e kilitlemişti. Nedenini bilmiyorum. Ve asla özür dileme şansım olmadı.” Red, onu tekrar görmeyi dileyerek bir süre düşündü. Sonra başını iki yana salladı. Bu, yumuşak sanatçılara göre bir şeydi. “Şimdi sıra sende. Gözünü nasıl kaybettin?”

Kayıp Finn başını çevirip suyun karşı tarafına baktı. “Senden daha büyüktüm, bahse değer bir yeteneğim veya mesleğim yoktu. Tahmin edebileceğin gibi işlerim pek yolunda gitmiyordu ve sonunda bir şekilde rıhtımda uyumak zorunda kaldım. İşte o sıralarda Brek Frayd adında bir kaptan beni buldu ve gemisinde dürüstlikle çalışacağım her günün karşılığında bana kalacak yer ve yemek önerdi.”

“O zaman mı denizci oldun?”

“O zaman denizde nasıl seyredileceğini öğrenmeye başladım.”

“Farkı ne?”

“Sabırlı ol, çocuk. Anlarsın, ilk başta, bana göre bir şey değildi. Rüzgâr yükseldiğinde müthiş mide bulantım oluyordu. Ayrıca işimde pek dikkatli değildim. Pek çok kez halatı bir takozla birkaç kez dolayıp bıraktığımda Kaptan Frayd yanıma gelip o halatı daha iyi sabitlememi söylemek zorunda kalmıştı. Sonunda bir gün, gerçekten kötü bir fırtına sırasında, sabitlemiş olmam gereken bir halat yerinden çıktı. Makara havada kırbaç gibi savruldu ve kancalı ucu gelip beni yüzümden yakaladı.”

Red, yakındaki halat teçhizatının oval şekilli tahta makaralarını inceledi. Her birinin ucunda başparmağının kalınlığında demir kancalar vardı. Böyle bir şeyin gözüne saplandığını hayal etti ve ürperdi.

“Bu olaydan sonra Kaptan Frayd’in bana ne dediğini biliyor musun?” diye sordu Kayıp Finn. “Dedi ki, ‘Deniz korkunç ve zalim bir metrestir, Finny, her zaman alması gerekeni alır. Sen o gözle peşin ödeme yaptın, evlat, bu yüzden deniz artık seni kendi parçası olarak her zaman sevgiyle kucaklayacak.’” Finn, Red’e döndüğünde yerinde olan tek gözü ay ışığında nemle parlıyordu. “O zamandan beridir bu sularda seyredirim. Bir daha asla midem bulanmadı ve hiçbir halatı sabitlemeden bırakmadım.”

Red alçak sesle, “Ve böylece bir denizci oldun,” dedi.

Finn başını salladı. “O zamandan sonra kaptanın bana söylediklerini çok düşündüm. Bana o gün ne verdiğini gerçekten anlamam yıllar sürdü.”

“Sana verdiği mi?”

“Öyle bir şeyden sonra hayatımın geri kalanını gemilerden uzakta geçirebilirdim. Denizin öbür gözümü de almasından korksam kimse beni suçlayamazdı. Fakat ben, kaptanın açıklama şeklinden dolayı öyle düşünmedim. Başıma geleni daha hoş bir şekle bürümeye çalışmadı. Sadece bunu bir şeye değer hale getirdi. Bana sorarsan, bir amacı olduğu sürece her türlü acıya katlanabilirsin.”

Red sessizce, “Annemle babam öldü,” dedi. “Bunun bir amacı var mıydı?”

“Bu karar sana kalmış. Eğer ölmeselerdi Sadie’yle tanışır mıydın? Hatta Paradise Circle’a gelir miydin?”

Red başını iki yana salladı.

“Yani bu acı, seni şu an olduğun kişi haline getirdi. Akıllı bir çocuk ve iyiyi kötüden ayırabilen lanet derecede iyi bir hırsız.” Finn sırttı. “Belki de seni New Laven’ın gördüğü en harika hırsız haline getirir.”

“Öyle olursa bunu nasıl bileceğim?”

“Bunu asla kesin olarak bilemezsin, hiç kimse de tersini kanıtlayamaz, bu yüzden sadece öyle olduğunu söyleyebilirsin.”

Red’in yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. Yakut gözleri ışıldadı. “Hey, evet.”

“Bu annenle babanı geri getirmez. En azından ölümleri boş yere olmamış olur.”

Red başını kaldırıp gece göğüne baktı. Pek çok seferin ilki olarak, “New Laven’ın gördüğü en büyük hırsız,” dedi hafifçe.

Bir ticaret gemisine yapılan ilk başarılı yağmacılık, Sadie'nin bir yenisine açlık duymasına yol açtı. Kuzey kıyısında, dantellilerin yatlarında buldukları mücevher kıvrıntılarında daha fazlasını arayarak sinsi sinsi dolaştılar. Belki de bu kaptanın tehditleri boşa gitmemiştir, zira birkaç hafta içinde kıyı sularında Stonepeak'ten gelen imparatorluk gemileri cirit atıyordu.

Finn ve Sadie, kaptan kabininde bir şişe içkiyi paylaşıırken Finn, "Ortalıkta görünmek için iyi bir zaman değil," dedi. "O iblisler bir grup gulyabani köpekbalgı gibi New Laven'da dolaşmaktan sıkılınca kadar pusuda beklemek iyi olur."

"Yo, sadece yeni bir hedefe ihtiyacımız var," dedi Sadie.

"Ne gibi?"

Sadie şişeden bir yudum çekti. "Kuzeydoğu sahili boyunca gördüğümüz şu küçük köyler. Oralarda yağmalamaya değer bir şeyler olmalı."

"Orada olan tek şey yiyecek ve lamba yağı."

"O şeylere ihtiyacımız var, değil mi?"

"Sanırım," Kayıp Finn, Red'in dediklerini düşündü. Doğru hırsızlık ve yanlış hırsızlık vardı. "Ama Sadie, o adamlar bizden daha varlıklı değiller. Hatta belki bazılarının durumu daha kötüdür."

"Ah, bana yumuşak kalpli numarası yapma. Çocuk zaten yeterince yaptı. Onlar beni zorlamadıkça kimseyi öldürmeyeceğime söz veririm. Bu senin narin vicdanını rahatlatır mı?"

Ertesi gün *Savage Wind*, terör hükümdarlığını New Laven'in kuzeydoğu sahil kasabalarında estirmeye başladı. Bunlar küçük yerlerdi, genelinde tek bir toprak yol vardı. İnsanlar sade, yün önlükler giiyorlardı. Çoğunun ayakkabısı bile yoktu. Üzerlerine hücum eden küçük bir şiddet kasırgasına karşı tamamen hazırlıksızdılar. Sadie palasıyla üstlerine doğru yürüdüğünde çoğu sadece kaçıyordu.

Kendisinden neredeyse iki kat daha iriyarı bir adamın yolun aşağısına doğru koşuşunu izleyen Sadie, "Babamdan bir tokat yemekten daha kolay," dedi.

Sadie, Red'i rıhtımda gemiye göz kulak olsun diye bırakmıştı ve tayfanın geri kalanı alınmaya değer bir şey olup olmadığına bakmak için gemiden inmişti. Avery Birdhouse, büyük depo kulübesini rıhtımın yakınında bulmuştu. Sadie, Bull Mackey ve Wergishaw'a kapının kilidini kırdırmıştı. İçeride sadece yiyecek ve lamba yağı değil, birkaç büyük fiçı da bira bulmuşlardı.

Sadie, Kayıp Finn'e dönerek, "Ben bunun alınmaya değer olduğunu söyledim," dedi. "Bazen konu parayla ilgili değil, daha kaliteli yaşamakla ilgilidir."

Birkaç hafta daha köyden köye gezip kıyıları yağmaladılar. Bir gün gururla AYÇİÇEĞİ İSKELESİ, NÜFUS 50 iddiasında bulunan bir tabelası olan bir köye geldiler. Ancak Sadie ve tayfası köye ayak bastığında elli kişinin birini bile bulamadılar.

Kayıp Finn, olan gözünü şüpheyile kısarak, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

Avery Birdhouse, "Belki çoktan kaçmışlardır?" dedi.

Finn, “Biri onlara haber vermedikçe kaçmaları gerektiğini nereden bilebilirler?” diye sordu.

“Bunu kim yapar?” diye sordu Spinner.

“Belki öbür köylerden birisi. Birbirlerini tanımadıklarını kim söyleyebilir ki? Aralarında o kadar büyük bir mesafe yok.”

“Hadi, ganimetleri nerede sakladıklarını bulalım ve işler iyice tersine dönmeyen çekip gidelim,” dedi Sadie.

Birkaç depo kulübeleri vardı. Sadece köyün diğer tarafındaki bir tanesi hariç hepsi açılmış ve boşaltılmıştı. Bull Mackey, eski ve pastan çürümüş olduğu için kilidi kolayca kırdı. İçeride hiçbir şey yoktu.

“Neden boş bir kulübeyi kilitlemişler?” dedi.

Sadie homurdandı ve gemiye doğru geri döndü. *Savage Wind*’in direği köy evlerinin çatılarının üstünden görünüyordu ve Sadie, direğin etrafını yağlı kara bir dumanın çevrelediğini gördü.

Kayıp Finn, “Gemi!” dedi.

“Red!” Sadie, uzun kaptan çizimleri çamura bata çıka, palası sanki ateşi köylüler kadar kolaylıkla korkutup söndürebilirmiş gibi havada, koşarak gemiye geri döndü. Ama rıhtıma ulaştığında yelkenler küle dönmüştü, alevlenmiş direk çökmüştü ve sular, gemiden geriye kalanları söndürmek için alevlerle savaşıyordu. Sabotajı yapanlar, büyük ihtimalle köylülerdi ve çoktan sıvışmışlardı.

“Ah, Tanrım, Red!” Sadie şapkasını ve palasını bir kenara attı, botlarını çekip çıkardı ve paltosundan kurtuldu. Tam suyun altındaki enkazın içine dalacaktı ki güvertenin uzak tarafından oğlansı bir ses duydu.

“Buradayım, Sadie!” Red, boş bir varilin içinden çıktı.

“Lanet olsun, çocuk! Beni endişelendirdin!” Yumruklarını sıkıp çocuğa doğru yürüdü.

Çocuk, Sadie’ye şaşırılmış bir bakış attı. “Yanan bir gemiden çıkmayı akıl edecek kadar sağduyulu olduğumu düşünmüyor musun?”

Sadie aniden durup düşündü. “Sanırım düşünmedim. Özür dilerim, o kadar aklın var.”

Red, Sadie’ye sinsice gülümsedi. “Kaçarken bir miktar para kapacak kadar sağduyulu olduğumu söyler miydin?” Bir eliyle küçük bir bohçayı havaya kaldırdı ve şingirdayacak şekilde salladı.

“Sen gerçekten benim en iyi adamımsın!” Sadie onu varilden çekip aldı ve sımsıkı sarıldı.

Tayfanın geri kalanı o zamana kadar rıhtıma gelmişti. Yanık kerestenin son parçası suya batarken suratsızca ardından baktılar.

Kayıp Finn, “Eh, buraya kadarmış,” dedi.

Kolları hâlâ Red’e sarılı olan Sadie, “Buraya kadar değil,” dedi. “Hâlâ sağlıklıyız, adamlarımız ve bizi eve geri götürecek kadar paramız var.”

“Eve mi?” diye sordu Red.

“Bu doğru. Senin ve benim için Paradise Circle’a.” Sonra şarkı söyler gibi şöyle dedi:

*Her şeyin kasvetli ve nemli olduğu,
Güneşin kendini hiç göstermediği yer.
Ama orası yine de benim evim.
Tanrı Circle’ı kutsasın!*

Backus başını kaldırıp bir şeklin kapıyı kararttığını gördüğünde Drowned Rat'te sessiz bir içki içiyordu.

"Hayır, yine mi..." diye inledi.

Keçi Sadie orada dikiliyordu, birkaç ay önce olduğu gibi, kuyruğunda da yine o kırmızı gözlü çocuk vardı. Başta Backus, gözlerinin kendisini yanılttığını sandı. Sonuçta Sadie, tam bu tavernada herkesin önünde rezil olmuştu. Ancak işte oradaydı, yorgun ve pis görünüyordu ama son gördüğünden çok daha iyi durumdaydı. Sadie ne yaparsanız yapın sakince tavernaya girerken içerideki herkes suspus oldu.

Yanından geçerken "Selam, Backus," dedi. Sonra da göz kırptı.

Bracers Madge ortaya çıktığında barın yolunu yarılamıştı. Backus bu kadar iriyarı bir kadının böyle bir anda ortaya nasıl çıkıverdiğini asla anlamazdı ama işte oradaydı, başparmakları askılıklarında, Sadie'nin tepesinde dikiliyordu.

Küçük çocuk dehşet içinde geri çekildi. Sadie ise sadece başını salladı. "Selam, Madge."

"Burada ne arıyorsun, Sadie?"

Sadie yüksek sesle ve oradaki herkes duyabilsin diye net bir şekilde, "Buraya senden af dilemeye geldim," dedi.

"Ne dilemeye?" diye sordu Madge, aklı karışmış görünerek.

Sadie dizlerinin üstüne çöktü. "Bana karşı hep iyi davran-dın, Madge. Adil ve dürüsttün, çoğundan daha naziktin. Bu-
raya intikamdan gözüm dönmüş halde geldiğimde bana yap-tığın bütün iyiliklerin üstüne tükürmüş oldum. Bazen işlerin

olabileceği gibi bu da yanıltı ve bunu yaptığım için sonsuza dek pişman olacağım. Bilmek istediğim tek şey, beni affedecek misin?”

Bracers Madge, kollarını kavuşturmuş halde yüzü ifadesiz, Sadie'nin tepesinde dikiliyordu. Ne diyeceğini merakla bekleyen tavernadan bir fısıltı bile çıkmıyordu. Madge hiçbir şey söylemedi. Bir dakika sonra dönüp barın arkasına geçti. İçinde Sadie'nin kulağının olduğu küçük turşu kavanozunu aldı. Sonra ön tarafa geri geldi ve kavanozu ciddiyetle Sadie'ye uzattı.

Sadie, büyük bir merak ifadesiyle elindeki kavanoza baktı. Bracers Madge daha önce ödül olarak aldığı kulakların hiçbirini sahibine geri vermemişti. Bu, Paradise Circle'da duyulmamış bir şeydi.

Madge, Sadie'ye onaylar gibi baş salladı, sonra barın arkasına geri döndü ve kendisine bir bardak viski doldurdu.

Sadie, kavanozu elinde sımsıkı tutarak yavaşça ayağa kalktı. “Peki, o halde. Bu bir kutlama gerektiriyor. Sanırım korsanlık günlerimden kalma param, buradaki herkese birer içki ısmarlamaya yetecektir.”

Tavernadaki herkes alkışlayıp ıslık çaldı, masalar yumruklarla dövüldü.

Sadie, Backus'tan yana baktı. “Yakında görüşürüz, yaşlı çanak.” Sonra şeytani bir şekilde kıkırdadı.

Bu, Backus'ın gelecek yıllar boyunca Drowned Rat'te rahatlıkla içtiği son içki olacaktı.

—

Sadie o gece takdirin ve biranın tadını çıkardı.

“İçkiye başlamanın vakti geldi de geçti bile.” Masalarına otururken Red’e köpüklü bir bira maşrapası kaydırıldı.

Red önündeki biraya bakarken gözleri kocaman açıldı.

“Hadi, bir yudum al.”

Red, bir yudum içti ve sarsıldı. “Bunun tadının *güzel* olduğunu sanıyordum.”

Sadie güldü. “Tadı nasılsa öyle. Daha iyisini de daha kötüsünü de gördüm. Şimdi, en iyi adamım, planların nelerdir?”

Kusmadan bir yudum daha içebilir mi diye düşünerek ve Sadie’nin kendisini buna nasılsa zorlayacağından korkarak maşrapasını koklarken “Planlarım mı?” diye sordu.

“Circle’a geri döndük ve her şey yine eskisi gibi. Biz daha yaşlı, daha bilge ve biraz daha akıllıyız. O halde ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ben sandım ki...” Red’in nabızı endişeyle hızlandı. “Ben hâlâ seninle olduğumu sanıyordum.”

“Ah, Tanrım, sonsuza dek bana yapışık gezemezsin. Ben hâlâ buradayım ve sen hâlâ benim en iyi adamımsın. Ama artık senin kaptanın değilim ve kendi kararlarını vermeye başlamanın zamanı geldi.”

“Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Şey, ne olmak istiyorsun?”

“New Laven’ın gördüğü en büyük hırsız olmak,” dedi derhal.

O sırada Sadie, maşrapasından bira içiyordu. Bunu duyunca içtiği bira, burnundan fışkırdı ve öyle güldü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Red utanmış görünerek kendi maşrapasını kavradı. Küçük bir yudum aldı. “Bu aptalca, sanırım.”

“Aptalca mı?” dedi Sadie. “Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey. Eğer kendini buna adarsan bir gün sana böyle diyeceklerinden hiç şüphem yok.”

İKİNCİ BÖLÜM

*Gençlik ve masumiyet kenara çekilip tecrübeye yol verdiğinde
şüphe zihne gölge düşürür. Karmaşıklık içinde yeni bir amaç
bulanlar, bocalamak yerine başarılı olacaklardır.*

-Fırtınalar Kitabı'ndan

7

“Her gece nasıl o kadar kolay uykuya daldığımı biliyor musun?” diye sordu Başöğretmen Hurlo.

Mumla aydınlatılmış siyah taş sunağın önünde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Şu son birkaç yıldır yaşlılık yüzünden diz çökemiyordu. Ama yaşlı yüzünde huzur dolu bir tebessüm ve zar kaplı gözlerinde nazik bir bakış vardı.

“Hayır öğretmenim, bilmiyorum.” Bleak Hope, Hurlo’nun söylediklerine odaklanmayı zor buluyordu çünkü son bir saatir asma bir çatlağın ortasında oturuyordu. Topukları iki taraftaki dar direklerin tepelerinde dengede idi ki bu da onu kor halinde yanan bir yığın kömürün üstünde yüksekte tutuyordu. Ama Hope, bunların öğretmenin en önemli bilgiyi aktarmak için seçtiği anlar olduğunu biliyordu. Beden gerginken zihnin rahat olduğunu söylerdi. Bu yüzden Bleak Hope avuç içlerini birbirine bastırdı, derin bir nefes alıp bacaklarındaki ve sırtının alt tarafındaki acıyı düşünmemeye çalıştı ve öğretmenin yumuşak, tozlu sesine odaklandı.

“Yaptığım şey,” dedi Başöğretmen, “matımın üstüne uzanmak, gözlerimi kapatmak ve hayatımda gerçekten değerli bir şey yapıp yapmadığımı kendime sormak. Yaptığım her şeyi düşünürüm ve özellikle bir işe odaklanınca kendi kendime, ‘Evet, bir şey yaptım,’ derim ve o zaman huzur içinde uyurum.”

“Erdem uykusu mu, Başöğretmen?”

“Sanırım öyle. Bana huzur veren iş hangisiydi, biliyor musun?”

Yıllar süren eğitimi boyunca başöğretmen, Hope’la birçok gençlik yiğitliklerini paylaşmıştı. Hope iki direk arasında dengede durmaya devam ederken en etkileyici olanlarını düşündü. “İmparatoru Çakal Lortlar tarafından suikasta uğramaktan kurtardığın zaman mı?”

Başöğretmen, “Bu çok hatırlanası bir gündü,” diye katıldı. “Ama hayır, en değerli olduğunu düşündüğüm iş bu değildi.”

Hope kaşlarını çattı, mavi gözleri düşünceler içinde kayboldu. “Acaba... Achlady Maldious’u dev köstebek sıçanları sürüsünden kurtardığın zaman mı?”

“Hatırlamaya değer bir başka olay. Ancak her gece huzurla uykuya dalmamı sağlayan şey bu değil.”

“Korsan Dire Bane’i Boyalı Mağaralar’da katlettiğin zaman değildi, değil mi?”

Hurlo başını iki yana salladı. “Yanlış bir mantık yolu izliyorsun. Tüm bu olaylar önemli ve hatta cesurca olsa da hiçbirini ilerlemiş yaşımda bana huzur verecek şekilde önemli değil.”

“O halde... özür dilerim, öğretmenim.” Hope başını öne eğdi. “Bilmiyorum.”

Hurlo’nun tebessümü sıcak ve nazikti, “Aslında bildiğinden şüpheleniyordum,” derken gözleri kapalıydı. “Sana soruyu bu

yüzden sordum. Hayır, çocuğum. Her gece bana huzur veren şey, sana eğitimini önerdiğim günü düşünmektir.”

“Ben mi, öğretmenim? Ama...”

“Risklerine rağmen bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bana huzur veren şey, bu cesurca karardır. Bu ve bir de bir gün bu gecenin geleceğini ve geldiğinde bizim hazır olacağımızı bilmek.”

“Neye hazır olacağız, öğretmenim?” diye sordu Hope, solgun yüzündeki kaşlar çatılmış olarak. “Bu gece özel mi?”

“Gecenin kendisinin diğerlerinden farkı yok. Onu bu geceki olaylar özel kılacak.”

“Bu gece ne olacak?”

Başöğretmen gözlerini açtı ve tebessümü soldu. “Karşıma gel, Bleak Hope.”

“Peki, öğretmenim.” Bacaklarını esnetti ve kendini yükseğe öyle bir ittirdi ki sıcak kömürlerin üzerinden sıçrayıp Başöğretmen’in önünde biz dizinin üstüne çökmüş halde yere kondu.

“Benimle otur,” dedi Hurlo.

Hope başını salladı ve bacaklarını kendi önünde katladı.

“Gözlerini kapat,” dedi. “Ve söyle bana, ne duyuyorsun?”

“Yanan kömürlerin çatırtısını, öğretmenim.”

“Onun ötesinde?”

Bir anlığına yoğunlaştı. “Kuzeyden gelen rüzgârın bu tapınağın tavana yakın camlarına karşı güçlü bir şekilde estiğini duyuyorum.”

“İyi. Peki, onun ötesinde?”

“Ben...” Biraz zamanını aldı ama dinledikçe seslerin gücü arttı. Sesler. Avlunun dışında öfke dolu sesler. Karo taşlarını

sertçe döven botlar. Kınlarından çekilen kılıçlar. Hope'un gözleri bir anda açıldı. "Öğretmenim! Bizim için geliyorlar! Bize zarar vermeye geliyorlar!"

"Evet,"

"Ama senin kendi kardeşlerin!"

"Belki seni birkaç yıl önce buradan gönderseydim bundan kaçınabilirdik. Ama sen gerçek potansiyelini göstermeye başladığında eğitimini yarıda kesmeye cesaretim yoktu."

"*Biliyorlar mı, öğretmenim?*"

"Evet,"

Hope yüzünü soğuk, sert taşa bastırdı. "Seni yüzüstü bıraktım, öğretmenim. Eğitimimi onlardan saklı tutmak benim sorumluluğumdur."

"Hayır, çocuğum. Sırrımızı açığa çıkaran şey başarısızlık değil, başarıydı. Geçen sekiz yıl boyunca her gece seni Vmchen Tarikatı usulünce, bir gün yeteneklerinin çok istisnai bir noktaya erişeceğini ve en sıradan hareketlerinin bile bizi ele vereceğini bilerek eğittim. Artık bu dünyada bir hizmetkâr olarak değil, bir savaşçı olarak yol alacaksın. Bunda utanılacak bir yan yok. Yine de tarikatımızın en eski kurallarından birini çiğnedik. Bunun sonuçlarına katlanmalıyız."

Avludaki öfkeli seslerin gürültüsü gittikçe yükseliyordu.

Hope yerinden sıçrayıp çömeldi. "Onlarla ben yüzleşirim, öğretmenim. Korkmuyorum."

İşin aslı, bunun için can atıyordu. Sekiz yıl boyunca onların giysilerini yıkamış, yemeklerini pişirmiş, zırhlarını yağlamış, silahlarını parlatmış ve yüzlerce başka anlamsız, aptalca an-

garyalarını yerine getirmişti. Bazıları ona saygıyla muamele etmişti. Fakat çoğu ona yük beygirinden daha iyi davranmamıştı hatta birkaçı çizgiyi aşp zalimleşmişti. Onları dünyada ıskalamazdı. Eğer kendisi bu gece ölecekse onları da beraberinde götürecekti.

Hurlo, "O kadar acele etme, sevgili öğrencim," dedi. "Önce benim için bir şey yapmalısın."

"Ne olursa, Başöğretmen."

Hurlo, sunağın arkasına uzandı ve kınlı bir kılıç çıkardı.

"Bu kılıcı tanıyor musun?"

"Elbette, öğretmenim. Bu, Song of Sorrows, dünyadaki en iyi kılıçlardan bir tanesi."

Tapınağın kapısını yumrukla dövdü. "Kızın" kendilerine teslim edilmesini isteyen sesler bağırdı.

"Song of Sorrows üstüne, bu gece kardeşlerle yüzleşmeyeceğine veya ileride onlardan intikam almaya çalışmayacağına yemin et. Bunun yerine buradan bu gece kaçacaksın ve dünyada kendi yolunu arayacaksın. Rıhtımda, seni en yakın limana götürmeye yetecek kadar kumanyayla dolu olan küçük bir sandal bekliyor."

"Ama öğretmenim, ben..."

"Yemin et!"

Hope, isteksizce elini başöğretmenin elinin üstüne koydu. Onun yorgun gri gözlerine baktı ve "Yemin ediyorum," dedi.

Hurlo'nun dingin tebessümü geri geldi. "Güzel. Şimdi, unutmayasın diye, bu kılıcı yanına al."

"Song of Sorrows'u alamam!"

Kapıdaki vuruşlar yavaş, sistematik bir çarpma sesine döndü. Kapıyı kırmak için bir şey kullanıyorlardı.

“Öğretmenin olarak bu sana son emrimdir,” dedi Hurlo.
“Anlıyor musun?”

Hope başını eğdi. “Evet, Başöğretmen.”

Hurlo kılıcı bıraktı ve kılıç Hope’un elinde kaldı.

“Senin için yapabileceğim her şeyi yaptım,” dedi Hurlo.
“Bunu bilmek bana huzur veriyor.”

Kapı yıkılırken keskin çatırtı sesi tapınağın içinde yankılandı.

Vinchen Tarikatı’nın siyah deri zırhlı savaşçısı tapınağa girerken açık kapıdan “Kâfir!” diye bağırdı.

“Git artık,” dedi Hurlo.

Onun bu sözleri Hope’ta, yüzü acıyla çarpılmış babasının kendisine gitmesini, kaçmasını söylediği hatırayı canlandırdı. Hope gitmek istememişti. Babasını bırakamazdı. Şimdi hepsi yine oluyordu. Savaşçıların bağırışları, içlerinden biyo-büyücünün kurtçukları çıkarken etrafında can veren tüm o kadınlarla adamların zihnindeki çığlıklarıyla karışıyordu...

“Hope!” Başöğretmen Hurlo’nun sesi bir kamçı gibi patlayıp onu anılarından uyandırdı. “Hemen gitmelisin.”

“Öğretmenim, yine olmaz.” Gözleri yaşlarla doldu. “Lütfen, yine geriye kalanın ben olmama izin verme.”

Hurlo, kırışık elini Hope’un yanağına koydu ve hüznle gülümsedi. “Üzgünüm, çocuğum. Buna katlanmak zorundasın.”

Bleak Hope gözyaşlarını göz kırparak uzaklaştırdı ve başını salladı. Tam adamlar onları kuşatmaya başladığı sırada Song of Sorrows’u kolunun altına sıkıştırdı. Önce bir duvara atladı,

sonra diğerine, tapınağın tavanına yakın pencerelere ulaşınca-ya kadar bunu tekrarlardı. Kılıcın kabzasıyla camı kırdı ve dışarıya sallanıp çatıya atladı.

Adamlardan birisi, “Onu takip edin!” diye bağırdı.

Adam peşinden sıçradı ancak Başöğretmen yerinden fırlayıp adamın ayak bileğini yakaladı ve onu hızla aşağıya geri çekti.

“Hurlo! Kendini, başöğretmen olarak namını ve bu tarikatı rezil ettin,” dedi Racklock, nefes alıp verirken devasa omuzları heyecanla yukarı kalkmıştı. “Yoldaşlarının karşısında adilce yargılanman *gerekir*. Fakat önümden çekilmezsen durduğun yerde seni doğrarım.” Kılıcını ileriye doğru uzattı ve diğer keşişler de aynını yapınca sonunda Hurlo, keskin çeliklerle kuşatılmış bir çember içinde kaldı.

Başöğretmen orada öylece, yalnız, elinde kılıç olmaksızın, dudaklarındaki tebessümden başka hiçbir şeyi olmadan dikiliyordu.

“Denemekte özgürsünüz.”

Hope çatı boyunca çömelerek ve siyah cüppesi soğuk gece havasında çırpınarak koştu. Acı çığlıkları ve taşa çarpan çelik sesini duyunca durdu. Onu alaşağı etmelerinden önce en azından üçünü indirebilirdi, belki dört. Ama elindeki kılıç ağır hissettiriyordu, verdiği söz de öyle. Geri dönerse öğretmenin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi onu herhangi bir kılıçtan çok daha kötü yaralardı. Yoluna devam etti.

Tapınak çatısının kenarına gelince momentumun kendisini en yakındaki ağacın tepesine götürmesini sağlayacak şekilde atladı. Terlikli ayaklarıyla ve boş elleriyle yere yavaşça çarpıncaya kadar daldan dala düştü. Avluyu taradı ve kimseyi görmedi, böylece ağaçların arkasından çıkıp açık alan boyunca ön kapıya doğru hızla koştu. Bir kılıcın kınından sıyrılırken çıkardığı tıslamayı duyduğunda neredeyse gelmişti. Kenara sıçradı, aynı anda kendisinin hâlâ kınında olan kılıcını havaya kaldırdı. Kılıcın tahta kına çarparken çıkardığı *tak* sesi boş avluda yankılandı. Hope, kenara kaçışını yuvarlanarak sürdürdü, sonra kıvrılıp kendini koruyacak şekilde çömeldi ve kınındaki kılıcını gard alacak şekilde havaya kaldırdı.

Önünde Crunta duruyordu, kılıcını havaya kaldırmış, Hope'un kapıya gitmesini engelliyordu. Şüphesiz ki Başöğretmen'in Hope'a olan bağlılığının kaçmasına yardım edecek kadar derinleştikinden kuşkulanıp diğerlerinden geride kalmıştı. Diğer tüm kardeşlerin arasında en zalim olanı buydu. Hope kız olduğu için mi? Bir hizmetçi olduğu için mi? Bunun bir önemi yoktu.

Ne var ki Hope, Başöğretmen Hurlo'ya kardeşleriyle yüzleşmeyeceğine dair yemin etmişti.

"Bırak geçeyim, Crunta."

"Geceler boyunca aptal bir adamla savaşçılık oynadığın için benimle baş edebileceğini sanma. Oyuncak kılıcını indir ve yargılanmak için tapınağa geri dön, yoksa o güzel iç organlarını karo taşlarının üstüne dökerim."

"Oyuncak kılıç mı?" Hope çökmüş duruşundan yavaş yavaş doğruldu. "Havanın karanlık, ay ışığının solgun olduğunu

biliyorum ama bu kılıcı gerçekten tanımadın mı?” Kılıcı bir eli kınında, diğeri sapında, yatay olarak kaldırdı.

Crunta'nın gözleri büyüdü. “Hayır... bunu nasıl yapar...” Başını iki yana salladı. “Bu sadece işlediğin suçları daha kötü yapar. Teslim ol ya da öl.”

Hope başını salladı. “Eğer seçimin buysa.” Öğretmeninin istediğini yapıp bu kardeşle yüzleşmemeye çalışmıştı. Oysa şu an Crunta, yemininin ikinci kısmını yerine getirmesine engel oluyordu. Bu yüzden yoldan kaldırılmalıydı.

Hope, Song of Sorrows'u kınından çıkardı ve kılıç havada yol alırken şarkı söyledi. Crunta bu hamleyi savuşturmak için kendi kılıcını kaldırdı ama yeterince hızlı değildi. Kısa bir şarkıydı ve sona erdiğinde karo taşlarının üstüne saçılanlar, Crunta'nın iç organlarıydı.

Hope, kılıcı bedeninden ötede bir an durup Crunta'nın ağırca dizlerinin üstüne düşüp nihayet yere devrilmeden önce bağırsaklarını bedeninin içine geri koymaya çalışmasını izledi. Kılıcı ay ışığında kırmızı bir ışık saçıyordu. Bu, Hope'un dök-tüğü ilk kandı. Bir şey hissetmeyi beklemişti. Tatmin. Pişmanlık. Tüm hissettiği, aynı eski karanlıktı. Ama bu seferki onu korkutmamıştı. Daha güçlü hissettirmişti.

—

Başöğretmen Hurlo, Bleak Hope'a çok şey öğretmişti. Ne yazık ki uzak mesafe denizcilik, çok az pratik uygulamayla bunların arasındaki en teorik eğitimdi. En fazla, Galemoor'dan birkaç mil uzağa seyretmişti. Haritalara çalışmıştı, elbette. Etraftaki adaların genel dizilimini biliyordu ve teorik olarak,

küçük sandalındaki erzak bitmeden önce en yakındaki adaya varmak için ne yöne gitmesi gerektiğini de biliyordu. Kara görmeden ve bir günlükten daha az erzakla denizde geçen iki günden sonra kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Boş ufku taradı, su yüzeyindeki güneş ışığı öyle parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Uzun sarı saçlarını soğuk bir rüzgâr savurdu ve solgun yüzünü kızgın bir kırmızıya çeviren sıcaklığı biraz hafifletti.

Limandan yarım gün uzaklıkta olmalıydı, bütün dünya boş kalmış görünüyordu; ne kara, ne insanlık, ne başka bir şey. Tek hayat belirtisi, ara sıra yüzeye çıkan tuhaf baloncuklardı.

Kalan su ve yiyeceğin bulunduğu çantayı çıkardı. Başöğretmen bir harita koymamıştı. Bunun yardımı olabilirdi. Ya da belki olmazdı. Güneş ışığı tam tepesindeydi ve doğru yönde gittiğinden bile emin olamıyordu. Bir pusula işe yarardı, diye düşündü. Maalesef Hurlo bir pusula da koymamıştı.

Hurlo'nun *koyduğu* şey, Vinchen savaşçılarının giydiği siyah deri zırhtı. Çizmeler, dizlikler ve ceket, bir oku veya kurşunu yavaşlatmaya yetecek kadar kalındı ama hareketi engelleyecek kadar ağır değildi. Kollar ve bacaklar boyunca eşit aralıklarla bulunan bağcıklar ve tokalar, ek silahları veya savaşçı ciddi bir yara alırsa uygulanacak turnikeyi tutmak için kullanılmaya uygundu.

Hope, ilk sabah zırhı fark ettiğinde bunun kendine ait olduğunu hemen anlamamıştı. Sonuçta sadece gerçek bir tarikat üyesinin siyah zırh kuşanmaya izni vardı. Eğitiminin en derin kısmında bile bu zırhın ulaşamayacağı bir şey olduğunu varsaymıştı. Yine de bu, gördüğü en küçük zırhtı. Başöğretmenin,

Hope'un ölçülerini dikkatle aldığı geceyi hatırladı. Sebebinin belirtmemişti ve Hope'un sorması küstahlık olurdu. Zırhı kendisi kesip birleştirmiş olmalıydı, zira tabakçı ölçüleri görünce kuşkulanırdı. Ayrıca Başöğretmen yağlama ve cilalama işini de kendi yapmış olmalıydı. Zırhı güneşte havaya kaldırdı ve siyah katlarda güneş ışığı parlarken hayranlıkla seyretti. Hurlo'nun kırıksık yaşlı elleriyle, sırf Hope için, cilayı deriye yavaşça yedirişini hayal etti.

Onu orada kendi kardeşleri tarafından katledilmeye terk etmemiş olmayı dilerdi, sözlerin ve görevin canı cehenneme. Fakat artık çok geçti. Ve kendisi, onlardan intikam almayacağına dair yemin etmişti, yani o rahatlığa bile sahip değildi. Zırhı kucaklayıp göğsüne bastırdı ve bunu onun adına şerefle giyeceğine yemin etti. Sahip olduğu tek şey buydu.

Hope, yumuşak keşiş cüppesini çıkardı ve yemeğinin bulunduğu çuvala tıktırıp tepti. Bir an suya bakarak duraksadı. Yüzeye birkaç baloncuk daha yükseldi. Bunları neyin yarattığını merak etti. Ufak bir esinti gelip geçti ve ince giysilerinin altındaki derisini ürpertti. Hope titredi ve siyah deri zırhı kuşandı. Tam üstüne göreydi.

Savaşa hazırды.

Ya da o sıralar öyle olduğunu sanıyordu. Bir gün daha geçmişti ve Hope, kayıp ve yalnızdı. Şimdiye kadar dövülmüş en iyi kılıçlardan birine ve şimdiye kadar yaşamış en bilge adamlardan biri tarafından işlenmiş en iyi zırha sahipti. Bu savaşta ise karşısında denizden başka kimse yoktu.

Şimdi ne olacak? Hope nereye gittiğini bilmiyordu. Bu sa-

dece denizin bu kısmında seyretmekle ilgili değildi. Bu soruyu bütün hayatına ilişkin sorabilirdi. Hurlo ona katlanması gerektiğini söylemişti. Ama neden?

Hope'un bildiği tek bir neden vardı. Dışarıda bir yerlerde, ailesini ve bütün köyünü katleden adam yaşıyordu. O adamdan öcünü alacaktı. Fakat bir biyo-büyücü olmasının dışında onun kim olduğunu bilmiyordu. Şimdi de kitaplarda okuduğundan daha fazlasını neredeyse hiç bilmediği bir dünyada tek başınaydı. Tek bir adamı nasıl bulabilirdi?

Ufka bakarken ileride bir şey olduğunu fark etti. İlk başta sadece siyah bir noktadan fazlası değildi ve Hope onun küçük bir ada olabileceğini düşündü. Nokta hızla büyüdü ve Hope, kendisine doğru hareket ettiğini anladı. Çok geçmeden bir ticaret gemisinin detaylarını seçebiliyordu. İki uzun direktan yelkenler şişiyordu ve güneş, pruvadaki dişi mostralıktan ıslak ıslak parlıyordu. Ön direğin tepesinde bir ışık çaktığını gördü ve birinin kendisinin üzerine teleskop yönelttiğini fark etti. Denizciler birbirlerine seslenirken sönük sesler geliyordu. Yelkenler gevşedi ve Hope'un sandalına yaklaşan gemi yavaşladı.

Geniş mavi şapkalı ve yün deniz paltolu uzun boylu bir adam tırabzandan aşağı sarktı.

“Selam!” diye seslendi. “Ben Kaptan Carmichael ve bu benim gemim. Deniz hukuku, imparatorluk ticaretine kayıtlı her kaptanın başı dertte olan bir gemiye yardım etmesini buyurur. Yardım istiyor musun?”

Hope, “Kayboldum,” diye seslendi. “Bana en yakındaki limanın yönünü işaret edebilir misiniz?”

“Evet, ama seninki gibi bir tekneyle bu günlerce mesafe eder.”

“Günlerce mi? Yanımda sadece bir ya da iki gün yetecek kadar kumanya var.”

Uzun bıyıklı bir başka denizci, kaptana Hope’un duyamadığı bir şey söyledi. Kaptan, adamın söylediklerini ifadesizce dinlerken ona doğru döndü. Sonra tekrar Hope’a döndü.

“Sana biraz kumanya bırakabilirim,” dedi. “Ama derin sulardasın ve seninki gibi bir tekneyle bir kürek balığı seni alt eder.”

“Kürek balığı mı?”

“Büyük deniz yılanları,” diye seslendi uzun bıyıklı denizci. Yüzeyin altında diklemesine yüzerler, av gibi görünen bir şey görünceye veya kokusunu alıncaya kadar üstlerindeki karanlık gölgeleri ararlar. Ayrıca herkesin bildiği gibi kadın kokusu her türden deniz yılanını kendine çeker. Biz konuşurken muhtemelen senin kokunu takip ediyorlardır.” Tayfanın geri kalanına döndü. “Hiç durmamalıydık bile. Şimdi bu kadın *hepimizi* tehlikeye attı.”

Kaptan Carmichael sakince, “Çenenin kapasan iyi olur, Ranking,” dedi.

Ranking, “Yoksa ne olur?” diye cevabı yapıştırdı. “Zaten bu şefkat gösterisiyle hepimizi ölüme mahkûm ettin.” Temkinle suyun yüzeyini taradı. “Sana söylüyorum, her an üstümüze saldırabilirler.” Sonra diğer denizcilere döndü. “Burada güvende olduğumuzu sanmayın! Kürek balığı...”

Hope’un küçük teknesi ayağının altında titredi ve etrafındaki su köpürmeye sonra da kaynamaya başladı. Hope havaya

sıçradı ve ayak parmaklarında dengede durarak büyük geminin tırabzanına indi. Bir an sonra Hope'un ön kolu uzunluğunda dişleri olan bir ağız çıkıp küçük tekneyi parçalara ayırdı. Kürek balığı, nerede bittiği belli olmaksızın deniz yüzeyinden üç metre yükseğe çıktı. Yılana benzer bedeni bir erkeğin göğsü kalınlığındaydı ve koyu alacalı yeşildi. Başını çevirdi, siyah cam gibi gözlerini Hope'un üstünde kilitledi ve yeniden yüzeyin altına düştü.

Denizciler kabinlere ve teçhizata koştu, bağırışlar, küfürler ve dualar havada uçuştı.

Kaptan Carmichael hâlâ tırabzanda dengede duran Hope'a bakarak "İşi henüz bitmedi," dedi. "Oradan inmek isteyebilirsin."

Hope, tünediği yerden kaptana bakarken hafifçe gülümsedi. "Benden uzak durmak isteyebilirsin."

Kürek balığı sudan yine fırladı, bu seferki açısı direkt Hope'un üzerine gelecek şekildeydi. Son anda Hope diğer tarafa sıçradı ve kürek balığı onu ıskaladı. Song of Sorrows kılıcı güneş ışığı keskin ağzında parlayarak kınından sıyrıldı, uğuldayarak havada ilerledi ve tam solungaçların altından temiz bir kesikle kaydı. Balığın kafası ağzı hâlâ açık halde güzergâhında ilerlemeye devam etti, dişleri tahtaya gömülerek ana direğe çarptı. Başsız kalan gövde güverteye çarptı, duruncaya kadar kan ve deniz suyu saçarak sancak tarafında kaydı. Ancak o zaman Bleak Hope iskele tırabzanındaki tüneğinden zıpladı ve kaptanın yanına sessizce kondu.

"Gördün mü?" diye bağırdı Ranking. "Peşinden bir kürek balığı getirdi. Haklıydım."

Carmichael, "Balığı o getirdi veya getirmedi," dedi, "ama işini kesinlikle o bitirdi." Hope'a döndü. "Biri seni kiraladı mı?"

"Kiralamak mı?"

"Birine bağlılık yemini ettin mi? Biri sana iş karşılığı para ödüyor mu?"

Hope, başını iki yana salladı.

"Onu gemiye almayı düşünmüyorsun, değil mi kaptan?" dedi Ranking. "Bir kadın mı? Bu en kötü şans demektir!"

Carmichael bakışlarını Ranking'ten Hope'a çevirdi sonra da başsız kürek balığına. En sonunda bütün tayfaya hitap etti. "Erkek, kadın. Bunun ne gibi büyük bir fark yarattığını anlamıyorum. Benim gördüğüm şey bir savaşçı, hem de hayatınızda her zaman karşılaşamayacağınız türden bir savaşçı." Tekrar Hope'a döndü. "Ne dersin? Kısa bir süreliğine benim tayfama katılmayı düşünür müsün?"

Hope bu teklifi düşündü. Kaptan, ona yardım önermek için durmuştu. Ona savaşçı demişti. Bir şekilde onurlu bir adama benziyordu. "Çok seyahat eder misiniz? Bütün imparatorlukta?"

"Ederiz,"

Gemide etrafına bakındı. Dünya hakkında pek bir şey bilmediği doğrudu. Bir şeyler öğrenmek için bundan daha iyi bir yer düşünemiyordu.

"Pekâlâ, Kaptan," dedi. "Bir süreliğine kılıcım hizmetindedir. Ben ayrılmam gerektiğini düşününceye kadar..."

Kaptan, "Yeterince adil," dedi. "Seni alıkoyabileceğimden şüpheliyim."

“Kaptan, hayır...” Ranking onlara doğru bir adım attı ama Hope kılıcını çevrede savurup ucunu Ranking’in boğazının bir santim önünde tutunca aniden durdu.

Alçak sesle, “Kaptanın emirlerine karşı gelmek isyan sayılır, cezası ölüm olabilir,” dedi.

Carmichael, “Kadın bu konuda haklı,” dedi. “Şimdi bana cümleleri nasıl sonlandırmayı planladığını söyler misin?”

“Ah...” Ranking, kürek balığının kanıyla hâlâ siyah parlayan kılıcın ucuna bakarken şakağından ter süzülüyordu. “Ben ona başta ne kadar kaba davrandığımın farkına vararak diyordum ki, Kaptan, hayır, bırak da onu gemiye ilk buyur eden ben olayım.”

Carmichael, siyah sakalının içindeki sarı dişlerini gösterek sırıttı. “İtirazı olan başkası var mı?”

Gemi sessizdi.

Kaptan Carmichael onaylarcasına başını salladı, sonra yine Hope’a döndü. “Senin adın ne, savaşçı?”

“Benim adım Bleak Hope.”

“Peki, Hope, gemim *Lady’s Gambit*’e hoş geldin.”

8

Three Cups dans salonunun büyük açılış gecesi idi ve Red'in o gece uyumaya niyeti yoktu. Güneş yeni batmıştı ve mekân diğer türlü bulanık olan varlıklarını biraz parlatmak isteyen genç erkekler ve kızlarla çoktan dolmuştu.

Bulundukları yerde duvara yaslanarak yanında dikilen Filler, "Burası çok kalabalık," dedi. Sekiz yıl olmuştu ve Filler hâlâ Red'in tanıdığı en uzun çocuktuk, demircinin yanındaki yardımcılığı sayesinde en güçlülerinden de biriydi. Saçları kısacık kesimliydi ve çenesinde sakalın başlangıcı olan bir tutam tüy vardı.

Saçını kırmızı gözlerinin önünden çekerek odayı tarayan Red, "Kalabalık iyidir," dedi. Müzisyenler bir köşeye kurulmuşlardı: bir gitar, bir korna, flüt ve bateri. Hoş ve hızlı çalıyorlardı, buna ve kalabalığa rağmen kimse dans etmiyordu. Kızlar ve oğlanlar odanın birer tarafında duruyor, nasıl yaklaşacaklarını bilemeden birbirlerine bakıyorlardı. Bir zamanlar Sadie'nin, Paradise Circle'ı Jix the Lift yönetmeden önce dans salonlarının çok yaygın olduğunu söylediğini hatırladı. Jix bu

salonların hepsini genelevlere ve uyuşturucu batakhanelerine dönüştürmüştü. Red'in nesli bir dans salonunu tecrübe etme şansına hiç nail olmamıştı. Artık Jix gitmişti ve yeni bir çağ başlamıştı. Ölüsarat Drem çağı.

Red, Drem'i bar tarafında gördü. Biraz uzun sayılabilen, uzun suratlı, solgun, neredeyse renksiz gözleri, gittikçe seyrekleşen ve dikkatle taranmış saçlı biriydi. Dantellilerin giydiği türden siyah kravat ve hafif gri ceket giyiyordu. Ona bakınca anlaşılmazdı ama Ölüsarat Drem, Paradise Circle'ın en güçlü çete lideriydi ve bütün çevrede soğukkanlı, vicdansız bir kaçakçı, kadın tüccarı, katil ve bazen de işine geldiğinde polis muhbiri olarak tanınırdı. Birkaç yıl önce Jix'e karşı rakip bir uyuşturucu operasyonu başlatmıştı. Biri Jix'i test etmeyeli uzun zaman olmuştu ve belki de tepkisi biraz haddini aşmıştı. Bir gece Drem ve kadını tavernadan eve dönerken Jix ve bir grup adamı onları ara sokakta köşeye sıkıştırmıştı. Jix, Drem'in kadınına işkence ve tecavüz edilmesini, ardından da katledilmesini gözünü kırpmadan izlerse gitmekte özgür olacağını söylemişti. Drem tüm bunları ölü gibi ifadesiz bir suratla izlemiş ve lakabını böylelikle almıştı. Jix, sözüne sadık kalıp adamlarıyla beraber eğlenceleri bitince Drem'in gitmesine izin vermişti. Sonrasındaki her gece, Jix'in bir adamı zalimce kesilmiş halde ölü bulunmuştu ve nihayet bir sabah Jix'in kendisini, kendi bağırsaklarıyla boğulmuş halde ölü bulmuşlardı. Drem, ününü böylelikle kazanmıştı.

O gece Ölüsarat Drem yeni dans salonunun barında oturuyor ve dans etmeyen bütün insanları izliyordu. Pek memnun görünmüyordu.

“Hadi, yaşlı Ölüsurat’a bir kıyak yapalım ve dansı başlatalım,” dedi Red.

“Ne?” Filler’in suratında tam bir panik ifadesi vardı. Red, Sadie’yle olan korsanlık maceralarından döndüğünden beri Filler, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi onun peşine takılmıştı. O zamandan beri onun peşinden birçok tehlikeli, muhtemelen ölümcül olaylara katılmıştı. Red bir bakışta, ondan kalabalık önünde dans etmesini istemekle bağlılığını biraz fazla sınamış olduğunu anlamıştı.

En iyi adamının omzunu sıvazladı. “Tamam, o zaman. Bana şans dile.” Muhtemel bir aday arayarak karşı taraftaki kızların sırasını taradı. Elbette çekici biri olmalıydı. Ama aynı zamanda bu salonun göreceği ilk dansa ona eşlik edecek kadar da cesur olmalıydı. Sonra onu gördü. Uzun kıvrıcık siyah saçlar ve için için yanan kahverengi gözler. Yüksek, mükemmel elmacık kemikleri ve dolgun dudaklar. Elbise yerine kısa yün bir ceket ve golf pantolonu giyiyordu, bu kıyafet kıvrımlarını daha çok belli ediyor gibi görünüyordu. Yüksek deri çizmeleri, kimseden gelecek aptalca hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini gösterecek bir duruş almıştı. Red onu daha önce civarda görmüş ve yaklaşmak istemişti. Şimdi mükemmel bir fırsattı. Bir taşla iki kuş vuracaktı.

Red, iki grup arasındaki boş dans pistini geçerken salon sessizliğe gömülmedi. Fakat Red, genel sohbet sesinin biraz alçaldığını hissetti. Ve görünen o ki gitarıcı ona minnettar bir bakış atıyordu. Red, hayatı bu salonun başarısına bağlı olan birçok insan olduğunu hayal etti ve belki böylelikle onlara yardım ediyordu. Yani bir taşla üç kuş vurmuş olacaktı.

Boş alanı boydan boya geçti ve gözüne kestirdiği tehlikeli, koyu renk gözlü kızın önünde durdu. Kız onun gelişini sakın, inceleyen bir ifadeyle izlemişti. Red bir tebessüm patlattı ve “İyi akşamlar,” dedi.

Kız, “Gözlerinin sorunu ne?” diye sordu.

“Son derece üzücü bir hikâye. Şimdilik, olağanüstü güzelliğin karşısında tutkuyla kan bürüdü diyelim. Seninle dans etmeme izin çıkmazsa korkarım kalıcı olacak.”

“Öyle mi?” dedi kız. “Daha önce bir çocukta böyle bir etki yaratmamıştım.”

“Bunun nedeni daha önce benim gibi bir çocukla karşılaşmamış olman. Adın ne?”

“Bana Nettles* derler.”

“Kim der?”

“Beni çağırılmak istediğim şekilde çağırırsalar iyi olacağını bilecek kadar akıllı olanlar. Ve sen de Red olmalısın.”

“Adımı daha önce duydun mu?” Red memnun olmuştu.

“Çoğunlukla hırsız, yalancı ve üçkâğıtçı olduğun için.”

“Bu, gerçek yalanlardan daha güzel bir süsleme,” dedi Red.

“Bazı kızlar senin gerçek bir insan olmadığını söylüyorlar. Keçi Sadie’nin bir büyücüyle anlaşma yaptığını ve seni bir tür cehennemden çıkardığını, gözlerinin de bu yüzden kırmızı olduğunu söylüyorlar.”

Red, bu sohbetin hızla ters yöne gittiğini hissetti ve yüzündeki tebessümü korumak için çaba sarf etti. “Bazı kızlar her zaman bir şeyler söylerler.”

“Bir de belanın seni, her zaman peşinde gezdirdiğin o koca

* Nettles: Isırgan otu.

öküz kadar sadık bir şekilde izlediğini duydum. Eğer olsa bùyükannenden bile çalacağını, iblislerin senin suratının resmini hedef tahtası olarak kullandıklarını ve bir bakalım... ah, evet, babanın fahişe olduğunu duydum.”

Red, bu suçlamaları yalanlamayı düşündü, en azından kendine itiraf etmeliydi ki bunların çoğu doğrudu. Şansını zorlamaya devam edebilirdi ama belli bir noktada nezaketle geri çekilmek daha itibarlı olurdu.

“Pekala, Nettles. Anlaşılan benimle hiç tanışmadığın halde beni oldukça iyi tanıyorsun.” Sonra arkasını dönüp odanın kendine ait kısmına doğru yavaş ve hüzünlü yürüyüşüne başladı.

“Bunların hiçbirinin beni rahatsız ettiğini söylemedim,” dedi Nettles.

Dönüp omzunun üstünden kıza bakarken yüzündeki tebesüm yavaşça geri geldi. “Cehennemden geliyor olmam bile mi?”

Kız omuz silkti. “Senin ne kadar iyi bir dansçı olduğuna bağlı.”

Red geri döndü ve elini kıza uzattı. “Paradise Circle’in en iyisi. Denemek ister misin?”

“Olabilir. Burada öylece dikilmekten sıkılmaya başlamıştım zaten.”

İkisi büyük ve boş alana yürüdü ve bu sefer Red, melodileri bir anda enerjiyle dolarken müzisyenlerin kendisine gülümsediğine emindi. Bir süre dans ettiler. Red, iddia ettiği kadar iyiydi, Nettles biraz daha iyiydi. Su gibi, hiçbir ritmi kaçırmayan sürekli bir akışla hareket ediyordu. Red’e yaklaşmakta da çekingen değildi. Kalçaları birbirine sımsıkı yapıştı, kızın gö-

ğüsleri Red'in göğüslerinde, sıcak nefesi Red'in ensesindeydi. Tıpkı sandal ağacı ve baharat gibi kokuyordu. Sonra yüzünde şeytanî bir gülümsemeyle elini aralarında kaydırıp Red'i geri ittirdi, elini Red'in karnına bastırarak orada tuttu. Sonra bir süre sakinleşmesini bekledi, öyle yakındılar ki kızın kirpikleri Red'in çenesine değiyordu. Onu tekrar itti ama ulaşılmayacak kadar uzağa değil. Bu, bir tür oyuna dönmüştü. Red ne kadar yaklaşabilirdi? Ve ne kadar süreliğine?

Red, bulanık zihninin ateşinin geçmesi için çabaladı. Git-tikçe dikkati dağılıyordu. Ana plan işe yarıyordu. Dans pistine diğer çiftler de çıkmaya başlamıştı. Bardaki Ölüsurat Drem'e bir göz attı ve mutlu değilse de en azından tatmin olmuş göründüğüne kanaat getirdi.

Nettles, Red'i yakınına çekti ve dudaklarını kulağına yapıştırdı. "Neden içimde burada bambaşka bir oyun sergilediğine dair bir his var?"

"Ben karmaşık bir adamım," dedi Red. "Her zaman aynı anda birkaç işi idare ederim. Ama sen açık ara en sevimlisisin."

Kız parmaklarını Red'in kemerine geçirdi ve sertçe çekti. "Ah, senin dalaverenin bir parçasıyım, öyle mi?"

"En önemli parçasısın."

"Peki, ya sen benim oyunlarımdan birinin bir parçasıysan?"

"İkisi çatışmadığı sürece benim için sorun yok." Pist artık dansçılarla doluydu. Ayrılrsa dikkat çekmezdi. Fakat pantolonunu çekiştiren şu kız meselesi vardı. Planını bir başka geceye erteleme ve bu geceki güzelliği sürdürme fikri onu baştan çıkarıyordu. Ama bu mekânı soyacaksa bu gece başarı ihtimali çok

yüksekti. “Bak ne diyeceğim, Nettles. Şu anda yaygara yapmadan sessizce sığılmama izin verirsen benimle ilgili aklındaki oyunun her neyse bir başka sefere tüm kalbimle kendimi adayacağıma söz veriyorum.”

“İlginç bir teklif.” Teklifi bir anlığına düşündü. “Evet, tamam. Yarın öğlen. Gunpowder Hall’un önünde.”

“Orada olacağım.”

“Olacağını biliyorum.” Yüzünde hafif bir gülümsemeyle Red’in gitmesine izin verdi. Red, kızın kendisinden bir adım önde olduğu hissine kapıldı. Bu duyguya alışık değildi ve hiç hoşlanmadığına karar verdi. Yani, çoğunlukla hoşlanmamıştı. Çok hoşuna giden küçük bir kısmı vardı. Kıza son bir bakış attı ve kalabalığın içine karıştı.

Filler, yanında birkaç çocukla beraber hâlâ duvara yaslı duruyordu. Odadaki herkesten en az bir baş daha uzundu. Red bazen, en iyi adamının bu kadar göze batmamasını dilerdi. Fakat iriliği de sık sık işine yarıyordu. Özellikle işler ters gittiğinde ki kabul eden ilk kişi Red’di, bu bazen oluyordu. Bu seferki o anlardan biri olmayacaktı. Çok sağlam bir planı vardı.

“Hazır mısın?” diye sessizce sordu Filler’a.

Filler başını salladı ve ikisi birlikte kalabalığın arasından çıkışa doğru gittiler. Sonra, son anda yön değiştirip yan taraftaki koridora, direkt barın arkasına çıkan personel girişine saptılar. Bu hareketi daha önce, kimse dans etmezken denemiş olsalardı, pistteki korumaların gözlerinin önünde kalacaklardı. Ama şimdi aralarında insanlardan oluşan bir duvar vardı. Filler hâlâ başını eğmek zorundaydı ama birazdan çabucak, servis koridorundan barın arka tarafına gidiyorlardı. Barmenlerin ikisi iste-

ğini anında yerine getirmek üzere Drem'e bakıyorlardı. Diğer üçü de hâlâ dansı seyrediyorlardı.

Başları barın üstünden görünmesin diye yine çömelerek Red ve Filler, kolayca depoya geçti. Deponun arka tarafında binanın gerisindeki ara sokağa açılan ve fiçılar dolusu alkol ve variller dolusu biranın getirildiği büyük bir kapı vardı. Ayrıca deponun zemininde büyük, tahta bir ambar kapağı vardı. Filler kapağı açtı ve tahta merdivenlerden beraberce kilere indiler. Bu alan binanın neredeyse tamamının altını kaplıyordu, zemini sertleştirilmiş topraktandı, fiçılar ve variller iki tarafa düzgünce istiflenmişti. Tavan, Red'in ayakta durabileceği kadar yüksekti, sadece Filler biraz eğilmek zorunda kalıyordu. Merkezde, kiler boyunca ilerleyen dar bir koridor vardı. Öbür uçta, loş ampul ışığında zorlukla seçilebilen devasa bir çelik kasa vardı. Red, bu şeyi buraya kuran çocuğu tanıyordu ki varlığından da bu yolla haberdar olmuştu. Aynı zamanda Ölüsurat Drem'in bütün parasını burada sakladığını da biliyordu.

Toprak zeminde ses çıkarmadan kasaya doğru ilerlediler. Bu, Red'in şimdiye kadar gördüğü en büyük kasaydı, tabandan tavana kadar uzanıyordu ve genişliği de aynıydı. Çok etkileyiciydi. Ama kilit, her zaman kilitti. Hiç olmazsa, anahtar deliğinin büyüklüğü açma işini daha kolay hale getirebilirdi.

Red, maymuncuk aletlerini çıkarıp işe koyulurken Filler merdivenleri gözetledi. Kilit yeniydi ve iyi yağlanmıştı. Hem bu hem de büyüklüğü sayesinde şimdiye kadar en kolay açtığı kilit buydu. Dakikalar içinde, iyi yapılmış işin tatminkâr *klik* sesi duyuldu.

Kasanın devasa kapısı sallanarak yavaşça açılırken Red, “Filler, eski dostum, elimizde...” dedi.

Kasanın içindekini görünce sustu. Muhbiri haklıydı. Kasanın içinde Red’in şimdiye kadar bir arada gördüğü en fazla para duruyordu. Muhbirin bilmediğiye kasada parayla beraber bekleyen silahlı korumaydı.

Drem’in iki numarası Brackson, “Selam, çocuklar,” dedi. Silahını Red’in suratına doğrulttu. “Drem’in içinde aptalın tekinin böyle bir şey deneyeceğine dair bir his vardı.”

Red ellerini havaya kaldırdı. “İşeyecek bir yer arıyordum desem inanır mısın?”

“Arkanı dön,” dedi Brackson.

Red basamaklara geri döndü ve ellerini havaya kaldırmış bekleyen Filler’a katıldı.

“Şimdi, depoya çıkın,” dedi Brackson.

Red ve Filler basamakları yan yana tırmandılar.

Filler, “Hey, Red,” dedi.

“Kapayın çenenizi, yoksa o acınası sakal girişimini bir atışta yüzünden silerim,” dedi Brackson.

Ana kata ulaştıklarında Brackson onları ara sokağa açılan kapının önüne dikti.

“Drem, bu büyük açılışta kargaşa istemiyor, bu yüzden bu konuyu konuşmak için... arka tarafa çıkacağız.”

“Kulağa mantıklı geliyor.” Red, açık alana çıktıkları anda bu durumdan kurtulmanın o kadar zor olmayacağı konusunda kendine güveniyordu.

“Ah, öyle mi?” Brackson’ın sesi keyifliydi. “O halde neden devam edip kapıyı açmıyorsun?”

Red kapıyı açınca Brackson'ın neden keyifli olduğunu gördü. Ara sokakta Drem'in yedi adamı daha oturmuş taş oynuyor ve sıkılmış görünüyordu. Filler ve Red'i elleri havada görünce can sıkıntıları azalmış görünerek ayağa kalktılar.

Brackson onlara, "Bize bir çift kasa soyguncusu getirdim," diye seslendi.

Filler, "Aslında ben kasaları soymam," dedi.

"İlerle, yoksa kafatasından kurşun ayıklıyor olacaksın." Brackson, tüfeğinin ucuyla Filler'ın sırtını dürttü, sonra Red'inkini. İkisi öne doğru sendeleyip ara sokağa çıktılar. Red, ateşli silahı olan tek kişinin Brackson olduğunu fark etti. Diğerlerinin bıçakları ve sopaları vardı. Eğer Brackson'ı alt etmenin bir yolunu bulursa gerisiyle baş edebileceğini düşünüyordu. Elini yavaşça hareket ettirip ensesine doğru indirdi.

"Ah, hadi canım," dedi Brackson. "Orada bir bıçağın yoktur herhalde."

Red, terli ensesinde soğuk bir metal hissetti.

Zorlama bir neşeyle, "Yo, sadece biraz kaşındı, eski dostum," dedi.

"İşte, bırak da senin yerine ben..."

Bir zincir tıngırtısı oldu ve Brackson parke taşlarının üstüne yığıldı. Arkasında yumruğuna kalın bir zincir dolanmış halde Nettles vardı. Red'e, "Planını gözüm pek tutmadı," dedi.

Red, sırtına gizlenmiş bıçağı aldı ve adamlardan birine fırlattı. Bıçak adamın gözüne saplandı ve adam yere düştü. "Dalga mı geçiyorsun? Her şey mükemmel işliyor."

Nettles zincirini bir kırbaç gibi şaklattı ve bir diğer adamı yüzünden vurdu. Adam bir ağız dolusu kan ve kırık diş dö-

kerken onu izledi. “Ah, ben hâlâ planının en önemli parçası mıyım?”

Red çizmesinin içinden başka bir bıçak çıkardı ve üçüncü adama fırlattı, tam kalbine isabet ettirdi. “Bu kadar leziz bir parça tüm yemek boyunca devam etmeli.”

Nettles zincirini yine yumruğunun etrafına doladı ve dördüncü adamın karnına doğru savurdu. Adamın ağzından fişkıran kusmuktan sakınmak için çabucak kenara kaçtı. “Bu aptallıktan kurtulmana yardım edeceğimi biliyormuş gibi davranma.”

“Peki, nasıl davranayım?” Red kemerinden sonuncu bıçağını çıkardı, beşinci adamın sopa darbesinden kaçtı, sonra dönüp adamı sırtından bıçakladı.”

“Belki biraz dürüstçe bir şaşkınlık.” Nettles, etrafına zincir dolanmış yumruğunu kusan adamın kafasına indirdi ve onu yere çaktı.

“Karanlık ve bulutlu gökyüzünde aniden ihtişamlı güneş açınca insan şaşırması gibi yapar mı?” diye sordu Red, elindeki adamın işini boğazını keserek bitirirken. “Hayır. Sadece minnetle gülümser ve işine devam eder.”

Nettles başını iki yana salladı, biraz da gülümsedi. “Bu hazır cevaplarının bittiği olur mu hiç?”

“Henüz olmadı.” Birer elinde son iki adamı tutmuş kafalarını tekrar tekrar birbirine vuran Filler’a döndü. “İşin bitti mi?”

Filler kafaları son bir kez çarpıştırdı sonra bıraktı. “Evet,”

“O halde Drem olanları öğrenmeden önce buradan hemen gitmemizi öneririm.”

Üçü beraber Paradise Circle’ın sokaklarında koşturdular.

İlkbaharın son günlerinden bir geceydi. Daha önce biraz yağmur yağmıştı ve havada hâlâ biraz tazelik kokusu vardı; New Laven şehir merkezinde buna nadiren rastlanırdı. Üçü, kendileriyle Three Cups arasına mesafe koyarlarken çizmeleri ıslak karo taşlarının suyunu sıçrattı.

Red, hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyor olmalıydı. Bütün hafta bunu planlamıştı ve hiçbir şey elde etmemişti. Hiçbir şeyden de az, zira Brackson muhtemelen onu hatırlıyor olacaktı ve bu da Red'in bir daha Paradise Circle'ın tek dans salonuna asla gidemeyeceği anlamına geliyordu. O halde neden kendini bu kadar mutlu ve neşeli hissediyordu?

Nettles'a yandan bir bakış attı. Belki bu akşam tam bir kayıp gecesi olmamıştı. Bu kız, yanında bulundurulacak iyi bir adamdı. Akıllı, iyi dövüşen ve aynı zamanda çok hoş görünen bir kızdı.

On blok boyunca koştuktan sonra nefeslenmek için durdular.

"Pekâlâ, akşamın geri kalanı için planın var mı?" diye sordu Red, Nettles'a.

"Asıl plan Drem'in yeni salonunda dans etmektir ama belli ki bu olmuyor."

"Üzgünüm,"

Nettles omuz silkti. "Benim merakım yüzünden. Bazen meraklı olurum. Siz ikinizin ne iş üstünde olduğunuzu öğrenmeliydim." Red'e şüpheli bir bakış attı. "Yine de kendini sorumlu hissediyorsan durumu benim için telafi etmene izin verebilirim."

"Öyle mi? Peki, bunu nasıl yapacağım?"

Kız elini uzattı ve dans pistinde yaptığı gibi Red'in keme-rini yakalayıp onu kendine çekti. "Bıraktığımız işi bitirelim. Gidebileceğimiz özel bir yer var mı?"

"Evet, ee, olduğuna eminim." Red, Filler'a yalvaran bir bakış attı.

Filler, bir süre sorgulayan gözlerle Red'e baktı, sonra ne olduğunu bir anda anladı. "Ah, doğru. Ben de geceyi Henny and the Twins'te geçirecektim."

"Sana borçluyum, Fill!" dedi Red.

"Aynen," diye katıldı Filler. "O halde iyi geceler." Arkasını dönüp sokakta ilerledi.

"Tamam, o zaman, galiba biz..." Nettles eğilip dudaklarını Red'in ensesine yapıştırdı. Red sözünü bitiremedi. Kelimeler onu terk etmişti. Onun için ilk olarak hem de. Geriye kalan tek şey hararet ve açlıktı. Bedeni bir anda bununla dolmuştu. Kızın dudakları hafifçe aralanırken ve dili dudaklarını ıslatmak için aradan çıkarken Red ona baktı. Elleri kızın pürüzsüz ve kastan sertleşmiş ön kollarını sıkıca yakaladı ve onu sert bir şekilde öptü. Kız, Red'in saçlarını avuçladı ve dudaklarını birbirine daha sıkı bastırdı. Sanki açlıktan ölen iki insan gibiydiler, birbirlerinin hararetiyle besleniyor, aldıklarıyla asla yetinemiyorlardı.

Nihayet Nettles öpüşü sonlandırdı. "Şu özel yer meselesi ne oldu?" diye sorarken yumuşak dudakları Red'in yanaklarına hafifçe dokunuyordu.

Red, eve gidiş yolunu hayal meyal hatırlıyordu. Son sekiz yıldır burada dolaşıyor olmasına rağmen sokaklar tuhaf bir şekilde yabancı görünüyordu. Sanki dünya bir tür büyü'nün etkisi

altında gibiydi. Bütün karışıklık ve karmaşıklık yok olup gitmiş ve geriye sadece bu güzel kıza duyduğu ihtiyaç kalmıştı. Kolunu kızın beline doladı. Yürümek için pek rahat bir yöntem değildi ama onu bırakırsa büyüünün sona ereceğinden korkuyordu.

Bu halde bir şekilde binaya geldiler, külüstür merdivenleri tırmandılar ve Red'in Filler'la paylaştığı küçük odaya girdiler. Kapının kapandığı anda birbirlerine atılıp giysilerini sarsakça soydular. Hızlı ve derin solukların, çözülen kemer tokalarının sesleri, bedenlerin tahta zemine çarpması, terli derinin deriye sürtünmesi, birbirinden ayrılıp yeniden çarpışarak yapışması.

Red, sekse karşı hissettiği tiksintiyi pek çok oğlan çocuğundan daha uzun süre korumuştur. Payına düşen öpüşmeler ve avuçlamalar olmuştu ama o kıllı yaşlı kaptanın hayaletsi anısı, onu daha fazlasını yapmaktan alıkoymuştu. Şimdi bu kıza duyduğu açlık karşısında o anı bir üfürümlük duman gibi yanıp yok olmuştu. Kızı öyle çok istiyordu ki elleri titriyordu. Kızın mükemmel yüzü, gergin boynu, pürüzsüz omuzları, sert göğüsleri, düz karnı, güçlü bacakları. Lanet olsun, diz kapaklarının arkası bile ona sanat eseri gibi görünüyordu. Kızın her şeyini istiyordu. Kendini kızın üstüne bastırды, kızın bedenini kendininkiyle öyle örttü ki hararetleri alev alacakmış gibi birleşti. Sonra kız onu kendi içine doğru yönlendirdi ve Red'in bildiği bütün zekice sözler tek ve sonsuz bir kelimeye indirgendi, "Evet, evet, evet, evet."

—

“Red, yatağında neden çıplak bir hanım var? Ayrıca Filler nerede?”

Red gözlerini açtı. Bir pencereden içeriye cılız bir ışık sızıyordu. Nettles, döşekte yanında yatıyor, battaniye ikisini az çok örtüyordu. Küçük Bee, komşunun altı yaşındaki kızı, cılız kollarını kavuşturmuş, tepelerinde dikiliyordu.

Nettles’la ikisinin üstünü daha iyi örtmek için battaniyeyi yaymaya çalışırken, “Defol, git, Bee,” diye inledi. “Sana kapıyı çalmanı söylemedim mi?”

“Kapıyı çaldım. Sen açmadın.”

“Belki ziyaretçi istemediğim içindir.”

Küçük Bee, sanki anlamsızca konuşuyormuş gibi gözünü kısarak Red’e baktı.

“Bu da kim böyle?” Nettles’in karışık saçlarının arasından Red’in çok hoş bulduğu şekilde güneş süzülüyordu ama yüzünün buruşukluğu şimşek bulutu gibiydi.

“Benim adım Jilly ama herkes bana Küçük Bee* der, çünkü ben çok meşgulüm. Bitişik kapıda yaşıyorum ve gelip Red’le Filler’ı her zaman ziyaret ederim. Sen kimsin?”

Nettles, Red’e baktı. “Neden onu içeriye aldın?”

“Ben almadım,” dedi Red bıkkınlıkla.

“Anahtarı mı var?”

“Daha kötüsü. Ona kilit açmayı öğrettim.”

“Bunu neden yaptın?”

“Bilmiyorum. Durmadan bir şeyler hakkında başımın etini yiyordu.”

“Bana bir bıçağı doğru düzgün atmayı öğretmesini istedim,” dedi Küçük Bee.

* Bee: Arı.

“İşte, gördün mü?” dedi Red. “Kilit açmak çok kötü bir seçenek gibi görünmüyor, değil mi?” Tekrar Küçük Bee’ye döndü. “Pekâlâ, seni küçük köstebek faresi. Biraz mahremiyete ihtiyacım var. Sen eve git.”

“Annem kayıp. Sanırım onu Çakal Lortlar aldılar.”

Red iç çekti. Küçük Bee’nin annesi, Jacey, çok fazla içerdi ve erkek zevki korkunçtu. En güvenilir ebeveyn değildi ve bu eve ilk geri dönmeyişi değildi. Eğer Red ve Filler olmasaydı Küçük Bee çok sabahlar aç kalırdı.

“Eminim Çakal Lortlar değildir, Bee. Neden Drowned Rat’e gidip maşrapaların temizliğine yardım edersen Prin sana birkaç bakır verir mi diye bakmıyorsun? Ben de birazdan yanına gelirim ve etrafta anneni gören olmuş mu diye soruştururuz.”

“Neden sana yardım etmiyorum ve sen bana birkaç bakır vermiyorsun?”

“Çünkü şu an yardımına ihtiyacım yok ve hiç bakırım da yok. Git şimdi.”

Küçük Bee, Red’e dil çıkarıp arkasından kapıyı çarparak gitti.

Red dönünce Nettles’in kendisine tuhaf tuhaf baktığını gördü. “Ne?”

“Circle’da seninle ilgili dolaşan onca söylenti ve dedikodu. Hiçbiri senin aslında nasıl bir şeker topağı olduğunu anlatmıyor.”

“Hepimizin kusurları vardır.” Battaniyenin altına uzandı ve elini kızın çıplak kalçasına koydu. “Şimdi, bir çalkanmaya daha ne dersin?”

Kız dolgun dudaklarını sıkıca kapatıp bir an düşündü. “Hayır. Hâlâ dans pistinde beni bırakıp giderken verdiğin, planım için tam adanmışlık sözün var.”

“Ah, evet...”

“Sözünü bu kadar kolay mı unutuyorsun?”

“Korkunç bir hafızam vardır,” Masumca gülümsedi. “Bu da kusurlarımdan biri.”

—

Paradise Circle’da hava her zamanki gibi soğuk, gri ve rüzgârlıydı. Sokaklar insanlarla, atlarla, at arabalarıyla ve az rastlanan arabalarla hareketliydi. Red ve Nettles acele etmeden yürüyor, ortak arkadaşlarını kıyaslıyorlardı. Paradise Circle öyle küçüktü ki eğer birini tanıımıyorsanız onu tanıyan birini mutlaka tanırıdınız.

Nettles, “Tosh’u tanıyor musun?” diye sordu.

“Elbette. Onunla rıhtımların altında birkaç kez öpüştük,” dedi Red.

“Birkaç ay önce fahişeliğe başladı. Slice of Heaven’da* çalışıyor.”

“Gerçekten mi? Umarım sevişmekte öpüşmekten daha iyidir. Şu tuhaf şapırdatma sesini çıkarıyor.” Red suratını ekşitti.

“Müşteriler onu çok seviyorlar.”

“Sen de orada bir fahişe misin?” diye sordu Red.

Nettles ona bir baktı. “Sence bir fahişe gibi mi görünüyorum?”

Red sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırdı. “Fahişelerin özel bir görüntüsü olduğunu bilmiyordum.”

* Slice of Heaven: Cennetten bir parça.

“Elbette. Onlar kendileri için hiçbir şey yapamayan ve sürekli şikâyet eden lanet olası narin birer çiçektir.”

“O halde sen orada güvenlik görevlisi olarak mı çalışıyorsun?”

Nettles şaşırılmış göründü. “Nereden bildin?”

Red’in babasının fahişelikten şikâyet ettiğini hatırladığı tek sefer, bir müşteri yüzünden değil, genelevin güvenlik görevlisinin sert, duyarsız tavrı yüzündendi. “İyi bir tahmin. Demek Yakışıklı Henny’yi gerçekten tanıyorsun?” diye sordu.

“Henny mi? Onu yıllardır görmedim,” dedi Nettles. “Artık yakışıklı mı?”

“Hayır. Geçen yıl bir depoya girmeye çalışırken bekçi köpeği burnunu ısıırıp kopardı. Şimdi herkes ona Yakışıklı Henny diyor.”

Nettles karanlık, zengin bir kıkırtı kopardı. “Sen Henny’yle nasıl tanıştın ki? Senin tipin bir adama benzemiyor.”

“Circle’a ilk geldiğimde ben ve Filler’la beraber aynı cepçi çetesindeydi.”

“İlk geldiğimde derken ne demek istiyorsun?”

“Ben Silverback’te doğdum. Sekiz yaşındayken ebeveynlerim öldü ve kendimi burada buldum.”

“Ah,” dedi Nettles.

“Neden?”

Kız omuz silkti. “Sadece senin gerçek bir Circle adamı olmadığını fark etmedim.”

Red, Nettles’in kendini gerçek adam yerine koymamasının verdiği acıyı üstünden atmaya çalışarak, “Pekâlâ...” dedi. “Senin şu planın neymiş bakalım?”

Bu arada Gunpowder Hall'un önüne gelmişlerdi. Burası Paradise Circle'ın en büyük binasıydı ve bir araya gelmek isteyen her türden adamın da en sevdiği yerdı. Aynı zamanda pis, sararmış mermer kemerleriyle Circle'ın en eski binasıydı. Binanın dış tarafı yiyecek, kumaş, giysi ve çoğu çalıntı olan bir sürü malzemeler ve küçük silahlar satan tüccarların çadırlarıyla çevrelenmişti. Gunpowder Hall'da satın alınabilecek seks, uyuşturucu veya cinayet gibi başka şeyler de vardı ve bu alışverişler içeride hallediliyordu.

"Buralarda geniş bir çevren var," dedi Nettles. "Zincirime özel bir modifikasyon yapacak ve bunu ucuza yapacak bir demirci bul bana."

Gerçekten de ne kadar geniş bir çevresinin olduğunu göstermeye hevesli olan Red, "Bu çok kolay," dedi. "En iyi adamım Filler, bir demir ustasının yanında çırak olarak çalışıyor."

"Dün gece seninle birlikte kurtardığım çocuk mu?"

"Ta kendisi!"

"Hmm, o halde eve *onunla* gitmeliydim."

"Hayır. Hiç işine yaramazdı," dedi Red, yine sesindeki incinmişliği gizleyerek. "Filler oğlanları tercih eder."

"Ah, neyse," dedi kız. "En azından dün gece yardım ettiğim için bana biraz indirim yapar."

Red, çadırlardan oluşan hat boyunca kıza yol gösterdi. Tüccarlar onlara sesleniyor, meyve, bıçak, giysi hatta eski ve paslı silahlar satmaya çalışıyorlardı. En sonda diğerlerinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde olan demircinin çadırı vardı. Sıçrayan bir kıvılcımın yangın çıkarmasına engel olmak için çadır kanavadan değil deridendi.

Usta demirci, Red'i yıldızı parlayan çırağı için büyük bir dikkat dağıtıcı olarak görüyordu. Red, bunun çoğunlukla doğru olduğunu ilk baştan kabul ediyordu. Paranın elde edilebileceği çok daha kolay yollar varken Filler'in neden saygın bir meslek edinmek istediğini asla anlamamıştı. Filler'in bunu açıklayabileceği en basit yol, bu işi seviyor olmasıydı. Red, bu konuda tartışmayı zor bulmuştu.

Red, şanslı günündeydi. Nettles'la beraber çadıra girdiklerinde usta demircinin dükkânı Filler'a bırakıp gitmiş olduğunu gördüler. Deri önlüğü ve eldivenleri dışında üstünde gömleği yoktu ve bir balta başını örsün üstünde döverek şekil veriyordu.

Yüzü terden parlayarak, "Selam," dedi. "Bununla işim bitmek üzere." Sonra çekiçe dövmeye devam etti.

Beklerlerken içerisi boğucu derecede sıcaktı ve çekicinin sesi Red'in çenesinin kasılmasına yol açıyordu. Filler'in bu deneyimi nasıl hoş karşıladığı hakkında hiç fikri yoktu. Nettles daha az rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ayakta dikilip soğukkanlılıkla, bitmiş ve çadırın duvarlarına asılmış birçok parçayı inceliyordu.

Nihayet Filler balta başını içi su dolu bir tekneye batırdı ki bu, odaya buhar dolmasına ve içerinin daha da sıcak olmasına yol açtı. Ama en azından çekiç sesi durmuştu.

Filler yüzünü ve boynunu bir havluyla silerken "Ne var ne yok?" diye sordu.

"Dün gecedten Nettles'ı hatırlıyor musun?" diye sordu Red.

"Tabii ki..."

"Elindeki zincirde bazı değişiklikler yaptırmak istiyor."

“Bu oldukça ham.” Filler, kıza döndü. “Ne tür değişiklikler?”

“Uç tarafına biraz daha... etkili bir şey eklenmesini istiyorum.” Zincirini küçük masaya koydu. “Belki bir ağırlık gibi bir şey.”

Filler zincirin bir ucunu eline aldı. “Daha fazla mı hasar vermek istiyorsun?”

“Kesinlikle,”

“Onları öldürmek mi istiyorsun?”

“Sadece bazen. Sırf olay çıkardı diye her müşteriyi öldüremem. Bazen adamın nezaket kurallarını hatırlaması için kafasında ufak bir çatlağa ihtiyacı oluyor. Bazen de ölümün en iyisi olduğu anlar geliyor.”

Filler zincirin diğer ucunu eline aldı. Her iki ucu dikkatle inceledi. “Bir uca ağırlık, diğer uca da kesici bir şey eklesek nasıl olur?”

“Kesici bir şey mi?” diye sordu Nettles.

“Küçük bir şey. Bıçak gibi.”

“Filler, bu çok akıllıca!” dedi Red.

“Bilmiyorum...” dedi Nettles. “Atması zaten yeterince zor. Kesici bir aleti kullanacak kadar hassas atış yapabileceğimden emin değilim.”

Filler başını salladı. “Çok daha küçük ve hafif bir zincirle daha iyi olur.”

“Ama o halde sen tamamen yeni bir silahtan bahsediyorsun.” Nettles’in gözleri kısıldı. “Bu bana kaç patlayacak?”

“Sanırım sana dün geceden borçlandım. Sen bana malzemeyi satın al, ben işçilikten para almayayım.”

“İnce zinciri bağlamak ve her şey dâhil mi?” diye sordu Nettles.

“Elbette, bu benim ve Red’in hayatına değer, değil mi?”

“Hatta daha fazlası,” dedi Nettles. “Bakın ne diyeceğim. Slice of Heaven’da bir seferlik bendensin. Orada bir sürü oğlan da var, bilirsin.” Elini uzattı. “Ne diyorsun?”

“Evet, elbette.” Filler, kızla tokalaştı. “Gerçekten çok cömertsin.”

Filler işinin başına döndü ve Red’le Nettles, aşırı sıcak çadırdan ayrıldılar.

Dışarıya adım attıklarında Red rahatlamayla iç geçirdi. “Onun orada o kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyorum.”

“Ben de,” dedi Nettles, koyu gözleri parlak ve odaklanmıştı. “Tamam, sonra görüşürüz.”

“Ne? Nereye gidiyorsun?” diye sordu Red.

“Tabii ki malzemeleri almaya.”

“Ah! Yardım lazım mı?”

“Yok, ben hallederim. Ayrıca senin gidip Küçük Bee’ye anesini aramada yardım etmen gerekmiyor mu?”

“Evet, sanırım,” diye kabul etti Red. “Ama sonra görüşürüz, değil mi?”

“Beni bu sıralar çok görüyor olacaksın.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. En iyi arkadaşın rüyalarımın silahını bedavaya yapıyor. Silah yapılıncaya kadar sürekli yakınlarında takılıyor olacağım.”

“Ah! Doğru.”

“Hey, tüm gösterişi ve kara sevdayı tek seferde bitirme, Sil-verback sanat çocuğu.”

“Ben kara sevdalı değilim,” diye itiraz etti Red. “Ben sadece... senin gibiyim, hepsi bu.”

Nettles uzanıp elini Red’in yüzünün yan tarafına koydu. “Çok tatlısın. Bu çok eğlenceliydi. Sanırım yakında yine yaparız. Bu kendini iyi hissettirdi mi?”

Red sırtıttı. “Çok iyi,”

Kız şakacıktan Red’in yanağına vurdu. “İyi. Şimdi git ve o zavallı küçük kıza yardım et, seni yufka yürekli.”

—

Red, Drowned Rat’e giderken acaba Nettles’a *birazcık* sevdalanmış olabilir mi diye merak etti. Bu o kadar kötü bir şey miydi? Söylediği bazı şeyler kesinlikle inciticiydi. Aynı zamanda da biraz komikti. Onda bir şey, bir tür görünmez çekim vardı ki Red’de hep ona dokunma isteği uyandırıyor. Bir şey kesindi: Kız bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. Yani Red onun kayıp gitmesini istemediği sürece duyguları ne kadar yoğun olursa olsun, tam raconunda oynamalıydı. Gerçi bu onun için yeni bir sorun değildi. Paradise Circle’daki çoğu insan duygularını gizli kapaklı tutardı. Red’in bunu her zaman yapamayışını Sadie, “yumuşak sanatçı” çocukluğuna bağlıyordu.

Tavernaya girdiğinde barın arkasında sert bir fırçayla bira masrapalarını ovalayan Küçük Bee’yi gördü. Bar sahibi Prin, yanında durmuş onu izliyordu.

“Selam, Prinny,” dedi Red. “Bakıyorum da bütün işi çocuğa yaptırıyorsun.”

Prin omuz silkti. “Ona ben de yardım edersem beş, hepsini kendi yaparsa on veririm dedim. Açgözlü olması benim suçum değil.”

Red, Prin’e barın öbür ucuna, duyma mesafesinden uzağa gelmesini işaret etti. Prin kaşlarını çatıp peşinden gitti.

“Dün gece çalışıyor muydun?” diye sordu sessizce.

“Eğer buna çalışmak dersen,” dedi Prin. “Three Cups’ın açılışı yüzünden mekân neredeyse ölü gibiydi. Bu arada, duydun mu? Serserinin teki orayı soymaya kalkmış.”

Red ilgisizce, “Duymadım,” dedi.

Prin’in gözleri kısıldı. “Sendin, değil mi? Yemin ediyorum, Red, burayı soymaya kalkarsan seni...”

“Prinny, benim tatlı bira tedarikçim, bunu asla yapmam!” dedi Red. “Drowned Rat benim ikinci evim gibidir.”

“Yeterince doğru,”

“Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil. Dün gece işler çok yoğun olmadığına göre, belki Küçük Bee’nin annesini gördüğünü hatırlarsın?”

Prin bir an düşündü. “Evet, buradaydı ama fazla kalmadı. Geldiğinde zaten sarhoştı, bağırarak Ölüsurat Drem’in bir yılan ve yalancı olduğunu falan söylüyordu. Ona yeterince içkili olduğunu ve ağzından çıkanlara dikkat etmesi gerektiğini söyledim. O ve Brackson’ın bir geçmişi var, adamın patronunu öyle lanetlemenin pek akıllıca olmadığını düşündüm.”

“Sonra gitti mi?”

“Bana biraz lanet okuduktan sonra şükür ki... Sonra pencereden onun sokaktaki bir iblis devriyeyle konuştuğunu gördüm. Şey, daha çok onlara da bağılıyor gibiydi.”

“Sonra ne oldu?”

Prin omuz silkti. “Daha fazla izlemedim. Müşterim vardı ve ayrıca kadın artık benim sorunum değildi. Devriyelerin onunla ilgili gerekeni yapacaklarını düşündüm.”

“Muhtemelen ayıltıp cezalandırmak için Delik’e götürmüşlerdir,” dedi Red. “Eminim hâlâ oradadır.” Barın üstünden eğilip “Hey, Bee,” diye seslendi. “İşin bitince gidip anneni Delik’ten alacağız.”

Bee ovalamayı bir an bırakıp dramatik bir iç çekti. “Yine mi? O halde sanırım acele etmeme gerek yok.”

—

Paradise Circle’da bir deyiş vardır: *Her çemberin bir deliği vardır.* Zaman içinde bu, mükemmel bir yerin olmadığı anlamında kullanılmaya başlanmıştı. Oysa ilk başta *Delik* anlamındaydı, bu, Paradise Circle’ın merkezindeki imparatorluk polis karakolunun büyük hapis hücresinin takma adıydı. Red, bu tür geçmişî büyüleyici bulurdu. Fakat Küçük Bee dışındaki hiç kimse onun gibi düşünmüyordu. Belki onca farklılıklarına rağmen bu yüzden iyi geçiniyorlardı.

İblislerin karakoluna doğru giderlerken Red’e, “Onca tarihî şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Bee.

“Kitaplarda okudum,” dedi Red.

“Okuyabiliyor musun? Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

“Ben senin yaşındayken annem öğretti.”

“Bana da öğretir misin?”

“Belki... Kilit açmak kadar kolay öğrenilen bir şey değildir.”

“Ama ben oldukça zekiyimdir, Red.”

Red gülümsedi. “Bu konuda haklısın, Küçük Bee.”

Paradise Circle’daki imparatorluk polis karakolu büyük veya etkileyici bir bina değildi. Bir zamanlar bu iki özelliğinin de olduğu söylenirdi. Ama öyle çok yanmıştı ki sonunda vazgeçip ellerinden gelen en ucuz, en gösterişsiz binayı dikmişlerdi. Sonrasında kimse orayı yakmaya yeltenmemişti.

Red ve Küçük Bee, ana kapıdan girdi. Ön oda küçüktü. Bir masada tek memur oturuyordu, canı sıkılmış görünüyordu, beyaz-altın renkli üniforması iliklenmemiş ve kırışık.

Red neşeyle, “İyi günler, efendim,” dedi.

Memur şüpheli gözlerle ona baktı. “Seni tanımıyor muyum?”

Red tatlılıkla, “Bundan kuşku duyarım,” dedi. Karşılaşmış olmaları son derece muhtemeldi ve büyük olasılıkla hoş şartlar altında değildi. “Biz sadece bu küçük kızın annesini Delik’ten almaya geldik.”

Memur, masasındaki bir parça kâğıda uzandı. “İsim?”

“Adım Jilly ama herkes bana Küçük Bee der, çünkü çok meşgulüm.”

“Annenin adı,” dedi memur sinirle.

“Ah, onun adı Jacey.”

Memur elindeki isim listesini taradı. En sona geldiğinde Red, adamın göz kapaklarının azıcık zıpladığını gördü. “Jacey olduğundan emin misin?”

“Elbette annemin adını biliyorum,” dedi Küçük Bee öfkeli bir ses tonuyla.

Ama memur buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Tüm öfkesi

silinmişti, yerini acıma duygusuna benzer bir şey almıştı. Boğazını temizledi ve sabit gözlerle Red'e baktı. "O, ee, imparatorluk hizmetine gönüllü olmuş."

"Ne olmuş?" diye sordu Red.

Memur Küçük Bee'ye baktı, sadece bir anlığına. Sonra tekrar Red'e döndü. "Eğer bu kızın bir yerde bir ailesi varsa gidip onlarla yaşasa iyi olur." Yutkundu. "Annesinin hizmeti bitinceye kadar, elbette."

"Sen Jacey'ye rastladın mı?" diye ısrarla sordu Red. "Bunun kulağa ne kadar aceleci geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Memurun yüzü gergindi. "Onu tanımıyorum. Kâğıtta yazan bu. Bu kadarını biliyorum."

"Bana maval okumayı kes. Bundan daha fazlasını biliyorsun."

Memur bir tabanca çıkardı. "Sana söyleyebileceklerim bu kadar. Şimdi gitmen gerekiyor. Bu konuda daha fazla konuşma. Hiç kimseyle. Senin ve küçük kızın iyiliği için. Anlıyorsunuz?"

Red yumrukları sıkılı halde öylece durup adama baktı.

"Red, adam sana silah doğrultuyor," dedi Küçük Bee.

"Biliyorum, Bee."

"Gitsek iyi olur," dedi kız.

"Onu duydun!" Memur sert görünmeye çalışıyordu ama bakışlarının arkasında neredeyse yalvaran bir şey vardı. "Gidin!"

Red, Küçük Bee'nin elini tuttu, sonra dönüp karakoldan çıktı.

"Bu oldukça tuhaftı, ha?" dedi Küçük Bee.

"Öyleydi," diye katıldı Red.

“Sanırım imparatorluğu daha güvenli bir yer haline getirmek istemiş, ha? İmparatorluk askeri olduklarında yaptıkları şey bu.”

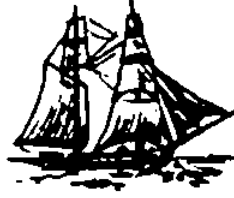
“Öyle mi?” diye sordu Red, yüz ifadesi hâlâ karanlık.

“Pis kokan bir ayyaştansa imparatorun adamı olmak daha iyidir, değil mi, Red?”

Red, Jacey’nin imparatorluk ordusuna adını yazdığını sanmıyordu. Bunu yapmazdı, zaten onu kabul etmezlerdi. Onun kabul edileceği tek şey, bir biyo-büyücünün test malzemesi olmasıydı. Bunun için hiç kimse “gönüllü” olmazdı. Fakat bunu Küçük Bee’ye söylemek ne yarar sağlardı? Jacey şimdiye kadar ölmüştü... ya da daha beteri... Bee’nin annesinin üniforma giyip bir yerlerde uygun adım dolaşıyor olduğunu düşünmesi daha iyiydi. Bu yüzden sadece, “Doğru, Küçük Bee,” dedi.

Circle’da işler böyle yürürdü. Ara sıra bazıları biyo-büyücüler tarafından alınırdı. Red bunu kabul etmek zorundaydı.

9

Lady's Gambit, tüm imparatorlukta kargo alıp satan orta boy bir brikti. Kaptan Carmichael on adamlık bir tayfa kiralamıştı, gerçi Hope bunun nedenini anlayamıyordu, zira bunların sadece yarısı çalışır görünüyordu. Geri kalanlar güvertede uzanıyor, bira içiyor ve numaralandırılmış küçük taşlarla bir oyun oynuyorlardı.

Hope sorduğunda Kaptan Carmichael, “Güzel havalarda geminin sadece dört beş kişilik tayfaya ihtiyacı olduğu doğru,” dedi. Nasırlı ellerinde dümeni kolaylıkla tutuyor, koyu kahverengi gözleri ufka bakıyordu. “Sabit bir rüzgâr ve açık gökyüzü, işin çok kolay görünmesini sağlıyor. Fakat deniz değişken olabilir ve bir nefeslik rüzgârla sana sırt çevirebilir. Hava bozduğunda halat donanımında fazladan eller hayatla sudan mezar arasındaki fark anlamına gelebilir.”

“Hava tarafından öldürülmek mi?” diye sordu Hope, kuşkuyla.

Kaptan ona bilmiş bir tebessümle baktı. “Burnum yanılmıyorsa çok yakında göreceksin ve burnum her zaman haklı çıkar.”

“Fırtınanın kokusunu alabiliyor musun?”

“Havaya belli bir tat, suya da doğal olmayan bir serinlik katar. Şuraya bak.” Önlerinde uzanan koyu yeşil noktalı suyu işaret etti. “Görebiliyor musun, nefesini tutmuş, sanki saldırı- vermeye hazırmış gibi bekliyor.”

Hope başını iki yana salladı.

“Gemiye daha yeni bindin. Zamanla anlayacaksın. Şimdi git ve Ranking’e geminin kapaklarını kapasak iyi olacağını söyle. Bu seferki kötü olacak.”

Hope’un görebildiği tek bulutlar ufukta çok uzaktaydı. Becerebilseler bile o bulutların gemiye ulaşabilmesi yakın zamanda mümkün görünmüyordu. Hope, güvertede tayfanın çoğunun toplandığı yere ilerledi. Güneş yakıyordu ve rüzgâr bütün gün sönüktü, bu yüzden bütün denizcilerin üst bedenle- ri çıplaktı, cılız, adaleli omuzları yanıktı ve terden parlıyordu. İçlerinden iki tanesi, oynamakta oldukları taş oyunu hakkın- da tartışıyordu ve diğerleri de kendi fikirlerini ileri sürüyor- du. Hope yürüyerek yanlarından geçerken tartışma büyüyüp yumruk kavgasına dönüştü. İki denizci hayvanca bir vahşilikle birbirlerine vuruyor, birbirlerini tekmeliyor ve ısınyordu, geri kalanlarsa oturmuş birine ya da diğerine tezahürat yapıyorlar- dı. Ranking tırabzana yaslanmış kavgayı keyifli bir tebessümle izliyordu.

Hope, yanına gidince ona, “Kaptan dedi ki...” dedi.

“Şu kavga bitinceye kadar bekle...” Ranking başını çevirip bakmaya bile tenezzül etmeden elini Hope’tan tarafa salladı.

İlk karşılaşmalarından beri aralarında hiçbir şey değişme- mişti. Ranking yardımcı kaptandı ve otoritesi Hope hariç tay-

fadaki herkesi bağılıyordu. Tayfanın geri kalanı onu dinlemezdi. Kavga bitinceye kadar beklemekten başka çaresi yoktu.

Acımasız kavgayı seyrederken manastırın sessiz huzuru burnunda tüttü. Racklock ve Crunta zalimce davranmışlardı ama en azından tahmin edilebilirdiler. Yıllar önce onlarla nasıl baş edeceğini veya onlardan nasıl sakınacağını öğrenmişti. Bu gemide, amacı sıkıntı dağıtmaktan başka bir şey olmayan sarhoş şiddet patlamalarının her an olabileceğine güvenilebilirdi. Bu denizcilerin hiç adaları, disiplinleri ve Hope'un anladığı kadarıyla ayık kalmışlıkları yoktu. Başta kimin sarhoş olduğunu anlamakta zorlanıyordu, sonra fark etti ki hepsi de her an sarhoştı. Vinchen kurallarında güçlü içkilerin aşırı tüketimine karşı uyarıcı bir paragraf vardı. Hope daha önce bunun neyle ilgili olduğunu anlamamıştı. Keşişler bira mayalıyordu ve mayaladıkları biradan aşırıya kaçmadan, her yudumun tadını çıkararak içiyorlardı. Oysa bu denizciler birayı sanki suymuş gibi boğazlarından aşağıya boşaltıyorlardı ve tadına dikkat edecek olsalardı nahoşluğu karşısında dehşete kapılırlardı. Tayfanın yarısı sürekli, gemiyi yüzdürmek şöyle dursun, sarhoşluktan ayakta bile duramayacak haldeydi. Hope, bir limandan öbürüne nasıl gittiklerine bile şaşırıyordu.

İki dövüşçü belli bir kazanan olmadan yorgunluktan güverteye düşünce Ranking, "Pekâlâ, Güneyli," dedi, "Ne istemiştin?" Sanki ne zamandır Hope'u bekleyen kendisiymiş gibi sabırsızlıkla Hope'a bakıyordu.

"Kaptan geminin kapaklarının kapatılmasını söyledi. Yaklaşmakta olan kötü bir fırtına var."

Ranking'in gözleri kocaman açıldı. "Lanet olsun, neden daha önce söylemedin?"

“Denedim...”

“Senin gibilerle anlamsız tartışmalara girecek zaman değil.” Ranking, boynundaki ipe asılı duran ince bir düdüğü acı acı çaldı. “Dinleyin, sizi işe yaramaz herifler! Gün batmadan üstümüze çökecek olan bir fırtına var. Kaptan şimdiye kadar fırtına konusunda hiç yanılmadı ve bu sefer de yanılacağını sanmıyorum. Bu yüzden bu gece aşağıda yengeçlerle yatıyor olmak istemiyorsanız geminin kapaklarını kapatıp pozisyonunuzu almanızı öneririm.”

Düdüğünü yine çaldı ve tayfalar derhal ayağa kalktı, sanki düdüğü sesi hepsinin üstünde bir büyü etkisi yaratmış gibi uyanık ve ayık görünüyordu. Yüzleri amaç dolu, farklı yönlere dağıldılar.

Hope, adamların üzerinde yarattığı ani değişimden biraz etkilenmiş şekilde Ranking’e döndü. “Ben ne yapabilirim?”

“Bir Vinchen olarak bir fırtınayı nasıl gözünden bıçaklayıp durdurabileceğini keşfetmediğin sürece ayakaltında dolaşma, yeter.”

Denizciler işlerinin başına geçerken Hope, değişimlerine hâlâ hayret ederek izledi. Tüm ambar kapaklarını sıkıca kapattılar, kapıları mandalla tutturdular, halatları sabitlediler ve sabitlenemeyen ne varsa güverte boyunca belli noktalara inşa edilmiş tahta kompartımanların içine sakladılar. Ve beklediler.

Normal şartlar altında beklemek denince işin içine çok fazla içmek, bağırarak ve denizciler arasında şiddet gösterileri girerdi. Fakat şimdi kimileri güvertede, kimileri halat donanımında, kendi noktalarında sessizce duruyorlardı. Gözleri açıktı ve yüz ifadeleri son derece ciddiye. Gökyüzü kararırken içlerinden

biri alçak sesle mırıldanmaya başladı. Gittikçe güçlenen rüzgârla hayaletsi bir uyum içinde diğer ikisi de ona katıldı. Sonra, halat teçhizatının oradan, Hope dışında tayfanın en küçük ve en genç üyesi, Mayfield adında bir adam, berrak bir tenor sesiyle şarkı söylemeye başladı:

*Rüzgâr ne yöne giderse gitsin,
Asla benim için esmez.
Denizcinin hayatı asla adil değildir,
Ama denizin güzelliği için yaşar.*

Daha önce çok uzakta görünen bulutlar öyle hızlı yaklaştılar ki sanki dev bir battaniye gökyüzünden üstlerine atılıyor gibi görünüyordu. Koyu yeşil sular çalkantılıydı, beyaz köpüklü gri dalgalar vardı. Gökyüzü boyunca çakan şimşek yılan gibi kıvrılıyordu, ardından gök gürültüsü patlamaları geliyordu.

*Kimi sevdiğim, kimden nefret ettiğim,
Ya da evli olup olmadığım fark etmez.
Bunların hiçbirisi kalbimi,
Denizin özgürlüğü gibi hoş tutmaz.*

Denizciler şarkı söylemeyi kestiler. Sanki bütün dünya nefesini tutmuş gibiydi. Sonra koyu gri gökyüzü çatlayıp açıldı. Yağmur, tıslayan bir cehennem gibi indirdi, Hope'un başını, omuzlarını ve sırtını dövüyordu. Hope, aniden kayganlaşan güvertede karşı tarafa geçerken geminin yan tarafını döven dalgalar, yoluna deniz suyundan duvar örüyorlardı. *Bir el gemi*

için, bir el kendin için. Hope gemiye geldiği gün Carmichael'ın söylediği sözler şimdi aklına geliyordu. Daha önce pek anlam ifade etmemişlerdi. Ama ayak bileğine kadar gelen dalgalar ayağını kaydırmakla ve onu öbür tarafa atmakla tehdit ederken ne demek istediğini anladı. Bir eli daima gemideki bir şeye tutunuyordu, diğeryse yanından savrularak herhangi bir halat veya vinç kolu geçerse onları savuşturmaya hazırды.

Nihayet döven yağmura rağmen başı yukarıda duran kaptanın bulunduğu dümene ulaştı.

Fırtınanın sesini bastırarak, “Canlanın, adamlarım! Yan yelkenleri içeri alın!” diye bağıyordu.

Gemi dalgaların üzerinde alçalıp yükseliyordu. Bir süre sonra dalgalar öyle bir yüksekliğe ulaştılar ki gemi aşağıya doğru inerken Hope gökyüzünü hiç göremiyordu, sadece kıvrılan karanlık sulardan bir duvar görüyordu. Yeniden yükselirken rüzgâr beyaz yelkenlere öyle sert çarpıyordu ki tıpkı davul gibi ses çıkıyordu.

Carmichael, “Şu yelkenler parçalanıp lif lif olmadan vira edin!” diye kükredi.

Sular süzülen sarı saçlarının arasından Hope, denizciler halatlara tırmanıp yelkenleri toplamaya başladığında ve serenlere bağlarlarken onları izledi. Rüzgâr tutundukları ıslak halatları çekiyordu ve denize savrulmamaları Hope’u hayrete düşürüyordu. Yavaşça, yelken yelken çalışıp hepsini fırtınada tehlikeli bir şekilde sallanan direklere bağladılar.

Hope, Carmichael’a, “Direkler bükülüyor mu?” diye bağırdı.

“Esnek olmalılar, yoksa böyle bir fırtınada kuru dal parçaları gibi kırılırlar,” diye bağırarak cevap verdi.

Denizciler neredeyse bütün yelkenleri toplamışlardı. Sadece Hope'un ana kraliyet dendiğini öğrendiği ve davul gibi gergin görünen en üst arka yelken kalmıştı. Sonra aniden yelken yarıldı ve rüzgâr, delikten tutup çekerek ve yelkeni neredeyse yana doğru döndürerek hevesli bir dilenci gibi yırttı. Direk suya yaklaşık kırk beş derece açıyla yavaşça bir tarafa eğilmeye başlayınca denizciler çabucak güverteye geri indiler.

“O yelkeni kesip serbest bırakın, yoksa direği kökünden söküp atacak!” diye bağırdı Carmichael.

Uzun bıyığının uçlarından sular damlayan Ranking, kaptana vahşice kafa salladı. Kemerinden bir bıçak çekti ve dişlerinin arasında tuttu. Sonra ileri geri şalter gibi sallanan ana direğe tırmanmaya başladı.

“Tutunmayı nasıl başarıyor?” diye bağırdı Hope.

Carmichael güldü. “Ranking hakkında ne istersen söyle, o parmaklarında olta iğneleri olan gerçek bir denizcidir!”

Ranking ana direğe yavaşça tırmandı. Gemi her yükseldiğinde yeni bir rüzgâr patlaması onu tokatlıyordu. Tutunuyor, geminin bir şekilde sığınakta olduğu düşüğe geçmesini bekliyor ve tırmanmaya devam ediyordu. Nihayet en tepeye ulaştı ve halatları kesti. Yelken havada uçtu, sonra denize daldı, çırpınan griliğin içinde derhal kayboldu. Direk rahatlayıp eski dik konumuna geri döndü. Ranking kayarak güverteye indi ve tayfanın bekleyen kollarına atıldı, hepsi alkışlayıp dalgaların ve gök gürültüsünün sesini bastırarak yeni bir şarkıya başladılar:

Fırtınadaki denizci,

Yaşlı Wrink'in penisi kadar küçüktür.

Hangi yöne gitmen gerektiğini,

Bilsen iyi olur,

Yoksa deniz seni çabuk alır!

Fırtına nihayet gün batımına yakın durdu. Deniz duruldu, rüzgâr ve yağmur hafifledi ve bulutlar aralanıp denizi erimiş altın gibi sarartan gün batımını açığa çıkardı. Üzerinden hâlâ sular damlayan halat teçhizatının arasından güneş ışığı süzülüyordu ve geminin her tarafına küçük gökkuşağı parçacıkları salıyordu. Her şeyi güvende tutmak için durmadan çalışan denizciler gözleri kapalı, yüzleri gülümseyerek durup yüzlerini güneşe doğru kaldırdılar.

“Buna ne diyorsun, Hope?” diye sordu Carmichael. “Hâlâ havayla alay edecek misin?”

“Bir daha asla!” Bunu sadece hava için değil, bu adamlar için de söylüyordu. Gerekli olduğunda daha önce Vinchen savaşçılarında bile gördüğü hiçbir şeye benzemeyen büyük bir cesaret ve umarsız bir kararlılık göstermişlerdi. O gün hem deniz hem de denizciler, Hope’un saygısını kazanmıştı.

“Hey, Güneyli,” diye seslendi Ranking. “Her şeye burnunu sokan biri olmayıp işlerimizi yapmamıza izin verdiğin için teşekkürler!”

Hope bunu fark ettiğinde çok şaşırsa da Ranking bile biraz saygısını kazanmıştı. Gerçi Hope, Ranking’in bunu ne zaman boşa harcayacağını merakla bekliyordu.

—

O gece denizciler her zamankinden daha çok sarhoş oldular. Yediler, içtiler ve saatlerce şarkı söylediler. Önceki gecelerde Hope, kaba ve sıklıkla iffetsiz davranışlarından huzursuz olarak onlarla arasındaki mesafeyi korumuştur. Fakat o gece onları izlerken kaba konuşmalarının ve sert davranışlarının altında yatan yoldaşlıklarını ve birbirlerine olan düşkünlüklerini anlamaya başlıyordu. Bu gemide bir süre kalmayı, dünyayı ve insanları tanımayı kabul etmişti. Şimdi anlıyordu ki geçen birkaç gecede gibi kendini biraz yukarıda tutmak insanları tanımanın yolu değildi. Peki o, böyle adamları yoldaşları olarak görebilir miydi?

“Mersinbalığı kadar pis ve bir grup martı kadar gürültücü olabilirler,” Kaptan Carmichael yanına oturdu. “Ama gerektiğinde lanet derecede iyi bir tayfa olurlar.”

“Senin de onlarla beraber kutlama yapman gerekmiyor mu?” diye sordu Hope.

“Bir kaptan belli bir mesafede kalmalıdır. Tayfasıyla fazla yüzgöz olamaz, yoksa liderliğine saygı duymayı bırakırlar.”

“Kulağa çok yalnız geliyor,” dedi Hope.

“Sanırım öyle olabilir,” Carmichael, yıldızların ışığıyla parlayan karanlık sulara baktı. “Ama deniz olduğu sürece bir adam asla gerçek anlamda yalnız değildir.”

“Denizden sanki canlı bir şeymiş gibi bahsediyorsun.”

“Öyle,”

“Ama o sadece su!”

“Deniz, sadece sudan fazlasıdır. Bitkilerdir, havadır. İçindeki ve üstündeki canlılardır. Bunların hepsi birdendir. Sen ve ben, bizler denizin bir parçasıyız.”

Hope sessizce, “Kendimi hiçbir şeyin bir parçası gibi hissetmiyorum,” dedi.

“Peki, geldiğin Vinchen Tarikatı ne?” diye sordu Carmichael. “Onun bir parçası değil misin?”

Hope bu sorunun cevabını bilmiyordu. Kendisi gerçek bir Vinchen savaşçısı değildi ve asla da olamazdı. Cinsiyeti bunu imkânsız kılıyordu. Bunu biliyordu. Ama Hurlo bunu asla dile getirmemişti ve Hope için yaptığı zırh, bütün kelimelerden daha yüksek sesle onu savaşçı olarak gördüğünü bağııyordu. Hurlo’yu düşünmek onda sevgi ve acı karışımı bir duygu yarattı. Dünya büyük bir adamı kaybetmişti. Onu katleden tarikata katılmayı istemezdi, fikirlerini değiştirip buna izin verseler bile.

Acaba denizin ve onun insanların bir parçası olabilir mi diye merak etti. Bunu ister miydi? İsteseydi eğer, onu kabul ederler miydi?

—

Ertesi gün limana vardılar. Kaptan Carmichael gemiyi yavaşça rıhtıma sokarken Hope, kimi iki katlı ve temiz şebeke boyunca sıralanan binalara merakla baktı. Burası onun kendi köyü ve Galemoor Manastırı’nın birleşiminden daha büyüktü.

“Burası ne şehri?” diye sordu.

“Vance Post’a şehir demezdim,” dedi Carmichael. “Daha çok aşırı büyük bir ticaret istasyonu gibidir.”

“Şehirler bundan da mı büyük?”

Carmichael gülümsedi. “Çok daha fazla...” Boğazını temiz-

ledi ve tayfasına seslendi. “Ödememizi alabilmek için şu kargoyu indirelim.”

Tayfa eski sarhoş haline geri dönmüştü ama ödeme lafı geçince gözlerine yeniden hayat geldi ve çabucak gemiyi rıhtıma sokup yükü boşalttılar. Rıhtım müdürü yükü inceledi, sonra Carmichael’ın verdiği nakil kâğıtlarını imzaladı.

Carmichael imzalı kâğıdı görebilsin diye Hope’a uzattı. “Şimdi bunu İmparatorluk Ticaret Komisyonu’na götüreceğiz ve para karşılığında vereceğiz.”

Vance Post sokakları kimileri iyi giyimli, kimileri basit giysili fakat hepsi düzgün ve temiz tüccarlarla doluydu. Banyo yapmanın karşılanamayacak kadar lüks olduğu *Lady’s Gambit*’in güvertesinde geçen birçok günden sonra Hope, bu adamlara ne kadar pis görünüyor olabileceğini fark etti, cildi katran ve tuzla kaplıydı, sarı saçları sürekli deniz suyuyla ıslanmaktan karmakarışık ve kılçık gibi olmuştu. Ancak kendini bilen bu tür düşünceleri aklının gerisine ittirdi. İlk önceliği kaptanın güvenliğiydi, bu yüzden eli kılıcının kabzasına yakın, sokakları dikkatle taradı.

“Biraz rahatlayabilirsin, Güneyli,” dedi Ranking. “Burada fazla olaya rastlayacağımızı sanmıyorum.”

“Gerçekten fazla düzenli görünüyor,” diye kabul etti Hope.

“Burası insanların iş yaptığı bir yer, fazlası değil,” dedi Carmichael. “Burada sadece tüccarlar ve aileleri yaşar. İmparatorluğun güneydoğusunun en büyük emir limanı olarak bilinir. Eğer bu bölgede ticaret yapıyorsan Vance Post’tan mutlaka geçersin.

Başka bir deyişle paranın olduğu yer burası,” dedi Ranking.

“Bu da hırsızlar için baştan çıkarıcı bir hedef demektir,” dedi Hope.

“Olabilirdi,” dedi Carmichael. “İmparatorluk donanmasının filoları burada sürekli konuşlanıyor olmasaydı.” Karşılarındaki sokakta büyük, kare bir binayı işaret etti. Koyu renk tahta kapının üstünde İMPARATORLUK TİCARET KOMİSYONU yazan bir tabela asılıydı. Bir dalgayla çarpışan şimşekten oluşan imparatorluk armasıyla sabitlenmişti. “Stonepeak veya New Laven kadar etkileyici olmayabilir ama Vance Post, imparatorluğun en önemli emir limanıdır. Hadi, artık iş yapma zamanı! Kaptan olmanın en az sevdiğim yanı.”

İmparatorluk Ticaret Komisyonu binasının ön kapılarından girdiler. İçerideki oda, pencerelerden giren cılız güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Duvarlar boyunca sıralanmış bankların üstünde birkaç adam tembel tembel oturuyordu. Odanın uzak tarafında beyaz ve altın rengi ceket giyen imparatorluk memuru, küçük gaz lambası bulunan büyük bir ahşap masada oturuyordu. Masanın önünde bir adam dikiliyor, imparatorluk memuruyla sessizce konuşurken şapkasını ellerinin arasında tutuyordu. Carmichael onlara saygı mesafesinde durdu ve bekledi.

Masanın iki tarafında imparatorluk askerleri nezaret ediyordu, altın göğüs zırhları masadaki lambadan gelen ışıkla belli belirsiz parlıyordu. Hope, üniformaları görünce istemsizce gerildi. Köyünün katledilişinden sonra bu renkleri ilk defa görüyordu ve en ufak detayı bile değişmemişti. Hope içinde intikam açlığının yayılmaya başladığını hissetti, kendini dizginlemek için derin bir nefes aldı.

“İmparatorluk iblislerine pek düşkün değilsin, ha?” diye fısıldadı Ranking beklerlerken.

“İblis mi?” diye geri fısıldadı Hope.

“İmparatorluk askerleri. Siz Vinchenların onlarla sıkı fıkı olduğunuzu sanıyordum ama çenen çelik gibi gerildi, bu yüzden diş bilemediğini tahmin ediyorum.”

Hope, “İmparatorluk askerlerine güvenmiyorum,” diye itiraf etti.

“O halde gerçekten ortak bir yönümüz olabilir.”

Hope ona ne demek istediğini soracaktı fakat önlerindeki adam gitti ve masanın önü açıldı, dolayısıyla Carmichael bir adım öne çıktı.

“*Lady’s Gambit* kaptanı Carmichael, bir teslimatla birlikte.” Tuz lekeli, kırışık, imzalı kâğıdı, kaba elleriyle sarsakça düzeltmeye çalışarak temiz masaya koydu.

Memur, kâğıdı başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup kaldırdı, güneşten solan mürekkepli yazıyı okumaya çalışırken gözlerini kıstı. “Lamba yağı, balina kemiği, tuzlanmış et... ve kereste.”

“Evet,” dedi Carmichael.

Memur başını salladı, masasına uzandı ve küçük bir kese parayı sayarak çıkardı. “Bir altın, yirmi gümüş,” deyip keseyi Carmichael’a doğru ittirdi.

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi Carmichael. “Alabileceğimiz yeni bir kargo var mı?”

Memur banklarda oturan denizcilere doğru başını sallayarak, “Yavaş bir hafta oldu,” dedi. “Bazıları düzgün bir kargo için günlerdir bekliyor.” Masasının üstündeki birkaç parça kâ-

ğadı kurcalayıp bir tanesini eline aldı. “Şu an elimde olan tek şey, Dawn’s Light’a gidecek olan yiyecek ve alkol.”

“Dawn’s Light mı?” diye sordu Ranking. “Ama orası...”

“Alıyorum,” dedi Carmichael.

Ranking ağzını sıkıca kapattı ama Hope, gidilecek yerle ilgili bir şeyin onu alarma geçirdiğini görebiliyordu. Memur da şaşırılmış görünüyordu.

“Seyahatle baş edebilecek misiniz?” diye sordu.

“Edebilirim,” dedi Carmichael.

Memur omuz silkti, bir kâğıda bir şeyler yazdı ve Carmichael’a verdi. “Bunu liman müdürüne götür, kargonun boşaltılmasıyla o ilgilenecektir.”

“Teşekkürler, nazik efendim.” Carmichael dönüp kapıya yöneldi, Hope ve Ranking peşinden gittiler.

Tekrar sokağa çıkar çıkmaz Ranking, “Lanet olsun, Kapitan,” dedi. “Lanet Dawn’s Light’a mı gideceğiz?”

“O adanın adını hiç duymadım,” dedi Hope.

“İmparatorluğun doğu kıyısındaki askerî ileri karakol yoludur,” dedi Carmichael. “Dawn Denizi’nden önceki son kara kırıntısı.”

“Orası düşmanla aramızda kalan lanet arazi şerididir, üstünde kimsenin hakkı yoktur,” dedi Ranking. “Orada başın belaya girer ve kimse sana arka çıkmaz.” Gözleri kocaman açılmıştı ve sanki oradan bahsedildiğini duyan biri büyülü bir şekilde onları hemen oraya nakledecekmiş gibi etrafına bakınıyordu.

“Başımızı belaya sokmayı planlamıyorum,” dedi Carmichael.

“Oranın Breaks’ten çok kötü olduğunu biliyorsun,” dedi Ranking.

“Breaks’le baş edebilirim.”

“Breaks’te korsanların kol gezdiğini duydum.”

“Bunu ben de duydum,” diye kabul etti Carmichael.

“Korsanlar mı? Dire Bane gibi mi?” diye sordu Hope. Onun bildiği tek korsan, öğretmeninin adalet önüne getirdiği kötü ünlü korsandı.

Ranking tükürdü. “Bunlar Dire Bane’e hiç benzemez. Ne onurları ne de merhametleri vardır. Hayvanlardan biraz halli-cedirler. Bir gemiyi yağmaladıklarında tüm tayfayı katlettikle-rini duydum. Sonra da cesetleri denize atmak yerine yiyorlar.”

“Dawn’s Light bir risk,” diye kabul etti Carmichael. “Ama yeni bir ana yelkene ihtiyacımız var ki bu az önce kazandı-ğımız paranın büyük bir kısmını tüketecek. Belki de yakında tamamen yeni bir ana direğe ihtiyacımız olacak. Para lazım. Buraya yeni bir kargo gelinceye kadar gidip döneriz. Aksi tak-dirde diğerleri gibi boş boş bekliyor olacağım ve gecelik li-man kirasına boşuna para harcayacağım. Ayrıca, korsanlar bela olursa Hope icabına bakabilir, değil mi?”

“Elbette, kaptan,” dedi Hope, çünkü kaptan ondan bunu söylemesini bekliyordu. Yine de bunun doğru olup olmadığını merak etti. Yetenekleri henüz sınanmamıştı. Tek gerçek dövüş tecrübesi tek başına olan, aşırı kibirli bir Vinchen savaşçısına ve büyük, aptal bir balığa karşı olmuştu. Yeni bir düşman fikri karşısında soğuk bir ürperti hissetti. Bununla birlikte zorlukla yüzleşip kendisinin gerçek bir savaşçı olup olmadığını görme arzusu çok daha güçlüydü.

Kurallara göre Vinchen savaşcısı asla kavgaya heveslenmezdi, bu yüzden gemiye geri geldiklerinde bu düşünceyi kenara itmeye çalıştı. Günün geri kalanı boyunca kargoyu beklerken bu his peşini bırakmadı, rüyalarında bile, beyaz ve altın rengi giyinmiş korsanları doğradı.

10

Brigga Lin, Morack Tor tapınağına geldiğinde rüzgârın yıpratmış moloz taşlarından daha fazlasını bekliyordu. Söylenenlere göre ilk gerçek biyo-büyücü olan Morack Tor, burayı imparatorluğun doğuşundan yüzyıllar önce yaptırmıştı ve burası tarikatın bilgi deposu olmuştu. Ancak Morack Tor öldükten çok uzun zaman sonra, imparatorluğun ilk günlerinde, biyo-büyücüler konseyinin başkanı Burness Vee, Vinchen Tarikatı'ndan Cesur Selk'in ısrarıyla burayı yıktırmıştı. Anlatılana göre bazı bilgiler, var olamayacak kadar önemliydi. Bu, tam da Brigga Lin'in aradığı türden bilgilerdi.

Son on yıldır biyo-büyücüler konseyi, kuzeyden, Karanlık Deniz'in ötesinden gelen bir istila yüzünden gittikçe daha endişeli hale gelmişti. İmparatorluktaki her biyo-büyücü çaresizce, sinsice sızan yabancılar üzerinde imparatorun egemenliğini gösterecek silah arayışı içindeydiler. Fakat yaşlılarda olduğu gibi düşünce tarzları çok dar ve aşırı gelenekseldi. Brigga Lin öyle değildi. Stonepeak'te acemiliğini tamamlarken Morack

Tor kalıntılarının hâlâ var olduğunu, Dark Mage'den* beri dokunulmadığını öğrenmişti. Üstadına kalıntıları beraber araştırmalarını önermişti. Dark Mage değerli bir şey bulduysa kesinlikle onlar da bulabilirdi. Üstadı bunun zaman kaybı olduğunu söyledi. Oranın artık moloz yığınının başka bir şey olmadığını. Brigga Lin bu sözlere rağmen daha fazlasını bulmayı umuyordu. Küçük sandalını kıyıya doğru sürüklerken gördüğü tek şey buydu.

Burası küçük bir adaydı, kabaca dörtgendi ve boydan boya çeyrek mil uzunluğunda bile değildi. Adanın çevresini, bir zamanlar tapınak olan binanın yığın halindeki yontulmuş taşlarını kaplayan koyu yeşil yosuna boyun eğen gri kumluk sarıyordu. Burada olanlar bundan ibaretti.

Brigga Lin iç çekti ve yosun kaplı sütunlardan birine oturdu. Konsey, yanında bir bölük imparatorluk gardiyanı getirme isteğini reddetmişti ve şimdi buna seviniyordu. Bu hayal kırıklığı karşısında onunla yüksek sesle dalga geçerlerdi. İmparatorluk gardiyanları yaşlı biyo-büyücülere karşı korkuya varan bir saygı duyarlardı. Ama yeni yetki alan bir biyo-büyücüye öyle bir saygıları yoktu, özellikle fersiz bir ünü olan birine karşı. Brigga Lin'in en usta dönüştürücü olmadığı ve ilmî çabalarının hiç de etkileyici olmadığı doğrudu. Yetenekteki açığını kararlılığıyla kapatıyordu. Bu kalıntılar arasında bir şey bulabilirdi ya da denerken ölürdü.

Böylece Morack Tor kalıntıları arasında araştırmasına başladı. Neredeyse gerçekten ölüyordu. Erzakını dikkatle bölüştürmüş olmasına rağmen on gün içinde tükenmişti. Yine de

* Dark Mage: Karanlık Büyücü

pis yeşil yosunlardan sığıdığı yağmur suyunu içerek kendini hayatta tuttu ve araştırmaya devam etti. Yeterince acıkınca yosunların kendisini de yedi. Ne yazık ki yosun, hafif sanrılar görmesine yol açtı. Fakat bu bile onu durdurmadı. Nihayet bir öğleden sonra gökteki bulutlar öfkeyle zonkluyor ve taşlar acı dolu ifadelerle birbirleri içinde eriyor gibi görünürken bir yer altı geçidi buldu.

Yine sanrı görmediğinden emin olması biraz zamanını aldı. Görüngeler dalgalar halinde gidip geliyordu, dolayısıyla berak anlarından birinde yerde büyük metal halkalı kare bir taş parçasının var olduğunu doğrulayabildi. Sadece yağmur suyu ve halüsinojenik yosunla beslenmek onu zayıf düşürmüştü, gemisinin tahta dümen yelpazesini kullanarak bir manivela yapmayı başardı ve geçidin kapağını araladı. Kendi kendine ondan şüphe ettikleri gün yüzünden dizlerini nasıl döveceklerini mırıldanarak karanlık bodrum kata indi. Belki de çok erken konuşmuştu. Odada hiçbir şey yoktu. Sıra sıra kitap rafları vardı, hepsi sadece külle kaplıydı. Ayrıca sanki biri tüm kütüphaneyi alev alev yakmış gibi taş zemin ve tavanda kömür izleri vardı.

Brigga Lin, dizlerinin üstüne düştü. Artık çamur ve yosunla lekelenmiş olan beyaz biyo-büyücü cüppesine baktı. Zehirli yosun doğal akışını sürdürürken baş dönmesi dalgaları tüm bedenini kapladı. Yosunun kendisini öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Şu ana kadar bunu düşünmemişti bile. *Hepsi haklıydı. Ebeveynleri, ustası, konsey. O kibirli bir aptaldan başka bir şey değildi.*

Sonra taş zeminde kusursuz yuvarlaklıkta bir delik fark etti. Zeminin taş olmasını zaten tuhaf bulmuştu. Neden toprak olarak bırakılmamıştı? Tabii altında gizledikleri bir şey yoksa.

Taş zemine, deliğin yan tarafına bir yazı kazılmıştı. Yazının üstüne eğildi, yosunla zehirlenmiş görüşüyle okumaya çalıştı. Harfler sanki dalgalanıp kabarıyordu, bu yüzden basit mesajı okuması biraz zamanını aldı, anladığını düşünmesi ise çok daha uzun sürdü.

Karanlığa körlemesine incek kadar cesur, karanlığın içinde kaybolacak, karanlık da onun içinde kaybolacak.

Pek ümit verici görünmüyordu. Eski biyo-büyücü tapınaklarında tuzakların olduğunu herkes bilirdi ve karanlığın içinde kaybolmak bir tehdit gibi görünüyordu. Onu durup düşündüren şu son ifadeydi. Karanlık, birinin içinde nasıl kaybolurdu? Belki düşünme yeteneğini bulandıran şey yosundu, bu ona hiç anlamlı gelmemişti. Oturup uzun süre bunu düşündü, bir sonuca varamadı. Sanki gidecekmiş gibi iki kere ayağa kalktı, bunun son umudu olduğunu hatırladı. Ya delikten içeriye girerdi ya da boş elle Stonepeak'e, üstadının ve akranlarının gazezine geri dönerdi.

"Hem bu hayatın hem de ötekinin bütün cehennemlerine lanet olsun," diye mırıldandı, sonra diz çöküp elini delikten içeriye uzattı.

11

Küçük Bee'nin Hammer Point'te kendisini yanına alan bir teyzesi vardı. Red, Circle'dan ayrılıp herkesin o kadar iyi olmadığını bildiği bir yere gitmesine izin vermeyi pek doğru bulmuyordu. Filler'in da belirttiği gibi fazla seçenekleri yoktu. Red, kendi yanlarına almayı önerdiğinde Filler ona sanki aklını yitirmiş gibi baktı. Küçük bir kıza bakmak için pek ideal seçenekler olmadıklarını Red kabul etmeliydi ve Küçük Bee, ya da Jilly, en azından bir akrabası olduğu için çok şanslıydı. Red, artık kimsenin onu Küçük Bee diye çağırmayacağını fark etti. Bu düşünce Red'i diğer her şeyden çok daha fazla rahatsız etti. Paradise Circle'da bir ismin anlamı olurdu, ister kendin seç ister çoğunlukla olduğu gibi senin için seçilmiş olsun. Circle'da isim, üstüne yapışırdı.

Red'in Küçük Bee'yle ilgili şüpheleri uzun sürmedi, özellikle Bee gidince. Zira düşünceleri ve enerjisi Nettles'ı mümkün olduğunca sık nasıl görebileceğini bulmaya çalışmak üzerine gittikçe daha fazla harcanıyordu.

Nettles, yeniden adlandırdığı zincirli bıçağının üstünde ça-

lıştığı sürece Filler'in yanında olmak istiyordu ama sinir bozucu olmak istemiyordu. Bu yüzden Gunpowder Hall'da çok zaman harcıyordu. Binanın içi tek ve kocaman bir açık alandı, içinde masalar, banklar ve oraya buraya serpiştirilmiş çadırlar vardı. Taş oynamak isteyen kumarbazlar, müşterilerini getirmek isteyen fahişeler ve leşini atmak isteyen katiller için popüler bir noktaydı. Gunpowder Hall'da yargılama yoktu, iblisler de. Bundan birkaç yıl önce otoriteler buraya baskın yapıp talan etmeyi denedi ancak beş gün ve ağır kayıpların ardından vazgeçtiler. Bazı yerlerde hüküm sürülemezdi.

Red, Nettles'in yanına otururken selamlama yöntemi olarak, "Ben de kendi uyarlanmış silahımı istiyor olabilirim diye düşünüyordum," dedi.

Ağzı dışarıdaki çadırların birinden aldığı çubuğa batırılmış balık kızartmasının etrafında olan Nettles, "Hmpf?" dedi.

Red atış bıçaklarının birini çıkarıp havaya kaldırdı ve düşünceli düşünceli baktı. "Bazen bunlardan birini attığımda kazara sapıyla vuruyorlar. Şimdi, kafaya nişan alırsam hâlâ şok etkisi yaratmaya veya bayıltmaya yeter. Başka bir yeri hedef alırsam, örneğin göğse, sadece düşmanı çıldırtmaya yarar. Bu yüzden düşündüm de neden iki ucu da bıçak olmuyor, böylece bu sorundan kurtulmuş olurum."

"Çünkü o zaman neresinden tutacaksın, seni tuz kafa?" dedi Nettles.

"Bunu ben de düşündüm," Nettles'a kendini beğenmiş bir tebessüm attı. "Gördün mü, onu tutmama gerek yok. Sadece savuracak bir yöne ihtiyacım var. Eğer ortasında ilmek gibi bir

şey olsaydı içinden parmağımı geçirebilirdim, kanca gibi tutup kınından dışarıya fırlatabilirdim.”

“Düğüm sert deriden bile olsa lazım olduğunda düz ve kapalı olma riski olurdu,” dedi Nettles. “Metalden olması daha iyi. Parmağını içinden kolayca geçirebileceğin metal yüzük gibi.”

Red’in gözleri kocaman açıldı. “Bu harika bir fikir, Nettie! Peki, ya bu metal yüzük aynı zamanda iki bıçağı birleştiren halka olsa? Kolayca birleşmiş üç parça. Eminim Filler benim için hemencecik bir tane yapar.”

“Benim zincirli bıçağımı yaptıktan sonra,” dedi Nettles.

Onunla buluştuğu andan itibaren Red, beraber geçirdikleri zamanı ilk sohbetlerinin ötesine uzatmaya çalışıyordu. Ona Apple Grove Manor’daki yeraltı havuzu gibi civarda bulduğu garip, küçük yerleri gösteriyordu. Ya da onu bir maşrapa bira içmek ve taş oyunu oynamak için Drowned Rat’e götürüyordu veya rıhtıma götürüp Kayıp Finn’den olta kamışları ödünç alıyordu. Bazen Nettles onun planlarına uyardı. Bazen de, “Hayır, hadi senin kaldığın yere geri gidip sevişelim,” derdi. Bazen de sadece ilgilenmediğini söylerdi. Bu olduğunda Red, ne kadar incindiğini gizlemeye çalışırdı. Öğrense onun hakkında yufka yürekli olduğunu düşüneceğini, ona süslü veya nonoş diyeceğini bilirdi. Ne olursa olsun kendisiyle geleceğinden emin olduğu tek zaman, iş olduğu zamandı.

Nettles, Drowned Rat’in köşesindeki bir masada Red’le otururken “O halde bu ne?” diye sordu. Pırıl pırıl yeni zincirli bıçağını elinin etrafına dolamıştı. Filler iyi iş çıkarmıştı. Zincir ince ve hafifti ama öyle sıkı birleştirilmişti ki kırılğan değil-

di. Bıçak çift ağızlıydı ve Nettles'in işaret parmağından biraz daha uzundu.

"Bunu beğendim," Red'in yeni bir planı paylaşmaktan daha çok hoşlandığı çok az şey vardı. "Manay Sokağı'nın aşağısındaki kasap dükkânının sahibini tanıyor musun? Kendine Neepman diyor hani?"

"Dükkânı biliyorum," dedi Nettles. "Yaşlı adamla hiç tanışmadım."

"Çünkü sen girişken biri değilsin, Nettie. İnsanlarla konuşmalısın. Gülümsemeli ve nazik olmalısın."

Nettles suratını ekşitti. "Çok fazla iş,"

"İş, işi getirir," dedi Red. "Ben Neepman'la konuşurken aynı zamanda Tide Lane'deki fırının da sahibi olduğunu öğrendim. İki dükkânın birbirinden çok uzak olmasından, ikisi arasında bir şeyler götürüp getirmenin angarya yarattığından şikâyet ediyordu. İkisi arasında ne götürüp getirebileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Fırın hakkında bir öğleden sonrası dostane sohbet ve birkaç gecelik iki dükkân arasındaki yolu dikkatle izleme sonunda fırında para kasası olmadığını keşfettim. Fırınlar yüzünden yeterince yer yoktu. Dolayısıyla Neepman kapattıktan sonra dükkâna bakan kızlardan biri günlük kazancını kasap dükkânına naklediyor."

"Dükkâna bakan kızı tek başına halledebilirsin," dedi Nettles. "O halde bana ne ihtiyacın var?"

"Çünkü fırının bir günlük kazancı zamanıma değmez. Yo, bunu daha büyük ödüle ulaşmak için kullanacağız ki bu da kasap dükkânındaki çelik kasa."

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Dediğim gibi, bu kızın kapandıktan sonra içeriye girmesine izin veriyorlar. Kapıların kilidini aç ve çelik kasanın nerede saklı olduğunu öğren. Ne tesadüf ki bu kız senin boyunda ve benzer saçları var.”

“Kızı alt edeceksin, sonra beni onun yerine koyup çelik kasa bulmamı ve içine girmemi istiyorsun.”

“Peşinden dükkâna geleceğim. Sonra parayı alma zamanı geldiğinde içeriye girip orada ne tür güçlük varsa sana yardım edeceğim. Gir ve çık. Çok basit.”

“Asla söylediğin kadar kolay olmuyor,” dedi Nettles.

Red sırtarak ona baktı. “Sıkılmanı istemiyorum.”

O gece kızı iki dükkânın ortasında yakaladılar. Bir yandan bu, para nakli için pek güvenli olmayan garip bir yöntem gibi görünüyordu. Öte yandan çoğu insan onun gibi fare kadar küçük bir kızın üzerinde çalınmaya değer bir şey olduğunu düşünmezdi. Kız da rolünü çok iyi oynuyordu. Tembel bir hızla yürüyor, üzerinde kıymetli bir şey olduğunu veya önemli bir yere gittiğini hiç açık etmiyordu. Red bu bilgiye tesadüfen sahip olmasaydı ruhu bile duymazdı. Yıllar içinde öğrenmişti ki bıçak atmak veya kilit açmaktan çok, bir şeyler öğrenebilmek Paradise Circle’da başarılı olmak için gereken asıl yetenektir.

Nettles, kızıdan önce gidip ara sokakta yerini aldı ve Red de ondan bir blok ötedeki sokaktaydı. Red, kıza doğru yürümeye başladı ve zamanlamayı öyle ayarladı ki kız sokağın karşısına geçerken tam yanındaydı. Nettles elindeki zincirli bıçağın ağırlıklı kör ucunu attı ve kızı şakağından vurdu. Red, kızı yere düşmeden yakaladı. Hemen Nettles’in beklediği ara so-

kağa götürdü. Nettles, kızın yırtık pırtık fularını ve şapkasını taktı, sonra kasap dükkânına götürülmesi gereken bozuk para çantasını aldı.

“Şimdilik paraya dokunmamak en iyisi,” dedi Red. “Kasayı açtıklarında parayı görmek isteyeceklerdir.”

Nettles, bilinçsizce yatan tezgâhtar kıza şüpheyle baktı. “Bana doğruyu söyle, gerçekten ona benziyor muyum?”

“Elbette benziyorsun Nettie... ama sen daha güzelsin.” Göz kırptı.

Nettles kaşlarını çattı. “O halde sen ve planın ne kadar işe yarıyorsunuz, görelim bakalım.”

Red gölgelere saklanıp küçük kalabalıkların arasına karışarak belli bir mesafeden kendisini tedbirle izlerken Nettles kasap dükkânına giden yolu yürüdü. Güneş batıyordu ve sokak lambalarını yakan imparator asker devriyeleri o civara henüz ulaşmamıştı, bu yüzden saklanacak bir sürü kuytu yer vardı. Nettles’ın da kızinki gibi yavaş bir tempoyla yürüdüğünü görmek Red’in hoşuna gitti. Buna benzer bir iş üzerindeyken rahat hareket etmenin kolay olmadığını biliyordu.

Nihayet kasap dükkânına vardılar. Nettles kapıyı çalarken Red’in kızda gözlemlediği ritmi kullandı ve gergin geçen bir dakikanın ardından kapı açıldı. Kanlı önlük giyen iri, uzun boylu bir adam Nettles’a baktı.

“Her zamanki kız nerede?”

Nettles bir an tereddüt etti, muhtemelen Red’e sessizce lanet okumak içindi. “Bugün fırında elini yaktı, dolayısıyla onun yerine beni gönderdiler.”

Adam bir an Nettles’a baktı ve Red, işler ters giderse hemen

müdahale edip Nettles'ı oradan çekmek üzere nefesini tutup bekledi. Ama sonra adam sadece başını salladı.

"Pekâlâ, tamam." Yana çekildi ve Nettles'a içeriye girmesini işaret etti. Nettles yanından geçerken, "Patrona seni daha sık yollaması gerektiğini söyle," dedi ve kızın arkasına vurdu.

Nettles duraksadı ve Red yine nefesini tuttu. Kız, adamın bağırsaklarını hemen oracıkta deşebilirdi. Elbette bunu yapmaya hakkı vardı. Fakat bu bütün işi batırırdı.

"Evet, tamam, belki söylerim," dedi ve adama gülümsedi. Adam bu tebessüme memnun olmuş gibi görünüyordu, Red bunun, *seni öldürmekle kalmayıp bunu en acı dolu yoldan yapacağım* gülümsemesi olduğunu anladı ve ürperdi. Daha sonra bu adamı Nettles'a bırakmayı zihnine not etti.

İçeriye girer girmez adam kapıyı çekip kapattı. Son anda Red, çift ağızlı bıçaklarından birini atıp kapının hafif aralık kalmasını sağladı. Adam kapıyı kilitlemek için sürgüyü çekti. Normalde sürgüyü sıkıştırırken fazladan direnci fark edebilirdi fakat şu anda gözleri Nettles'a kilitlenmişti.

Red, onları pencereden göremeyinceye kadar bekledi, sonra hızla kapıya doğru hareket etti. Bıçak kapıyla pervaz arasında ince maymuncuklardan birini sokup sürgüyü açabileceği kadar bir boşluk bırakmıştı. Kapı açılırken pervaza saplanan bıçağını çekip geri aldı ve içeriye süzüldü.

Müşterilerin kesimlerini sipariş ettikleri ön alan karanlıktı. Red, tezgâhın arkasındaki bir eşikten gelen sesler duyuyordu. Sesi takip ederek tedbirlice emekledi. Kapı, derisi yüzülmüş etlerin kancalara asılı durduğu bir arka odaya açılıyordu. Ortada, yılların kanıyla lekelenmiş büyük bir masa ve masanın

altında pıhtılaşmış kanla dolu kovalar vardı. Çelik kasa odanın ta en dibindeydi. Kapıyı açan adamla Nettles dışında içeride aynı irilikte iki adam daha vardı.

“Senin adın ne, bayan?” diye sordu içlerinden biri.

Nettles utangaçça gülümsemek için elinden geleni yaparak, “Ell,” dedi. Gülümsemesi Red’e pek ikna edici görünmemişti ama adamlar kanmış gibi görünüyordu.

Red, adamların kasayı açmalarını beklerken elinde batan bir acının farkına vardı. Başını eğip bakınca avucunun yarıldığını, oluk oluk kanadığını gördü. Bıçağını atarken kendini kesmiş olmalıydı. Belli ki tekniğinin biraz iyileştirilmesi gerekiyordu.

Nihayet adamlar yeterince flörtleşip kasayı açtılar.

İçlerinden biri, “Peki, işin bitince ne yapıyorsun...” diye konuşmaya başladı. Hemen sonra atılan bir bıçak boynuna girdi. Adam bıçağı kavradı ancak bu sadece ellerini de kesmesine yol açtı. Bir an sonra diğer taraftaki adam da aşağıya indi. Bu durumda bir tek girişteki adam kalmıştı. Kendi kanlarında boğulan iki arkadaşına şaşkınlık içinde bakıyordu.

“Seni hain fahişe!” Kocaman yumruğunu kıza doğru salladı. Kız yana doğru kaçtı ve zincirini, bıçağı adamın bileğine saplanacak şekilde savurdu. Hızla çekti, bıçak kurtulurken adamın dengesi bozuldu, tökezledi ve Nettles adamı başının yan tarafından tekmeledi. Adam geriye doğru dönerken iyi olan yumruğunu çılgınca savurdu. Nettles bir açıklık bekledi, sonra zincirinin ağırlıklı ucunu adamın penisine savurdu. Adam dermansız bir inilti kopardı ve dizlerinin üstüne düştü.

Nettles, adamın üstüne doğru eğildi. “Bir kız istemedikçe ona dokunmaman gerektiği dersini aldığını bütün erkeklere an-

latabilmen için yaşamana izin vereceğim. Anladın mı?” Sonra adamın başını iki eliyle tuttu ve dizini suratına geçirdi. Adam bilinçsiz bir şekilde yere düştü.

“İyi işti,” dedi Red.

Kasanın içindekileri avuç avuç çuvala doldururlarken Nettles, “Ellerin neden kanıyor?” diye sordu.

Red, “Kendimi doğramadan bıçakları nasıl atacağımı henüz öğrenemedim,” diye itirafta bulundu.

“Pekâlâ, öğreninceye kadar belki eldiven takmak istersin, böylece iş üstüneyken kanamadan ölmezsın.”

Red başını iki yana salladı. “Eldivenli parmaklarımı halkalardan geçiremem.”

“O halde eldivenin parmaklarını kesip çıkar. Öyleyken de avuç içlerin korunur, değil mi?”

“İyi fikir,” dedi Red, kesilmiş ellerine bakarak.

“Bu da öyleymiş,” dedi Nettles kasayı başıyla işaret ederek.

Red kıza memnun memnun sınıttı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. İyi vurgun, en az risk. Silverback’ten sanatçı bir ana kuzusunun Circle’da bu kadar iyi iş çıkaracağını kim söyledi?”

Red, bunu iltifat olarak almayı seçti. Nettles başarılı bir işin ardından fazlaca keyifli olurdu, bu yüzden neşesini bozmak istemedi.

—

Slice of Heaven’ın en üst katında, fahişe olmayan çalışanlar yaşırdı. Nettles odasını temizlikçi kadın Ipsy’yle paylaşı-

yordu. Ipsy'nin sevgilisi bir denizciydi ve çoğunlukla denizde olurdu. Limana geldiğinde Ipsy çoğunlukla onunla birlikte, artık sadece küçük bir otel olan Sailor's Mother'da kalırdı. Son bir haftadır Ipsy yoktu, bu yüzden oda tamamen Red ve Nettles'a aitti. Bu sayede çok fazla seks yapıyorlardı ve bu gece de istisna değildi.

Red'e seksin iyi olup olmadığını sorsanız kıyaslayacak bir ölçütü olmamasına rağmen evet diye cevap verirdi. Hiçbir erkek sevişmekten hoşlanmadığını kabul etmek istemezdi. Bu sadece söylenecek bir şey değildi. Ama hemen ardından, hâlâ terli ve nefes nefeseyken Nettles'a doğru uzandığında ve kız onu ittirdiğinde her zaman, tam karnından vuran soğuk ve yalnız bir an oluyordu. O anlarda Red, bu boşluğa köprü kuracak her şeyi denerdi. Nettles sokulmazdı. Bunu açıkça ifade etmişti. El ele tutuşmak bile sinirini bozuyordu. Bu yüzden Red, o boşluğa köprü kurmak için kelimeleri kullanırdı. Çoğu zaman, karanlıkta uzanırlarken o an aklına gelen konuyu ortaya atardı ve Nettles, yansız homurtularla cevap verirdi. Ama kasap dükkanını soydukları gece Red, o gece başarılı olmalarını sağlayan bilgiyi edinmek için Neepman'ın gözüne nasıl girdiğinden bahsederken Nettles sözünü kesti.

“Demek ebeveynlerin Silverback'tendi?”

“Babam orada, kendisinden önce annesi ve annesinin babası gibi bir fahişeydi. Nesiller boyu sanatçı topluluğuna hizmet etmiş Silverback fahişelerinden oluşan uzun bir gurur listesi. Bazıları Silverback'te fahişelere Sanat Tanrıcaları der, çünkü genelde hepsi sıra dışı çekicidir ve birçok ressama veya müzisyene ilham vermişlerdir. Babam da bunlara dâhil.”

“Peki, ya annen?”

Başka zamanda ve yerde olsa Red daha dikkatli cevap verirdi. Kendisi tam bir odun değildi. Ama o esnada, planın, paranın, dövüşün ve seksin etkisiyle aklı havadaydı; ayrıca hissettiğini kendine bile itiraf edemediği boşluktan çaresizce kurtulmaya çalışıyordu. Bu yüzden açıkça konuştu.

“Annem Hollow Falls’tandı.”

“Yani beş para etmezsin tekiydi.”

“Hayır, pek değil. O sayede okuyabiliyorum. Resim de yaparım, gerçi bu sıralar pek yapmıyorum.”

“Tüm o ayrıcalıklardan gelmek hoş olmalı.”

“*Bu* ne demek oluyor?”

“Hiçbir şey. Yani annen ünlü bir ressam olma hayaliyle Silverback’e gelen o dantelli kızlardan biriydi, öyle mi?”

“Aslında o, *gerçekten* ünlü bir ressamdı. Hastalanıncaya kadar.”

“Mercan baharatından mı demek istiyorsun? Kırmızı gözlerin bunu ele veriyor. Gerçi bir bebekten başka kimsede bunu görmemiştim.”

“Sadece baharat değil. Boyalar yüzünden başka bir hastalığı daha vardı. Sona doğru iyice hastalanmıştı.”

“Adı neydi?”

“Gulia Partinas.”

“Dantellilerin hep süslü isimleri oluyor.”

Red dalgın dalgın, “Şiirsel isimler,” dedi.

“Onun gibi tam bir dantelli için Red adında bir oğlunun olması tuhaf şey. Özellikle bu gözlerle. Biraz anlamlı, değil mi?”

“Red, Sadie’nin beni yanına aldığı anda verdiği isim.”

“O halde gerçek ismin ne?”

“Gülmeyeceğine söz verir misin?”

“Neden güleyim?”

“Bilmiyorum. Sadece söz ver işte.”

“Peki, öyle olsun, söz veriyorum.”

“Asıl adım Rixidenteron.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Nettie?”

Hafif bir hışırtı duydu ve battaniyenin üstünden Nettles’in titrediğini hissetti. Sonra kız, Red’in daha önce ondan duymadığı kadar yüksek sesle kahkahaya boğuldu.

Kız patlamalar arasında nefes almaya çalışırken, “Affedersin, affedersin,” dedi. “Ben sadece, beklemiyordum!” Yeniden kahkahaya boğuldu. “Bunun gibi bir şey!”

“Ah-ha!” Red, utançtan kıpkırmızı olduğunu hissetti.

“Sen ciddi misin? Gerçekten mi?”

“Evet, gerçek adım bu. Filler’a sorabilirsin. O...” O gece daha fazla gerçeği paylaşmak iyi bir fikir mi diye düşündü. Ama belki de o zaman bunun ne kadar önemli olduğunu ve Red’i ne kadar incittiğini anlardı. “Bunu senden başka bilen tek kişi o.”

“Nedenini anlayabiliyorum!” dedi Nettles ve yeni bir kahkaha tufanı kopardı.

—

Ertesi gece Red ve Filler odalarında oturup Prin’in kendilerine aynı gün Drowned Rat’ten birkaç serseri sarhoşu attık-

ları için verdiği bir sūrahi dolusu birayı paylaştı. Yaz sıcak New Laven'ın üstüne kaynar suya batırılmış bir battaniye gibi örtülmüştü ve ikisi yan yana açık pencerenin altında oturmuş serinlemeye çalışıyorlardı.

“Nettie zincirli bıçağına birkaç uyarlama yaptırmak için bugün dükkâna uğradı. Dün gece ikiniz iş üstündeyken iyice deneme fırsatı bulduğunu söyledi.”

“Denedi,” diye katıldı Red. “Benim atma bıçaklarım da çok işe yaradı. Ama avucumun içini kestiler.”

“Bu yüzden mi bugün Brimmer'dan o deri eldivenleri aldın?”

“Evet,”

Filler sūrahiden uzun bir yudum aldı. “Yine bugün. Bana senin asıl adının gerçek olup olmadığını sordu.”

“Evet, dün gece ona söyledim.”

Filler sūrahiyi Red'e uzatırken “Güldü, bilirsin,” dedi. “Ona adının gerçek olduğunu söylediğimde gülmekten neredeyse boğuluyordu.”

Red sūrahiden bir yudum çekti. “Evet,” Bir yudum daha çekti, sonra sūrahiyi Filler'a geri verdi. “Dün gece de çok güldü.”

“Ona kendini iyice kaptırıyorsun,” dedi Filler.

Red otomatik olarak, “Hayır, kaptırmıyorum,” dedi.

Filler, Red'e şüpheli bir bakış attı ve bir yudum daha içti.

“Kaptırıyorsam ne olmuş?” diye sordu Red. “Bilirsin, bu kötü bir şey değil.”

Red kaş çatıp başparmağını sūrahinin ağzından içe dışa so-

kup çıkararak boşluklu bir ses çıkardı. Kendiyle ilgili birçok şüphesi vardı. Ama bazen şüpheler insanı inanmak için daha çok çabalamaya iterdi. “Bence *asıl* o bana kapıldı.”

“Hayır. Senden hoşlanıyor. Seninle sevişmekten de hoşlanıyor. Ama sana kapılmadı.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Red sesine tırmanan savunmacı ses tonuna engel olamadı.

“Sana senin ona baktığın gibi bakmıyor.”

Bazen Red’in tüm süslü konuşmaları ve kıvrak düşünceleri kendi etrafında daha hızlı daireler çizmesine yol açıyordu. Bu bazen kendi basit yöntemiyle durumu cırlıçıplak ve dümdüz ortaya koyuveren Filler oluyordu. Herkesten iyi tanıyıp en çok güvendiği Filler bunu söyleyince Red’in kabul etmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Filler’a hüznün dolu gözlerle baktı. “Ne yapmalıyım?”

“Ona sor. Belki yanıliyorumdur. Her şekilde gerçeği öğrenmiş olursun.”

“Peki, ya beraber olmamız gerekiyorsa? Kader gibi. Sence de birbirimiz için mükemmel değil miyiz?”

“Hayır,” dedi Filler. “Pek değil.”

Red, yakut gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış halde Filler’a baktı. “Senin Nettles’ı sevdiğini sanıyordum.”

“Onu seviyorum, sorun yok. Ama o seni hak ettiğin şekilde anlamıyor.”

Red acılı bir şekilde, “Benimle yumuşak bir ana kuzusuymuşum gibi konuşuyorsun,” dedi.

Filler iç çekti. “Sadece bana söz ver. Onunla konuştuğunda işler ters giderse sonrasında gidip Sadie’yi göreceğine söz ver.”

Red sürahidten büyük bir yudum aldı, sonra gecenin esintisi terli alnından essin diye başını geriye doğru, açık duran pence-
renin pervazına yasladı. “Tamam. Ama iş oraya varmayacak
Göreceksin. Circle’daki her gerçek adam gibi bunu saklı tutu-
yor. Ama o da benim kadar sevdalı.”

—

Red, Paradise Circle’ı severdi. Çocukluğunu geçirdiği Sil-
verback’ten daha çok. En sevdiği anıları arasında olsa da *Sa-
vage Wind*’den de daha çok. Elbette asla görmediği Hollow
Falls’tan da çok. Evet, özellikle henüz küçükken Minara tey-
zesinin ortaya çıkıp onu alarak dantelli mansiyonuna götürme-
sini dilediği zamanlar olduğunu kabul etmek lazım. Teyzesini,
annesi hayattayken birkaç kez gelip ziyaret ettiği zamanlardan
biraz hatırlıyordu. Annesinden daha yaşlı ve daha korumacıy-
dı ama görünüşte neredeyse birbirinin aynıydı, konuşmada ve
dokunmada annesinden çok daha nazikti. Özellikle Sadie’yle
karşılaşmadan önceki aylarda o dokunuşa hasret kalmıştı. Fa-
kat artık bunların zayıf ve korkmuş bir çocuğun hayalleri ol-
duğunu biliyordu. Bugünlerde teyzesini düşünecek olsa neden
hiç gelmediği merak konusuydu ve gelmediğine üzülmekten
çok, memnundu.

Red, Paradise Circle’ı severdi ama bulutların alçak, gri ol-
duğu bazı günler vardı ve yağmur pis sokakları temizlemek
için değil, çamuru ve çöpü pisliğe ve kokuşmuş çorbaya dö-
nüştürmek için yağırdı. Sokaktaki her suratın açlıkla ve düş-
manlıkla çarpıldığı, bebeklerin asla gelmeyen anneleri için
mızızmızlandığı, çocukların bir atın şişmiş ve çürümekte olan

cesedinin yanında neşesizce oyun oynadığı günler vardı. Böyle günlerde Red çatıların tepesine kaçardı.

Oradan bütün civarı ve bulutlar çok alçakta değilse nadiren daha da uzağı görürdü. Orada havanın tadı farklıydı, sokakların kenarları boyunca akan açık kanalizasyondaki lağım suyu tarafından bozulmamıştı. Ayrıca yukarısı daha sessizdi. Etrafta konuşanların sesleri denizden yükselen rüzgârların altında bir mırıltıya dönüşürdü. Kısa bir süreliğine Red, bunların hiçbirinin dokunmadığı biri gibi davranabilirdi.

Çatı tepeleri her zaman sadece Red'e aitti. Filler'in oraya çıkma izni yoktu, o zaten yüksekliklerden pek hoşlanmazdı. Ayrıca bu geçici kaçıışı paylaşmak istediği başka biri de yoktu. Nettles'la karşılaşınca kadar. Sonsuza dek onun erkeği olmasını ve onun da Red'in kadını olmayı isteyip istemediğini sormak için en iyi zamanın hangisi olacağına karar vermeye çalışıyordu, şimdi burası olacağını biliyordu.

Paradise Circle'daki çatıların çoğu eğimliydi ama Red rahatlıkla ayakta durulabilecek kadar düz ve geniş olanların hepsini biliyordu. Şey, sembolik olarak mükemmel. Sadece ulaşması o kadar kolay değildi.

Yolun kenarında dururlarken Nettles, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. Kapının üstündeki tenteye kuşkuyla baktı.

"Yardım lazımsa önce ben çıkıp sana bir ip sarkıtabilirim," Her ihtimale karşı yanında ip getirmişti.

"Yardıma ihtiyacım yok, seni tuz kafa. Ben sadece bunu neden yaptığımızı anlamadım."

"Göreceksin," Red kaşlarını gizemli bir şekilde havaya kaldırıp indirdi.

Nettles iç çekti. “İyi,”

Tentenin üstüne tırmandılar. Oradan bir çıkıntı boyunca yalpalayarak geçip pencere pervazına geldiler. Pervazdan çamaşır ipi makarasına kısa bir atlayış mesafesi vardı. Makarayı bir kez yakaladıklarında yapmaları gereken tek şey topuklarını yağmur oluğuna geçirmek için bacaklarını yukarıya doğru sallamak, sonra ellerini oluğa geçirmek için bükülmek ve kendilerini çatıya doğru yukarıya çekmekti.

“Lanet olası!” Nettles ellerine masaj yaptı. “Bunu baştan nasıl keşfettin?”

“Biraz çalışma gerektirdi,” dedi Red. “Ama kolay olsaydı herkes yukarıda olurdu, değil mi? Şu manzaraya bir bak ve bana değip değmeyeceğini söyle.”

İki eliyle her yönde sıra sıra dizilmiş çatıları işaret etti. Eski tapınak ve diğer bazı bina tepeleri sisin içinde kaybolmuştu ki Red bunun gizemli bir dokunuş olduğunu düşünüyordu. Güneşin batmasına daha biraz zaman olmasına rağmen mahallenin bu kısmında sokak lambaları yanmıştı ve bu da sisin parlamasına yol açıyordu.

“Hah,” dedi Nettles.

“Ve tabii ki aşağıya bakarsan neden özellikle bu çatının tepesini seçtiğimi anlarsın.” Yüzünde kızarıklık ve sinsî bir tebessümle aşağıdaki kavşağı işaret etti.

Nettles, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle aşağıya baktı.

Red bekledi.

Nihayet Nettles başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Anlamıyorum. Neden özellikle bu çatının tepesi?”

“Çünkü burası bizim ilk öpüştüğümüz kavşağı görüyor!” dedi.

“Ah, evet. Sanırım öyleydi.” Nettles yine etrafına bakındı. sonra ellerini ovuşturdu. “Biraz soğuk. Buraya neden tırmanmıştık?”

“Şey, ben sadece...” Sebep Red için öyle belliydi ki bunu kelimelere dökmekte zorlanıyordu. “Bu özel bir şey. Bizim için.”

Nettles başını salladı.

“Ve...” Red’in kalbi hızlandı. Elleri çoktan terlemeye başlamıştı. Bir anda ağzı kurudu. Aslında gergindi. Belki Filler aklına şüphe tohumları serptiği içindi. Belki Nettles romantik çatı tepesi olayını bir bütün olarak göremediği içindi. Sebep ne olursa olsun Red, Nettles’a bakarken kelimelerin boğazına takıldığını fark etti.

Nettles kollarını bağdaştırıp kısık gözlerle ona baktı. “Biraz anlaşılmaz davranıyorsun. Neler oluyor?”

“Biliyorum... ben... özür dilerim,” diye hızlı hızlı konuştu. Sonra derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Sen rastladığım en iyi kızsın. Sonsuza dek benim olur musun?” Elini kıza uzattı.

Kız, Red’in uzanmış eline sanki tanımadığı bir şeymiş gibi baktı. Nettles baktıkça Red’in midesi kasılıyordu.

Alçak sesle “Senden hoşlanıyorum, Red,” dedi. “Seninle olmak hoşuma gidiyor. Seninle sevişmekten hoşlanıyorum. Seni tanıdığım herkesten daha çok sevdiğimi söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Kendim hariç. Herkesten çok kendimi seviyorum. Ben kimsenin kadını değilim ve asla da olmayacağım. İstedığın şey buysa başka yerde aramalısın.”

Red, kıza baktı. Hâlâ ayakta duruyordu ama içten içe yıkıldığını hissediyordu.

Nettles, “İyi misin?” diye sordu.

Hissiz bir şekilde, “Evet,” dedi Red. “Benim hatam.” Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

“Bak, bütün suçu benim üstüme yüklemeye kalkma, Rixie,” dedi Nettles sataşarak.

Bu, söyleyebileceği en kötü şeydi ve Red’in yürüyüşü koşuya dönüştü.

“Red? Hadi ama sadece şaka yapıyordum!”

Ama Red sonraki çatıya atladı ve koşmaya devam etti. Bu kıza mümkün olduğunca yaklaşmak için elinden geleni yapmıştı ve şimdi onun yakınında olan hiçbir yerde duramıyordu. Çatıdan çatıya koşmaya devam etti, bazılarının tehlikeli eğimlerinde kaydı, atlanamayacak kadar geniş bir boşluğa gelinceye kadar hiç durmadı. Durduğu yerin altında uzun bir çadır sırası vardı. Gunpowder Hall’a gelmişti. Buraya amaçlayarak gelmemişti. Belki de derinlerinde bir bölümü buraya doğru çekilmişti. Ya da daha belirgin olarak buradaki bir kişiye doğru.

—

Gunpowder Hall’un gözlerden uzak bir kısmında eski dostların toplandığı küçük masa grupları vardı. Red, aralarındaki Sadie’yi gördü, sırtını bir masaya yaslamış, bacaklarını koridora doğru uzatmıştı. Circle’da hayat zordu ve son sekiz yıl Sadie’nin üzerindeki etkilerini göstermişti. Matlaşmış saçları neredeyse tamamen griydi, cildi büyük ölçüde sarkmıştı ve birden çok dişini kaybetmişti. Ama gözleri hâlâ keskin ve akıllı hâlâ hızlıydı. En önemlisi de hayattaydı ki bu, yaşlılarının çoğundan daha iyiydi. Paradise Circle’da çok az insan yaşlana-

cak kadar sezgili olabilirdi. Dolayısıyla yaşlanan biri de belli bir saygı görür ve eski anılarından bahsetmesi veya yaşlılar köşelerinde her ne yaparlarsa onu yapsın diye kendi haline bırakılırdı.

Sadie, “Pekâlâ, kızgın ve üzgün görünüyorsun,” diye gözlemde bulundu.

Red, Sadie’nin yanına kabaca çöktü. “Ben salyası akan bir sapsızım.”

“Öyleyse sana lanet olsun,” dedi Sadie. “Bu da neyin nesi böyle?”

“Bir kız var...”

“Ah, oraya geldik, öyle mi?” diye sordu Sadie ciddiyetle. “Dökül bakalım. Sana kim ne yaptı?”

“Onun erkeği olmamı istemiyor. Bana... bana neden olduğunu bile söylemedi.”

“Belki söylemiştir. Sadece sen anlamamışsındır veya duymak istemediğin bir şeydir.”

“Belki ben çirkinimdir.”

“Buna kendin bile inanmıyorsun.”

“Belki gözlerimi beğenmiyordur. Bazıları benim şeytan olduğumu düşünüyor, biliyorsun. Sırf gözlerim kırmızı diye.”

“Dünyada bir sürü aptal insan var. Âşık olduğun şu kız, bir aptal mı?”

Red başını iki yana salladı.

“O halde senin şeytan olduğunu düşünmüyordur.”

“Belki ben doğru düzgün Circle’dan bile olmadığım içindir.”

“Böyle bir şeyi neden söyledin?”

“Bunu o söyledi. Ona Silverback’ten olduğumu söylediğim zaman.”

“İşte şimdi iyice saçmaladın. Kendi hareketlerine hiç baktın mı?”

Red başını salladı.

“Kendi özgürlüğün ve Circle’ın özgürlüğü için bunu bizden almak isteyen imparatorluk askerlerinin veya herhangi birinin karşısına dikilir misin?”

“Elbette,”

“O halde ihtiyacın olan tek şey bu.”

“Yani Silverbackli olduğum ve Hollow Falls’ta ailem olduğu için benim ayrıcalıklı olduğumu düşünmüyor musun?”

“Ah, düşünüyorum,” dedi Sadie. “Ama bu senin gerçek bir Circle adamı olmadığın anlamına gelmez. Bence sende fazlası bile var. Okuduğun bütün o kitaplarla çok zeki birisin. Her şeyin iç yüzünü çoğu insandan daha iyi anlarsın ve daha da önemlisi sorun çözmek için ne yapılabileceğini bilirsin. Bunu unutmadığın ve kaliteni daima gösterdiğin sürece Circle’daki yerini hak ediyorsun derim.”

—

Red, Gunpowder Hall’dan ayrılırken Sadie’nin sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bu Nettles’ın reddedişinin daha az acıtıcı olmasını sağlamıyordu ama en azından oraya uygun biri olduğuna olan inancını güçlendiriyordu.

Hall’un dışındaki pazar yerinde bir tuhaflık vardı. Akşamüstüydü, güneş hâlâ batmamıştı. Çadırların kalabalık olması gerekirdi. Ama her şey kapatılmıştı, sanki bir fırtınaya hazırmış gibiydi. Ancak esinti, bir fırtına getiremeyecek kadar hafifti.

Sonra bu fırtınanın doğal değil de imparatorluk fırtınası olduğunu gördü. Bir manga imparatorluk askeri çadırdan çadıra ilerliyor, zamanında kapanmayacak kadar akıllı veya hızlı olmayanları taciz ediyorlardı. İblislerin Gunpowder Hall'a sızmadıkları doğru olmakla birlikte nadiren de olsa pazar yerini yağmalarlardı, güvenli bir sığınağın kolaylıkla bir kafes de olabileceğini hatırlatırcasına parmaklıkları tıngırdatırlardı. Circle'da işler böyle yürürdü ve Red'in yapabileceği en iyi şey yoluna devam etmek, dayığı yiyeceğinin kendisi olmadığına minnettar olmaktı.

Red bir anda durdu. İşler böyle yürüyor olabilirdi ama Red bunun böyle olmaması gerektiğini biliyordu. Sadie'nin ona hep söylediği şey buydu. Red işin aslını bilmeliydi. Bunların hepsi yanlıştı. Onun yaptığı da yanlıştı. İblislerin diğer adamları dövmesine izin vermemeliydi. Zavallı Neepman, hatta Ölüsurat Drem gibi adamlardan para çalmak yanlıştı. Evet, Drem kesinlikle uyuşturucu satıcısı, tehlikeli bir pislikti. Yine de toplumu için bir şeyler yapıyordu. Asıl düşmanlar bu istilacılar, imparatorluk birlikleriydi ve onların, Circle'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaları gerekiyordu, tıpkı diğer herkes gibi.

Red çadırların arasında sessizce ilerlerken parmaksız deri eldivenlerini taktı. İblislere yaklaşıncı kimi taciz ettiklerini gördü ve o anda işler nasıl giderse gitsin oradan geçip gitmekten vazgeçtiğine memnun olacağını anladı. Zira askerler demirci çadırındaydılar ve çadırın önünde dizlerinin üstüne çökmüş olan kişi Filler'dı. Ağzının kenarından kan süzülüyordu ve gözü çoktan şişmeye başlamıştı.

"Adamlarınız imparatorluk askerlerini öldürebilsinler diye

silah yapıyorsun, öyle mi?” dedi içlerinden biri ve Filler’in karnını tekmeledi.

Filler iki büklüm oldu, sonra yavaşça tekrar kalktı, yüzü sağ nefretle çarpılmıştı. Daha önce bir imparatorluk memuru için çalışmayı reddettiğinden daha saygın bir demircinin çıraklığı işinden olmuştu. İblisler onu buraya, Gunpowder Hall’a kadar takip etmişlerdi. Şüphesiz ki o demirci çadırına adım atarken Filler’in kavgaya girişeceğini beklememişlerdi. Çünkü iblisler Filler’in ebeveynlerini öldürmüştü, o olaydan sonra da Filler onların karşısında kendini tutamaz olmuştu.

İblislerden biri demirci çadırından, elinde kalın deriden bir demirci eldiveni ve ocaktan yeni alınmış için için yanan bir ocak demiriyle çıktı. “Gözlerini çıkardığımızda artık silah yapıyor olacağını sanmıyorum.”

Red’in atma bıçağı iblisin koluna saplandı ve elinin kasılıp tuttuğu çubuğun botuna düşmesine yol açtı, çubuk ince deriyi çabucak delip içeriye girdi. Açıkta duran boyunları üç bıçak daha buldu. Filler beşinci iblisin başını tuttu ve boynunu kırarak kadar sertçe büktü.

Kolunda atma bıçağı saplı olan iblis, “Hepiniz katil hırsız pisliklersiniz!” diye bağırdı. Tüfeğini Red’e doğrulturken kolundan kan akıyordu. “Sizin ölmeniz burayı daha iyi bir yer yapacak.”

Red’in atma bıçakları bitmişti ve Filler yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. İblis kolundaki sancıyla yüzünü ekşiterek tüfeğini kaldırdı. Ama nişan alırken namlu kıpırdamadı.

Sonra Nettles’in zincirli bıçağı havada savrulurken metal bir şingirtı duyuldu, zincirin ucundaki bıçak iblisin kulağına

gömlüdü. Nettles zinciri hızla çekti, adamın atışı hedefi ıskala-
dı ve adam seğirerek çamurun içine düştü.

“Teşekkürler, Nettie,” dedi Filler.

Red, kıza temkinli gözlerle bakarken sessiz kaldı. Bununla ilgili ne hissedeceğini veya bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Nettles zincirini dolayıp bıçağındaki kanı silerken, “Öyle kaçtığın zaman başına bir tür bela falan açacağını düşündüm,” dedi.

Red cesetten cesede gidip atma bıçaklarını toplarken hâlâ bir şey demiyordu.

“Bak,” dedi Nettles. “Ben eğlence, basit bir seks istedim. Sen aşk arıyordun. Birbirimize istediğimiz şeyi vermediğimiz için üzgünüm. Daha önce ne idiysek veya bundan sonra ne olarsak olalım ben seni bulunduğun çıkmazdan kurtarmak için hep yanında olacağım. Tamam mı?”

Kız elini uzattı.

Bu tam olarak Red’in istediği şey değildi. Ama bu da Circle’da işler böyle yürür dedikleri türden bir şeydi. Genellikle istediğin bir şeyi tam olarak elde edemezdin. Nettles onun istediği kız olmayacaktı. Ama müthiş bir savaşçıydı ve Circle’da sunulduğu zaman işbirliğini kabul etmezsen bir pisliksin demekti.

Dolayısıyla Red’in içinde küçük bir parçası hâlâ acısa da kızın uzattığı eli tuttu ve sıkıca tokalaştı. “Evet, tamam. Aynı şekilde ben de, sanırım.”

12

Dawn's Light'a gitmek dört günlük gemi yolculuğuydu. Hope zamanını meditasyon ve egzersizle doldurmaya çalıştı, bir Vinchen bile olsa bir kişinin yapabileceğinden çok fazlası vardı. Gemideki diğer herkesin yerine getirmesi gereken bir dizi işi ve sorumluluğu varken Hope'un tek işi gözlerini dört açıp diğer herkesin olmamasını umduğu bir şeyi beklemektir. Hope'un kendisinin bile yapabileceğinden emin olmadığı bir şeydi bu.

İkinci günün güneşli akşamüstü vaktinde Carmichael, "Huzursuz görünüyorsun," dedi. Dümeni gevşekçe tutuyordu, kahverengi suratı ışığa doğru hafifçe eğilmişti. "Ayak seslerin bile kulağa sabırsız geliyor,"

Hope, "Keşke daha çok işe yarasaydım," dedi. "Ama gemilerle veya seyretmekle ilgili hiçbir şey bilmem."

"Öğrenebilirsin," dedi Carmichael.

"Nasıl?"

"Basit olanla başla. Git tayfanın birine ne yaptığını ve neden yaptığını sor. Örneğin Ticks'e halat donanımını sor. Bu

geminin halatlarını herkesten daha iyi bilir. Gemideki her adamdan bir şey öğrenirsin ve kısa sürede benden daha iyi bir denizci olursun.”

“Senin kadar iyi olacağımdan bile şüpheliyim, Kaptan,” dedi Hope. “Ama önerini deneyeceğim.”

Kaptan belli belirsiz gülümsedi. “İyi şanslar,”

Hope gemide Ticks’i aradı ve onu ön direğin orada kalın bir halatı sabitlerken buldu. Ticks, kel kafalı ve ezilmiş kıllı örümceğe benzeyen kaşlarıyla kısa boylu bir adamdı.

Ona, “Bana ne yaptığını açıklayabilir misin?” diye sordu.

Adam ona tedbirli bir bakış attı. “Bunu neden yapayım, bayan?”

“Gemicilikle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum.”

Kıllı örümceklerinden biri havaya kalktı. “Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yapmıyorum, bayan. Şimdi izin verirsiniz, ilgilenmem gereken başka bir halat var.”

Hope daha sonra Sankack’ı denedi. Sankack sarkık suratlı ve neredeyse çenesiz, uzun boylu bir adamdı. Onu geminin arka tarafında kucağında bir yelken, ellerinde büyük bir iğne ve iplikle taburede oturmuş halde buldu.

“O yelkeni onarıyor musun?” diye sordu.

Sankack başını kaldırıp bakmadan, “Hmm,” diye homurdandı.

“Fırtınada mı yırtılmıştı?”

“Hmm...”

“Bana nasıl yapıldığını gösterebilir misin?”

“Hmm...”

Hope birkaç defa daha denedi, başka cevap almayı başara-

madı. Nihayet pes etti ve kaptanı aramaya gitti. Ranking dü-
mendeki vardiyasını alıyordu, dolayısıyla Hope kaptanın ka-
marasına geri gitti. Kapıyı yavaşça çaldı.

“Kim o?”

“Hope, efendim.”

“Ah! İçeri gel.”

Hope, Carmichael’ı elinde tüy kalem, önünde de seyir def-
teri açık, küçük bir masaya oturmuş buldu.

“Ee?” Bıyıklı dudaklarına yine o solgun tebessüm yerleş-
mişti.

Hope, “Bana güvenmiyorlar gibi görünüyor,” diye patladı.

“Güvenmiyorlar,”

“Bir halatı çekebileceğime, bir yelkene dikiş atabileceğime
güvenmiyorlar mı?”

“Hiçbiri gemide bir kadın görmeye alışkın değil, belki kap-
tanın karısı dışında ki o da kaptanı iğrenç, kaba saba bir sarhoş
olmakla suçlamaktan başka bir işe yaramaz. Tabii ki senin o
kürek balığını öldürdüğünü gördüler. Bir kürek balığı onları
bir daha rahatsız ettiğinde doğruca sana geleceklerdir. Ama
yaptıklarını yapabilmen fikri onların kalın kafalarına işlemedi
bile. Sonunda birkaçı dediğime gelecek, sonra gerisi de takip
eder.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama her zaman, olmasını istediği bir şeyi
olacağını biliyormuş gibi söylemek kaptanın işidir.” Tebes-
sümü koca bir sırtmaya dönüştü. “Bak, gördün mü? Sana en
azından bana düşen kısmı öğretiyorum.”

Ertesi gün Hope, bir tayfadan diğerine giderek şansını yine denedi. Her seferinde ya görmezden gelindi ya da sepetlendi, direkt suratına kahkahayla gülen Ranking hariç. Cesaret kırıcı birkaç saatten sonra Hope yine dümen başındaki Carmichael'in yanına çekildi.

Kaptan ona, "Yanıma sokularak duruma hiç de yardımcı olmuyorsun," dedi. "Senin varlığına alışmaları gerekiyor. Bunun tek yolu gerçekten aralarında bulunman."

Hope o akşamüstü gönülsüzce mürettebatın yanına döndü. Bu sefer zorlamadı veya üstelemedi, sadece izledi ve dinledi. İlk bir iki saat varlığından rahatsız oldular. Sonrasında orada olduğunu unutmuş gibiydiler ve işlerine devam ettiler. Bazı şeyleri izleyerek öğrenebilirdi. Diğer şeyleri de onlar birbirleriyle konuşurken dinleyerek öğrenirdi. Saygı veya edep kurallarını hiçe sayarak konuşuyorlardı. Bu ilk başta Hope'u rahatsız etti. Zamanla onların kendisine alışması gibi o da bu tarz konuşmalara alıştı.

Lady's Gambit dördüncü günün sabahında Breaks'e ulaştı. Hope, Ranking, Ticks ve Sankack'le beraber iskele pruvasında dikiliyor; uzakta sıra sıra, bir mil boyunca kuzeyden güneye uzanan pütürlü kayalıklara bakıyordu. Kayalıklar denizden bulutsuz mavi gökyüzüne doğru uzanıyor, üstüne doğru gelen akıntıyla öyle mücadele ediyordu ki tabanı çevreleyen sular sonsuz köpüklü bir beyazlık içinde çalkalanıyordu.

"Duyduğuma göre bu resifler yer altında yanan bir cehennemden yükseliyormuş, beraberinde ısıyı da getiriyormuş ve sular bu yüzden kaynıyormuş," dedi Ticks.

"Ben de bunları istilacı şeytanlara karşı kalkan olarak ya-

pan kişi bir biyo-büyücüymüş diye duydum,” dedi Sankack. “Diğer tarafta da suyu kaynatan şey, şeytanların kabarmış olan öfkesiymiş.”

Biyo-büyücü kelimesinin sadece anılması bile Hope’un nabzını sıçrattı, yine de sessizliğini korumaya devam etti.

“Saçmalama,” dedi Ranking. “Biyo-büyücüler kayaları değiştiremez, sadece *yaşayan* şeyleri değiştirirler. Bunu herkes bilir.”

“Ah, öyle mi?” Sankack ona kaşlarını çatarak baktı. “Sen de biyo-büyücü uzmanı mısın? Bir tanesiyle bile karşılaşmadığına bahse girerim.”

Ranking konuşmadan önce bir süre soğuk soğuk baktı. “Bir kez. Hâlâ New Laven’da yaşarken.”

Ticks ve Sankack birbirlerine bakarken bir sessizlik oldu. Sonra Ticks boğazını temizledi. “İnsanların anlattığı kadar kötüler mi?”

Ranking acı acı gülümsedi. “Şey, burada, dünyanın kıyısında siz sefil adamlarla bir arada olmayı tercih ettim, yani bu size ne anlatıyor?”

Breaks’ten yüz yarda açığa geldiklerinde Carmichael, kıyıya paralel gidebilmek için kuzey uca yönelerek gemiye orsa seyri yaptırdı. Breaks’in kuzey ucuna yaklaşırlarken Carmichael, “Yukarıda bir çift göze ihtiyacım var!” diye seslendi.

Lady’s Gambit’te doğru düzgün bir gözetleme yeri yoktu ama Mayfield çabucak ön direğin çarmıh basamaklarına tırmandı ve direğin dörtte üçü yükseklikteki babafingo serenine çıktı. Oraya varınca ata biner gibi oturdu, bacaklarını serene geçirdi ve cebinden bir teleskop çıkardı.

Mayfield yerini alınca kaptan gemiyi döndürdü ve iskele taraflarını Breaks'in kuzey tarafına vererek doğuya yöneldiler. Yanından geçerlerken Hope ve diğerleri Breaks'in uzak doğu tarafını ilk kez görebiliyorlardı.

Ticks alçak sesle, "Burası lanet olası bir gemi mezarlığı," dedi.

Paramparça, köpüklü gri resifler, tek direkli küçük şalopalardan üç direkli devasa imparatorluk fırkateynlerine kadar berbat haldeki her şekil ve büyüklükte gemiyle doluydu. Hatta aralarında Hope'un bilmediği, tahtadan çok demirden yapılmış gibi görünen bazı garip gemiler bile vardı.

"Neden bu kadar çoklar?" diye sordu, kimse cevap vermedi.

Sonra kendi gemileri sallandı ve titremeye başladı. Gövdenin derinliklerinden alçak, odunsu bir inilti koptu.

"Bir şey geminin omurgasını çekiyor..." Ranking tırabzandan eğildi ve suya baktı, sonra yine resife baktı. Sonra dönüp onlara baktı, yüzü solgundu. "Akıntı bizi kayalıklara doğru çekiyor."

Dümendeki Carmichael, "Tüm mürettebat!" diye gürledi. Dümeni sabit tutabilmek için mücadele ediyordu. "Sert rota değişimine hazır olun!"

"Ticks, git kaptanın gemiyi döndürmesine yardım et," dedi Ranking. "Bu açıda uzun süre kalırsak omurga kırılır ve hepimiz ölürüz. Sankack, git, aşağıdaki herkesi kaldır. Bu akıntıdan çekilip kurtulma şansımız varsa bütün ellere ihtiyacımız olacak."

Ranking, düdüğüyle tiz bir nota öttürdü ve tayfa bir görevden diğerine düzenli bir akış içinde anında harekete geçti. Ge-

miyi döndürüp Breaks'ten uzaklaşmak için herkes umutsuzca çalışırken elinden izlemekten başka bir şey gelmeyen Hope yine işe yaramazlığın o batan sancısını hissetti.

Gemi acı verecek kadar yavaş bir şekilde rota aldı, yelkenler rüzgâra dönerken çırpındılar. Nihayet kış taraf kayalıklara bakıp yelkenler yine gergince şişecek şekilde döndüler.

“Gemideki bütün yelkenlerin uçmasını istiyorum!” diye seslendi Carmichael.

Denizciler ek yelkenleri açmak için hemen çekiştirdiler, kıçtaki yan yelkenleri ve pruvadaki birkaç flock yelkenini serbest bıraktılar. Hope, ilerleyip ilerlemediklerini ölçmeye çalışarak iskele tarafının arkasına gidip kayalıklara baktı. Başta sanki yerlerinde sayıyormuş gibi görünüyordlardı, rüzgâr ve akıntı mükemmel bir dengedeydi. Ama sonra, neredeyse belli belirsiz, gemi ilerlemeye başladı.

“İşte benim adamlarım!” dedi Carmichael. “Devam edin, çok geçmeden kurtulacağız!”

Tam o sırada Mayfield tünediği yerden, “Sancak tarafında gemi var!” diye bağırdı.

Hope, hemen peşinden gelen Ranking'le beraber geminin diğer tarafına koştu. Küçük, tek direkli bir şalopa tam üstlerine doğru geliyordu.

Ranking, “Korsanlar,” dedi. “Onu uyarmıştım. İşte bizi köşeye kıştırdılar. Burada bu akıntıya kapılmış haldeyken kaçamayız.”

“O zaman dövüşürüz,” dedi Hope.

“Neyle?” diye alay etti Ranking, yaklaşmakta olan gemiye

bakmaya devam ederek. Bu gemide bir tane bile lanet savaş topunun olmadığını belki fark etmişsindir.”

“Neden yok?”

“Sadece imparatorluk gemilerinin topla seyahat etmesine izin var ve bütün mürettebatın ölümü demek olsa bile kaptanın kanunlara karşı gelmeyeceğini biliyorsun. O iblisin seyahati başarıp başaramayacağımızı neden sorduğunu sanıyorsun? Çünkü genellikle sadece görevde olmayan askeriye bu yükü alır. Ama bizim kaptanımız, emekliliği için biraz fazladan para istiyor. Bak, buraya yazıyorum, o yaşlı adam hepimizin ölümü olacak!”

Hope, bu ani isyankâr konuşma patlamasının panikten olduğunu düşünüyordu. Soğukkanlılıkla, “Sakinleş,” dedi. “Korsanları inceleyebilmem için teleskobun var mı?”

Gözleri korsan gemisine sabitlenmiş olan Ranking başını iki yana salladı. “Kaptanda var.”

Hope aceleyle kaptanın acımasız yüz ifadesiyle hâlâ tutmakta olduğu dümene gitti.

“Teleskobunu kullanabilir miyim, Kaptan?” Elini kaptana doğru uzattı.

Carmichael başını salladı, teleskobu paltosunun cebinden çıkardı ve Hope’a verdi.

Hope teleskobu sonuna kadar açıp gemiye doğru tuttu. Küçük gemide otuz kelle saydı.

“Adamlarla dolu,” diye rapor etti. Baştan kıça kadar döner toplar var.”

“Tamam,” dedi Carmichael. “Toplarla uğraşmayacaklardır, çünkü bizde hiç yok, ayrıca gemiyi hasarsız ele geçirme şans-

ları var. Toplardansa bize yanaşacaklar, yakalama çengellerini atacaklar, kendilerini bize doğru çekecekler ve gemimize çıkacaklar.”

Hope gemiyi taramaya devam etti. Çoğu paçavra içindeki adamlar yarı aç ve iskorbütten mustarip görünüyorlardı. Kaptanın elinde eski bir çakmaklı tüfek vardı. Birkaçının kılıcı veya bıçağı vardı. Büyük çoğunluğu sadece sopayla, çekiçe veya cıvata anahtarıyla silahlanmıştı.

“Pek etkileyici görünmüyorlar,” dedi Hope.

“Öyle olmalarına gerek yok. Sayıları üçe bir bizden fazla ve çekirge sürüsü gibi üşüşecekler. Benim adamlarımın silahları daha iyi ama doğruyu söylemek gerekirse yakın dövüşte muhtemelen onlar kadar iyi değillerdir.”

Hope’un gözleri, ön direk boyunca Mayfield’in hâlâ tünemekte olduğu babafingo serenine gitti. Fırtına sırasında direğin kırılmamak için nasıl eğildiğini hatırladı.

“Kaptan, eğer bütün kargoyu sancak tarafına yığarsak ve tayfanın hepsinin sancak tırabzanından eğilmesini sağlasak, geminin direklerin suyun üstüne doğru eğilmesine yetecek kadar yana yatmasını sağlayacak ağırlığı elde eder miyiz?”

Carmichael’ın gözleri kısıldı. “Sanırım. Neden?”

“Eğer benim için bunu yaparsanız hayatım üstüne yemin ederim ki tayfanızdan hiç kimsenin bugün korsanlarla savaşmasına gerek kalmaz.”

Kaptan bir anlığına sessizce Hope’a baktı, sakallı yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu. “İyi. Zaten seni bunun için tutmuştum.”

“Teşekkür ederim, Kaptan.”

Carmichael yüzünü yukarıya doğru kaldırarak, “Bütün mürettebat, en ufak parçasına kadar bütün kargo sancak tarafına taşınacak, sonra silahlanmış olarak savaşmaya hazır halde sancak tırabzanında sıraya girilecek,” diye bağırdı. Daha sessiz bir şekilde Hope’a, “Ne olur ne olmaz,” dedi.

“Elbette. Ayrıca Mayfield’a yoldan çekilmesini söylemelisiniz.”

Carmichael’ın gözleri kocaman açıldı. “Yoldan mı?”

Tayfa emirlerden rahatsız olmuş görünüyordu, ama yerine getirdiler. Böyle bir durumda kaptanın emirlerine ayak diremek geminin kaybedilmesine yol açabilirdi. Kargonun yeri çabucak değiştirildi ve gemi sancak tarafına doğru yatırıldı. Mürettebat güverteye geri geldi, sancak tırabzanı boyunca sıralandı ve gemi biraz daha eğildi.

Hope ön direğin tabanının birkaç adım gerisinde durdu ve korsan gemisinin bando edip geniş bir yay çizişini, sonra iskele tarafı *Lady’s Gambit*’in sancak tarafına paralel gelecek şekilde dönüşünü izledi. İki pruva aynı çizgi üzerine gelir gelmez Hope, eğilmiş direğin üzerine tırmandı. Tepesine yaklaşınca ellerinde yakalama kancası olan, biri önde biri arkada, kancaları atmaya hazırlanan iki korsan gördü. Gemiler kabaca bir hesapla birbirlerinden hâlâ yirmi adım uzaktaydılar. O kancalar, korsanlar binebilsin diye iki gemiyi bir araya getirecekti. Hope bunun olmasına izin veremezdi.

Direğin sonuna ulaşınca kendi ağırlığını aniden aşağıya doğru öyle bir çekti ki direğin tepesi bir anlığına büküldü, sonra Hope’u aradaki boşluğun öbür tarafına fırlatarak aniden eski haline döndü. Hope, ayağı korsan gemisinin pruasında elinde

yakalama kancasıyla bekleyen korsana çarpacak şekilde havada pende attı. Korsanlardan gelen şaşkınlık ve akıl karışıklığı çığlıkları öyle yüksekti ki Hope, Song of Sorrows'u kınından çıkarırken oluşan uğultuyu neredeyse boğuyorlardı.

Dört günlük seyahat boyunca Hope, gerçek dövüş durumunda yeteneklerini sergileyebileceğinden şüphe etmeye devam etmişti. Fakat ilk korsan elinde baltasıyla üstüne atıldığında –adam öyle yavaştı ve sarsaktı ki Hope'un saldırıyı savuşturmak için yana kaçmasına neredeyse gerek bile olmamıştı– bu savaşı çoktan kazandıklarını anladı. Hurlo'nun eğitimiyle geçen yılların ne kadar ayrıcalıklı olduğunu ilk kez o zaman anladı. Gemi boyunca çevik ve buz gibi güney rüzgârı kadar keskin bir şekilde ilerlerken kalbini dolduran şey kibir, kana susamışlık veya öfke değildi. Kendisine hayat vermekle kalmayıp onu korumak için kendi hayatından vazgeçen adama duyduğu minnetti. Hayatının her gününü buna layık olmaya çalışarak geçirecekti.

Çeliğin ete çarparken çıkardığı ıslak ses ve acı çığlıkları içinde Hope, kaptanın çakmaklı tüfeğinin arkasına doğrultulduğunu duydu. Silah ateş alırken kılıcını da beraberinde savurarak döndü ve havadaki kurşuna kılıcıyla çarptı. Korsan kaptan, dumanı tüten tüfeğini elinde tutarken ağzı açık kalmış halde Hope'a baktı. Hope, kaptana doğru ilerlerken önünde adamlardan oluşan düğümü doğraya doğraya yavaşça gevşetti ve kaptanın önünde durdu. Kaptan kendi kılıcına davrandı ama çektiği anda Hope vurup yere düşürdü. Kılıcının ucunu korsan kaptanın boğazına doğrulttu.

“Canının bağışlanmasını dile ve hayatta kal,” dedi. Çünkü

ayrıcalık beraberinde sorumluluk getirirdi ve bu aç ve çaresiz adamların gerekenden fazlasını öldürmek onurlu bir davranış değildi. Hurlo da böyle olmasını isterdi.

Kaptanın yüzü öfkeyle çarpıldı. “Bir an önce ölmeyi tercih ederim, Güneyli sürtük!”

Hope kılıcını adamın boğazında düzgünce kaydırды, zira yine Hurlo’nun isteyeceğı gibi merhamette ikinci şans yoktu. Sonra kılıcının ucundaki kanı tayfasının suratına sıçratarak savurdu. Ceset güverteye düşünce Hope, geride kalan on bir adama baktı. “Bugün daha kaç kişi ölecek?”

İçlerinden biri, “Lütfen, bayan,” dedi. “Hayatımızı bağışlayın!”

—

Korsanların pek değerli eşyası yoktu. Carmichael ellerindeki küçük sandık dolusu parayı aldı, teçhizatlarını istiflettirdi, sonra onları Dawn’s Light’a giden yolun geri kalanında çekti. Askerî dış karakolda rıhtıma yanaştıklarında beyaz ve altın rengi üniformalı, sert bakışlı bir asker tarafından karşılandılar.

“Selam,” dedi Carmichael. Size kargo getirdik. Bir de korsan yağma gemisinden geriye kalanları.”

Asker düz bir sesle, “İkisini de alacağız,” dedi. Rıhtımın öbür ucundaki alçak bir binaya işaret etti ve küçük bir asker birliği belirdi. Yetkili asker birkaç kısa emir verdi ve askerler küçük korsan şalopasını rıhtıma sabitlemeye, zincirlenmiş korsanları götürmeye koyuldular.

Kargo indirilip ödeme alınınca Carmichael mürettebatına döndü.

“Burada kıyıda kalmak anlamsız. Bu kara parçasında bir tavna bile yok. Yelken açmaya hazırlanalım.”

Tayfa geminin güvertesine çıkmaya başlarken Hope, Carmichael’a, “Bu adamları askerlere teslim etme fikrinden hoşlanmadım,” dedi. “Onlara ne yapacaklar? Bir hapishaneleri varmış gibi görünmüyor.”

“Kanun böyle, Hope. Kanuna uymak için elimizden geleni yaparız.” İç çekip tek elinin baş ve işaret parmağıyla şakaklarını ovaladı. “Mamafih yaşadıkça bunu yapmak giderek zorlaşıyor.”

Herkes gemiye çıkınca Carmichael adamlarına baktı, sonra hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Bu arada, Hope,” dedi. “Bana verdiğin sözü tutmadın.”

Midesi aniden buz kesen Hope, “Kaptan?” dedi.

“Bugün tayfamdan hiç kimsenin korsanlarla savaşmak zorunda kalmayacağını söyledin. Ama içlerinden birinin kendisini olağanüstü bir tehlikeye atarak bir gemi dolusu kana susamış sefili ele geçirdiğini gördüm, bunların hepsi geri kalanlarımızı yaralanmaktan veya daha kötüsünden korumak içindi.”

Hope’un içinden geçen duygular karışımı konuşmayı zorlaştırıyordu. Rahatlama, akıl karışıklığı, utanç, memnuniyet. “Kaptan, ben...”

Bakışları grubun geri kalanını tarayan Kaptan Carmichael, “Hiç kimse,” diye devam etti, “Bleak Hope’un bu tayfanın gerçek bir üyesi olmadığını söyleyemez.” Sakallarının arasından sarı bir tebessüm patlatarak tekrar Hope’a döndü. “Buraya gel, seni küçük ölümcül şey.” Sonra kızı kendine çekip sıkıca sarıldı.

Biri Hope'a sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Kaptan'ın ensesine vurmak için içinden otomatik olarak yükselen dürtüye karşı gelmesi gerekti. Hurlo pek çok harika şey olabilirdi ama sevgisini gösteren biri olmak bunlardan biri değildi. Bu sıcak irtibat, Hope'un ebeveynleri öldüğünden beri hissetmediği bir şeydi. Bu tayfanın bir parçası, denizin bir parçası olmak. Kaptan ona ait olacağı bir yer veriyordu. Hope şimdi anlıyordu ki bunu istemenin yanı sıra çok da ihtiyacı vardı.

Alçak sesle Kaptan'a, "Teşekkür ederim," dedi.

Kaptan kıkırdadı, sonra bir adım uzaklaşıp bütün tayfaya, "O halde yola koyulalım!" dedi. "Bu korsan parası cebimde rahat durmuyor. Vance Post'a ne kadar çabuk gidersek tayfama içki ısmarlamakta hepsini o kadar çabuk harcarım!"

Bütün adamlar sevinçle alkışladılar ve işlerinin başına geçtiler. Hope, onlar işlerine başlarken özlem dolu gözlerle onları izledi.

Ana direk teçhizatının oradan Ticks, "Buraya, Bayan Hope," diye seslendi. "Şu halat için bir el ver, olur mu?"

Hope gülümsedi. "Benim için zevktir, Bay Ticks."

13

Brigga Lin nerede olduğunu veya oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı: Keşfiyle dünyayı değiştirecekti.

Üzerinde hâlâ lekeli biyo-büyücü cüppesi varken basit bir karyolada uyanmıştı. Oda boyunca eşit aralıklarla konmuş yirmi karyolayla bir tür askerî baraka gibi görünüyordu. Diğer bütün karyolalar boştu ve pencereden içeriye güneş ışığı süzülüyordu.

Brigga korkunç derecede güçsüzdü, yanındaki masada bir sürahi temiz su ve biraz sert ekmek vardı. Bu basit yemeği daha önce hiç bilmediği bir tatla yiyip içti.

Odaya bir kolunun altında tuttuğu miğferiyle giren imparatorluk askeri, “Şimdi daha iyi hissediyor musunuz, efendim?” diye sordu. Omuzlarındaki altın püsküller, bir yüzbaşı olduğunu gösteriyordu.

Brigga Lin, ağzının kenarlarındaki ekmek kırıntılarını temizleyerek, “Evet, Yüzbaşı,” dedi. Büyük ihtimalle o lanet yo-

sun yüzünden dağılan hafızasını toparlamaya çalışıyordu hâlâ. “Ne zamandır baygınlığım?”

“Yaklaşık iki gündür, efendim. Dümensiz bir tekneyle kıyıya vurmuştunuz ve neredeyse ölüyordunuz. Sizi bir balıkçı buldu, cüppenizi tanıdı ve koşarak bize geldi.”

Histerik kahkahalar atarak yer altı geçidinden tırmandığını hayal meyal hatırlıyordu. Sonra yalpalayarak teknesine gitmiş, açık sulara doğru iteklemiş ve yelken açmıştı. Ne zamandır sürüklendiğine dair hiç fikri yoktu ama birkaç günden fazla olamazdı, yoksa açlıktan ölmüş olurdu. Üzerinde yaşanan bir adamın sahiline sürüklenmesi şans eseri idi. Ya da belki kaderdi.

“Beni bakımınıza aldığınız için teşekkür ederim, Yüzbaşı,” dedi. “Cömertçe ödüllendirildiğinizden emin olacağım.”

“Sizi daha iyi temizleyemediğimiz için üzgünüm, efendim.” Yüzbaşı Brigga Lin’in yırtık ve çamurlu cüppesini işaret etti. “Ama o kitaba öyle çaresizce sarılmıştınız ki biri elinizden almaya kalkınca siz... ee, gerçekten çok mutsuz oldunuz.” Adam öksürdü. “Bu yüzden ben de kendi halinize bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdim.”

Anılar bulmacanın parçaları gibi bir anda yerine oturdu. “Kitap! Yüzbaşı, o nerede!”

“İşte, burada, efendim.” Yüzbaşı karyolanın yanında yerde duran büyük, siyah bir kitap cildini işaret etti. “Anlaşılan bilinçsizken düşürmüşsünüz.”

Brigga Lin uzandı ve kitabı yerden aldı. Böyle ani bir harekete hazır değildi ve bir an dünya yerinden oynadı. Kendini toplayana kadar Brigga, kitabını göğsüne sıkıca bastırıp bekledi.

En sonunda, “Kesinlikle doğru olanı yaptınız, Yüzbaşı,” dedi. “Bu kitap imparatorluğu büyük bir tehditten koruyacak.”

“Hizmet edebildiğime sevindim, efendim.”

Brigga Lin kitabına baktı. Beş yüzyıllık olmalıydı, belki daha fazla. İçinde barındırdığı, biyo-büyücülerini hiç olmadıkları kadar güçlü kılacak bilgiyle paha biçilemez bir hazineydi.

“Tam olarak neredeyim?” diye sordu.

“Wake Landing, efendim,” dedi yüzbaşı.

“Anlıyorum,” Bu anlamlıydı. Wake Landing en yakın adalardan biriydi. İmparatorluğun merkezinden biraz uzaktı ama bu, amaçlarına daha uygun olabilirdi. “Wake Landing’de bir tapınak var mı?”

“Evet, efendim. Ama biraz küçüktür ve yıllardır oraya hiç kimse gitmedi.”

“Bu işime gayet yarar, Yüzbaşı.”

Brigga Lin’in bulduğu kitap, her biyo-büyücünün müritlik döneminde çalıştığı *Biyo-büyü Uygulamaları* adlı kitaptı. Oysa bu eski basımda sonraki basımlardan çıkarılmış bir son bölüm vardı. Bu kayıp bölüm biyo-büyünün çift yönlü doğasından bahsediyordu. Yaratmak, aynı zamanda yok etmek. Bütün hayatın birbirine bağlanmış ipliklerini anlatıyordu, sadece katı maddeler değil; sıvı hatta havanın kendisi bile. Fakat böyle bir gücü doğru kullanabilmek için özel bir tür biyo-büyücü olmak gerekiyordu. Yani tam olarak dişi bir biyo-büyücü...

Elbette hiç dişi biyo-büyücü yoktu. *Fırtınalar Kitabı*, kadınların biyo-büyücü olmasını veya Vinchen Tarikatı’na katılmasını açıkça yasaklıyordu. Yani Brigga Lin bu yeni keşfedilmiş

fikri sınamak istese bir kızı biyo-büyücü geleneklerine uygun olarak gizlice eğitmesi gerekecekti ama Stonepeak'te olmazdı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Mümkün olsa bile bu onun en az on yılına mal olurdu. Bir de kadın zihninin edinilen bilgiyi algılayacak kadar güçlü olup olmadığını merak ediyordu. Onca zaman ve çaba harcadıktan sonra kızın biyo-büyüye yetenekli olmadığını bile görebilirdi. Tüm bunların mümkün olmadığını keşfedebilirdi. Bu da sonraki basımlarında bu bölümün neden çıkarıldığını açıklıyordu.

Bunu sınayabileceği bir yol daha vardı. Büyük ölçüde daha kısa zaman alacak bir yöntem. Kesinlikle alışılmışın dışındaydı. Ama dişi bir biyo-büyücü eğitmek de öyleydi. Ayrıca kuzeyden gelen istila tehdidi bir gölge gibi tepelerinde asılı dururken imparatorluğun on yıl sürecektir bir deney lüksü var mıydı? Hayır, olduğunu sanmıyordu Brigga. Yani yine imparatorluğun iyiliği için elini körlemesine karanlığın içine daldırması gerekecekti.

Etrafta dolaşabilecek kadar iyileşmesi bir gün daha aldı. Sonra Yüzbaşı, birkaç askerine Brigga'yı Wake Landing'in tapınağına götürttü. Kasaba, Brigga'nın fark ettiğinden de küçüktü. Adanın büyük çoğunluğunda tarım yapılıyordu. Brigga neden tam askerî birlik tarafından korunduğunu merak etti. Belki imparatorluğun kuzeybatı köşesi olduğu ve Dusk Sea ile Dark Sea'nin tam ortasında bulunduğu içindi. Aukbontar güçleri Wake Landing gibi tutunacak bir zemin bulacak olsalar, Stonepeak'i direkt bir saldırıdan Gardiyan'ın bile koruması mümkün olmazdı.

Yüzbaşı haklıydı. Burası Brigga'nın gördüğü en küçük ta-

pınaktı. Bir masadan daha büyük olmayan sunağıyla tek bir odaydı. Ama bu yeterli olurdu.

Kendisine tapınağa kadar eşlik eden iki askere döndü. “Bana günde bir kere taze su ve yiyecek getirin, tapınağın dışına bırakın. Benim iznim olmadan içeriye hiç kimse girmeyecek. Anladınız mı?”

Askerlerden biri gerginlikle, “Evet, efendim,” dedi. Başkentten bu kadar uzakta herkes biyo-büyücülerden eşit derecede korkuyordu. Bu da yine amaçlarına uygun bir şeydi.

“İyi. O halde beni yalnız bırakın.”

Askerler tapınağın kapılarını arkalarından dikkatle kapatıp aceleyle uzaklaştılar.

Brigga kitabını açıp sunağa koydu. Sonra kirli cüppesini ve iç çamaşırlarını çıkardı. Vitraylı camlardan süzülen güneş ışığı çıplak teninde rastgele desenler oluştururken çırılçıplak dikildi. Başını eğip penisine baktı. Bunu asla itiraf etmezdi ama penisini garip şekilde iğrenç, kırılgan ve zehirli, küçük bir kurtçuğa benzetirdi. Hiç cinsel ilişkiye girmemişti ve mastürbasyon –küçük kurtçuğu aşağı yukarı çekiştirme– fikri bile içini tiksintiyle dolduruyordu. Bu yönden normal olmadığının bilinciyle her zaman endişe duymuştu. Belki bu da aslında onu şu ana hazırlayan kaderdi.

Düşüncelerini topladı, sonra uzanıp penisine dokundu. Bir anlığına hiçbir şey olmadı ve belki odağı yanlış mı aldı diye merak etti. İlk seferinde olmazdı. Ama sonra karın boşluğunda bir sancı damarı çekilip onu elleriyle dizlerinin üstüne düşürdü. İçinden paramparça eden bir sancı geçerken elleri ve dizleri üzerinde eğilip büküldü. Bu tapınağın duvarlarının sesini en-

gelleyecek kadar kalın olmasını umdu. Zira şimdiden bu kadar acı çekiyorsa çok yakında çığlık atmaya başlayacak demektir.

Beyninden kan çekilip penisine dolarken başının döndüğünü hissetti. Ilık, dik ve titrekti, nabız gibi zonkluyordu. Bununla kalmadı. Ilıklık yakan sıcağa, zonklama amansız bir baskıya dönüşürken yürek parçalayacak şekilde inledi. Penisi şişkin bir sosise ve erbezleri de küçük birer meyveye dönecek şekilde cinsel organları büyümeye devam etti. Tam o sırada bir hayvan gibi haykırdı.

Sonra erbezleri boş çuval gibi büzülürken penisi kan ve sperm fişkırmasıyla patladı. Paramparça olmuş penisi ve boş erbezleri kırışıp bedeninin içine doğru çekilirken Brigga titreyerek yere çöktü. Bunun acısı daha yeni hafiflemeye başlamışken yeni sancılar hissetti. Göğsü nabız gibi atıp şişti, kadın memesi şeklini alırken derisi dalgalanmaya başladı. Yumurta-lıklar ve rahim oluşurken ve kendine yer açmak için diğer iç organları itekleyip yeni pozisyonlara sokarken içinin derinden burkulduğunu da hissetti. Sonra cinsel organlarının geri kalanları bir araya gelip kendilerini yeni, içbükey bir şekle soktular.

Brigga Lin, bu dönüşümün ne kadar sürdüğünden emin değildi. Nihayet ayağa kalkıp tedbirli bir şekilde kapıya gidecek duruma geldiğinde dışarıda iki öğünlük yemeğin beklediğini gördü. İç organları hâlâ hassas olduğu için yemeğini yavaşça yedi. Uzun süre uyudu. Tekrar uyandığında iki öğünlük daha yemek buldu. Bu yemekleri daha hızlı yedi.

Tapınağın küçük alanında, kendi yansımasını görebileceği küçük gümüş bir tabak buluncaya kadar dolaştı. Tabağı bir

kol uzaklığında tutup kendine baktı. Zihninde bir şey yerine oturdu ve *Evet*, diye düşündü. Biraz şaşırmıştı. Şimdiye kadar bunu fark etmemişti ama daha önce kendisine ne zaman baksa sanki yansıması bir şekilde yanlış görünüyormuş gibi hep *Hayır* diye düşünürdü. Ama bu seferki doğrudu. Hayatında ilk kez kendini bütün hissediyordu.

Tatmin olmuş Brigga Lin sunağa gitti ve açık kitaba baktı. Şimdi deneye başlama zamanıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Umursamayan haşmetiyle fırtına aldığı kadar kolay verebilir.
Kaybolanın ardından ağır yas tutmayın, yoksa kazanılmış
olabilecekleri göremezsiniz.*

-Fırtınalar Kitabı'ndan

14

“Selam, Red.” Sadie’nin sesi kuru ve boğuktu. “Bana korsan olduğumuz zamanları anlat.”

Red, ona baktı. Yün bir battaniyeyi sıkıca tutmuş, pis bir saman yatakta uzanırken kuru üzüm gibi kırışık görünüyordu. Saçları kuru mısır püskülü gibiydi ve kemiklerinin üstündeki cildi acı verecek kadar ince uzanıyordu. Bu odadan haftalardır çıkmıyordu. Muhtemelen burada ölecekti. Çok yakında.

Red, yanında diz çökerken yüz ifadesinde buna dair hiçbir işaret yoktu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip gülümsedi, yakut gözleri yanında getirdiği gaz lambasının ışığıyla parlıyordu.

Alçak sesle, “Korsan Kraliçe Sadie’nin hikâyesi,” dedi. “En sevdiklerimden biridir. Nereden başlamalı?”

Sadie’nin boğum boğum, eğrilmiş elleri Red’in ellerini aradı ve Red elini ona uzatınca hafifçe sıktı. Kırışık dudakları bir anlığına sessizce kıpırdadı. “Benim... benim kulağımı kaybettğim zamandan.”

“Geçici olarak,” dedi Red.

Sadie dişsiz ağızıyla sırttı. “Geçici olarak...”

“Peki,” Red’in sesi yoğun, teatral bir hal aldı. “Sadie kulağını Bracers Madge’e daha yeni koparttırmıştı. Kulak artık Drowned Rat’in barının arkasındaki bir turşu kavanozunda, diğer pek çoklarıyla birlikte yaşıyordu. Hırsızların birlik olduğu, katillerin kiralandığı ve sağlıksız bir üne sahip tehlikeli bir kızın iyi para kazandığı handan kovulmanın utancı, o kulağı kaybetmenin acısından daha büyüktü. Sadie şimdi ne yapabilirdi? Eğer cesurca bir şey yapmazsa açlıktan ölmeye ihtimali çok yüksekti. Neyse ki...” Red duraksayıp beklentiyle Sadie’ye baktı.

“Neyse ki,” dedi Red’in bu hikâyeyi anlattığını defalarca duymuş olan Sadie. “Kendisi Paradise Circle’da, Silverback’te veya Hammer Point’te yaşayan adamlardan iki kat cesurdu.”

“Haklısın,” dedi Red. “Cesurca yeni bir iş girişimi planladı: Korsanlık! El koyduğu gemi *Savage Wind* hâlâ ondaydı. Böylece o ve çok güvendiği sağ kolu Red, gemiyi uygun tayfası olan doğru düzgün bir korsan gemisine dönüştürmeye koyuldular. Çok geçmeden *Savage Wind* kıyı boyunca bir aşağı, bir yukarı seyrederken acımasız kaptanı tüylü, geniş kenarlıklı şapkası ve uzun çizmeleriyle köprüde volta atıp bir sonraki şanssız kurbanını ararken görülecekti. Aslında New Laven rıhtımları, bir anda ortaya çıkmasının sürekli korkusuyla yaşıyordu. Herkes onun hayat bağışlamadığını, eğer canlı yakalanacak kadar şanssızsanız düşüp bir tarafınızı kırasınız, derinliklerin soğuk suları nihayet sizi alıncaya kadar yarı suya gömülmüş halde keskin mercan kayalıklarında acı içinde kan kaybederek saatlerce kalasınız diye sizi resifin üzerinde bir tahtada yürüttüğünü anlatıyordu. Bir keresinde İmparatorun kendisinin

şahsî rıhtımına baharat götüren bir tüccarın gemisine el koyup üstüne çıktığı söyleniyordu. Kaptan kabalıkla Sadie'nin bu yüzden asılacağını söylediğinde gülmüş, adamlarına kaptanı güvertede sabit tutturup üzerine işemişti.”

Sadie buna güldü, gülüşü derin ve ıslak bir ses çıkarıyordu ve sonunda dudaklarında kan izi bıraktıran kasıncılı, kıyıcı bir öksürüğe yakalandı.

“Şimdiye kadar denizlerde seyretmiş en ünlü korsanlardan biri oldu,” diye devam etti Red, “İmparatorluğun başına bela olan Dire Bane'den sonra ikinciydi. Diğer korsanlar New Laven'dan tamamen çekilmiş, Kaptan Sadie'yi şehrin kıyılarında dokunulmadan istediği gibi terör estirsin diye yalnız bırakmışlardı. Ah, emin olmak için imparatorun gemileri onu yakalamaya çalıştılar. Fakat Sadie gizli yolları ve saklı koyları biliyordu. Onların korkunç askerî yöntemleri Sadie'nin düzenbaz becerileriyle boy ölçüşemezdi.

“Yine de bütün yolların bir sonu olmalıdır, Korsan Kraliçe Kaptan Sadie'nin zaferlerle dolu hükümdarlığı da öyleydi. Bir gece zavallı dürüst köylüler birleştiler. Sadie küçük bir sahil kasabasını yağmalamak için kıyıya yanaştığında yoktan var oldular ve derme çatma mancınıklarıyla gemisine yanan zift attılar. Dakikalar içinde *Savage Wind* alev aldı ve o zaman Sadie bir kez daha sadece sırtındaki giysilerle kalakaldı.”

Red, Sadie'ye bakmak için duraksadı. Yüzündeki birkaç tel beyaz saçı kenara çekti. “Acaba bu çürümüş eski hayattan vazgeçmeye hazır mıydı?” diye sordu daha sönük bir ses tonuyla.

“Hayır...” diye fısıldadı Sadie.

“Elbette değildi!” dedi Red, önceki yoğunluğuna geri dö-

nerek. “Sadık Red hâlâ kuyruğunda, doğruca Paradise Circle’a geri gitti; Drowned Rat’e girdi ve kendini Bracers Madge’in merhametine teslim etti. Backus’ı Madge’in işletmesinde öldürmeye çalışarak hata ettiğini, bunun saygısızca ve amatörce olduğunu kabul etti ve bunu yaptığı için sonsuza dek pişman olacağını belirtti. Söylenene göre Bracers Madge, Sadie’nin bu beyanatı ve tevazusu karşısında öyle etkilenmişti ki uzun süredir yerinde olmayan kulağının bulunduğu kavanozu ona geri verdi ve bu, ödül hatıralarından birini ilk kez geri verişiydi. O gecedan sonra Sadie, küçük turşu kavanozunu bir kayışla boyunda taşımaya başladı ve herkes onu eski mekânında kollarını açarak karşıladı. Çünkü Circle’da işler böyledir.”

“Circle’da işler böyledir...” diye tekrarlardı Sadie. Kırıksık eli boğazına, küçük kavanozun kemikli göğsünde durduğu yere gitti.

“Her şeyin kasvetli ve nemli olduğu,” dedi Red.

“Güneşin kendini hiç göstermediği yer,” diye cevap verdi Sadie.

“Ama orası yine de benim evim, Tanrı Circle’ı kutsasın,” diye tamamladı Red.

Sadie huzurla gülümsedi ve gözleri yavaşça kapandı. Bir dakika sonra horlamaya başladı.

Red elini nazikçe Sadie’nin alına koydu ve “İyi uykular, seni yaşlı keçi,” diye fısıldadı. Sonra uzun bacaklarını gerdirdi ve pantolonundaki toprağı silkeledi.

“Gerçekten de öyle mi oldu?” diye sordu saten gibi bir kadının sesi.

Red kapıya doğru döndü ve Nettles'in çerçeveye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve uzun siyah saçları yüzünün önünden Red'in tamamen kastî olduğunu bildiği dramatik biçimde dökülmüş halde durduğunu gördü.

"Ne, Korsan Kraliçe Sadie'nin hikâyesi mi?" Kahverengi deriden uzun paltosunun içinde omuz silkti. "Gerçeğe oldukça yakın. Belki zararsız birkaç ufak değişiklik yapmışımdır. Asla kimseyi mercan yatağına atmadı. Ama o adamın üstüne gerçekten işedi. Adamın sürekli mızızlanıp lanetler yağdırması gördüğüm en komik şeydi."

Nettles sırttı. Son zamanlarda dolgun dudaklarını koyu dut rengine boyamaya başlamıştı. Red, bunun ona yakıştığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Gerçekte ne kadar sürdü?" diye sordu. "Kıyılarda dolaşıp yağmalamanız?"

"Yaklaşık sadece üç ay," Red, yanında getirdiği küçük feneri aldı. Sırtırken fenerin ışığı yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Ama çok eğlenceli üç aydı."

Eşikte durup içeriye tekrar baktı. Toprak zemin, penceresiz. Onu burada tek başına bırakmaktan nefret ediyordu. Yine de, yer altı deliği veya değil, bir köpek veya bacağı kırık bir at gibi sokakta ölmesinden iyiydi.

"Sana sahip olduğu için şanslı," dedi Nettles.

"Hmm," dedi Red.

"Hepimizin son günlerimizde bize bakacak yakışıklı genç bir hainimiz olmalı."

Red keskin bir tonla, "Son günleri olduğunu kim söyledi?" diye sordu, gerçi öyle olduğunu kendisi elbette biliyordu.

“Özür dilerim. Hiç kimse.” Nettles her zaman böyle iyi bir arkadaşı.

O zaman Red, fener ışığı pürüzsüz alnında ve çıkık elmacık kemiklerinde oynarken koyu renk gözleri gizemle parlarken Nettles’a baktı. Pek çok kereler olduğu gibi bir kez daha iki yıl önce aralarındaki ilişkinin neden yürümediğini merak etti.

Sonra kız gözlerini kısıp Red’in deri, uzun paltosunu çekti. “Sen ne cehennem giyiyorsun böyle? Sanki köstebek sıçanı sırtına tırmanıp orada ölmüş gibi görünüyor.”

Ah, evet. Şimdi nedenini hatırlıyordu.

“Buna geyik derisi derler, iyice tabaklanmış ve ıslah edilmiş, kadife kadar yumuşak...” diye cevap verdi Red gururlu bir şekilde. “Daha iyisini bulamazsın.”

“Kimden çaldın onu?”

“Taş oyununda kazandım.”

“Ben de bunu dedim.”

Red iç geçirdi. “Burada ne yapıyorsun, Nettie?”

Bazı şahsî işlerimi halletmek için hana geliyordum ve Filler benden uğrayıp sana işin bu gece olduğunu söylememi istedi.”

“Bir atı mı var?” Red’in yakut gözleri fener ışığında hevesle açıldı.

“Neyi var, neyi yok bilmiyorum,” dedi Nettles. “Sadece mesajı biliyorum ve sadece *o kadarını* bilmek istiyorum. Siz çocuklar son zamanlarda aşırı ciddileşmeye başladınız.”

“Sanki belayı bilmezmişsin gibi.”

“Belayı bilirim. Ama siz çocuklar ne yapıyorsunuz?” Başını iki yana salladı. “Asılmanız ya da başınıza daha kötüsünün gelmesi an meselesi.”

“O kadar kötü değil,” dedi Red. “Biz sadece...”

“Dediğim gibi, fazlasını bilmek istemiyorum!”

Sadie uykusunda inledi.

“Hadi, gel, çok ses yapıyoruz,” dedi Red.

Nettles başını salladı ve beraber bazıları sessiz, bazılarından inlemeler ve çığlıklar yükselen ve bazıları ölüm kokan diğer eşiklerin önünden geçerlerken çizmeleri toprak zeminde hafif izler bıraktı. Koridorun sonunda Gunpowder Hall’un zemin katına çıkan dar tahta merdiveni tırmandılar.

Nettles ve Red kalabalığın arasında ilerlerken bir ses, “Red! Hey, Red!” diye seslendi.

Zayıf, çökük avurtlu suratı olan yaşlı bir adam onlara doğru geliyordu.

“Backus,” Red onu yarı yolda karşıladı ve elini yakaladı. “İşler nasıl?”

“Her zamanki gibi,” dedi yaşlı adam. “Ama sana söylemem gerektiğini düşündüm, elimde Sadie’nin ilacından kalmadı. Söylediğin gibi düzenli olarak getiriyordum ve hepsi tükendi.”

“Ah,” dedi Red.

“Sence... ee... sence işe yarar mı?” diye sordu Backus. “Demek istediğim... Red, pek işe yaramıyor gibi görünüyor ve her nasıl elde ediyorsan ucuza almadığını biliyorum.”

Red başını iki yana salladı. “Hayır,”

“Sadie bütün parayı ona harcamanı istemezdi. Bunu biliyorsun.”

“Şey, bunu bana kendisi söyleyebilecek kadar iyileşmesi gerekiyor,” dedi Red.

Backus sarkık suratı okunamaz halde bir an ona baktı. Sonunda ağzı yarı tebessümle kıpırdadı. “Seni tam bir Circle adamı olarak yetiştirmiş. Tamam, bana şu ilacı getir, ben de ona vermeye devam edeyim.”

Red elini Backus’ın kemikli omzuna koydu. “Teşekkür ederim,”

Backus omuz silkti. “Yapılacak tek şey bu. Bir gün anlarsın. Eğer yaşlanacak kadar yaşayan birkaç şanslıdan biri olursan dost veya düşman, gençliğinin akranları en değer verdiklerin haline gelirler.”

Backus hanın uzak köşesinde yaşlıların toplandığı yere geri giderken Red arkasından baktı.

“Seni bir şekilde dolandırmadığına inanamıyorum,” dedi Nettles. “O ilacı satmadığına falan.”

“Biliyorum,” dedi Red. “Ama etrafa sordum ve herkes onun ilacı Sadie’ye her gün aynı saatte verdiğini söyledi. Yaşlı insanlar böyle komik oluyor.”

“Buna yumuşak denir,” dedi Nettles. “Umarım önce ben ölürüm.”

Red sırtıtarak Nettles’a baktı. “Nettie, içinde bir parçacık bile romantizm yok.”

“Ve bu da iyi bir şey. Romantizm ana kuzuları ve yarım akıllılar içindir.”

Ve bu da, diye düşündü Red, aralarındaki ilişkinin yürümesinin diğer nedeniydi.

“Pekâlâ,” Kalın, parmaksız deri eldivenlerini çıkardı. “En iyisi gidip Filler üstesinden gelmiş mi, bir bakayım.”

Nettles eldivenlere baktı. “O halde işe mi gidiyorsun?”

Red gülümseyerek, "Dışarıda zengin ve yeniden bölüşüme ihtiyacı olan bir şehir var," dedi.

Nettles, Red'in elini kabaca sıktı. "Sağ salım geri dönsen iyi edersin. Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa ruh çağıran birini bulup hayalet hayalarını tekmeleyebilmek için seni geri çağırırım."

Red alay edercesine Nettles'a reverans yaptı ve içinde gerçekten azıcık da olsa romantizm var mıdır acaba diye düşünerek Gunpowder Hall'dan ayrıldı.

—

"Peki, bu konuda emin misin, Red?" diye sordu Filler, ata bakıp düzensiz kısa sakalını kaşıyarak. Koca hayvanı çalan kendisi olmasına rağmen etrafında olmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

"Elbette," Red, eldivenli eliyle atın koca pembe-beyaz burununa hafifçe vurdu. İkisi, atla birlikte Central Sokağı'nın dışındaki dar bir ara sokakta duruyorlardı.

"Dönmek için yapmam gereken tek şey bu dizginleri sağa veya sola doğru çekmek mi?" Filler şüpheyile gözlerini kıstı.

"Filler, benim en iyi adamım," dedi Red. "Seni tanımasam bu aptal hayvandan korktuğunu düşünürdüm."

"Korkmuyorum," dedi Filler.

"Elbette korkmuyorsun," diye ona katıldı Red.

"Sadece... kuzenim, Brig. Bir keresinde başını at tekmeledi ve şimdi tek yaptığı şey çocuk şarkıları söyleyip altına pislemek."

“Ah,” dedi Red başını ciddiyetle sallayarak. Kolunu Filler’in omzuna dolamak için uzandı. “Durum şöyle, eski dostum. Birimizin atı sürmesi gerek birimizin de kilidi açması. Şimdi, söyle bana. Sen kilit açmakta iyi misindir?”

Filler başını iki yana salladı.

“Pekâlâ, o zaman, işin o kısmını *benim* yapmam gerekiyor, değil mi?”

“Sanırım öyle,”

“Ve eğer kilidi ben açıyorsam aynı zamanda atı da sürmem, değil mi? Yani diğer tek seçenek bu girişime üçüncü birini daha getirmek olur. Yani atın tekmelediği kuzeninin anılarını aklından çıkaramayan birinin dışında. Bunun gibi iyi bir küheylanı sürmeyi sorun etmeyecek birini. Örneğin, ah, bilmiyorum, Yakışıklı Henny, belki. Ya da belki Nettles, nasılsa onu da işe soktuğuna bakarsak.”

“Yemin ederim, Red, ona bu konuda hiçbir şey söylemedim.”

“Öyle olsa bile üçüncü bir kişiyi işe gerçekten sokarsak bu, elde ettiğimizi iki yerine üçe böleceğimiz anlamına gelir. Şimdi, senin matematiğe çok düşkün olmadığını biliyorum, bu yüzden anlamayı sağlamak için, ikimiz, kazancımızın *yarısını* üçüncü bir kişiye vermek zorundayız ki eşit pay edelim. Bu kulağa yapmak isteyeceğin bir şey gibi geliyor mu?”

“Hayır,” dedi Filler, gerginliği çoktan yenilgiye indirgenmişti.

“Aynı fikirdeyim. O zaman, Filler, adamım, korkunu yut ve bu işin adamı olalım.”

Filler hâlâ ata bakarak kasvetle baş salladı.

“İstersen bir iblisi bayılıp miğferini alabiliriz,” diye önerdi Red. “At tepmesine karşı neyin işe yarayacağından pek emin değilim, ama...”

“Lanet bir iblisin miğferini takmayacağım,” dedi Filler yüz ifadesi sertleşerek.

“İşte ruh bu!” Red, Filler’in sırtını sıvazladı. “Şimdi, şu at arabası birazdan burada olur, hadi hazırlanalım.”

Haftalardır gözlem yapıyorlardı. Atın çektiği bir araba, zırhlı iki imparatorluk askerinin –biri önde biri arkada– koruması altında ve bir sürücüyle beraber her sabah geliyordu. Zırh donanımı Red’in sorunu birkaç hızlı bıçak atmayla çözmesini engelliyordu. Üstüne üstlük arabanın kendisi tekerlekli bir çelik kasaydı, anahtarlı kilidi siyah demirden yapılmıştı. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğine göre anahtar bir başka atlı imparatorluk askeri, şehirden geçen bambaşka bir yoldan getiriyordu. Red bunun hoş bir dokunuş olduğunu düşünüyordu. Kasanın içinde kumarhanelerden ve dans salonlarından bir önceki günün kazancına göre toplanan imparatorluk vergileri vardı. Bu kazançlara sessiz arka odada yapılan mercan baharatı satışları da dâhildi. Genel olarak Red, açık fikirli bir adam olmaya çalışırdı. Ama kişisel nedenlerden dolayı mercan baharatı satıcılarından veya onlardan kâr elde edenlerden hoşlanmazdı.

Filler atı yerine götürmüştü ve dar sokakta Red, at toynaklarının çamurlu yolda çıkardığı sesleri dinleyerek sırtı duvara yaslanmış halde tek başına duruyordu. Birkaç dakika sonra at sırtındaki öncü iblis geçti, deri kaplama polis miğferi soluk sabah güneşinde hafifçe parlıyordu. Altın-beyaz zırhı kasvetli

şehir sokaklarında sıkışmıştı. Ondan birkaç saniye sonra atın çektiği çelik kasa arabası geldi, sürücüsü yarı uykulu görünüyordu. Birkaç saniye daha geçti ve arabanın peşinden artçı koruma geldi.

Artçı koruma geçerken Red nefesini tuttu, toynakların tek-düze sesini dinledi. Hepsi durduğunda Red nefesini bıraktı ve gülümsedi.

Köşeden baktı. Filler bacaklarını ayırıp atın üstüne oturmuştu, yolu tıkarken sessiz ve düşünceliydi. Uzun boyu ve geniş omuzları sayesinde her zaman ürkütücü görünürdü. At sırtındayken bu etki daha da artmıştı. Artçı koruma öne doğru ilerledi ve iki asker birlikte Filler'in yanına tedbirle yaklaştılar.

İblislerden biri kalçasındaki tabancayı göstermek için altın rengi üniforma ceketini yana doğru iterek "Kenara çekil," dedi.

Filler tepki vermedi.

"Üçe kadar sayacağız," İkinci asker silahını çekti ve diğeri de aynını yaptı.

Bu arada Red çoktan arabanın arkasına sinsice yaklaşmış ve kilit üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Bir," dedi iblis.

Pimler üzerinde çalışan Red, bu kilidin iyi korunmadığını fark etti.

"İki,"

Red bu lanet şeyi anahtarla bile nasıl açtıklarını düşünüyordu, tam bir felaketti.

"Ü..."

Filler atının sağrısını tokatladı ve askerler kelimelerini tamamlamadan sonraki ara sokağa sürdü.

“Sen arabayla gitmeye devam et!” diye bağırdı artçı koruma diğerine. Sonra Filler’in peşine düştü.

Öncü koruma ilerledi. Araba sürücüsü dizginleri şaklattı ve araba askerin peşinden gitti.

Red sessizce lanet okudu. Arabada oturacak bir yer yoktu, bu yüzden bacaklarını payandalara geçirdi ve sürücü arkasına bakmasın diye dua ederek çelik kasaya ata biner gibi oturdu. Daha önce bu kadar hoplayıp zıplarken kilit açmaya çalışmamıştı. Bunun imkânsız olduğunu gördü. Neredeyse açmak üzereydi ama son pimi halledebilmesi için arabanın bir an durmasına ihtiyacı vardı.

Kendini mümkün olduğunca ileriye doğru çekti, sürücünün kafasından sadece birkaç ayak gerideydi. Derin bir nefes aldı, sonra ciğerlerinin var gücüyle, “İmparatorluk namına dur!” diye bağırdı.

Sürücü irkildi ve içgüdüsel olarak dizginleri çekti. At ve vagon aniden durdu. Red maymuncuğunu kilide soktu ve tatmin edici bir klik sesi duydu. Kapak açıldı ve Red, içerideki paraçuvallarını aldı. Sürücü oturduğu yerde, silahını doğrultmaya çalışarak arkasına döndü. Red yere atladı, az önce çaldığı paraçuvalından bir tane bozukluk çıkarıp atın böğrüne fırlattı. At ileriye atıldı. Sürücü geriye devrilip çelik kasaya çarparken silahını da çamurun içine düşürdü.

“Gardiyan!” diye bağırdı sürücü.

Ama koruma atını çevirip gelinceye kadar Red ara sokağa dalmıştı bile. Oradan oluklara tırmanıp kendini çatıya çekti. İblisin atını dar ara sokağa sokmaya çalışmasını izlemeye yetecek kadar orada oyalandı. Fakat Red yüksek sesle gülünce iblis

onu gördü ve ateş etti. Atış oluğun kenarından sekti ve hâlâ gülmekte olan Red çatıların arasında kayboldu.

—

“İmparatorluk namına dur mu?” diye sordu Yakışıklı Henny.

Red sağ salim Drowned Rat’e gelmişti ve parayı bölüşmek için Filler’la buluşmuştu. Şimdi her zamanki masasında her zaman beraber içtiği adamlarla oturuyordu. Filler, elbette; burunsuz Yakışıklı Henny; İkizler Brimmer ve Stin, aslında ikiz değillerdi, kardeş bile değillerdi, ama kızıl saçları baskın olarak koyu renk saç genine sahip toplumda öyle göze çarpıyordu ki herkes ikisinin bir şekilde kan bağı olduğunu düşünüyordu. İkiz olmadıkları fark edilinceye kadar bu isim onlara çoktan yapışmıştı. Circle’da bir isim her zaman yapışırdı.

Red, Henny’ye sırtıttı. “Bu işe seni çağırmadığımıza üzül-dün mü?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Henny sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu bir intihar girişimiymiş, açık ve basit. Şansınız varmış, insanların normalde sahip olduğundan daha fazla. Ama günlerden birinde bir iblis seni o güzel kırmızı gözlerinin arasından vuracak. Yani eğer korkunç deneyleri için bir biyo-büyücünün eline teslim etmezlerse.”

“Bunu bile yapmazlar,” dedi Brimmer. Sonra emin olamayarak Stin’e baktı. “Yaparlar mı?”

“Yaptıklarını duydum,” dedi Stin. “Halam var ya? Bir yeğeni vatandaş protesto grubuna katıldığı için aldıklarını anlattı. Bir ay sonra gömülmesi için cesedini geri getirdiklerinde artık bir insana bile benzemiyormuş.”

“Halanın yeğeni, ha?” Red iç geçirip başını iki yana salladı. “Siz çocuklar bir grup yaşlıdan daha betersiniz, biliyor musunuz? Aslında beni yakalasalar ne yaparlardı demenin bir önemi yok. Çünkü yakalamadılar.”

“Neredeyse Filler’ı yakalıyorlarmış,” dedi Henny. “Acaba o zaman ne yapardın? Kendini riske atmakta sorun yok sanırım. Peki ya en iyi dostun ne olacak?”

“Filler’ı neredeyse yakalamıyorlardı,” Red koca adama döndü. “Öyle değil mi?”

Filler omuz silkti. “Adam atının üstünde iyiydi. Ben değilim. Kaçabilmemin tek nedeni diğer iblisin sana atış yaptığını duyması ve benim yem olduğumu anlamasıydı.”

“Tam planladığım gibi,” dedi Red.

“Yalancı,” dedi Henny.

“Bakın, hepimize birer içki alayım ve ağzınızdaki kötü tadı alıp götürsün.” Prin’e bir işaret çaktı. “Masadaki herkese siyah bira, Prinny. Benden.”

Prin bir kaşını kaldırıp ona baktı. “Bunun için paran var mı?”

Red ona incinmiş bir bakış attı. “Var tabii, Prinny. Benden nasıl şüphe edersin?”

“Tecrübe sayesinde,” dedi Prin. “Göster bana.”

Red elini kaldırdı, her bir parmak arasında para parlıyordu.

Prin’in gözleri büyüdü. “Bu sana gecenin geri kalanı boyunca yeter.”

“O zaman getirmeye başlasan iyi edersin!”

“Cidden, Red,” dedi Henny. “Ne zaman bir bakkalı soymak

veya bir dantelliği alaşağı etmek istesen adamın olduğunu bilmeni isterim. Ayrıca Big Sig ve tayfası gibi adamlarla sürtüşmen bile olsa tam arkanda dururum. Ama gün ortasında lanet olası iblislerle dalaşmak? Bu bütün civarda istenmeyen şekilde dikkat çeker. Bu, işleri hepimiz için zorlaştırmaktır.”

“Ama görmüyor musun, Hen, o lanet olası iblisler bunu hak ediyor,” dedi Red. “Zavallı bir yaşlının bakkal dükkânını soy-mak önemsiz bir iş. Civara asıl zarar veren şey bu tür bir iç şiddettir. Birbirimize musallat olmak yerine birlik olmalıyız. Sayıca güçlü oluruz.”

“Big Sig hariç,” dedi Stin. “Onunla asla birleşemeyiz.”

“Big Sig ve bütün Hammer Point’e lanet olsun,” diye hem-fikir oldu Brimmer. “Hepsinin cinsel organları mantar hastalı-ğına yakalanıp düşsün.”

“Bunun bizi iblislere karşı bileyeceğini düşünseydim gidip Big Sig’le çalışırdım,” dedi Red.

“Saçmalık, bunu kastetmiyorsun,” dedi Henny.

“Kastediyorum,” dedi Red. “Bak, onlar da tıpkı bizim gibi-ler. Belki o kadar zeki ve yakışıklı olmayabilirler. Ancak onlar da o kadar parasız ve iblisler tarafından o kadar baskı altında-lar.”

“Ama...” dedi Henny.

“Bırak gitsin, Yakışıklı,” dedi Filler. “Sadece yarasını deşi-yorsun. Bu onun yukarı kent kanı. Elinde değil, sadece aklına fikirler geliyor.”

Henny, “Bu yüzden bir gün kendisini ve belki bizi de öldür-tecek,” diye homurdandı.

“Ama o zamana kadar...” Prin beş metal maşrapa dolusu

siyah, köpüklü birayı masalarına getirirken Red görkemli bir el hareketi yaptı. “İçelim!”

Akşam ilerledi ve Prin o maşrapaları defalarca doldurdu. Ödemeyi Red yapıyor olmasına rağmen en az onun bardağı tekrar dolduruluyordu. O böylesini seviyordu. Masadaki en uyanık kişi olmayı. Bu yüzden gecenin büyük bölümünü tek içkiyle idare edip Henny’yle taş oyunu oynadı ve içkiler her yenildiğinde onu daha kolay yendi. Diğer adamlar gelip konukseverliğinden ara sıra yararlandılar ve Red onlara o sabahki macerayı anlattı, her anlatışında iblislerin sayısı giderek arttı. Hiç kimseye soygunun ganimetinin nereye gittiğini söylemedi ve onlar da sormadı ki bu en iyisiydi. Sadie’ye baktığını Nettie’nin bilmesinde sorun yoktu ama öbür tuz kafaların bunu anlayacaklarından ve buna saygı duyacaklarından şüpheliydi. Red bu konuda yalnız olmaya alışkındı. Ayrıca böyle olmasından da memnundu.

Akşam iyice yerleşip Prin barın arkasından çıkarak tavernadaki gaz lambalarını yakmaya başlayınca Red kurumuş çamurla kaplı botlarını masanın üstüne koydu.

“Filler, eski dostum,” dedi. “Halinden memnun olduğunu söyler miydin?”

“Ne?” dedi Filler sarhoş bakan gözlerini kırparak.

“Mutlu. Mutlu musun?”

Filler omuz silkti. “Sanırım. Bunu hiç düşünmedim aslında.”

“Sanırım anahtar da bu.” Red oyun taşlarından birini, üstünde dört rakamı olan pürüzsüz, dörtgen taşı havaya kaldırdı, perdahının lamba ışığını yansıtmasını seyretti. “Bunu fazla düşünmemek.”

Taşa bir fiske vurdu ve taş, o anda esnemekte olan Brimmer'in ağzına girdi. Brimmer öksürmeye başladı, Stin sırtını yumruklarken Henny yüksek perdeden kıkırdadı ve Filler gümbürdeyen kahkahalarından birini patlattı.

Red gülümsedi. "Ben mi? Dünyada bundan daha fazlasına ihtiyaç duyacağım bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Daha sonra bu cümleyi kederli kederli düşündüğünde, sonradan olacakları az ya da çok kendisinin çağırdığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Üzerinde denizci olduğunu belirten yün paltoyla yaşlı bir adam yuvarlanır gibi yürüyerek Drowned Rat'e girdi. Geniş, mavi bir şapkası, kıvrıkcık siyah sakalı ve aynı derecede koyu renk teni vardı. Red ona neredeyse hiç dikkat etmedi ama ardından gördüğü şey oturduğu yerde dikleşmesine ve botlarını sıkıca yere basmasına yol açtı.

Denizcinin arkasında yaklaşık Red yaşlarında, altın saçlı, soluk tenli, Güneylilere has çilleri olan bir kadın yürüyordu. Red Güneylilerin biraz hastalıklı görüldüğünü düşünürdü hep. Ama bu kadının hastalıklı hiçbir yanı yoktu. Sıvı çelik gibi hareket ediyordu, her adımı güven dolu ve tamamen kusursuzdu. Ve gözleri... denizin donuk derinlikleri gibiydiler, bakışı müdavimlerin her birini inceler ve değerlendirirken göğsünü delen minik kamalar gibi dövülmüşlerdi.

Red, Henny'nin kolunu sıkıca kavrarken, "Kim..." diye tısladı. "Bu mükemmel yaratık da kim?"

Henny, Red'in bakışlarını takip etti ve sırttı. "O kadın mı? Onu duymuştum. Birkaç gün önce Kaptan Carmichael'la bera-

ber karaya çıktı. Adam daha önce birkaç kere bu limana geldi. Murgesia'dan meyve getirdi. Anlaşılan kız onun koruması.”

Red iç geçirdi. “O siyah deri giymiş lanet olası bir melek.”

“Deri giysin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Stin. “O, lanet bir Vinchen üniforması.”

“Kız Vinchen mı?” diye sordu Brimmer. “Buna izin bile yok, sanmıyorum.”

“Bunu *ona* söyle,” dedi Henny.

Kaptan Carmichael ve koruması han boyunca ilerleyip en dipte Ölüsurat Drem ve tayfasının oturduğu masaya gittiler.

“Bu kaptanın meyve ticareti yaptığını söyledin sanıyordum,” dedi Red.

“Belki daha kazançlı bir şey için *takas* yapıyordur.”

“Ama Drem? Bu ciddi.”

“Belki bu yüzden kendine o buz gibi dişi korumayı tutmuştur.”

Drem masasından başını kaldırıp kaptana bakarken ve hafifçe kaş çatarken izledi Red. Drem melek korumaya baktı ve kaş çatışı daha da derinleşti.

Hana başka bir denizci geldi, bu seferkinin uzun bıyığı vardı. Aceleyle kaptana ve buz kıza doğru gitti. Ölüsurat bu sonradan geleni görünce yüzü ifadesizleşti.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Red.

“Sanırım senin kadın belalar dünyasına girmek üzere,” dedi Henny.

15

Güneşli bir öğleden sonra Murgesia'ya ilk geldiklerinde Hope buranın, *Lady's Gambit*'te seyrettiği iki yıldır şimdiye kadar yanaştıkları en sevimli liman olduğunu düşündü. Kıvrılan palmiye ağaçları ve pürüzsüz, beyaz kumsalları, büyüdüğü kayalık rıhtımlardan çok farklıydı. Murgesia'ya narenciye almaya gelmişlerdi. Kaptan Carmichael bunu New Laven'da iki katı fiyatına satabileceklerini söylüyordu.

Hope ve Ranking, tacirle buluşmak için kaptanla beraber köye gitti. Küçük ama düzenli bir topluluktu, ahşaptan ve harçtan yapılmış basit binalar vardı. Dar toprak yollar kendilerini merakla izleyen ama Hope bakışlarını yakaladığında hemencecik gülümseyen köylülerle doluydu.

Meyve ambarı köyün merkezindeydi. Adadaki en büyük binaydı. Önünde kendini güneşten korumak için şemsiyeyle tahta sandalyeye uzanmış bir adam vardı. Üçünün yaklaştığını görünce samimiyetle gülümsedi.

"Kaptan Carmichael!" dedi ayağa kalkıp onlara doğru yürüyerek. "Sizi görmek ne güzel. Sanki asırlar olmuş gibi!"

“Umarım kendine iyi bakmışsındır, Ontelli.” Carmichael, adamın elini tuttu.

“Ah, elbette.” Ontelli başını salladı. “İlginç bir iki yıl oldu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Carmichael. “Şahsen ben zamanımı hoş, sıkıcı ve öngörülebilir tutmayı severim. Daha uzun yaşamaya yarar.”

Ontelli gülümseyip başını sallamaya devam etti. “Çok doğru. Şey, bunu sana yapmaktan nefret ediyorum, Kaptan, acaba daha sonra gelebilir misin?”

“Ah?” dedi Carmichael.

“Ben sadece şu an çok meşgulüm.” Ontelli belli belirsiz arkasındaki ambarı işaret etti.

“Meşgul mü?” diye sordu Carmichael, siyah-gri kaşlarını havaya kaldırarak. Ambarda süregelen hiçbir aktivite görünmüyordu.

“Evet,” dedi Ontelli. “Daha sonra gelebilmeniz mümkün mü? Belki gün batımından hemen sonra? O zamana kadar kargonuzu toplamış olurum. Geçen seferkinin aynısı, değil mi? Ve hepsini tek ve düzgün bir işlemle hallederiz.”

“Sanırım...” dedi Carmichael.

“Fark ettim ki sizi biraz üzüyorum,” dedi Ontelli, tebessümü hâlâ sağlamca yerinde duruyordu. “Bakın ne diyeceğim, bana bir iyilik yapıp gün batımından sonra gelerseniz fiyatta fazladan yüzde onluk bir indirim yapacağım.”

Carmichael omuz silkti. “Şey, pekâlâ, çok yardımseversin. Elbette, gün batımından sonra kargoyu gemiye yüklemeye yardım için yanımızda birkaç adamla beraber geliriz.”

“Harika!” dedi Ontelli. “Esnek davrandığın için teşekkür-

ler, Kaptan. Bu gece görüşürüz. Aceleyle ambara gitti ve içeriye girdi.

“Bundan hoşlanmadım, efendim,” dedi Hope. “Tüm konuşma bana yanlış göründü.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Carmichael. “Ama o kargoya ihtiyacımız var.”

Dolayısıyla gemiye geri dönüp beklediler. Gece olduktan sonra yeniden ambara doğru yola koyuldular. Bu sefer önden Hope gidiyordu, peşinde de Carmichael vardı. Onun arkasında Ranking vardı, sonra da Sankack’le Ticks, meyveyi gemiye taşımakta kullanılacak boş arabayı çekiyorlardı.

Köyde hiç ışık yoktu. Yolları veya dört yol ağzını gösterecek bir fener yoktu ve tuhaftır ki evlerin içinden de hiç ışık gelmiyordu. Tüm köydeki tek ışık Sankack ve Ticks’in çektiği arabadan sallanan fenerdi. Sanki her yer terk edilmiş gibiydi.

Ama öyle değildi. Hope, karanlıktaki figürlerin, fenerin ışığından düzensiz ve doğal olmayan hareketlerle kaçtığını görebiliyordu.

Eli kılıcının kabzasına giderken sessizce, “Kaptan,” dedi.

Kaptan, “Onları görüyorum,” dedi.

“Nedir onlar?” diye sordu Ranking. “İnsan gibi hareket etmiyorlar.”

“Bize yaklaşmadıkları sürece ne oldukları umurumda değil,” dedi Carmichael. “Yolumuza devam edelim. Köyün merkezine varır varmaz yeterince güvende oluruz.”

Ama köyün merkezine geldiklerinde orası da diğer her yer kadar karanlıktı. Ambarın önünde küçük bir grup insan toplanmış onları bekliyordu.

“Pekâlâ, Ontelli,” dedi Carmichael. “Gece vakti geldik. Aynen bizden istediğin gibi. Şimdi, zifiri karanlıkta mı iş yapmak istiyorsun? Neyin peşindesin? Buraya son geldiğimde bu ikimiz için de hoş, kolay ve kârlı bir anlaşmaydı. Umarım bunu mahvetmeyi planlamıyorsundur.”

Toplanmış figürler hareketsiz ve sessizdiler.

Ontelli’nin, “Ah, ama Kaptan Carmichael,” diyen gergin sesi duyuldu. “Benim artık hiç planım yok. Pek sayılmaz. Eskiden olduğu gibi değil. Bir anlamı yok. Anlarsınız, bir süre önce Murgesia’ya bir ziyaretçi geldi. Şimdi işler biraz değişti. Farklı önceliklerimiz var. Farklı... ihtiyaçlarımız.”

Hope, gölgemsi figürlerin her yönden yaklaştıklarını hissetti. “Kaptan, çevremiz sarıldı.”

Carmichael, neredeyse yorgun çıkan bir sesle, “Sana lanet olsun, Ontelli,” dedi. “Bizi alt edeceğinizi sanıyorsun, öyle mi? Hem parayı al hem kargoyu, ha? Sana söyleyeyim, bu olmayacak. Eğer ticaret yapmayacaksan bırak gemimize dönelim ve yolumuza devam edelim. Aksi takdirde insanların çoğu ölür.”

“Yanlış anladın, Kaptan,” dedi Ontelli.

Bir adımla fener ışığının içine girdi ve gözlerinde garip, vahşi bir bakış vardı. Kan ter içinde kalmıştı ve ağzı gülümsemeyle acı dolu bir çarpılma arasında bir yerde kıvrılıp kalmıştı. Diğer figürler de ışığa girmeye başladılar. Ranking haklıydı. Bunlar insan değillerdi. Yuvarlak kafaları, koca gözleri ve bir zamanlar ağızlarıyla burunlarının olduğu yerde kısa, kıvrık galarıyla doğal olmayacak kadar zayıftılar. Saç yerine kümeler

halinde benekli tüyler fışkırıyordu ve kollarının olması gereken yerde cılız, tüylü kanatlar vardı.

“İstediğimiz şey senin paran değil,” dedi Ontelli. “Senin etini istiyoruz.” Titredi. Tüm suratı çuval gibi soyulup ıslak tüyleri ve keskin baykuş gözlerini açığa çıkarırken dudaklarının arasından bir gaga belirdi.

Sankack çığlık attı, tuttuğu arabanın ucunu bıraktı ve kaçtı. Fazla uzağa gidemedi. Yaratıklardan biri kanatlarını çırparak üstüne atladı. Uçmadı ama Sankack’e ulaşacak kadar havalandı. Pençelerini Sankack’in sırtına sapladı ve onu yüzüstü yere çarptı. İçlerinden bir grup oraya üşüştiler ve gagalarıyla didiklemeye başladılar, adam debelenip çığlık atarken etinden parçalar kopardılar.

Kaptan Carmichael tabancasını çıkarıp bir zamanlar Ontelli olan yaratığa çevirdi. “Tanrı ruhuna merhamet etsin, zira belli ki yaşarken merhamet etmemiş.”

Yaratık kıvrımlı siyah gagasını genişçe gerdi ve kaptanın üzerine atladı ama tabanca alev alınca yüzü kanlı tüyler bulutu içinde patladı.

“Kaptan?” diye sordu Hope.

Kaptan, tabancasının kabzasını bir başka yaratığın kafasının yan tarafına indirirken, “Gemiye geri dönebilmemiz için bize yol aç,” dedi.

Hope, Song of Sorrows’u kınından çekti ve pürüzsüz tek hareketle en yakındaki yaratığın kafasını kesti.

“Ranking ve Ticks,” dedi kaptan. “Arabayı bırakın. Hope’un peşinden gidin ve yaratıkları arkasından uzak tutun.”

Ranking palasını ve Ticks de kısa gürzünü çekti. Arkasına düştükleri anda Hope ilerlemeye başladı. Önce bir tarafa büküldü, sonra öbürüne, her seferinde kılıcı yaratıkların ötüşleri ve çığlıkları arasında ay ışığında parladı. Kılıç cılız uzuvları yontarken yoğun tüy öbekleri arasında musur gibi dala çıka yüzüyordu. Hope'un ayakları düzgünce dönüyor, çalışırken kasları geriliyor ve sıcaklıkla uğulduyordu. İzdihamın içinden kendine yol açarken Başöğretmen Hurlo'nun çatırdayan sesinin kulaklarında, *Dışarıdan daha hızlı, içeriden daha sessiz, dediğini duyar gibiydi.*

"Tanrım, ardı arkası kesilmiyor!" diye bağırdı Ranking. "Asla başaramayacağız!"

"Sesini kes de dövüş," dedi kaptan.

Ama Hope, bunu yapıp yapmadığını görmek için duramazdı. En yoğun kısmı neredeyse bitmişti. Hepsi tek bir sürekli hareket bulanıklığıydı. Hope sanki kendisi yok oluyormuş, geriye bir tek korkunç melodisini uğuldatan Song of Sorrows kalıyormuş gibi hissetti. Baykuş yaratıklar insan konuşmasını anlamayabilirdi ama o kılıcın dilinden kesinlikle anlıyorlardı, daha kılıç yaklaşmadan kaçmaya başladılar.

Sonunda yığınlarca yaratığın arasından geçmişti. Önlerinde gemiye giden aydınlatılmamış sokak vardı.

"Gidin!" diye bağırdı Carmichael.

Arkalarında yaratıklar olan grup koşmaya başladı. Yaratıklar o kadar hızlı koşamıyordu ama bir tanesi bir binanın yan tarafından atlayarak yeterince ivme kazanıp üstlerine düştü. Ticks bunu gürzüyle bir yana attı ve yaratığın ince kemikleri darbeyle paramparça oldu.

Göz kırpan fenerleri işaret ateşi gibi görünen gemi, görüş alanına girdi.

“Kaptan, neredeyse geldik!” Hope geriye doğru bir bakış attı ve Carmichael’ın ne yapmadığını gördü. Bir baykuş yaratık Ranking’in üstüne atladı. Onunla yüzleşmek yerine Ranking, bir diğer yarattığı diğer tarafa atmaya çalışan Ticks’in arkasına saklandı. Ticks parçalanan pençeler ve gagalarla birlikte yere indirilirken Ranking geride durdu.

Ranking’e vurmak üzere kılıcını havaya kaldıran Hope, “Korkak!” diye bağırdı. Ama Carmichael, Hope’un kolunu yakaladı.

“Gemi!” diye bağırdı Hope’un yüzüne. “Şimdi!”

Hope dişlerini sıktı ve yeniden ön tarafa gitti. Küçük bir yaratık grubu üstünlük sağlayıp etraflarını sarmıştı. Hope buna memnun oldu ve kılıcını öyle bir savurdu ki seğiren bedenleri birkaç adım geriye uçup rıhtımdaki eski sandık yığınının çarptı. Sandıklar devrilince tahtaya kazınmış büyük bir işaret ortaya çıktı. İşarete, altına doğru sekiz siyah çizgi inen siyah bir oval boyanmıştı. Bu, biyo-büyücülerin işaretiydi.

Hope aniden durdu. Eski hatıralar hızla su yüzüne çıkarken işareti tanımanın şoku göğsünü sıkıştırıyordu. Nefesini düzeltemedi ve havayı pençeleyerek öne doğru sendeledi, görüşü daralmaya başladı.

Carmichael, “Şimdi ne var?” diye hırladı.

Hope ancak zorla nefes aldı ve işareti gösterdi. Kaptan işareti görünce gözleri kısıldı.

“Tahmin etmeliydim,” Başını gemiye doğru kaldırdı ve “Bütün mürettebat!” diye bağırdı. “Bütün mürettebat güverteye! Her şeyi bırakıp kaçmaya hazırlanın!”

Tayfanın bir kısmı saldıranları savuşturmak için silahlarına davranırken diğerleri de yelken açmak için acele ederken kap-
tan güverteye atladı.

Hope peşinden gitmedi. Bunun yerine nefes nefese ve titreyerek, yeniden küçük bir kız gibi hissederek iskelede kaldı. İçindeki eski karanlık yeniden uyandı ve içi paramparça olurken annesinin kendisini çağırdığını duydu. Çürümeye bırakılmış ceset yığınlarının kokusunu alabiliyordu. Donmuş, kayalık toprağa günlerce mezar kazmanın sancısını hissedebiliyordu. Sıra babasını gömmeye geldiğinde sanki ruhu bu acıyı sonsuza dek taşıyacakmış gibi yüzünün hâlâ öldüğü an hissettiği acıyla çarpık olduğunu görmüştü. Deniz camından yaptığı kolyeye bakmış ve bir an babasından hatıra olarak onu saklamayı düşünmüştü. Ama kolyenin güzelliği artık Hope'a hitap etmiyordu. Sıcaklığı, rengi, tamamen yok olmuştu. Babasında kalması, o soğuk ve ölü yere gömülmesi daha iyiydi...

"Senin neyin var böyle?" Ranking üstlerine çökmekte olan baykuş yaratık sürüsüne korkuyla bakarken Hope'u omzundan yakaladı. Sonra Hope'a döndü ve yüzündeki ifadeyi fark etti. Sanki bir karar veriyormuş gibi duraksadı. Ardından Hope'un suratına bir tokat attı.

Tokadın şoku Hope'u kendine getirdi. Ranking, Hope'un kolunu çekti ve ikisi tökezleyerek gemiye binerken tayfa da soluklanabilsinler diye arkalarından safları sıkılaştırdı.

Ranking parmağını Hope'un yüzüne doğru uzattı. "Ticks hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin ve ben de bu konuda bir şey demeyeceğim. Anlaştık mı?"

Hope'un yüzü sertleşti ama başını salladı.

“Güzel. Şimdi, şu lanetli kayalıktan defolup gidelim.”

Baykuş yaratıklar karanlığın içinde kaynarken ve rıhtımlarda belirirken sonu gelmez gibi görünüyorlardı. Hope ve Ranking tayfaya katıldılar ve yelkenler hazır olana, halatlar kesilene ve *Lady's Gambit* açık sulara doğru hızla yol alana kadar yaratıklarla savaşmaya devam ettiler.

Ada uzakta hızla küçülürken Ranking, “Neyse ki doğru düzgün uçamıyorlar,” dedi. Sanki bir sırrı paylaşan iki arkadaşmışlar gibi Hope’a göz kırptı.

Kısa bir süre sonra Carmichael, Hope ve Ranking’i kendi kamarasına çağırdı. Üçü birlikte yere sabitlenmiş küçük bir masanın etrafına oturdular. Kaptan durumlarını ortaya koyarken Ranking ve Carmichael bir şişe siyah romu elden ele geçirip içtiler.

“O kargoyu kaybetmek bizi kötü bir duruma soktu,” dedi Carmichael. “Geminin tamire ihtiyacı var. O tamirata karşılamak için buradan alacağımız yükü New Laven’da satmaya bel bağlamıştım.”

“Başka bir yerden yük alamaz mıyız?” diye sordu Hope.

Kaptan başını iki yana salladı. “New Laven’a zor gideriz. Daha uzağa gitmeyi göze alamayız. Açık sularda tek bir güçlü fırtına çıkarsa batarız.”

“Ya New Laven’dan yük alsak ve kıyı boyunca kuzeye gitssek?” diye sordu Ranking. “Açık su riski olmaz. Sadece biraz kolay para için kuzeye ve güneye gideriz.”

Carmichael iç geçirip kıvrık sakalını kaşdı. “Kaçakçılık mı?”

“Paradise Circle’da kendi adına çalışan birini arayan bir

adam tanıyorum. İmparatorluk askerlerinin görür görmez tanıyamayacağı gemiler arıyor.”

Kaptan rom şişesinden bir yudum çekti ve bir süre düşünceye dalmış halde oturdu. “Fazla seçenek görmüyorum. Senin şu bağlantını bir deneyelim. Rotayı New Laven’a çevirin. Doğruca oraya yelken açıyoruz.”

“Peki, Kaptan,” dedi Ranking, ayrılırken bıyığının altında geniş bir sırıtış vardı.

Hope, gitmek için ayağa kalktı.

“Bir dakika bekle,” dedi kaptan. “Sen iyi misin?”

“Elbette, efendim.”

“Orada biyo-büyücü işaretini görünce epey sarsılmış gibiydin.”

“O... bana bir şey hatırlattı. Çocukluğumdan. O işareti daha önce de görmüştüm.”

“Bir biyo-büyücü, Murgesia’da yaptığı gibi bir şey yapınca—bütün adayı bunun gibi değiştirince—diğerlerini yaklaştırmaları diye uyarmak için o işareti koyarlar, oranın artık güvenli olmadığını göstermek için. Murgesia’daki insanlar işareti saklayacak kadar akla sahipmiş anlaşılan.” Şişeden bir yudum daha çekti. “Bir zamanlar iyi insanlardı. Hoş dost canlısı küçük bir limandı.”

“Bunu neden yapıyorlar?” diye sordu Hope. “Biyo-büyücüler. Neden insanlara bunu yapıyorlar?”

“Neden mi? Çünkü imparator böyle emrediyor, sanırım. Tüm diyarlarda daha büyük bir neden yok.” Bir yudum daha içti. “Ya da öyle söyleniyor.”

“Bu gerçek bir neden değil.”

“Hayır,” diye katıldı kaptan. “Değil.”

Aynı gecenin ilerleyen saatinde Hope, uykuya dalmadan önce hamağında saatlerce yattı. Gözlerini kapattığında o işareti tekrar görüyordu. Aşağıya doğru inen sekiz siyah kollu siyah oval. Bir krakenin silueti gibi. Murgesia kendi köyünden çok daha uzaktaydı. Acaba kaç köy biyo-büyücüler yüzünden acı çekti diye merak etti. Belki fazla dar kafalılık ediyordu. İntikam hasreti fazla benmerkezcildi. Düşündükçe bir biyo-büyücüyü öldürmenin yeterli olmadığına karar verdi. Onların “deneylerinden” mustarip olan bütün o zavallı ruhların intikamını alacaktı. Bütün biyo-büyücülerini öldürecekti.

—

New Laven üzerindeki pus öyle kalındı ki Hope, burada yaşayanlar acaba güneşi hiç görüyorlar mı, diye merak etti. Geminin tırabzanında Kaptan Cartmichael’la beraber durmuş, önlerindeki şehre bakıyordu. Burası şimdiye kadar gördüğü en büyük şeydi. Sadece rıhtımlar bile Murgesia köyünden daha fazla alan kaplıyordu. Onun da ardında binalardan oluşan yığın öyle genişti ki Hope sonunun nerede olduğunu kestiremiyordu.

“Bu dünyadaki en büyük şehir olmalı,” dedi.

Carmichael gülümsedi. “Hayır, Hope. Etkileyici, sana katılıyorum. Kendine has bir karakteri var. Ama bundan daha büyük şehirler de var. Başkent Stonepeak, buranın yarısı kadar daha büyük. Ayrıca duyduğuma göre Dark Sea’nin ötesinde kilometrelerce uzanan şehirler varmış.”

“Dark Sea’nin ötesinde bir şey olduğunu bilmiyordum,” diye itirafta bulundu Hope.

“İmparatorluğun sınırları dışında dünyanın sona erdiğini mi sanıyordun? Benim babam o denizin ötesindeki Aukbontlar denen bir diyardan geldi. Anneme memleketinin bu imparatorlukta bütün adaların birleşiminden daha büyük olduğunu söylerdi. Tek parça devasa bir kara kütle.”

“Öyle bir şey mümkün mü?”

“Dünya senin veya benim aklımızın alabileceğinden çok daha büyük bir yer. Bizler golyan balıkları gibi minnacığız.”

“Bunun gibi büyük bir şehirde kendimi zaten öyle hissediyorum,” dedi Hope.

Carmichael başını salladı. “New Laven dünyanın en büyük şehri olmayabilir ama anlaşılan o ki en zoru ve en kötüsü. Bu şehir seni alır, çiğner ve tükürür, emin olabilirsin. İnsanın içindeki iyiliği alır ve geride soğuk, dolap çeviren gözler bırakır.”

Bir anlığına sessizce öylece durdular ve diğer gemilerden sandıkları boşaltan rıhtım çalışanlarını seyrettiler.

Sonunda Hope, “Kaptan,” dedi, “bence rıhtıma yanaştığımızdan beri seni rahatsız eden bir şey var.”

“Sonunda buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum.”

“Efendim?”

“Beş yıl önce bana New Laven kıyıları boyunca silah ve uyuşturucu taşıyan bir kaçakçı olmak isteyip istemediğimi sor saydın yüzüne gülerdim ya da seni yumruklardım. Kuralına göre oynayıp doğru olanı yapmaya çalışırdım. Ama hayat...” Başını iki yana salladı. “İnsanı öyle bir yıpratıyor ki gün geliyor, önündeki seçeneklere bakıyorsun ve uyuşturucu kaçakçılığı artık o kadar kötü görünmüyor.”

“Uyuşturucu olacağını nereden biliyorsun? Ranking bize herhangi bir şey olabileceğini söyledi. İlk seçeneğinin uyuşturucu olacağını sanmıyorum.”

“Günlerdir arıyor,” dedi Carmichael. “Sanırım o kadar çok seçenek yok. Ayrıca başka neyin kaçakçılığı olur ki? Uyuşturucuyu burada yapıyorlar ve ödemeyi yapan müşterilerin yaşadığı yukarı şehirlerde satıyorlar. O dantellilerin vakit geçirecek bir şeye ihtiyaçları var.”

“Dantelliler mi?”

“Zenginler. Bütün şehirler gibi New Laven halkında fazla para yok ve en fazla para sadece birkaç kişide.”

“Bu doğru görünmüyor.”

“Bunu da listeye ekle, Hope, kızım.”

“Yine de buna katkıda bulunmamıza gerek yok.”

“Sanırım yok.”

“Vinchen, onursuzlukla başarı elde etmektense onurla başarısız olmak yeğdir, der. Çünkü zafer kupası lekelenir ve ağzında kötü bir tat bırakır.”

Kaptan, Hope’a döndü ve aniden gülümsedi. “Belki seninle geçen iki yıldan sonra o Vinchen kuralları üstüme bulaşıyor, çünkü bu söylediğin gerçekten anlamlı. Bu gemiyi kaybetmekten çok korkuyorum. Eğer gemiyi elimde tutmak uyuşturucu kaçırmak demekse belki de elimde tutmaya değer değildir.”

—

Aynı günün sonrasında Ranking, kendilerine bir yük bulduğu haberiyle geldi.

Carmichael, “Ne tür bir yük?” diye sormuştu.

“Çok para kazandıran bir yük. Detaylarını sormadım.”

Ranking, Carmichael ve Hope’u hava alacakaranlığa dönmesine rağmen hâlâ hareketlilikle kaynayan rıhtımlardan geçip şehir merkezine götürdü.

Hope, son birkaç gündür rıhtımları ve iskeleleri dolaşmış ama şehrin içine ilk kez girip yakından görüyordu. Rıhtımlardan da kalabalıktı ve çok pisti. Sokaklarda bazen ayak bileğine kadar gelen çamur, çöp ve dışkı karışımı birikintiler vardı. Her yer, Hope’un şimdiye kadar gördüğü her şeyden çok daha pis kokuyordu. Onun basit balıkçı kasabası fakirdi hatta yoksuldu. Gelip giden birkaç tüccar kadar fazla şey görmemiş olabilirdi. Ama halkı kasabayla ilgilenirdi. Bu şehir uzaktan muhteşem görünüyordu ama yaklaşıncı içten içe çürümekteydi.

“İnsanlar bu halde nasıl yaşar?” diye sordu.

“Çoğu bununla doğuyor ve başka türlüünü bilmiyor,” dedi kaptan.

“Ve yapabilenler, ellerine geçen ilk fırsatta denize açılıyor,” dedi Ranking.

“Senin buralı olduğunu unutmuşum,” dedi Hope. “Gücen-dirmek için söylemedim.”

“Gücenmedim,” dedi Ranking. “Hadi, bu taraftan.”

Hope ve Carmichael, kıvrılan yollarda Ranking’i takip etti ve şehrin daha derinlerine girdi. Gökyüzü karardıkça Hope daha az insan görmeyi bekliyordu. Gece çökünce bir imparatorluk memuru sokak ışıklarını yakmaya başladı ve insanlar, satmak, satın almak, içmek veya dövüşmek, her ne yapıyorlarsa aktivitelerine devam etti. Karanlık, pisliğin büyük kısmını

gizliyordu ve sokak lambaları bir sıra halinde neşeyle göz kır-
pıp alabildiğince uzanıyordu.

Hope, "Geceleyin belli bir güzelliği oluyor," dedi.

"Şehrin yukarı kısmını görmelisin." Ranking'in sesinde ga-
rip bir gurur tınısı vardı. "Gazlı aydınlatma doğrudan evlerin
içine yerleştirildi."

"Buradakiler hiç uyurlar mı?" diye sordu Hope.

"Büyük şehirde yaşamak farklı bir tempodur," dedi Carmic-
hael. "Bana her zaman insan için fazla zor görünmüştür."

"O son manzara, tecrit edilmiş ada da bana hiç sağlıklı gö-
rünmedi," dedi Ranking.

"Mesaj alınmıştır," dedi Kaptan.

Biraz daha yürüyüp ön tarafındaki yıpranmış eski bir tabe-
lada büyük, kızgın görünen bir kemirgen olan ve boyayla THE
DROWNED RAT yazan bir tavernaya geldiler.

"İşte burası," dedi Ranking.

"Burası mı?" diye sordu Hope. Pis camlardan içeride pa-
cavralar içinde ve kurnaz görünümlü bir kalabalığın patlayana
kadar bira içip birbirlerine bağırmakta olduklarını görebiliyor-
du. "Burada iyi iş sahibi birini bulacağımıza inanmak bana zor
göründü."

"İyi olduğunu söylemedim," dedi Ranking. "İyi para öde-
yen, dedim. Adamın adı Ölüsurat Drem ve arka taraftaki masa-
da bekliyor olacak."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Hope.

"Tabii, elbette." Ranking başıyla onayladı ama dikkati da-
ğılmış gibi etrafına bakıyordu. "Az önce yanımızdan geçen ta-

nıdık bir kız gördüm. Sonra size yetişirim. Sadece bir dakika sürer.” Sonra yandaki ara sokağa daldı.

“Ranking’in bize hangi kuşkulu yükü bulduğunu görelim bakalım,” dedi Carmichael. “Kılıcını yakınında tut.”

“Kılıcım her zaman yakınımda,” dedi Hope.

Tavernanın içi yaklaşık olarak Hope’un beklediği gibiydi. Kalabalık, gürültülü ve leş gibi ter ve bayat bira kokuyordu. İçerideki müşteriler bir grup nahoş hırsız ve katil gibi görünüyordular. Uzak bir köşede yaklaşık kendi yaşlarında bir grup oğlan çocuğu ona bakıp aralarında fısıldaşıyorlardı. Hope, oradan ayrıldığında kendisini takip edip soymaya çalışma konusunda tartıştıklarını düşündü. Onlara derslerini verebilmek için neredeyse bunu yapmalarını dileyecekti.

Tavernanın arka tarafındaki büyük masaya kadar kaptanın peşinden gitti. Masadaki üç kişi diğerlerine göre sadece biraz daha varlıklı görünüyordu. Taş oyunu oynuyorlardı. Carmichael ve Hope masaya doğru yaklaşıncı üçü de başını kaldırıp baktı. Ortadaki adam onları neredeyse yırtıcı görünen bir şekilde inceledi.

Bir dakika sonra Ranking, kaptanın diğer yanındaki yerini aldı. Neden tam o sırada eski bir kız arkadaşıyla yeniden görüşmeye ihtiyaç duyduğunu merak eden Hope, yan gözle ona baktı. Böyle bir işi sağlama almanın onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalıydı. Masadaki adamlara bakmak için geri döndüğünde adamın yüzü tamamen boş bir ifade takınmıştı.

“Sanırım sen Rank’in bana bahsettiği kaptan olmalısın,” dedi adam düz ve kaba bir sesle.

“Benim adım Carmichael ve *Lady’s Gambit*’in kaptanıyım,” dedi elini uzatarak.

“Ben Drem,” Uzatılan eli görmezden geldi. “Buralar benden sorulur. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Evet, yeterince,” dedi Carmichael.

“Güzel,” Drem’in yüzü hâlâ tuhaf bir şekilde ifadesizdi. “Elimde yukarıya, Hollow Falls’taki Radiant Bay’e teftişsiz veya imparatorluk irtibatı olmadan götürülmesi gereken bir mal var. Şafağın ilk ışıklarıyla yola çıkabilmeniz için malı gün doğmadan yüklemiş olacağız.”

“Peki, yük nedir?” diye sordu kaptan.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Drem.

“Benim gemim, beni ilgilendirir.”

“Öyle mi olacak?”

“Korkarım öyle,”

“O halde biraz aklım karıştı,” dedi Drem. “Buralar benden sorulur dediğimde beni anladığını söyledin. Bu, rıhtımları ve oraya bağlanmış gemileri de içerir.” Sanki konuşmaya olan ilgisini bir anda yitirmiş gibi masada önünde duran numaralı, pürüzsüz taşlara baktı. “Rank, bu adama işlerin Circle’da nasıl yürüdüğünü anlat.”

Hope, Drem ve adamlarına odaklanmıştı; içlerinden biri kıpırdarsa harekete hazırdı. Carmichael’ın kendi adamlarından birinin ona ihanet edeceğini ummuyordu. Ranking’in bile. Bu yüzden Ranking bir tabanca çıkarınca durumu kavramak Hope’un bir saniyesini aldı. Ve o bir saniyede Ranking, Kaptan Carmichael’ın kafasının yan tarafına bir kurşun sıktı. Sonraki saniyede Song of Sorrow ıslık çalarak kınından çıktı ve kaptan-

nın cansız bedeni yere düşerken Ranking'in kolunu dirsekten ayırdı.

Drem'in masasındaki iki adam ayağa kalkıp kendi silahlarını çektiler. Hope masanın karşı tarafından uçtu ve kılıcını daha silahının horozunu kaldıramadan bir adamın boynuna gömdü. Öbür silahlı adamı indirmek için döndü ama boynundaki tuhaf keskin cismi kavramış, kendi kanı içinde boğulmakta olduğunu gördü. Silahın geldiği yönü takip edince köşede oturan çocuklardan birini fark etti. Çocuğun koyu renk saçları kısmen, garip bir kırmızı renkte olan gözünün üstüne düşüyordu. Çocuk başını eğip Hope'a kendini beğenmiş bir sırıtişla baktı. Hope anında ondan nefret etti.

Dikkatini ayağa kalkmakta olan Drem'e geri çevirdi. Drem silahına davranıyordu, yüzü artık ifadesiz değil, kırıxık bir öfke maskesiyle kaplıydı. Hope kılıcını adamın göğsüne doğru indirdi. Adam donakaldı.

"Beni öldüremezsin," diye hırladı. "Bu civarı ben yönetiyorum."

Hope, tavernada etrafına bakındı. Yerde inlemekte olan Ranking ve kırmızı gözlü çocuk dışında mekân boş kalmıştı.

"Civarı seni tek başına bırakmış gibi görünüyor," dedi.

"Neler olacağını biliyorlar ve ayakaltından çekilecek kadar akıllılar," dedi Drem.

Tavernanın ön kapısından içeriye silahları ateş alan bir grup adam daldı. Bir kurşun Hope'un yanından geçti ve Drem'in en yakındaki masanın arkasına dalmasına olanak sağladı.

Silahlı yeni adamlar ateşe devam ettiler. Elllerinde yeniden doldurmadan altı defa ateş edilebilen o tabancalardan vardı.

Sokak eşkıyasının böyle pahalı silahlara gücünün yetmesi Hope'u şaşırtmıştı ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Önündeki masayı yana doğru devirip arkasında siper aldı.

Yanında biri kıpırdadı ve Hope, bunun Drem olduğunu düşünerek kılıcını savurdu. Ama gelen, ona yardım eden çocuktü.

Silah ateşlerinin gürültüsünü bastıracak şekilde, "Oha!" diye bağırdı. "Ben senden yanayım."

"Bunu nereden bileceğim?" diye sordu Hope.

"Ee, çünkü senin hayatını kurtardım?"

"Pek sayılmaz," dedi Hope. "Ateş etmeye fırsat bulamadan onu öldürürdüm."

"Peki, o zaman, hayatını şu anda kurtarıyorum," dedi çocuk. "Çünkü bizi buradan çıkaracağım."

Hope neden kendisine yardım etmeye bu kadar hevesli olduğunu merak ederek çocuğa şüpheyile baktı. Bugün birine olan güveni zaten boş çıkmıştı. Yine de sinir bozucu kendini beğenmişliğine rağmen Hope'un içinde çocuğun içten olduğuna dair bir his vardı. Ayrıca silahlı adamların atışları ve silahlarını yeniden doldurmaları sersemleticiydi ve bu masa da fazla dayanmazdı. Kenarlardan kopan parçalar çoktan havada uçuşmaya başlamıştı.

"Bir çıkış stratejin var mı?" diye sordu Hope.

"Bende onlardan bir tane her zaman bulunur," dedi çocuk, muhtemelen etkileyici olduğunu sandığı o sırtışla. Bara doğru döndü. Silah seslerinin üstünden, "Prin!" diye bağırdı.

Barın arkasından bir kızın başının tepesi belirdi.

"Bana kilerin anahtarlarını at!"

Kız başını iki yana salladı.

“Hadi, Prin! Daha sonra geri alman için orada bırakacağım. Söz veriyorum. Ve...” Tereddüt etti. “Ve sana bunu da bırakacağım.” Bir para kesesini havaya kaldırdı.

Keseyi görünce kızın gözleri büyüdü, sonra şüpheyle yeniden kısıldı.

“Söylediğini yapmasını mutlaka sağlayacağım,” dedi Hope. “Bir savaşçı olarak sana söz veriyorum.”

Kız bunu biraz düşündü, sonra başı barın arkasında kayboldu. Bir dakika sonra anahtar barın üstünden uçtu ve yanlarında yere kondu.

“Diyorum ki,” dedi çocuk, “etrafında sözüne güvenilir birinin olması ikna etmeye çalışmaya ve dil dökmeye ayrılan zamanı azaltıyor.”

“Gidelim,” dedi Hope. “Bu masa parçalanmak üzere.”

Çocuk masanın ayaklarından kendi tarafında olan bir tane-sini yakaladı. “Zemindeki menteşelere gelinceye kadar bunu geriye doğru kaydırmaya devam et. Menteşelerin olduğu yer kilere giden gizli kapı.”

Hope başını salladı ve ikisi beraber masayı geriye doğru çekmeye başladılar. Tahta masada gittikçe daha fazla delik belirliyordu. Hope deliklerden birinden baktı ve Drem’i hiçbir yerde göremedi. Muhtemelen kaçmıştı. Diğer silahlı adamlar ilerlemek için çaba göstermiyordu. Buna gerek duymuyorlardı. Masadan büyük parçalar kopuyordu. Fazla uzun dayanmayacaktı.

“İşte gidiyoruz!” Çocuk gizli kapıyı açtı ve deliğin içine atladı. Hope yüksekliğin kenarında çömeldi ve karanlığa baktı. Böyle geri çekilmekten nefret ediyordu. Ama hepsinden çok,

Kaptan Carmichael'ın intikamını alması gerektiğini biliyordu. Bunu yapabilmesi için uygun zamanı beklemeliydi. Bu insanların bir önemi yoktu. Hope'un istediği, Drem'di. Bu yüzden, karanlığın içine atladı.

Neredeyse zifiri karanlık bir odanın toprak zeminine düştü. Çocuk eline dokununca neredeyse kolunu kopartıyordu.

"Lanet olsun, çok ürkeksin." Çocuk bileğinden tutup Hope'u çekti. "Bu taraftan."

Hope normalde dokunulmaktan hoşlanmazdı, özellikle tanımadığı biri tarafından. Ama bu karanlık yerde neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Çocuğun sandık ve fiçı yığınları arasında yolunu nasıl bulduğunu merak etti. Belki burayı çok iyi tanıyordu. Belki de garip kırmızı gözleri karanlıkta daha keskin görebilmesini sağlıyordu. Sonuçta çocuk güven içinde ilerliyordu ve Hope gittikçe azalan ve sonunda kesilen silah sesleri arasında kendisinin soğuk kiler boyunca yönlendirilmesine izin verdi. Çocuğun bir kilitle boğuştuğunu duydu. Sonra aniden üstlerinde bir kapak açıldı ve içeriye loş ışık girdi.

"Bira fabrikası," dedi çocuk. "Sokağın karşısında ve alttan geçen kiler ikisini birleştiriyor. Birazdan bu yoldan geçtiğimizi anlarlar, bu yüzden ilerlemeye devam etsek iyi olur." Dar metal basamakları tırmanmaya başladı.

Hope, "Bir şeyi unutuyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Başını eğip hafif şaşkın bir ifadeyle Hope'a baktı.

"Anahtarı bırak. Parayı da. Söz verdiğin gibi."

Çocuk yüzünü ekşitti. "Doğru. Etrafında sözüne güvenilir birilerini bulundurmanın kötü yanı. Sözünü tutmak." Tekrar

aşağı indi, anahtarı ve para kesesini çıkardı ve toprak zemine bıraktı. “Mutlu musun?”

“Tatmin oldum,” dedi Hope.

“Sanırım bununla yetinmem gerekecek,” dedi çocuk ve yeniden tırmanmaya başladı.

Hope bira fabrikasına çıkınca hafifçe nefes bıraktı. Bütün alan tek, devasa bir makine gibiydi, kule gibi bakır sarnıçlarla, kocaman borularla, dişlilerle, çarklarla ve amacını sadece tahmin edebileceği diğer karmaşık mekanik aparatlarla doluydu. Daha önce böyle bir şey hiç görmemişti.

“Büyüleyici, değil mi?” Pencerelerden süzülen loş ay ışığında çocuğun kırmızı gözleri parlıyordu. “İnsanların kendilerini aptallaştırması için daha verimli yollar bulmaya harcanan kaynaklar ve ustalık.”

Hope, kendine rağmen hafifçe gülümsedi.

“Bu arada benim adım Red,” Tokalaşmak üzere elini uzattı.

Uzatılan eli kavrayan Hope, “Benim adım Bleak Hope,” dedi. “Çoğunlukla bana sadece Hope derler.”

Çocuğun sırtışı geri geldi. “Red ve Hope. Kulakta hoş bir tını bırakıyor, sence de öyle değil mi?”

—

Drem, Drowned Rat'teki enkazı araştırdı. Bir zamanlar böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Kendisinin genç bir adam olduğu, hâlâ seviye tırmanmaya çalıştığı, Drowned Rat'in korkulan Bracers Madge'in evi olduğu zamanları hatırladı. Kadının işletmesine düzensizlik getirmeye cüret edeni alaşağı etmeye hazır halde sinsice ilerleyişini hatırladı. Ama

bir gün biyo-büyücünün teki bir manga imparatorluk askeriyle gelmişti. Böyle doğal yeteneği olan bir kadına hayran olduğunu söylemişti. Onu incelemek istediğini söylemişti. Elbette Madge ona incelemesini tam olarak nereye sokması gerektiğini söylemişti. Bütün bir manga kadını anca zapt etmişti. Madge yerel bir ünlüydü. Bir şekilde bir kahramandı. Ve günler sonra insanlar arasında öfkeli homurdanmalar başlamıştı. Birkaç küçük ayaklanma bile çıkmıştı. Ama sonra gece yarıları insanlar kaybolmaya başlamıştı ve ortadan kaybolanların başına ne geldiğini herkes bilirdi. Drem, küçükken biyo-büyücülerin insanları kendi evlerinden nasıl böyle kolayca alabildiklerini merak ettiğini hatırladı. Elbette, artık biliyordu.

Drem, birkaç adım öteden gelen bir inilti duydu. Çizmeleri kırık camlar ve tahta parçaları üzerinde gıcırdayarak o tarafa gitti. Eskiden sağ kolunun alt yarısı olan yerdeki kanlı kökü avuçlamış halde yerde yatan Ranking'i gördü.

Ranking zorlukla nefes alarak, "Drem," dedi. "Şükür ki iyisin. Bana yardım etmelisin. İşlerin ters gittiğini biliyorum ama gemi elinde ve ben hâlâ ona kaptanlık yapabilirim. Kaptanlık yapabileceğime söz verdin. Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kaçakçı olacağım, yemin ederim."

Drem, adamlarından birine, "Brackson," dedi. "Buraya gel ve Rank'in kolunu sar da kanamadan ölmesin."

"Teşekkür ederim, Drem!" diye hırıltıyla soludu. "Buna pişman olmayacaksın. Yemin ederim!"

Drem onu görmezden gelip Brackson'a, "Onu biyo-büyücülere vereceğiz," dedi.

"Hayır!" dedi Ranking. "Tanrım, lütfen, hayır!"

“Ama patron,” dedi Brackson. “Bu ay onlara zaten birini verdik.”

Drem omuz silkti. “Fazladan birini vermek canımızı acıtmaz. Onların iyi tarafında kalmak önemli. Özellikle son zamanlarda.” İfadesiz bakışlarını tavernanın arka tarafındaki gizli kapağa çevirdi. “O Güneyli kıza yardım eden kimdi?”

“Sanırım Red’di, patron.”

“Gerçekten mi? Çok yazık. Onu bana çalışsın diye yanıma davet etmeyi düşünüyordum. Bira fabrikasına birkaç iyi adam gönder. Güneş doğmadan önce Red ve o kızın ölmesini istiyorum.”

16

Red'in Paradise Circle'ın dolambaçlı sokaklarında gece vakti gözünü kan bürümüş silahlı gangsterler tarafından kovalanışı ilk değildi. Ya da beşinci de değildi. Ama açık ara en sevdiği seferdi. Bunun sebebi büyük çoğunlukla manzaraydı.

Önünde Hope koşuyordu ve bacaklarıyla poposu gergin derinin altında öyle geriliyordu ki Red'in içinden sırf böyle mükemmel bir kadın yarattığı için şükretsın diye Tanrı'ya inanmak geliyordu.

Arkasında bir silah patladı ve bir kurşunun vızlayarak başının yanından geçtiğini duydu. Kurşun yakınındaki bir binanın tuğlasına çarptı.

"Sola!" diye seslendi Hope'a. Hope bir dansçının zarafetiyle döndü ve yan sokağa dönerken hızından biraz bile kaybetmedi.

Aynı dönüşü yaparken Red fırsat bulup kendilerini takip edenlere baktı. Artık *altı* adam mı olmuşlardı? Drem gerçekten ölmelerini istiyordu. Onlar da bu konuda akıllanıyorlardı. Hope'un Vinchen kılıcı karınlarına saplanacak kadar yaklaş-

mamak için mesafelerini koruyorlardı. Elllerinde taşıdıkları sı-lahlar sayesinde zaten yaklaşımları gerekmiyordu.

Red bir an durup dövüşme fikrini düşündü. İkiisi beraber muhtemelen bunu başarırlardı. Ancak bu sorunu geçici olarak çözerken uzun dönemde işleri daha da kötüleştirirdi. Drem'in altı adamını öldürürlerse bir dahaki sefere bunların iki katını gönderirdi. Drem'in istediğini elde etmek veya karşılık vermek için adam harcamakla bir derdi yoktu. Bundan kurtulmak için daha işe yarar bir çözüm bulmak zorundaydılar.

"Sağa!" diye seslendi ve bir başka sokağa saptılar.

Hope solgun yanakları kızarmış halde omzunun üstünden, "Belli bir yere gidiyor muyuz, yoksa yolu biz kaçarken mi uyduruyorsun?" diye sordu.

"Çoğu kişi bizi Drem'in adamlarından saklamaz. O buralar-da fazla güçlüdür. Ama gerekirse beni imparatorordan bile sakla-yacak bir kişi *tanıyorum*."

"Sadık bir arkadaş olmalı," dedi Hope.

"Şey, ona tam olarak arkadaş der miydim, bilmiyorum..." İşaretlenmemiş, donuk pembe boyalı bir kapıyı işaret etti. "Orada!"

Hope kapı kolunu çevirdi ama kilitliydi.

"Doğru. İş saati." Red kapıyı üç kez yavaş üç kez de hızlı çaldı. Kapı açılır açılmaz Red, Hope'u içeriye ittirdi ve kapıyı arkalarından hemen kapattı.

"Burası..." Hope'un gözleri kirli kadife koltuklara, san-dalyelere, solmuş yırtık perdelere ve iç çamaşırlarıyla etrafta dolaşan kadınlarla erkeklere bakarken fal taşı gibi açılmıştı. "Burası bir *genelev* mi?"

“Hayır. Evet. Kim olduğuna bağlı,” dedi Red. “Bir dakika içinde burada olurlar. Şimdi bunu tartışacak zamanımız yok.”

Güve yeniği iki kişilik koltukta uzanan kıvrıcık saçlı kadın olan Tosh, “Red?” diye sordu. Doğrulup merakla ona baktı. “Neler oluyor? Bu kim?”

“Vakit yok,” dedi Red. “Nettles burada mı?”

“Sağdan ilk kapı, temizlik yapıyor,” dedi Tosh.

“Teşekkürler,” dedi Red. “Biz burada değildik.”

Alın endişeyle kırışan Tosh başını salladı.

Red, Tosh ve diğerlerinin Drem’in adamlarını ne kadar oyalayabileceklerini bilmiyordu. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Tabii Nettles havasındaysa o zaman başkaydı.

“Hadi!” Tahta merdivenleri tırmandı. Hope peşinden gelirken aklında yüzlerce soru varmış gibi görünüyordu ama şimdilik sorularını kendine saklıyordu. Red buna minnettar oldu.

Yatak odalarından birinin kapısını açınca Nettles’ı yere çömelmiş, bir kustumuk gölcüğünü ovalarken buldu. Gölcüğün yanında bilinçsiz bir denizci yatıyordu. Yakınında da bir yatağın üstüne bacak bacak üstüne atmış çıplak bir adam oturmuş pipo tütürüyordu.

Bir zamanlar ekmek kırıntılarıymış gibi görünen renkli parçaları avuçlarken, “Bunu neden temizlemek zorunda olduğumu bile bilmiyorum,” dedi Nettles. “Bunu sen de gayet iyi yapardın.”

Çıplak adam, “Sana çok içtiğini söyledim,” dedi piposundan kıvrılarak tavana doğru yükselen dumanı tembel tembel seyrederek. “Midesine vurmamalıydın,” Çıplak adamın uzun,

kestane rengi saçları ve uzun, kalkık burnunun üstünde de biraz pudra vardı. “Ayrıca, kismuk kokarsam müşteri alamam.”

“Nettie,” dedi Red. “Bizi kaydırma oluğundan aşağıya atmana ihtiyacım var.”

Nettles dönüp ona baktı. “Neden? Bu sefer ne yaptın? Yemin ederim, eğer iblisleri buraya getirdiysen seni kendi ellerimle...”

“İblisler değil,” dedi Red. “Drem birkaç adamını peşimizden gönderdi.”

“Drem mi? Seni lanet olası tuz kafa, aksilikler hep üst üste gelir.” Hope’a doğru işaret etti. “Peki, bu *parça* kim?”

“Bunu şimdi yapmasak olur mu?” diye sordu Red. “Drem’in adamları peşimizde. Sadece...”

Ön kapının gümbürtüsü ve peşinden gelen kızgın bağırışlar merdivenlerde yankılandı.

Nettles kaşlarını çatı. “Bana borçlusun, tamam mı?”

Arkalarından kapıyı kapatıp kilitleyen Red, “Kesinlikle,” dedi.

Nettles uzak duvara koştu ve yıpranmış eski şifonyeri yan tarafa kaydır. Red seğirtip yardım etti.

Aklı karışmış görünen Hope, “Sen fahişe misin?” diye sordu.

Red yüzünü buruşturdu ve Nettles’in nasıl tepki vereceğini bekledi. Yataktaki soyunuk adam kıkırdadı.

Kaşları daha da çatılan Nettles, Hope’a döndü. Ona kalın, gri yün ceketini, pis deri kemerlerini ve diz yüksekliğindeki binici çizmelerini gösterdi. “Sana lanet olası bir fahişe gibi mi *görünüyorum*? Sırf bunun için önden sen gidiyorsun, melek

parçası.” Şifonyeri son sert bir darbeye itti ve duvarda büyük bir deliği ortaya çıkardı.

Çıplak adam, “Fahişe olan *benim*, sarışın,” dedi. “Nettie güvenlik.”

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

“Gitme vakti,” dedi Red. “Hope, kanaldan aşağıya kay. Ben hemen arkanda olacağım.”

Hope duvardaki deliğe şüpheyle bakarken kaşlarını çatı.

Red, Hope’un bütün bunlardan ne çıkardığını hayal edemiyordu. “Bak, buraya kadar bana güvendin. Gidecek çok az yolumuz kaldı.”

Bir yumruk, kapıyı dövdü.

“Çıplak adam tersleniyormuş gibi yaparak, “Bir dakika!” diye seslendi.

Red, “Hope,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Hope, “Beni buna pişman etme,” dedi ve baş aşağı deliğe daldı.

Red, Nettles’a döndü.

“Nettie, ben...”

“Sonraya sakla. Git,” diye fısıldadı Nettles.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha güçlüydü.

Çıplak adam, “Bir dakika dedim!” diye bağırdı.

Red oluktan aşağı kayarken bir sesin “Bizi içeri alın, yoksa kapıyı kırarız!” diye bağırdığını duydu. Sonra Nettles şifonyeri yerine ittirdi ve Red metal oluktan kayarken uzun deri paltonun çıkardığı hışırtı ve karanlıktan başka bir şey kalmadı, dönüp kıvrıldı ve sonunda gece havasına çıkıp Hope’un üstüne düştü.

Bedenleri bir an birbirine bastırıldı. Yüzleri birbirinden sadece iki santim uzaktaydı. Hope'un dudakları aralıktı ve Red onun nefesini kendi dudaklarında hissedebiliyordu. Koyu mavı gözleri direkt Red'in kafasının içine tünel açıyor gibiydi.

"Selam," dedi Red gülümseyerek.

Hope homurdandı ve Red'i üstünden itti.

İkisi de ayağa kalktı. Alnı kırıışmış olan Hope, etrafına baktı. "Rıhtımda mıyız?"

Burası New Laven'daki en büyük iskeleydi ve yirmi ticaret gemisi alıyordu. Gemilerin çoğunun karanlık görünmesini sağlayacak kadar geç olmuştu. Bu iyiydi. Drem'in adamları Hope ve Red'in nasıl kaçtığını anlasa ve onları aramaya oraya gelse ne yöne gittiklerini kimse söyleyemezdi.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordu Hope.

"Hadi," dedi Red. "Sana yolda anlatırım. Ama bu sefer yavaş yürü de dikkati üstümüze çekmeyelim." Hope'un siyah deri Vinchen kıyafetine baktı. "Yani, halihazırda çektiğimizden fazlasını."

İkisi beraber çamurlu, karo taşı döşeli sokaklarda yürürken, "Şimdi nereye gidiyoruz? Bir başka geneleve mi?" diye sordu Hope. Bir dakika sonra, "Orası gerçekten bir genelevdi, değil mi?" dedi.

"Gelirinin bir kısmını oradan elde ediyor. Aynı zamanda bir krep evi."

"Bir ne?"

"Güneyde sizin böyle yerleriniz yok, değil mi? Şey, hayır, elbette yok. Sen zaten oradaydın. Bak, krep evi denizcilere

uyuşturucu verdikleri veya onları bayılttıkları, paralarını çaldıkları, sonra da bir gemiye zorunlu işçi olarak sattıkları yer.”

“Zorunlu işçilik mi?” diye sordu Hope.

“Buna güneylemek deniyor, çünkü denizci bulmakta zorluk çekenler genellikle Güney Adaları’na giden gemiler oluyor. Herkesin gitmeye can attığı bir yer değil.”

“Neden değil?”

“Ah, şey, yani, oranın insanları pek medeni sayılmaz, değil mi?”

Hope bir kaşını kaldırdı. “Medeni derken sokaklarda pek tabanca atışı olmaz veya müşterilerini sözleşmeli köleler olarak satan genelevler yok demek istiyorsan, o zaman evet, sanırım medeni değiller.”

“Kulağa sıkıcı geliyor,” Red sinsice gülümsedi. Bu kızlar üzerinde genellikle işe yarardı ama bu kız etkilenmiş görünmüyordu. Nettles’tan ayrıldığından beri Red bir sürü kızla çıkmıştı ve kızlar üzerindeki etkisi, istediğini nasıl elde edeceği hakkında epey bilgi sahibiydi. Fakat her zamanki numaraları Hope üstünde etkili görünmüyordu. İki kisi karanlıkta yürürken yeni bir strateji buluncaya kadar bir süre susmaya karar verdi.

“Pekâlâ, kaydıgımız yer direkt aşağı indi,” dedi Hope. “Normalde bilinçsiz denizcileri o delikten mi atarlar?”

“Sonra da tayfaya ihtiyacı olan kaptanlar gelip oradan toplarlar,” dedi Red. “Oldukça etkili bir sistem.”

“Kaptanları denizcileri toplayıp geneleve ödeme yapmadan kaçırmaktan alıkoyan nedir?”

Red kısa bir kahkaha attı. “Bunu yapan Nettles. Bu ara sıra olur. Ama er ya da geç her gemi buraya yeniden gelir. Bu ol-

duğunda onlara Circle'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmak üzere Nettles burada bekliyor olur.”

“O senin arkadaşın mıydı? Yoksa değil miydi? Sana çok düşkünmüş gibi durmuyordu.”

“Şey, eskiden çifttik.”

“Ah,” dedi Hope.

Dar sokaklarda dolaşmaya devam ettiler. Red bilerek mümkün olan en uzak yoldan gidiyordu. Kısmen muhtemel takipçilerden uzak durmak için, kısmen de Hope’la baş başa daha fazla zaman geçirmek için. Onunla ne yapacağını henüz tam bilmiyordu. Kız biraz tutucuydu ve hayatın hastalıklı yönü bakımından masum görünüyordu. Ama çok zekiydi, bu yüzden onunla konuşmak Red’in etrafta takıldığı çocukların çoğundan daha keyifliydi. Elbette görüntüsü de çok hoştu. Savaşçı bir kadın hakkındaki en harika şeyin bazı adamları öldürebilmesi, tünellerden emekleyerek geçmesi, civarın büyük bir kısmını hızla koşarak kat edebilmesi, bir oluktan aşağı kayabilmesi ve sonunda hâlâ şeftali kadar iyi görünebilmesi olduğuna karar verdi. Bu gösterişsiz, gerçek bir güzellikti.

“Ne oldu?” diye sordu Hope.

“Ha?” dedi Red.

“Neden Nettles ve sen artık bir çift değilsiniz? Onu sevmiyor muydun?”

“Ah, ee...” Red başta böyle bir şeyi neden söylediğini düşündü. Bir kızı şimdiye kadar rastladığı en iyi adamın kendisi olduğuna ikna etmeye çalışmanın ortasındaiken eski olayları ortaya dökmek ona göre bir hareket değildi. “Şey, genç ve aptaldım. Nasıldır bilirsin. Belki kendini olduğuna inandırdığın

insan değillerdır.” Omuz silkti. “Sadece arkadaş olarak daha iyiyiz, hepsi bu. Bence birbirimizi hâlâ seviyoruz. Bu kez farklı. Daha çok kardeş gibi. Bu işler nasıldır bilirsin.”

“Hayır,” dedi Hope. “Bilmem.”

“Hiç biriyle beraber olmadın mı?”

Hope kızardı ve başını iki yana salladı.

Red sırtışını yumuşatmaya çalışarak, “Ne?” dedi. “Uzuvları doğramakla o kadar meşguldün ki bir erkeğe seni daha yakından tanıma fırsatı veremedin mi?”

“Evet,” dedi Hope. “Bir Vinchen savaşçısı kendini beden, akıl ve kalpte düzene adar. Başka bir şeye veya birine ayıracak yer yoktur.”

“Ah,” dedi Red. “O halde hepsi bu kadar, öyle mi?”

Ona tuhaf bir bakış atan Hope, “Evet,” dedi. “Öyle.”

Red başını sallayıp pek renk vermemeye çalışarak yürümeye devam etti. Ama alttan alta fethetme planları suya düşmüştü. Nettles’tan beri dikkatini gerçekten çekmeyi başaran ilk kız, aslında gerçekten önemseyebileceği kız buydu ve bekârlık yemini eden kızı seçmek *zorundaydı*.

“En iyisi için,” dedi Red. “Zaten erkeklerin çoğu saçma sapan şeylerden bahsederler.”

“Öyle mi?” diye sordu Hope.

Red omuz silkti. “Hadi. Bu taraftan.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Gunpowder Hall’a. Paradise Circle’daki en güvenli yerdir. Tabiri caizse.”

—

Gunpowder Hall'a girdiklerinde Hope'un gözleri kocaman açıldı. Red, yorumlarını kendine saklamak için nasıl mücadele ettiğini görebiliyordu ama sonunda patladı. "Şuradaki insanlar seks yapıyorlar! Herkesin gözü önünde"

"Bütün fahişeler bir genelev tarafından kabul edilecek kadar güzel değiller," dedi Red. "Bazıları bulabildikleri yerde müşteri kabul ediyorlar. Ne yazık ki Nettles gibi biri seni kollamıyorsa bu pek güvenli değil. Bir müşterinin ne zaman kötüleşeceğini asla bilemezsin."

"Bu konuda çok şey biliyor gibi konuşuyorsun. Sık sık müşteri olur musun?"

"Hayır. Babam bu isteydi."

"Ah!" Hope'un yüzünün her yanı parlak pembeye döndü, yüz ifadesi şaşkınlık ve utanmışlık karışımıydı. Çok sakarca ve dürüsttü, Red gülmekten kendini alamadı.

Hope'un gözleri kısıldı. "Bu konuda dalga mı geçiyordun?"

"Hayır, babam gerçekten fahişeydi," dedi Red.

Hope'un yüzü daha da kızardı ve yüz ifadesi iyice utangaçlaştı ki bu da Red'in yine, bu sefer daha çok gülmesine yol açtı.

"Benim rahatsızlığımı komik buluyorsun," dedi Hope.

"Evet, öyle." Yine güldü.

"Eğlenmene sevindim. Şimdi muhtemelen benim artık..."

"Hey, anlaşılan Nettie işten çıkmış," dedi Red, Hope'un muhtemel gitme girişimini yarıda keserek. Tanrı yardımcısı olsun, lanetli olmasına rağmen siyah deriler içindeki bu meleğe henüz hoşça kal demeye hazır değildi. "O bizi aramaya gelmeden önce biz gidip ona bilgi versek iyi olur. Öbür türlü onu her zaman aksi biri yapar."

Belki Hope da henüz hoşça kal demeye hazır değildi ya da belki Red'in kendisini sağa sola çekiştirmesine alışmıştı. Sebep her neyse Red'in kendisini Nettles'ın oturup zincirli bıçağındaki kanı temizlemekte olduğu masaya çekmesine izin verdi.

"Bu gece aksiyon mu vardı?" Başıyla Nettles'ın elindeki silahı işaret etti.

"Bahse girerim seninkinden daha azdı," dedi Nettles. "Buraya yeni mi geldiniz?"

"Ah, ee..." dedi Red. "Takip edilmediğimizden emin olmak istedim."

Nettles, Hope'a bir bakış attı, sonra zincirini sararken sırttı. "Eminim öyledir."

"İlginç bir silah," dedi Hope. "Görebilir miyim?"

Nettles, Hope'a şüpheyle baktı, sonra Red'e baktı. Red omuz silkti.

"Tabii, elbette." Dolanmış zinciri Hope'a doğru attı.

Hope zinciri kolayca yakaladı ve incelemek için kaldırdı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kısmen atma bıçağı, kısmen zincir gürz. Umarım bunu kullandığını görme fırsatım olur."

"Öyle mi umarsın?" diye sordu Nettles, bunu nasıl algılaması gerektiğinden emin değilmiş gibi kısık gözlerle bakarak.

Hope zinciri Nettles'a geri verdi. "Ona iyi bak. İyi bir savaşçının yapması gerektiği gibi."

Şimdi biraz rahatsız olmuş gibi görünen Nettles, "Evet, şey," dedi. "Bu benim için önemli. Önemli şeylere iyi bakarım. Ayrıca bunun garip olduğunu düşünüyorsan bir de Red'in ne kullandığını görmelisin."

“Evet,” dedi Hope, Red’e dönerek. “Tavernada bir anlığına bir tanesini gördüm. Atma bıçağı gibi görünüyordu ama sapını göremedim.”

“Çünkü sapı yok,” Red paltosunun önünü açtı ve iç tarafta dizili duran bir sıra bıçağı gösterdi. Bir tanesini çekip çıkardı. “Bunu kendim tasarladım.”

“Yardımla,” dedi Nettles.

“Bence en iyisi sohbetle demek olur,” dedi Red. “Neyse, sadece tek tarafı denk geldiğinde etkin olan atma silahını kullanmak çok anlamlı değildi. Yarı yarıya olandan daha yüksek ihtimalleri severim. Bu yüzden sap kısmını bir başka bıçakla değiştirdim.”

“O zaman nasıl atıyorsun?” Hope gözlerini atma bıçağından alamıyordu. Demek ki onun dikkatini çekmek için Red’in yapması gereken tek şey silahlardan bahsetmeye başlamaktı.

Ortadaki halkayı gösterdi. “Sadece şuraya bir parmak geçiriyorum. İzle.” Masanın öbür ucunda oturmakta olan ve bir parça sert ekmek kabuğunu kemiren gri saçlı bir yaşlıyı işaret etti. Red elini şaklattı ve bıçak, ekmeği yaşlı adamın elinden alıp doğruca masaya çiviledi.

“Lanet olsun!” Yaşlı adam bir an öfkeli göründü, sonra bunu yapanın Red olduğunu gördü ve daha yumuşak bir kızgınlığa geçti. “Hadi ama, Red. Benim gibi bir yaşlıya kalp krizi geçirteceksin.”

“Özür dilerim, Nipper.” Red o tarafa gitti, bıçağı çekip aldı ve ekmeği yine adama verdi. Sessizce, “Sadece kızları etkilemeye çalışıyordum, anlarsın,” dedi.

Nipper kıkırdayıp başını iki yana salladı. "Bunu anlarım, oğlum. İyi bir parça birçok oğlanın aklını başından alır."

Red adama göz kırptı, sonra Hope ve Nettles'in yanına döndü.

"Zavallı yaşlı Nipper'ı korkuttun, ayıp sana," dedi Nettles.

"O iyi olacak," dedi Red. "Bir yaşlının bile ara sıra biraz heyecana ihtiyacı vardır."

Hope bıçağı Red'den aldı ve daha yakından inceledi. "Avucunu nasıl kesmiyorsun?"

Red hâlâ parmaksız kalın deri eldivenler takılı olan ellerini havaya kaldırdı. "Bu eldivenler onun için var."

"Bu da benim fikrimdi," dedi Nettles. "Gerçi artık onlara ihtiyacı kalmadı. Şimdi sadece havalı göründüklerini düşündüğü için takıyor."

"Gerçekten havalı görünüyor," dedi Red.

"Neredeyse senin köstebek sıçanı derisinden palton kadar havalı."

"Geyik derisi."

"*Her neyse,*" dedi Nettles, Hope'a geri dönerek. "Bu Rixie'den daha iyi amacı olan başka bir adama hiç rastlamadım. Bu çok acayip."

Hope hâlâ bıçaklara büyük ilgiyle bakıyordu ama kaşları havaya kalktı. "Rixie mi?"

"Ah, sana söylemedi mi?" Nettles'in yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. "Red onun asıl adı değil. Asıl adı..."

"Nettie, nerede uyuduğunu biliyorum," dedi Red.

Nettles güldü. Son iki yıldır Red'e gerçek adını söylediğine pişman olması için pek çok şans vermişti. Ama Hope pek dik-

kat etmiyor gibi görünüyordu. Elindeki atma bıçağını Red'e uzatırken solgun alını kırışmıştı. "Buna... bir bıçak daha eklemeyi düşündün mü hiç?"

"Ha?" dedi Red bıçağı Hope'tan alırken.

"Senin daha fazla bıçak mantığını izlersek mükemmel bir atış için daha iyi şansın olur."

Red halkanın boş yanlarına dokunurken şüpheyile "Şey..." dedi. "Eğer bir bıçak daha eklersem, dengeli olmaz. Ayrıca dört tanesinin sığacağını da düşünmüyorum."

"Eğer üçgen şeklinde yaparsan dengeli olur."

Red elindekini kaldırıp gözlerini kıstı, halka etrafında eşit aralıklarla dizilmiş üç bıçak hayal etti. "Evet, bu çok zekice."

Hope'un yüzü kızardı ve utangaçça gülümsedi. "Ben sadece senin fikrinin devamını getiriyorum."

"Yine de bir daha fırsat bulur bulmaz bu konuyu Filler'la konuşacağım."

"Filler mı?"

"En iyi adamım. Sokaklarda beraber büyüdük."

"Bir bakıma," dedi Nettles.

Red ona keskin bir bakış attı. Önce isim, şimdi de bu. Nettles ne yapmaya çalışıyordu?

"Filler," diye konuşmaya devam etti, "bir demircidir. Ben fikirle giderim, o yapar. Nettles'inkini de o yaptı."

"Yani dürüst bir işe sahip bir arkadaşının olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Hope.

"Ah, şey, ben 'dürüst' diyecek kadar ileri gitmezdim..."

"Filler'ın iblislerle bir tür problemi var," dedi Nettles. "Çoğunlukla kocaman bir şeker topağı gibi adamdır. Ama iblisleri

sevmez. Biri ona yanlış bile baksa karnını yumruklamayı veya daha kötüsünü yapmayı ister. Bu da saygın demircilik işini elinde tutmayı zorlaştırıyor.”

“Dolayısıyla artık halk için çalışıyor,” dedi Red.

“Yani, Circle’daki insanlar ve gangsterler için yasal olmayan silahlar yapıyor,” dedi Nettles. Demek istediğim, Red’in en son kötü fikriyle uğraşmadığı zamanlarda.” Red’e dönüp somurttu. “Hazır konusu açılmışken...”

“İşte başlıyoruz,” dedi Red.

“Henny haklı. Ölmeyi dilemiş olmalısın. Ölüsurat Drem’in öldürülecekler listesine adını yazdırmak mı?” Nettles başını iki yana salladı. “Bu çılgınlık, senin için bile. Senin böyle bir tuz kafa olmanı sağlayacak tek bir neden düşünebiliyorum.” Anlamlı anlamlı Hope’a baktı.

“Ah, şimdi de...” Red zorla kahkaha attı. Hemen konuyu değiştirmeliydi. Gözleri etrafı taradı ve hol boyunca Backus’ın endişeli bir halde ilerlediğini gördü. “Backus! İyi misin?”

Backus her zamankinden daha hızlı yürüdü.

“Red, yeni ilaç partisini aldın mı? Sadie... pek iyi değil.”

“Ne?” Red’in midesi bir anda buz kesti ve kasıldı.

“Gerçekten çok kötü öksürüyor. Rahat nefes alamıyor gibi görünüyor. Bence... bence buraya kadar olabilir.”

Hope, New Laven gibi büyük bir şehrin sadece binaların birleşiminden veya insanların evim dedikleri yerden daha fazlası olduğunu anlamaya başlıyordu. O, kendi içinde bir dünyaydı, kasaba gibi mahalleler ve her birinin kendi kanunları ve onur kuralları vardı. Bu dünyada çete liderleri zalim diktatörlerdi, fahişeler arkadaştı ve kırmızı gözlü kendini beğenmiş çocuklar sürprizlerle doluydu.

Şu anda Hope hol boyunca uyuyan, içen, oyun oynayan ve ara sıra seks yapan insanların arasından süzülerek Red'in peşinden giderken onu merakla izliyordu. Sevişenleri görmezden gelip Red'e odaklanmak için elinden geleni yaptı. O yaşlı adam Sadie adlı birinin ölmekte olduğunu söylediğinde Red'in bütün tavırları değişmişti. Tüm kendini beğenmişliği ve zorlama sevimliliği buhar olmuştu. Başöğretmen Hurlo bir keresinde ona, *Herkes bir şeyden korkar*, demişti. *Bir adamın korktuğu şey sana karakteri hakkında çok şey anlatır*. Drem'in adamlarının onları kovaladığı süre boyunca Red hiç de korkmuş görünmemişti. Ama şu an gözlerinde gördüğü şey kesinlikle korkuydu.

Yaşlı adam zemindeki bir kapağı kaldırdı ve tek sıra halinde dar tahta basamaklardan karanlığa doğru indiler. Önce bir kıvılcım çaktı, sonra Red'in elinde ışık saçan bir fener belirdi. Fener ışığının alabildiğine uzanan bir tür yer altı bodrum katı koridorundaydılar. Her iki yanda da eşit aralıklı açık kapı eşikleri vardı. Bazılarından inlemeler ve öksürmeler duyuluyordu. Ve her yerden pis kokular geliyordu.

Bu, New Laven'ın Hope'a öğrettiği başka bir şeydi. Bu dünyada daha önce bulunduğu her yerden daha fazla koku olduğu. Balıklı rıhtımlar, sokaklardaki lağım suyu, bira kokulu tavernalar, genelevdeki yıkanmamış bedenler ve kusmuk ve Gunpowder Hall'da bunların hepsinin karışımı arasında bu şehrin kendisine sunabileceği bütün pis kokuları tecrübe ettiğini sanıyordu. Ama şu anda burun deliklerine sinsice tırmanan koku hem berbat hem de tanıdıktı. On yıl önce karşılaştığı bir kokuydu: cerahatli ölüm.

Burası insanların ölmeye geldiği bir yerdi.

Karanlık koridorda ilerlerken Hope yavaşça Nettles'a doğru eğildi ve sessizce, "Sadie kim?" diye sordu.

"Red'in üstadı," diye fısıldayarak cevap verdi Nettles. "Red'in ailesi o sekiz yaşındayken ölmüş. Sadie onu kanatlarının altına almasaydı muhtemelen bir yıldan fazla yaşamazdı. Yöntemlerini bilmeyen biri için Circle korkunç bir yer olabilir."

"Bunu ben de keşfettim," dedi Hope.

Sekiz yaşında bir yetim. Kendisi ve Red'in aynı talihsizliği yaşamış olmaları garip ve üzücü bir tesadüftü. Ama bundan ibaretti. Yalnızca bir tesadüftü. O halde neden bundan fazlasıy-

mış gibi hissettiriyordu? Başöğretmen Hurlo bir defasında ona tesadüf diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Öyle olduğunu iddia edenler yalnızca olayların altında yatan basit bağlantıyı görmeyi reddedenlerdi. Kaptan Carmichael bir keresinde ona, kadere inananların her şeyin şans olduğunu ve hayatın gerçek anlamının olmadığını kabul etmeyecek kadar korkak olduklarını söylemişti. Acaba hangisi doğrudu? Sonuçta ikisi birden doğru olamazdı.

Red odaların birinin önünde durdu. Katiller üstlerine kurşun yağdırırken gülen bu çocuk şimdi kapının eşiğinden geçmek için cesaretini toplamak zorundaydı. Yüzü gergin ve yakut gözleri kocaman açılmış halde öylece durdu. Sonra başını hafifçe eğip boynunu çıtlattı, omuzlarını kaldırdı ve içeriye girdi. Backus, Hope ve Nettles saygı mesafesini koruyarak peşinden gittiler.

Hope, dünyada ölünecek en kötü yer varsa bu odanın olduğuna karar verdi. Karanlık, havasız, nemli, pis kokulu, burası sadece toprak zeminli aydınlatılmamış boş bir yerdı. Köşedeki çürük saman döşegın üstünde yaşlı bir kadın yatıyordu. Grup içeriye girince hafifçe kıpırdadı. Göğsünün çok sık inip kalkmasına bakılırsa fazla dayanamazdı. Kan oturmuş gözleri, iyice zayıflamış yüzünde belirginleşmiş yuvalarında dolaştı.

“Ah, Red,” diye hırıldadı.

Red’in yüzünde bir tebessüm belirdi ama öyle gergindi ki seğıirdi.

“Pekâlâ,” dedi nazikçe. “Kaldığınız yerle ilgili çok şikâyetçi olduğunuzu duydum, Leydim.”

“Şaka değil.” Nefes alabilmek için duraksadı. “Gitme vakti... neredeyse geldi...”

“Şaka değil mi?” Red aniden öfkeli göründü ama hâlâ alçak sesle konuşuyordu. “İyi, o halde. Ciddi olalım. Hiçbir yere *gitmiyorsun*. Anlaştık mı?”

Kadın halsizce gülümsedi. “Kimse... bana... ne yapacağını... söyleyemez...”

“Lütfen,” diye fısıldadı Red, yanında dizlerinin üstüne çökerken. Kadının beyaz cılız saçlarını okşadı. “Lütfen beni bırakma,” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Şu yumuşak... ressam vardı...” dedi Sadie her kelime için çaba sarf ederek. “Seni... döve döve... onu içinden... çıkarmadığıma... memnunum.”

Hope arkasını dönmek istedi. Bu kadarı çok fazlaydı. Kendi içine gömdüğü acıya çok yakındı. Bu Carmichael veya Hurlo olabilirdi. Bu acıdan kaçıp uzaklaşmak istedi. Ama her zaman yaptığı gibi kendini izlemeye devam etmek, bütün o korkunç şeyler gibi buna da şahit olmak için zorladı.

“İlaç!” Red cebini yokladı ve küçük bir kese çıkardı. “Bu sefer işe yarayacak. Bunu biliyorum.”

Sadie başını yavaşça iki yana salladı, bir şey söylemedi.

“Bırak senin için hazırlayayım.” Kesenin içindeki tozun birazını yakındaki sürahiye döktü ve karışımı çalkaladı. Sonra küçük bir kaba döktü.

Hope kaşlarını çattı. “Ne yapıyor?” diye fısıldadı Nettles’a.

“Dinlemiyor muydun? Ona ilaç veriyor.”

“Ama bu...”

Sonra Red’in Sadie’nin başını kaldırdığını gördü. Neredeyse ilacı içirmek üzereydi.

“Red, dur.” Bunu amaçladığından daha yüksek sesle söylemişti.

Red ona bakmak için arkasına dönmeden, “Hayır,” dedi. “Elimden geldiği sürece onun için yapabileceğim ne varsa yapacağım.

“Ama yanlış veriyorsun.”

Kap Sadie’nin dudaklarındayken Red donakaldı. “Ne?”

Hope, Red’in yanında diz çöktü. “Tozu görebilir miyim?”

Red aklı karışmış, korkmuş, kuşkululu ve birazcık da umutlu görünüyordu. “Neden?”

“Şimdi bana güvenme sırası sende,” dedi Hope.

Red gönülsüzce elindeki kabı yere bırakıp keseyi Hope’a uzattı.

Hope keseyi açıp derince içine çekti. “Bu bataklık çiçeği.”

“Ee, evet,” dedi, Red. “Adam bana buna ihtiyacım olduğunu söyledi.”

Hope kulağını Sadie’nin göğsüne koydu ve nefesindeki hırıltıyı dinledi. Sonra elinin tersini Sadie’nin alnına koydu.

Sadie’ye, “Dilini dışarıya uzat,” dedi.

Sadie ağzını açtı ve Hope, boğazının içini görebilmek için feneri ayarladı.

En sonunda, “Tünel akciğeri,” dedi.

Red, “Adam da öyle söyledi,” dedi. “Yani ilaç doğru mu?”

“Doğru,” dedi Hope. “Ama sana nasıl vermen gerektiğini söylemedi mi? Nasıl bir eczacı bu böyle?”

“Circle’da onlardan hiç yok. Adam sadece malı satar. İlaçlarla örtüşen bazı belirtileri biliyor. Hepsi o kadar.”

“Koca şehirde hiç eczacı yok mu?” diye sordu Hope.

Red başını iki yana salladı.

“Neden?” diye sordu Nettles. “Sen ilaçlardan anlar mısın?”

“Bütün Vinchen savaşçıları öldürmek kadar iyileştirmeyi de öğrenmelidir. Dengeye ancak böyle ulaşabilirler.”

“O halde ne yapmam lazım?” diye sordu Red yoğunlaşmış yakut gözleriyle.

“Öncelikle, eğer tünel akciğeri varsa burası onun için olabilecek en kötü yer. Onu açık havaya, mümkün olduğunca yükseğe çıkarmalıyız.”

Backus şüpheyle, “Ama korkunç soğuk var,” dedi.

“Onu sıcak tutmamız gerekecek,” diye kabul etti Hope. “Battaniyelere sarın. Soğuk taze hava boğazını biraz olsun açacaktır. Nefes alması kolaylaşır.”

“Onu götürebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi Red. “Başka?”

Havlu gibi kalın bir beze, bir tencereye ve suyu kaynar derecede ısıtabilecek bir şeye ihtiyacımız olacak.”

“İlacı mı kaynatacağыз?” diye sordu Red.

“Evet. Bu sayede buhar elde edeceğiz. Bu akciğer hastalığı, bu yüzden içmesine gerek yok. Onu *içine çekmeli*.”

—

Hope, Red'deki değişikliği yine düşündü. Umarsız baştan çıkarıcı gitmişti ama korku dolu yumuşak kalp de gitmişti. Şimdi Hope'un planını gerçekleştirmeye çalışan soğukkanlı, amansız bir kararlılık tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Nettles ve Backus'a bir gemi kaptanı gibi emirler yağıdıyor ve onlar da tereddütsüzce itaat etmek için çırpınıyorlardı. Nettles havlu ve bir tencere, Backus da Filler'ı bulmaya gitmişti.

Hope ve sırtında Sadie olan Red ilerlediler. Red onları uflanmakta olan ve kullanılmayan bir kiliseye götürdü. Hope, Galemoor'daki tapınağa sayısız kereler gitmişti fakat imparatorluğun gerçek bir kilisesinde asla bulunmamıştı. Burası çok daha büyüktü, yüzlerce insanı alabilirdi. Hope, imparatorluk kilisesinde tapınanların, ayin boyunca yanlarında getirdiklen minderler veya battaniyeler üzerinde diz çöktüklerini kitaplarından biliyordu ki bu, alanın büyük kısmının boş olmasını açıklıyordu. Tek mobilya, ta arka taraftaki yüksek sunaktaydı; her şeye tepeden bakan kocaman, ufalanmış, yüksek arkalıklı taş sandalye. Köşelerde birkaç işgalci duruyordu ama Red'i tanıyor gibiydiler hiç yorum yapmadan geçmelerine izin verdiler.

Kilisenin kullanıldığı zamanlarda muhtemelen imparatorluğun ilk tarihini canlandıran duvar halıları vardı. Halıların varlığının tek kanıtı, taş duvarlardaki dikdörtgen şeklinde hafif renk farklılıklarıydı. Aynı zamanda vitray camlar da vardı ama hepsi kırılmıştı ve uzun pencereler boş duruyor, denizden gelen soğuk rüzgârı içeriye alıyordu. Adım atarken ayağının altında bir parça vitray camın çıtırtısını hissetti. Bu ona deniz camlarını ve annesinin kuzeye has değersiz süslere ihtiyaçlarının olmadığını söylediğini hatırlattı. Bu hatıra göğsünde ani bir delik açtı. Çok uzun süre önce olan bir şey yüzünden hâlâ bu kadar acı duyuyor olması onu çok şaşırtmıştı. Son zamanlarda bu duyguları uzaklaştırmakta neden bu kadar zorlandığını bilmiyordu. Yarasının gerçekten iyileşip iyileşmeyeceğini merak etti. Belki bütün biyo-büyücüler öldüğünde olabilirdi.

O sırada başını kaldırıncı Sadie'yi ve uyuklarken Red'in omzuna yaslanmış kırışık yanağını gördü. Hope uzanıp Sa-

die'nin sırtına elini koydu, battaniyelerin üstünden bedeninin hafif sıcaklığını hissetti. Bir sebepten, bu onu biraz rahatlatı.

Kilisenin diğer tarafında, çan kulesine çıktığını düşündüğü taştan sarmal merdivenler vardı. Merdivenler dardı ve hiç tırabzan yoktu.

Epey tırmandıktan sonra Hope, "Benim devralmamı ister misin?" diye sordu.

Yüzü kıpkırmızı olmuş ve şakakları terden pırıl pırıl parlayan Red, "Hayır," diye homurdandı.

"Kahraman olmak zorunda olmadığını biliyorsun," dedi Hope.

"Kahraman olduğumu söylemedim. Sadece onu taşımak istediğimi söyledim. İlerlemeye devam edelim. Daha çok yolumuz var."

Merdivenleri tırmanmaya devam ederken Hope, eğer ayağı kayacak olursa ikisini birden yakalamaya hazır halde arkadan takip etti. Şimdiye kadar aşağısı epey derinleşmişti.

Çan kulesine geldiklerinde Hope, çanın çıkarılmış olduğunu gördü. Şimdi sadece bir boşluktu. Gün ortası güneşiyle parlayan çatılar denizine nazır bir gemiden oluşan karga yuvası gibiydi.

Hope başıyla önlerinde uzanan şehri işaret ederek, "Buradan o kadar kötü görünmüyor," dedi. "Yaklaştıkça galeyan ve frengiden ibaret görünüyor. Ama bu mesafeden tatlı, yaşlı bir kadına benziyor."

Hâlâ Red'in sırtında serili duran Sadie, "Hey," dedi. "Kime tatlı dediğine dikkat et."

Red onu nazikçe yıpranmış tahta plakalı yere bıraktı.

“Sen,” dedi, “göründüğünden daha ağırsın.”

Sadie boş diş etlerini göstererek sırttı. “Benim, zalim, taş kalp.”

Red kısa bir kahkaha patlattı ve gözleri minnetle parlayarak Hope’a döndü. “Haklıydın. Soğuk temiz hava çoktan işe yaramaya başladı.”

“Belirtileri geçici olarak azaltır,” dedi Hope. “Burada kalıp ilacını düzenli olarak önümüzdeki gün ve gece alması gerekecek. Bu ilacın mantarı öldürmesi için gereken zamanı tanıyacak.”

“Mantar mı?” Red endişelenmiş görünüyordu. “Kültür mantarı gibi mi?”

“Aslında daha çok küf gibi. Ciğerlere yerleşiyor ve içeriye giren havanın kullanılmasına engel oluyor. Eğer tüm ciğerlere yayılırsa boğularak ölür.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğiz,” dedi Red.

“Elbette vermeyeceğiz.”

“Sen, oradaki,” dedi Sadie, sesi biraz daha güç kazanmıştı. “O da ne? Neremde küf varmış?”

“Ciğerlerinde,” dedi Hope.

“Nefes aldığın organların,” dedi Red.

“Ben ağzımla nefes alıyorum,” dedi Sadie.

“Nefesin ağzından içeriye girdikten sonra göğsüne iniyor,” dedi Red. “Orada akciğer adında iki hava kesesi var. Bedeninin geri kalanı için havayı onlar toplar.”

“Lanet olsun, böyle bir şeyi nereden öğrendin?” diye sordu Sadie. “Okuduğun o yığınlarca kitaptan, sanırım.”

“Okur musun?” diye sordu Hope.

“Eh, elbette,” dedi Red rahatsız olmuş gibi görünerek.

“Çok mu?”

“Bilmem,” Etrafına bakındı. “Ben gidip Nettie veya Fil-ler’in yukarıya bir şey getirirken yardıma ihtiyaçları var mı bakayım.” Sadie’ye döndü. “Sen iyi misin?”

“Oraya doğru ilerliyorum,” dedi Sadie.

“Burada Hope’a iyi davran. Bugün neredeyse hayatını o kurtardı.”

“Elimden geleni yaparım.”

Red, Hope’a döndü. “Ki bu da seni soymaya veya bıçakla-maya çalışmayacak demek oluyor. Geri kalanına gelirsek, kim bilir? Sadece bana, seni kırırsa ki muhtemelen bunu yapacak, yan taraftan aşağıya atmayacağına söz ver.”

Hope hafifçe gülümsedi. “Sana söz veriyorum,”

Red duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Sadie kan oturmuş gözlerini Hope’a çevirdi. Bakışlarında zayıflıktan eser yoktu. “Pekâlâ, güzel kız, senin hikâyen nedir?”

Onun yanına oturan Hope, “Benim hikâyem mi?” diye sordu.

“Herkesin bir hikâyesi vardır. Ve böyle yaşlı gözleri olan senin gibi sevimli ufak bir parçanın hikâyesi kesinlikle iyidir.”

“Ben hikâyemi uzun bir süre önce bir kez anlattım,” dedi Hope. “Bir daha asla anlatmayacağıma yemin ettim.”

“Ah,” dedi Sadie.

“Saygısızlık etmek istemem. Bu sadece...”

“Saygıyı hiç önemsemem. En azından artık.” Sadie gözleri-ni kısıp Hope’a baktı. “Ama o çocuğu gerçekten önemserim. O kadar saçma sapan konuşmalarının altında tıpkı yağmur şarkısı

gibi bir kalbi vardır. Ben Güneyli bir parçanın o kalbi ezip geçmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Ah, sanırım yanlış anladın,” dedi Hope. “Red ve ben.. şey, belki arkadaşız. Gerçi *bu* bile henüz olgunlaşmış görünmüyor. Kesinlikle daha fazlası değiliz.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Sadie bir an Hope’u süzdü, sonra omuz silkti. “Benim gibi yaşlı biri ne bilir? Belki sen haklısındır.”

“Öyleyim,”

“Güzel,”

Rüzgâr ıslık çalarken New Laven’ın göğünü izleyerek kısa bir süre sessizce yan yana oturdular.

“Komik,” dedi Sadie. “Red’in de bir hikâyesi var. Korkunç üzücü bir hikâye. Bunu sadece bir kişiye anlattı.”

“Tabii ki sana,” dedi Hope.

“Bunu nasıl bildin?”

“Çok açık. Sen onun için bu dünyadaki her şeyden ve herkesten çok daha değerli bir hazinesin.”

“Hazine mi? Ben mi?” Sadie güldü, bu gülüş kötü ve ıslak bir öksürüğe dönüştü.

“Bu doğru,” dedi Hope. “Yerin altındaki o korkunç yerdeyken ve o seni kaybedeceğini düşünüürken...” Hope, Red’in yüzündeki acıyı hatırlayınca duraksadı. Bu, çok iyi bildiği bir acıydı. “İzlemek istemedim.”

“Ama yaptın,”

“Her zaman yaparım,”

Çok uzaklardan bir gök gürültüsünün hafif gümbürtüsü geldi.

“*Senin* hazinen nerede?” diye sordu Sadie.

Sesi gittikçe uzaklaşan Hope, "Gitti," dedi. Annesiyle babasını düşündü. Hurlo'yu. Carmichael'ı. İçindeki karanlık eski bir arkadaşın rahatlığıyla yayıldı. "Artık bir hazinem yok. Sadece intikam."

"Kimden?" diye sordu Sadie.

"Liste gittikçe uzuyor."

—

Temiz havanın yardımı olsa da Sadie hâlâ zayıf ve tehlikeli bir şekilde hastaydı. Kısa sohbetleri onu yormuştu. Hope onu, annesinin kendisi için hazırladığı balık dürümleri gibi battaniyeye sardı, sonra yaşlı kadının uykuya dalışını izledi.

Hope bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Fırtına bulutları yaklaşırken çocukluk anılarının neden tehlikeli bir şekilde yüze yakın halde kaynadıklarını merak etti. Red'in dünyasına girdiğinden beri sahip olduğu dengesizlik duygusu yüzünden miydi? Yoksa Red'in anne figürünün kendi annesine hasret duymasına yol açması mıydı? Ne olursa olsun, Hope bundan hoşlanmamıştı. Yapacak çok işi vardı ve geçmişte takılı kalan bir zihin şu ana odaklanamazdı.

Kısa bir süre sonra Red, dökme demirden, yarısına kadar su doldurulmuş büyük bir tencere taşıyarak geri geldi. Yanında kendi yaşlarında bir oğlan vardı. Red'e tepeden bakıyordu, neredeyse yirmi santim uzundu. Her yöne uzanan kahverengi kısa saçları ve hafifçe uzamış sakalı vardı. Elinde büyük bir bağ odun ve kalın, kaba bir havlu taşıyordu.

"Sana bahsettiğim dostum bu," dedi Red, Hope'a. "Filler, Hope'la tanış."

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Hope.

Filler utangaçça gülümsedi, sonra ateş yakmak üzere odunları düzenlemeye başladı.

“Nettles nerede?” diye sordu Hope.

“Ondan Gunpowder Hall’a geri dönmesini istedim,” dedi Red. “Büyük ihtimalle Drem’in adamları bizi aramak için nihayet oraya da gidecekler. Buranın bir sonraki durakları olup olmadığını görmek için dışarıda bir çift göze ihtiyacım var.”

“Neden öyle olsun?” diye sordu Hope.

“Backus onlara nerede olduğumuzu söyleyebilir.”

“Ama bana onun Sadie’nin bakımına yardımcı olduğunu söylemiştin. Neden onu tehlikeye atacak bir şey yapsın ki?”

“Çünkü Circle’da işler böyledir,” dedi Red. “İnsanlar için yapabileceklerini yapabiliyorken yaparsın ama patron çağırdığında sana söyleneni yaparsın.”

“Bu yanlış,” dedi Hope.

“Kişisel bir şey değil. Ancak böyle hayatta kalırsın. Sadece birkaç kişi için Drem gibi birine karşı çıkmak istersin. Ben, Filler ve Nettles ve tabii ki Sadie. O kadar.”

“Drem’e *benim* için karşı çıktın,” dedi Hope.

Red başını çevirdi, Filler’ın yanına diz çöktü ve odunları dizip ateş yakmasına yardım etmeye başladı.

Omzunun üstünden, “Her neyse,” dedi. “Eminim benim etrafımdayken gördüğün ilk yanlış değildir. Fahişeler, içki, kumar, falan. Bizim gibi sokak pisliklerinin yanında durmaya dayanabildiğine bile şaşıyorum.”

“Kültürel değerler ve bariz ihanet arasında fark vardır,” dedi Hope. “Genelevde çıplak bir adamla sohbet ederken ra-

hatsız hissettiğimi kabul etmekle birlikte onun veya geçinmek için seçtiği işin ‘yanlış’ olduğunu söylemezdim. Ama önem verdiği birine ihanet etmek? İşte bu, yanlış.”

“Konuşması biraz sana benziyor,” dedi Filler, Red’e.

“Sen,” dedi Red bir parmağını Filler’a sallayarak, “hiç yardımcı olmuyorsun. Şimdi şu ateşi yakmaya odaklanalım.”

Filler cebinden bir kav kutusu çıkarıp büyük odun parçalarının üstüne ince yongalar koyarken Hope seyretti. Sonra Filler bir çakmak çaktı ve kıvılcımları yongaların üstüne attı.

Red, ona yardım etmesiyle ilgili soruya cevap vermekten kaçınmıştı ve bu Hope’u daha da meraklandırmıştı. Şimdiye kadar onu, kendisine yakın olanlara şiddetle sadık olduğunu bilecek kadar iyi tanıdığını hissediyordu. Bunlar uzun bir süre zarfında bir ilişki kurduğu insanlardı. O zaman neden Hope’u da bu gruba dâhil etmişti? Paradise Circle onun bütün hayatıydı ve Drem o dünyadaki en güçlü insandı. Hope’a yardım etmek için çok şeyi riske atmıştı. Neden?

Red ve Filler birlikte güzel bir ateş yaktilar. Filler ateşi kontrol etmekte yetenekli görünüyordu, muhtemelen demircide çalışıyor olması sayesindeydi. O tencereyi kaynasın diye ateşin üstüne koyarken Red, Sadie’ye doğru gitti ve uyandırmak için hafifçe sarstı. Sadie’nin gözleri hafif bir panikle titreşip açıldı, Red’in kendisine bakmakta olduğunu görünce gülümsedi ve cılız, kemikli elini onun yanağına koydu.

Hope, Sadie’nin yanlışlıkla Red ve Hope’un bir... çift olduklarını sandığını hatırladı. Hope buna karşı çıkınca derhal geri adım atmıştı ve bu tartışmacı yaşlı kadının yapısına aykırı görünmüştü. Ya Sadie haklıysa? Sonuçta Red’i, Hope’tan çok

daha iyi tanıyordu. Ya Red'in Hope'a yardım etmek için bu sürü şeyi riske atmasının nedeni onun...

Ama bu çok anlamsızdı. Hope'u daha tanımıyordu bile. Hem de hiç.

"Su kaynamaya başladı," dedi Filler.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Red.

"İlacı katın," dedi Hope. "Sadie'nin tencerenin üstüne doğru eğilmesini sağlayın ve buharı hapsetmek için üstünü havluyla örtün. Birkaç dakika ya da dayanabildiği süre boyunca Sadie mümkün olduğunca derin nefesler almalı."

Red dikkatle yardım edip Sadie'yi tencerenin yanına getirdi. Sadie hâlâ çok güçsüzdü, bu yüzden buharlar tüten tencereye doğru eğilirken Red ona destek olmak zorundaydı. Bu dakika sonra Sadie yüksek sesle öksürüp balgam çıkarmaya başladı.

Hope'a endişeyle bakan Red, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bedeni mantardan kurtulmaya çalışıyor. Onu tencereden uzaklaştır."

Koca bir topak parlak turuncu balgam tahta zemine çarpmadan hemen önce Red, Sadie'yi kenara doğru eğmeyi başardı.

"Lanet olsun," dedi Filler, kahverengi gözleri kocaman açılmış halde. "Bu onun içinde miydi?"

"Daha bitmedi," dedi Hope. "Önce biraz dinlenmeli ama ciğerleri temizleninceye kadar bunu birkaç kez tekrarlamalıyız."

"Gittiğini nereden bileceğiz?" diye sordu Red.

"Artık turuncu renkte tükürmeyi bıraktığında," dedi Hope.

Bu süreci üç kez daha tekrarladılar. Her seferinde Sadie ilacı biraz daha uzun süre soluyabildi ve balgamı gittikçe daha az turuncuydu.

Dördüncü tedavi bittiğinde hava kararıyordu. Red, Sadie'yi battaniyelerinin içinde dinlensin diye yatırırken ve Filler ateşi beslerken Hope sırtını tahta kiriş taşıyıcılarından birine yasladı ve gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı ve yüksek kulenin sağladığı temiz havanın tadını çıkardı.

"Selam," Red'in sesi hemen yanındaydı.

Hope gözlerini açtı ve Red, omuzları birbirine değecek şekilde aynı direğe sırtını yaslariken ona baktı. Bu tuhaf bir şekilde rahatlık hissettirince Hope kıpırdamadı.

"Teşekkür ederim," dedi Red. "Sanırım Sadie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun. Ve onun hayatını kurtardın."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi. "Beni Drem'in adamlarından kurtarmanın karşılığını verebildiğime."

"Bunun için bana borçlu değildin," dedi Red. "Bunu yaptığımıza memnunum. Seninle... karşılaştığımıza memnunum."

"Aynı şekilde," dedi Hope. "Sen... ilginçsin."

"İlginç mi?" Red çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bunu kabul edeceğim. Hiç değilse sıkıcı olmaktan iyidir."

"Sıkıcı değilsin," diye onu temin etti Hope.

"Evet, seni neşeli küçük bir koşuya çıkardım, değil mi?"

"Evet. Sanırım çok... eğlenceliydi." Bunu kabul ettiği için kendini suçlu hissetti. Bir Vinchen savaşçısı "eğlence" ile motive olmamalı veya heyecan aramamalıydı. Ama bu doğrudu. Eğlenceli olmuştu.

"Bu olaydan sonra geri dönmen gereken çok ciddi Vinchen işlerin olacak," dedi Red.

"Ah," dedi Hope, suçluluğu derinleşerek. "Evet. Korkarım öyle."

“Elbette,” dedi Red. “Ve eh... senin şu Vinchen işlerin var ya, sanırım bu senin tek başına yapman gereken bir şey?”

“Bu herhangi birinin benimle yapmak isteyeceği bir şey değil.”

Red, yakut gözleri ateş ışığında ışıldarken Hope’a döndü. “Bundan emin misin?”

Hope ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Red’in ne demek istediğinden emin değildi. O anda hemen her şey belirsizdi.

“Canlanın çocuklar!” Nettles’in merdivenlerden gelen sesi bir kırbaç gibiydi. “Buraya doğru gelen ziyaretçilerimiz var!”

Nettles en üst basamağa geldiğinde üçü de ayağa kalkmıştı. “Kaç kişi?” diye sordu Red.

“Belki bir düzine falan, hepsinin tabancası var.”

“Buraya gelmekle aptallık ettiler,” dedi Hope, Song of Sorrows’un kınını gevşetirken. “Üstünlük bizim elimizde. Onun iki katı sayıyla bile ayvayı yemiş olacaklar.”

Hope’un bütün endişesi ve şaşkınlığı güneş ışığındaki sis gibi kayboldu. Bu, onun emin olduğu bir şeydi.

18

Hayat size bir sürü hayal kırıklığı sunar. Ve bazen, sadece kısa bir süre sonra sizden koparıp almak için bir şeyler verir. Red bunu biliyordu. Bu ona sanki özellikle tasarlanmış, zalim bir şakanın ardından gelen başka bir zalim şaka gibi görünüyordu. Bu sefer değil. Sadie'yi hastalıktan, sırf Drem'in adamları tarafından vurulmak için kurtarmış olamazdı.

Yine de. Elllerinde tabancalar olan on iki adam vardı ve hiç kaçacak yol yoktu. Bu işin diğer tarafından nasıl çıkacaklarından hiç emin değildi. Red'in Drowned Rat'te gördüğü kadarıyla Hope iyi *gibiydi*. Gerçekten iyi. Ama onun hakkında yanılıyorsa tüm bu iş tamamen ters tepebilirdi.

Red, Sadie'yi merdivenlerden olabildiğince uzağa çekti ve üşütmesin diye battaniyelere iyice sardı. Sonra merdivenlerin başında bekleyen Hope, Nettles ve Filler'a katıldı. Nettles zincirli bıçağını gevşekçe eline dolamıştı. Filler'ın kısa gürzü vardı. Hope kılıcını elinde tutuyordu ama hâlâ kınındaydı. Drem'in adamları, tabancaları ellerinde, yavaşça merdivenleri tırmanıyorlardı.

“Yani tepeye kadar tırmanmalarını bekleyip sonra mı devirmeye başlayacağız?” diye sordu Red.

“Hayır,” dedi Hope. Onların Sadie’ye bu kadar yaklaşmalarına izin vermek çok riskli olur. Onları yarı yolda, hâlâ düşüklerinde ölecekleri veya sakat kalacakları ve gerekirse bizim de geri adım atabileceğimiz yükseklikteyken karşılayacağız.”

“Peki, seni başa kim geçirdi, melek parçası?”

Hope omuz silkti. “İyi. Burada kalıp bekleyin. Ama dövüşü kaçıracaksınız çünkü hiçbirinin yukarıya kadar çıkmasına izin vermeyi düşünmüyorum.”

“Ne...” dedi Red. Sonra Hope’un kınındaki kılıcı elinde, kenardan ortaya doğru zarafetle daldığını gördü. Merdivenlerdeki adamlar bunu beklemiyorlardı. Birbirlerine bağırıp panik içinde ateş ettiler. Hope dikkatle planladığı bir açıyla dalmıştı, dolayısıyla yolu adamlardan biriyle yarı yolda kesişti ve onu taş duvara çarpışını yumuşatmak için yastık olarak kullandı. Kılıcı kınından çıkarken tuhafça uğuldadı. Sonra merdiven boşluğunun karşı tarafına atladı, silahlı bir adamın başını kesti, bir diğerinin kolunu.

“Lanet olsun,” dedi Filler. “Dediğini yapıyor.”

Red sırttı. “O halde çok geç olmadan oraya inip payımıza düşeni alsak iyi olur. Circle’ın haysiyeti söz konusu, adamlarım.”

Hope ortadaki boşlukta ileri geri zikzaklar çizerek, bir noktada bir saniyeden fazla kalmayarak ve adamların nişan almasına izin vermeyerek savaşırken diğer üçü normal insanlar gibi merdivenlerden aşağı indiler. Red’in Hope’u ilk gördüğünde algıladığı zarafet ve kontrol göstergeleri şu an tam olarak gö-

rölüyordu. Sanki doğanın bir gücüydü, fırtına kadar yabani ve ateş kadar hızlıydı. Red onun iyi olmasını ummuştu ve hatırladığı kadarıyla hayat ilk kez onu hayal kırıklığından sakınmakla kalmamış, umduğundan fazlasını vermişti.

Tabii ki bunlar Drem'in tabancayla donanmış en kötü on iki adamıydı ve Hope hepsinden sakınamazdı. Ama Red onun arkasını kollamaktan ve Hope'un ulaşamadığı yerdeki adamlara bıçak atmaktan memnundu. Adamlar boğazlarını veya dizlerini, hangisi daha açıksa onu kavrayıp kenardan aşağı düşüyorlardı. Üstelik Hope'un tahmin ettiği gibi nerelerinden yaralanırlarsa yaralansınlar tekrar ayağa kalkamayacakları kadar yüksekten düşüyorlardı.

Hope'un etkileyici akrobasisi ve yanıp sönen, uğuldayan kılıcıyla bütün gözler ondaydı. Filler'in en büyük grubun üstüne hızla inip gürzüyle tek seferde birkaçını birden kenardan aşağıya devirdiğini kimse görmedi.

"Filler, dikkat et!" diye bağırdı Nettles.

Biraz uzaktaki silahlı bir adam Filler'a temiz nişan almıştı. Nettles zincirli bıçağını savurdu. Bıçak adamın eline saplandı ve elindeki silahı düşürdü. Nettles zincirini sertçe geri çekince adam dengesini kaybedip kenardan aşağıya düştü. Nettles zincirin ağırlıklı tarafına bastı ve kendini hazırladı. Zincir bir an gerildi, sonra bıçak silahlı adamın elinden çıkıp adam dibe düşerken gevşedi.

Çok kısa bir süre içinde silah ateşi soldu ve Drem'in adamlarından sadece biri uyanık ve bilinci açıktı. Hope onun bedeninin üst yarısını kenardan sarkıtırken ve adamın kolları boş-

lukta yel değirmeni gibi çırpınırken onu belinden merdivenlere sabitledi.

Adam, "Lütfen," diye inledi.

Hope, "Drem'i nerede bulabileceğimi söyle," dedi.

"Three Cups'ta! Her zaman oradadır. Bunu herkes bilir!"

"Three Cups'ın *neresinde?*"

"Ü-üçüncü katta. O katı sadece kendine ve en iyi adamlarına ayırdı."

"Teşekkür ederim," Sonra kılıcının kabzasıyla adamın alına vurdu ve onu bayılttı. Kenardan geriye doğru çekti, ayağa kalktı ve yüzünde belirsiz bir ifadeyle katliamı taradı.

"Şey, işler yolunda gitti," dedi Red. "Geri kalanımıza birkaçını ayırdığın için teşekkür ederim."

Hope'un dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm kıvrıldı. "Bana yetişeceğinizi biliyordum. Sonunda."

"Bu muhteşem ve ciddi Vinchen savaşçısından gelen bir tür şaka mıydı?" diye sordu Red.

Hope'un gözleri büyüdü ve tebessümü kayboldu ve Red tamamen yanlış bir şey söylediğini anladı.

Hope kılıcının kanını temizleyip kınına geri koyarken "Hayat almak asla bir şaka konusu olamaz," dedi.

"Ah, doğru, elbette," dedi Red.

"Drem'in işlerin istediği gibi gitmediğini anlaması uzun sürmez," dedi Nettles. "Hareket etmeye hazır olur olmaz Sadie'yi buradan götürmemiz lazım. Sonra tüm bunlar sona erinceye kadar hepimiz ortadan kaybolmalıyız."

"İyi fikir," dedi Hope. "İş bitinceye kadar hepiniz saklansanız iyi olur. Sanırım iyiye gitmeden önce kötüleşecek."

“Anlaşılan bize katılmayı düşünmüyorsun,” dedi Nettles.

“Drem’in peşinden gidecek,” dedi Red.

“Kimse *o kadar* çılgın olamaz,” dedi Filler.

“O soğukkanlılıkla Kaptan Carmichael’ı öldürttü,” dedi Hope. “Onu hayatım pahasına koruyacağıma yemin etmiştim. Kaptan olduğu kadar benim akıl hocamdı o. Bunun yanına kalmasına izin veremem.”

“Seninle birlikte ölüm partisine katılmamızı beklemiyorsundur umarım,” dedi Nettles.

“Elbette hayır. Hiçbiriniz yemin etmediniz.”

“Yine de, ben seninle geliyorum,” dedi Red.

“Saçmalama,” dedi Nettles. “Bunu neden yapasın ki?”

“Birçok nedenim var,” dedi Red. “Bunların en belli olanı, benim yardımım olmadan Hope’un şansı olmaz. Ve bence Sadie’nin hayatını kurtaran kadın en azından biraz daha yaşama şansını hak ediyordur.”

“Red, cesaretini ve teklifini takdir ediyorum,” dedi Hope. “Ama bunu halletmeden öleceğimi sanmıyorum.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Red. “Drem’i nerede bulacağını söyleyen adamı duydun. Bu sır değil. Nerede arayacağımızı hepimiz biliyoruz. O halde sence neden hiç kimse şansını denemiyor?”

“Yoğun koruma altında olmalı,” dedi Hope.

“Lanet olası bir ordusu var,” dedi Nettles.

“Kesinlikle,” dedi Red. “Şimdi, sendeki yetenek hiç kimse de görmediğim türden. Yine de iyi silahlanmış yüz veya daha çok adamın arasından tek başına geçmenin yolu yok.”

“Ve senin bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Hope.

“Tek başıma değil, hayır. Ama kendi ordunu toplamana yardım edebilirim.”

“Bu saçmalık,” dedi Nettles. “*Sen* nereden bir ordu toplayacaksın?”

“Hammer Point. Big Sig eskiden beri Drem’e diş biler.”

“Hayır,” dedi Nettles. “Bu... yapamazsın...” Ağzı açık halde başını iki yana salladı.

“Olayı Circle’ın dışına taşıyorsun,” dedi Filler.

Bu bir sorudan çok tespitti ama havada asılı kaldı. Nettles ve Filler, Red’e baktı. Söylemesini beklediler. Belki bunu yapabileceğine inanmıyorlardı. O ana kadar Red de yapabileceğinden emin değildi. Circle ondan çok şey alıp götürmüştü, bu doğrudu. Ama çok şey de *vermişti*. Tanınıyordu. Saygı duyuluyordu. İstese Drem’in yardımcılarından biri olabilirdi. Belki bir gün Drem kadar güç sahibi olurdu. Bunun *olabileceğini* ta kemiklerinde hissediyordu. Bu yüzden de buna izin veremezdi.

Belki Filler haklıydı. Belki aklına bu çılgın fikirleri sokan şey yukarı şehirli kanıydı. Ama bir çöp yığınının başkanı olması hâlâ o ve diğer herkesin bir çöp yığnında yaşadığı gerçeğini değiştirmezdi. O daha iyisini istiyordu. Hope’un kendisine neden “daha iyi” görüldüğünden emin değildi. Eğitimi, prensipleri, New Laven dışındaki bir dünyadan geliyor olması. Siz seçin. Hope yakınındayken daha iyisini istemekten bahsetmek çok çılgınca gelmiyordu. Civar mahalleleri birleştirme fikri sadece taverna sohbetinden fazlasıymış gibi geliyordu. Mümkün görünüyordu. İhtiyacı olan tek şey de buydu.

“Evet,” dedi. “İşi Circle’ın dışına taşıyorum.”

“Lanet olası, inanılmazsın,” dedi Nettles. “Hadi, Filler. Gidelim.” Beklemeden merdivenleri inmeye başladı Nettles. Omzunun üzerinden sadece Red’in duyduğundan emin olacak kadar yüksek sesle, “Gerçekte Circle’da doğmadığın için sanırım şaşırmamam gerek,” dedi.

Filler, Red’e bakmaya devam ediyordu. Sevgili eski dost Filler, Red’in aklına gelebilecek bütün çılgınca maceraların heveslisi. Belli ki bu sefer değil. Bir an daha geçtikten sonra Filler başını iki yana sallayıp Nettles’in peşinden gitti.

“Red...” dedi Hope. “Sen emin mi...”

“Elbette eminim. Şimdi Sadie’yi alalım ve yatırarak güvenli bir yer bulalım.”

Merdivenleri yeniden tırmanmaya başladı ve Hope sessizce peşinden gitti. En üst kata geldiklerinde nazikçe sarsıp Sadie’yi uyandırdı.

“Filler ve Nettles nerede?” diye sordu Sadie. “Yaralanmadılar, değil mi?”

Red tekrar su kaynatmak için ateşi beslerken, “Hayır, iyiler,” dedi.

“O halde neden ağlayacakmış gibi duruyorsun?”

“Ben, ee...” Ateşle oyalanmayı bıraktı ve Sadie’ye döndü. “Circle’dan ayrılıyorum.”

“Hmm...” Sadie başını Hope’a doğru eğdi. “Onunla mı?”

“Evet.”

“İyi.”

Red irkilerek ona baktı.

“Yapabiliyorken bu vicık vicık pislik çukurundan çıkman

lazım,” dedi. “Ve senin şu Güneylinin, diğer arkadaşlarından daha iyi bir kafası var.”

“Ama ben senin benim...”

“Tam bir Circle adamı olmanı mı istediğimi sandın? Geç onu. Tam bir Circle adamı kimseye erken ölmek veya zamanından önce yaşlanmaktan başka bir şey veremez. Rixidenteron, sen daha fazlası ve daha iyisi için yaratılmışsın. Bunun peşinden gitmezsen, açlıktan ölmemene ve bıçaklanmamana çalışarak harcadığım onca yıldan sonra bunu kişisel bir hakaret olarak algılarım. Anlaşıldı mı?”

“Sadie...”

“Bana ‘Sadie’ deme, seni serseri tuz kafa. Deddiğimde *anlaştık* mı?”

“Evet, Kaptan.”

Tartışma bitmişti. Bir kür daha ilaç hazırladılar. Tam bir dakika içine çektikten sonra Sadie, turuncunun en solgun tonunda bir topak balgam tükürdü.

“Artık tehlike kalmadı,” dedi Hope. “Ama tekrar etmeyeceğinden emin olmak için yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca günde iki defa al.”

“Ama seyahat edebilecek kadar iyiyim, öyle mi?” diye sordu Sadie.

“Evet. Eğer hazır hissediyorsan.”

“Gidelim o halde. Drem’in senin o güzel kılıcınla adamlarını doğradığını öğrenmesi pek uzun sürmeyecektir. Bir dahaki sefere çok daha fazla adam gönderecektir.”

—

Rıhtıma geldiklerinde Sadie zorlukla nefes alıyordu. Red yolun bir kısmında onu taşımayı önerdi ama Sadie sadece dik dik bakıp yürümeye devam etti. Kayık iskelesinin orada kendisini bir süre ağırlayacak bir adam tanıdığını söyledi.

“Kayıp Finn mi?” diye sordu Red. “Ondan hâlâ haber aldığına şaşırdım.” Gemi yandığından beri Finn rıhtımda kalmış ve gemileri tamir edip balıkçı kayıklarında çalışarak dürüst işler yapmıştı.

“Bütün tayfadan haberim var,” dedi Sadie. “Hayatımın en mutlu günleriydi, bu yüzden bana bunu hatırlatan herkesi yakınımda tutmaktan hoşlanıyorum.”

Kayıp Finn rıhtım boyundaki küçük bir barakada yaşıyordu. Üçü geldiğinde barakanın önünde oturmuş olta kamışına ip sarıyordu. Sadie gibi yaşlı ve kırışik görünüyordu. Üçünün kendisine doğru gelmekte olduklarını görünce yüzü, geriye kalan birkaç çürük dişini gösteren bir tebessümle aydınlandı.

Yavaşça ayağa kalkarken, “Karşımda gördüğüm Circle’ın taç mücevheri mi?” dedi.

“Dinle, seni ihtiyar tatlı dilli...” Sadie onun gülümsemesine kaş çattı. “Yıllardır rıhtım kenarına taşınmam için bana yalvarırsın. Benim dinlenecek bir yere ihtiyacım var. Belki uzun bir süre. Umarım senin için sorun değildir, yoksa ilgini çekmeyecek kadar çirkinleşip yaşlandım mı?”

“Sana kimin yalan söylediğini bilmiyorum,” dedi Finn. “Ama yaşlı veya çirkin değilsin. Gerçeği söylemek gerekirse ben de değilim. Peşine düşen, hak ettiğin ciddi kötülüklerden saklanarak burada kalırken her gün sana bakacak yakışıklı bir adamın olduğu için şanslısın.”

Sadie, Red'e döndü. "Şey, hâlâ biraz serseri ama kelimelerle arası iyi. Daha da önemlisi, güvenli."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Aptallık etmeyi bırak."

"Red." Hope gözleriyle rıhtımı tararken bir şey arayarak kaşlarını çatı. "Buradan Rıhtım On İki ne tarafta, biliyor musun?"

"Elbette, neden?"

"*Lady's Gambit*'in mürettebatıyla konuşmam gerek. Kaptan Carmichael'ın öldüğünü bilmiyor olabilirler. O adamlar benim yanımda savaştılar. Onlara en azından neler olduğunu anlatmalıyım."

"Kaptansız gemi mi diyorsun?" diye sordu Finn.

"Dün Drowned Rat'te Drem'in adamları tarafından öldürüldü," dedi Red.

"Şey, aslında sağ kolu olan Ranking tarafından vuruldu," dedi Hope.

Sadie'nin gözleri ilgiyle kısıldı. "Peki, vuran adama ne oldu?"

"Emin değilim," dedi Hope. "Son gördüğümde kolunun yarısını doğradığım için bütün kanını yere saçıyordu."

"Tayfanın yeni bir kaptan seçip buradan sıvıştığını düşünüyor musun?" diye sordu Finn.

"Geminin çok tamirata ihtiyacı var," dedi Hope. "Denize dayanabileceğinden bile emin değilim."

"Bak sen," dedi Finn ve Sadie'ye anlamlı bir bakış attı.

"Neden bize şu gemiyi göstermiyorsun?" dedi Sadie. "Sanıyorum bir noktada buradan bir an önce ayrılmanız gerekecek. Bunun için el altında işlevsel bir geminin bulunması iyi."

“Belki,” dedi Hope gözlerini kısarak. Sorgularcasına Red’e baktı ama Red omuz silkti. Sadie’nin planının ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

“Şimdi, dinleyin, zannettiğiniz gibi bir şey değil,” dedi Sadie. “Red’in yanında yer aldığına göre sen ve ben eski dostuz. Düşündüğüm şey şu. Finn gemiler konusunda iyidir. *Savage Wind*’i ayağa kaldırıp sefere çıkardı ve o zamandan beri gemiler üzerinde çalışıyor. Siz çocuklar yapmanız gerekeni yapın. Bu arada Finn ve ben sizin geminizi tamir edelim.”

“Ama o benim gemim değil,” dedi Hope.

“Kimin?” diye sordu Sadie.

“Aslında hiç kimsenin.”

“O halde aldığında senin olacak.”

“O halde anlaşma ne?” diye sordu Red.

“Çok basit,” dedi Sadie. “Kaçarken tayfayla birlikte bizi de yanınıza alın.”

Red şaşırmıştı. “Gerçekten mi? Bunu mu istiyorsun?”

“Senin elinden gelenin en iyisini yapmana rağmen yaşayacak fazla zamanım kalmadı. Kalan zamanımı denizde taze hava ve güneş ışığıyla geçirsem fena olmaz. Gitmeden önce dünyanın birazını görmüş olurum.”

“Ben olsam mümkün mertebe çabuk demir alırdım,” dedi Kayıp Finn.

Red, Hope’a döndü. “Ne düşünüyorsun? Bu işten paçayı sıyırmayı başarırsak bir gemi akıllıca bir fikir olabilir.”

“Karar vermeden önce bizi nelerin beklediğini bir görelim,” dedi Hope. “Tayfanın geri kalanı bu plana karşı çıkabilir.”

Plana karşı çıkan olmadı. Çünkü tayfa diye bir şey yoktu. *Lady's Gambit*'te ne kumanya ne de insan vardı. Kilit altında olmayan veya sabitlenmemiş ne varsa alınmıştı.

"Düşündüğüm gibi," dedi Finn. "İnsanların yemek yemesi lazım. Stokları ve sabırları tükenince etrafta tayfa arayan, biraz para ve yemek sözü veren diğer gemileri gördüler. Sen olsan ne yapardın?"

"Yani gemiyi burada... öylece bırakıyor muyuz?"

"Şey..." Finn rıhtımın diğer ucuna doğru döndü. Siyah sakallı iri bir adam onlara doğru geliyordu. "İşte ilgilenilmesi gereken tersane müdürü."

"Sen! Güneyli!" diye bağırdı onlara doğru gelen adam. "Carmichael'a ve tayfanın geri kalanına ne oldu bilmiyorum ama birinin bana iki günlük rıhtım parası ödemesi gerekiyor. Eğer ödeme yapmaz veya gün batmadan önce burayı terk etmezsen gemiyi batırırım. Yapmayacağımı sanma!"

"Sakin ol, adamım," dedi Red neşeyle. "Şu gemi batırma konusunu bir kenara bırakalım. Burada rıhtımın günlük ücreti ne demiştin?"

"Beşlik," dedi adam temkinle.

"Tamam, o zaman. Matematiğim çok iyi değildir, sanırım bu..." -iki altın para çıkardı-"bizi bir hafta kadar idare eder, ha?"

Adam paralara bakarak bir an durdu. Red güneş ışığında parlasınlar diye yavaşça çevirdiğinden emin oldu.

"Yaklaşık olarak," diye kabul etti tersane müdürü.

Red, Finn'e döndü. "Bu gemiyi şekle sokmak için yeterli mi?"

“Muhtemelen. Gerçi ön direğin eğimine bakarsak, daha çok iki hafta gibi.”

“Pekâlâ, o halde,” dedi Red. “Güvenli olması için iki hafta yapsak daha iyi olur.” İki altın daha çıkarıp dördünü birden tersane müdürünün eline bıraktı. Sonra beşincisini elinde havaya kaldırdı. “Ve dördümüz dışında hiç kimse iznimiz olmadan o gemiye yanaşmazsa bu da senin için. İki hafta sonra geri geleceğim ve gemiyi hâlâ tek parça halinde burada bulursam bunu alabilirsin. Anlaştık mı?”

Tersane müdürü içtenlikle gülümsedi, şimdi dost gibiydi. “Evet, elbette, Kaptan...”

Red, Hope’u işaret etti. “*Lady’s Gambit*’in kaptanı bu. Kaptan Bleak Hope.”

“Hizmetinizdeyim, Kaptan Hope,” dedi tersane müdürü. “Bir ihtiyacınız olursa haber verin.”

“Teşekkür ederim, Tersane Müdürü, veririm,” dedi Hope ciddiyetle. Adam yanlarından gidince Red’e döndü. “O parayı nereden aldın?”

“Belki keseyi kilerde Prin’e bırakmadan önce içinden birkaç tanesini almış olabilirim,” dedi Red. “Bunu yaptığımı şimdi memnun değil misin?”

Hope başını iki yana salladı ama bir tebessümü zor bastırıyordu. “İyi. Artık çok geç.”

“Güzel,” dedi Red. “Şimdi gidip kendimize bir ordu bulalım mı?”

“Senin şu kaygan planına başlamadan önce,” dedi Sadie. “Midenize bir şeyler sokup gözlerinizi biraz kapatmayı düşünebilirsiniz.”

“Yılların bilgeliği,” dedi Red.

Red, dördü bir aradayken Finn'in barakasının ne kadar rahat olacağından emin değildi. Anlaşılan hem kendinin hem başkalarının ölümünden hiç dinlenmeden neredeyse iki gün boyunca kaçmaya çalışırken başını nereye koyduğunun pek önemi kalmıyordu. Özellikle güzel bir kâse dolusu yoğun ve sıcak balık yahnisinden sonra.

Böylece o ve Hope sadece bir saat sonra tahta kaplı zeminde uzanınca kendilerini uykunun kollarına savrulurken buldular. Tek penceredeki tahta kepenklerden içeriye soluk bir güneş ışığı süzülüyordu. Sadie ve Finn dışarıdaydı, sohbetleri arka planda mırıldanan ninni gibiydi.

Hope'un yumuşak ve hayalsi sesi, "Senin Circle'da doğmadığını söylerken ne demeye çalışıyordu? Nettles, yani," derken Red'in gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Çünkü doğmadım."

"Nerede doğdun?"

"Silverback. Ama onun demek istediği tam olarak bu değildi. Benim annem Hollow Falls'tan."

"New Laven'ı tüm bunların ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi bilmiyorum."

"Yani annem yukarı şehirden bir dantelliydi."

"Ve bu... kötü mü?"

"Buralarda mı? Evet."

"Nettles bunun seni ayrıcalıklı kıldığını düşünüyor."

"Doğru."

Hope gözlerini açtı ve bakmak için Red'e döndü. "Öyle misin?"

“Beş yaşından beri okuyabiliyorum. Circle’dakilerin çoğu asla öğrenmez. Sadece bu bile benim için fazladan bir servet değerinde.”

“Yani sana içerliyorlar.”

“Nettles herkese içerler. Bunu fazla kişisel almıyorum. Artık değil. Ama burada olduğum sürece bunu telafi etmek zorunda kaldım. Onlara yumuşak olmadığımı gösterdim. Bazı şeylerle baş edebildiğimi. Benden asla şüphe duymayan tek insan Filler’dı.”

“Ve şimdi...”

“Evet. Onun öyle gittiğini görmek... mideme bir yumruk yemeyi tercih ederdim.”

“Önem verdiğin insanların olmasının kötü yanı bu,” dedi Hope. “Onları kaybetmek her şeyden fazla incitiyor.”

Sadece Sadie’nin dışarıdan gelen soluk kahkahası tarafından bölünerek bir süre sessiz kaldılar.

“Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum,” dedi Red. “Hammer Point’i, Paradise Circle kadar iyi bilmiyorum. Hiç bana göre bir yer olmadı. Bu yüzden oradayken zekice kaçma yolları bulamayacağım veya bana iyilik borçlu yerellerden yardım isteyemeyeceğim.”

“O halde,” dedi Hope, sesi uykunun kenarında gezinerek, “işe yarar başka yeteneklerinin olması iyi bir şey.”

“Yani inkâr edilemez çekiciliğimi mi demek istiyorsun?”

“Kusursuz nişan alma yeteneğini kast etmiştim.”

“Ah. Şey. Evet.” Bir an sessiz kaldı. Sonra, “Yine de benim çekici olduğumu *gerçekten* düşünüyorsun, değil mi, Hope?” dedi.

Ama Hope çoktan uykuya dalmıştı.

19

O gece Hammer Point'e yola çıktılar. Hope'un anladığı kadarıyla sadece bir sonraki mahalleye geçiyorlardı. Fakat Red ve Sadie arasındaki hırçın ve içten vedalar yüzünden sanki okyanusun öbür tarafına geçiyorlarmış gibi hissediliyordu.

Hope ve Red gaz lambasının titrek ışığıyla aydınlatılmış sokaklarda ilerlerken Hope, Red'in gergin görüldüğünü fark etti. Her zamanki neşeli, umarsız havası zorlama geliyordu. Hope kaba karo taşlı yollarda düzenli ve eşit hatta uzun adımlarla yürürken Red sanki hızını ayarlayamıyormuş gibi zıplıyor, ileri geri zikzak çiziyor hatta bazen yanlamasına yürüyordu.

"Hammer Point gerçekten o kadar farklı mı?" diye sordu Hope.

Red gözleri her yerde dolaşarak omuz silkti. "Senin için mi? Muhtemelen değildir. Ama benim için çok farklı. Farklı binalar, farklı insanlar, işleri halletmenin farklı yöntemleri."

"Oraya daha önce gittin mi?"

"Bir ya da iki kez."

"Ne işin vardı?"

Red sırttı. “İyi bir şey değildi.”

“Düşmanca bir karşılama beklemeli miyiz?”

“Hammer Point’te sıcak karşılama diye bir şey yoktur.”

Yerden birkaç çakıl taşı aldı ve birini atıp otuz adım önlerindeki küçük bir kovayı devirdi. “Burada bir deyiş vardır, ‘Hammer en zordur.’ ve bildiğim kadarıyla bu doğru.”

“Paradise Circle’dan daha mı kötü?”

“Ah, evet. Bak, Ölüsurat Drem soğukkanlı, pis bir katil olabilir ama Circle’ı bir arada ve düzende tutar. Hammer Point’te böyle bir şey yoktur. Şu sıralar en güçlüsü Big Sig. Onun çetesiyle diğer üç veya dört çete arasında hep zor çatışmalar olur. Öyle bir yerde imparatorluk askerleri bile düzen sağlayamaz.”

“Eğer Big Sig bizimle ittifak kurarsa dengeyi onun lehine çevirmek mümkün olur mu?”

“Onun bu yönde karar vermesini umuyorum,” dedi Red. “Ya da bizimle ittifak kurmanın hâlihazırdaki ittifaklarını sapıtacağına karar verebilir.”

“Ya kararı bu yönde olursa?”

“O zaman bizi öldürür,”

“Dener,”

Red gülümsedi. “Adının hakkını vermene bayılıyorum.”

—

Hope bunun ne zaman olduğundan tam emin değildi. Ama yavaş yavaş etraflarındaki yolların değiştiğini fark etti. Parke taşları sadece pis değil, çoğunlukla çatlak veya kırıktı. Binalar da sanki savaştan çıkmış gibi hasarlı görünüyordu. Paramparça

pencereler, lime lime kapılar, duvardan alınmış taş ve briket parçaları. Sokak lambaları da yoktu. Her yer kasvet içindeydi.

“Hammer Point’teyiz, değil mi?”

Red başını salladı. Artık etrafta zıplamak yerine Hope’un yanında yürüyor, onun hızına kusursuzca ayak uyduruyordu. Elleri gevşekti ama yan taraflarında hazır bekliyordu ve bakışları ileriye sabitlenmişti.

“Aklında plana benzer bir şey var mı?” diye sordu Hope.

“Big Sig’i nerede bulacağımı biliyorum. Tek sorun, biri bize engel olmaya çalışmadan oraya varmak.”

“Sence bunun ihtimali nedir?”

“Çok değil,”

Aslında üç blok daha ilerleyemeden ara sokaktan karşılarına üç adam çıktı, arkadan da iki tanesi yaklaştı.

“İyi akşamlar muhabbet kuşları. Yürüyüşe çıktık, öyle mi?” dedi yıpranmış şapkalı olan bir tanesi.

Saçları omuzlarından biraz daha aşağıda olan diğeri, “Ben-
ce kaybolmuşlar,” dedi.

Yanağında kalın bir yara izi olan üçüncüsü, “Belki,” dedi, “biz istediğimizi aldıktan sonra onlara evin yolunu göstermeliyiz.”

Şapkalı, “Bu tam bir komşuluk göstergesi olur,” diye katıldı. “Ancak ben onları bu civarda hiç görmedim. Bu Güneyli parçayı görsem hatırlardım.”

Hope, Red’e döndü. “Bizi soyacaklarını mı düşünüyorlar?”

“Öyle görünüyor,” dedi Red.

“Çaba harcadığımıza değmezmiş gibi görünüyor,” dedi Hope. “Hiç silahları var mı?”

Yara izi, "Ah, yeterince silahlıyız, seni geveze ufaklık," dedi. Savaşmaktan çok ekmek doğramaya yarayacak küçük bir bıçak çıkardı. Geri kalanlar da benzer zavallı silahlar çekti: bir ucundan çivi uzanan tahta bir sopa, kırık bir şişe, bir tuğla, içi taş dolu deri bir kese.

"Ciddi olun," Hope yürümeye başladı ve onlara yaklaştığında yavaşlamadı.

Yara izi, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı ve bıçağını salladı.

Hope adamın bileğini tutup öyle bir büktü ki adam öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Aynı sırada Hope, dizini adamın suratına doğru kaldırdı. Boştaki eliyle yumruğunun tersini Şapkalı'nın kulağına indirdi ve adamı sersemletti. Yara İzi'ni karo taşı zemine düşsün diye bıraktı ve Uzun Saç'ı göğsünün ortasından tekmeleyip nefes almak için çırpınır halde yere devirdi. Sonra yürümeye devam etti.

Arkasındaki Red neşçyle, "Nasıl olduğunu gördünüz, adamlarım," dedi. "Yaptığınız sadece hanımlara göre şeyler."

Düzensiz ayak sesleri Hope'a kalan ikisinin kaçtığını söylüyordu.

Red, Hope'a yetişti. "Sırf meraktan soruyorum. Neden kılıcını çekmedin? Tek sallamayla o üçünü birden öldürebileceğine bahse girerim."

"Silahsız ve eğitimsiz insanları öldürmek Song of Sorrows'a hakaret etmek olur."

"Pardon. Song of ne?"

"Kılıcımın adı,"

"Kılıcına isim mi verdin? Yani, harika bir kılıç, ama..."

"Ona ben isim vermedim. Bu kılıç yüzyıllar yaşında, za-

manda kaybolan eski sanatlarla yapıldı. Biz ikimiz doğmadan çok önce kılıcın adı vardı.”

“Kulağa çok güzel geliyor,”

“Bu kılıcı kuşanmak bir ayrıcalıktır. Bir gün bu ayrıcalığa değer olduğumu ispatlamayı umuyorum.”

“Henüz değil misin?”

“Hayır,” dedi Hope. “Henüz buna degecek bir şey yapmadım.”

“Peki, kılıcı nasıl aldın? Çalmadığını *biliyorum*.”

“Bana öğretmenim tarafından emanet edildi. Bana gizli Vinchen sanatlarını öğrettiği için kendi tarikat kardeşleri tarafından katledilmeden hemen önce.”

“Bunu neden yaptılar ki?”

“Çünkü o sanatları bir kadına öğretmek yasaktır.”

“Neden?” diye sordu Red.

Hope ona doğru bir bakış attı ama yüzündeki ifadeden gerçekten anlamadığı sonucuna vardı. “Çünkü kadınların böyle şeylerde yer almamaları gerek.”

Red kaşlarını çattı. “Neden olmasın?”

“Çünkü... Bilmiyorum, hep böyle olagelmıştır.”

“Belki başka bir yerde,” dedi Red. “Ama burada, kız ya da erkek olmak çok fark etmez. Eğer diğerinden daha iyi dövüşüyorsan ihtiyacın olan tek sav budur.”

Hope, kendi köyünde nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. “Ben çok küçükken, Vinchen keşişleri beni yanına almadan önce, küçük bir balıkçı kasabasında yaşadım. Çok şey... hatırlamıyorum. Annemin çalıştığını biliyorum. Hayat zordu ama herkes için eşit derecede, sanırım.”

“Yani bu fikri kafana sokanlar o Vinchen keşifleri miydi? Oradaki oğlanlar senden çok daha mı iyilerdi?”

“Hayır,” dedi Hope. “İçlerinden sadece biriyle dövüştüm, fazla zorlu değildi. Ayrıca diğerlerini de pratik yaparken izledim ve hiçbirisi benim sahip olmadığım yeteneklere sahipmiş gibi görünmüyordu.”

“Bunun ne olduğunu düşündüğümü biliyor musun? Salt dantelli saçmalığı. Yukarı şehirde de aynısını yapıyorlar. Erkekler çalışıyor, kadınlar tamamen umutsuz gibi davranıyor. Bir sürü saçmalık. Aşağı şehirde herkes kendi payına düşeni yapmak zorundadır. Bir kadın canı ne çekerse onu yapar ve erkek ona saygı duymak zorundadır.”

“Bu düşünce tarzını sevdim,” dedi Hope. “Belki bir şekilde burası çok daha *medenidir*.”

—

Yollarının geri kalanında karşılarına çıkan kimse olmadı. Hope bunun tesadüf mü yoksa haberlerin hızlı yayılmasından mı olduğunu merak ediyordu.

“Şey, işte geldik,” dedi Red, işaretlenmemiş bir depo binasının önünde durarak. Pencerelerde ışık vardı ve içeriden kahkaha, konuşma ve ara sıra bağırma sesleri geliyordu. Red burnunu kırıştırdı. “Çok bir şey gibi görünmüyor.”

“Buraya daha önce gelmedin mi?” diye sordu Hope.

Red başını iki yana salladı. “Eskiden Hammer Point’ten birini tanırdım. Bana bu yerden bahseden oydu.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Hope.

“Bir gece ortadan kayboldu. Kimse kesin bilmiyor ama halk arasında biyo-büyücüler olduğu fısıldanıyor.”

“Burada mı?” diye sordu Hope.

“Çoğunlukla yukarı şehirde,” dedi Red. “Ama taze malzemeye ihtiyaçları olursa bazen aşağıya inerler. Ya da insanlar öyle anlatıyor. Tanıdığım bir kadın vardı. Küçük Bee’nin annesi...” Başını iki yana salladı. “Her neyse, neyin gerçek, neyin söylenti olduğunu anlamak zor.”

Hope, Carmichael’ın öcünü aldıktan sonra New Laven’dan ayrılmayı düşünmüştü. Ama yukarı şehirde toplanmış biyo-büyücüler varsa daha uzun süre kalması gerekebilirdi. Red peşinden oraya da gelir mi diye merak etti. Sonra kendini bencilce bunun olmasını umarken buldu.

“Sanırım kapıya vurmamız falan gerekiyor,” Red yumruğuyla kapıya vurdu.

İçerideki boğuk seslerle sadece bir an geçti. Sonra kapıda dar bir delik açıldı ve kuşkulu bir çift göz dışarıya baktı. “Ne istiyorsunuz?”

“Big Sig’i görmek.”

“Evet. Peki, bunu yapabileceğinizi size düşündüren nedir?”

“Bu!” Red, adamın gözlerinin önünde altın bir sikke parlattı. Bu da bardaki kadının olması gereken keseden Red’in aldığı bir *diğer* sikkeydi. Hope, Red keseyi yere bıraktığında onu dikkatle izlediğini düşünmüştü ama belli ki Red’in hünerli parmakları bıçak atmaktan daha fazla işte kullanılıyordu.

Gözler artık daha az kuşkulu bakıyordu. “Tamam,”

Delik kapandı ve kapı ardına kadar açıldı. Diğer tarafta elinde silah olan sıska bir adam duruyordu. Hope, Big Sig’in adamlarında altıpatlar olmadığını bir kenara not etti.

Red elindeki sikkeyi adama doğru atarken, “Çok nazikçe, adamım,” dedi.

Adam sikkeyi yakalayıp havaya kaldırdı. “Bu sizi binaya alır ve benden geçirir. Fakat Sig’in yanına sokmaz.”

“Onunla nasıl dostane bir sohbet ayarlayabileceğime dair bir ipucu verir mi?”

“Taş oynamayı sever. Şu an oynayan birkaç adam var. Yeteneğin olduğunu gösterirsen seninle oynamak isteyebilir.”

“Öyle mi?” Red kırmızı gözleri parlayarak parmaklarını esnetti. “Ne tesadüf ki o oyunda biraz yeteneğim vardır.”

Adam parayı cebine attı. “Eh, o halde iyi şanslar.”

“Ah, işin içinde çok az şans var.” Red neredeyse kem sayılabilecek şekilde sessizce kıkırdadı.

Kısa bir koridordan geçip büyük bir açık alana geldiler. Çoğunlukla boştu, sadece merkeze eşit aralıklarla konmuş on tane masa vardı. Her masada karşılıklı iki adam oturuyordu. Hope, taş oyunu oynamayı bilmiyordu. *Lady’s Gambit*’te birkaç adamın oyununu izlemişti ama kurallarını öğrenmek isteyecek kadar ilgisini çekmemişti.

Bir tarafta, bir ateş çukurunun yanında elinde kilitli metal kutu olan bir adam sandalyede oturuyordu. Red, adama doğru gidip ona da bir sikke uzattı. “Beni bir sonraki oyunda eşleştir.”

Adam kuşkuyla ona baktı. “Seni buralarda daha önce görmedim,”

“Yeni geldim,” dedi Red.

“Ana kural, kaybet sen bile silah çekmemektir. Big Sig oyun salonundaki kabalığa pek kibarlıkla karşılık vermez.”

“Benimle ilgili endişelenmene gerek yok, adamım. Özellikle hiç kaybetmediğimi düşünürsek.”

“Öyle mi?” Adam sırttı. “O zaman belki Greeny Colleen’le tanışma vaktin gelmiştir. Saygın ve dişli bir rakip hasreti çekiyordu.”

“Saygın biri değilim ama seni temin ederim, çok zorluyumdur.”

“Sağdaki son masa,” Adam sikkeye karşılık tahta bir marka verdi. “Şu anki tuz kafayı bir dakika içinde halletmiş olur.”

Hope ve Red ufak tefek, çelimsiz görünen, neredeyse otuz yaşında bir kadın daha yaşlı bir adamla oynarken durup seyretiler.

Hope, “Bu oyunu gerçekten anlamıyorum,” diye fısıldadı Red’e.

“Her oyuncu oyuna yirmi taşla başlar. Sette geriye kalan on taşı alırsın ve masa boyunca sıralarsın. Şimdi, her taşın üstünde sıfırdan dokuzaya kadar rakamlar vardır. Amaç bütün taşlarından kurtulmaktır. Eğer merkezdekinden yüksek bir taşın varsa bunu taşın yukarısına koyabilirsin. Bir düşükse aşağısına koyarsın. Aynısı varsa üstüne koy. Ama sıra yapmaya başlayınca aşağıya, yukarıya veya üste, bunu değiştiremezsin. Yoksa hepsini geri alır ve başlangıçtaki taşla en baştan başlarsın.”

“Madem hepsinden kurtulmak istiyorsun, neden geri alırsın?”

“Çünkü koyabileceğin taşlar biterse yeniden koyabilinceye kadar koyduklarını toplamaya başlamak zorundasın.”

“Yine de aşırı karmaşık görünmüyor.”

“Asıl amaç bu. Sayıları toplayarak, çıkararak, çarparak veya bölerek iki veya üç sıra arasında köprü yapmaya başladığında işler ilginçleşir.”

“Matematik mi?”

Omuz silkti ve başka tarafa baktı. “Hobilerimden biri.”

O sabah uyumadan önce Red, kendisini ayrıcalıklı kılan şu “dantelli” altyapısından bahsetmişti. Ama okuma yeteneğiyle veya matematiğe olan ilgisiyle gurur duymaktan çok utanıyormuş gibi görünüyordu.

“Peki nasıl işliyor?” diye bastırdı Hope. “Cevap tek basamaklı sayılardaysa işe yarama seçeneği oldukça düşük.”

Sanki sohbete daha derin dalmak istemiyormuş gibi bir an mücadele etti. Sonra teslim oldu ve yüzü neredeyse çocuksu bir keyifle aydınlandı. “Doğru ama iki sırayı birleştirdiğinde iki basamaklı bir sayı yapabilirsin. Üç sıra birleştirirsen üç basamaklı, öyle sürüp gider. Sayı büyüdükçe koyabileceğin taş sayısı artar.”

“Tamam. Nasıl karmaşık hale gelebileceğini şimdi anladım.”

Red ona gülümsedi ve bu, çekici olduğunu zannettiği o sırtışlardan biri değildi. Bu memnun bir gülümsemeydi. “Pek çok insan bunu anlamaz,”

Buraya kadardı. Diğer insanlar çekiciliğini veya nişancılık yeteneğini beğenebilirdi ama ebeveynleri öldüğünden beri zekâsını öven biri oldu mu diye merak etti Hope.

Greeny Colleens’in masasındaki yaşlı adam “Lanet olsun!” diye bağırdı. “Yine, Greeny! Nasıl oluyor da...”

Ufak tefek kadın utangaçça gülümsedi. “Sayıları severim, Cast. Hepsi bu. Arkadaşım gibiler.”

Cast homurdandı, son tahta markasını masadaki taş yığınlarının içine itekledi ve gitti.

“Bizim sıramız,” dedi Red.

Birlikte masaya yaklaştılar. Colleen başını kaldırıp bakınca alını kırıştı. “Sen yenisin,”

“Öyle,” diye katıldı Red otururken.

“Yenilerle genellikle oynamam,”

“Şuradaki adam,” Red başıyla adamı işaret etti. “Zorlu birine ihtiyacın olduğunu söyledi.”

“Sen iyi misin?” Kız dudakları sıkı sıkı kapalı halde kısık gözlerle ona baktı.

“Bunu öğrenmenin tek yolu var,” dedi Red.

“Nasıl oynarsın?” diye sordu kız.

“Basamak sınırı olmadan. Başka türlü var mı?”

Colleen yine utangaçça gülümsedi. “Oyunu seviyorsan yok.”

—

Bir saatten uzun oynadılar. Hope bir oyunun bu kadar uzayabileceğini bilmiyordu. İki kişinin sadece birkaç taşla yenildiği oyunlar görmüştü. Şimdiyse biri diğerini engelliyor ve hemen ardından yeniden başlamış olana dek ikisi de taşlarını geri çekmek zorunda kalıyorlardı.

Başta Hope oyunun akışını kolaylıkla izleyebiliyordu. Red’in arkasında oturmuş geride kalan taşlarının üstündeki sayıları görebiliyor hatta hamlelerinin bazılarını tahmin bile edebiliyordu. Ama oyun ilerledikçe ve iki oyuncu nasıl başa baş olduklarını anlamaya başlayınca işler hızlandı ve sonunda peş peşe klik sesleri gelmeye başladı, taşlar birbiri ardına konuyor, geri alınıyor, karılıyordu. Bu neredeyse hızlı matematik denk-

lemlerinden daha fazlasıydı. Oyunda sadece oyundan büyük bir şey vardı. Bu Hope'a savaştığı zamanlarda içinden geçen aynı ilham verici serbest akışı hatırlattı.

Diğer oyuncular sanki yüksek sesin büyüyü bozmasından korkar gibi aralarında fısıldayarak izlemek için kendi oyunlarını bıraktılar. Red, gök gürlemesinin bile odaklarını bozamayacağını düşünüyordu. Red'in şakaklarından ter süzülüyordu ve Colleen'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Böyle bir durağanlıkta harcanan çok fazla efor, diye düşündü Hope. Bu oyunda bir şey vardı. Hope'un ders alabileceği bir şey. Bu şey sataşır gibi Hope'un aklının sınırlarında oynayıyordu ama gelmiyordu. Hope uzandıkça o kaçıyordu.

Sonra Hope, bir anda fark etti ki ders *buydu*. Durağanlıkta ulaşmak yoktu. Kontrol etme çabası olmaksızın sadece gözlem, kabul ve tepki vardı.

Red, Hope'un düşüncelerini bölerek, "Pekâlâ," dedi. Kala-balıkta mırıltılı bir yorum dalgası yükseldi.

Hope bütün taşlarını oynadı mı diye Red'in eline baktı. Red'in elinde bir şey vardı, Hope ne olduğunu göremedi.

Greeny Colleen'in iki eli önüne yayılmıştı ve kendisi ateşli bir sırtışın ardında soluk soluğaydı. "Bu... buna değerdı," Ellerini havaya kaldırdı. Birinin altında son taşı vardı. Elinde tahta markayı tutuyordu.

Red başını iki yana salladı. O zevk tamamen bana ait. "Sendekiler kalsın ve beni Big Sig'le dostane şekilde tanıştıırırsan benimkileri de alabilirsin."

Greeny Colleen'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Tam konuşacaktı ki yeni bir ses araya girdi. "Adamlarıma daha fazla rüş-

vet vermene gerek yok. Yeteneğin benimle tanışman için tek başına yeterli.”

Etraflarını saran izleyiciler ayrıldı. Hepsinin tepesinden bakan adam, Hope’un şimdiye kadar gördüğü en iri adamdı. Yumrukları bir bebeğin kafası kadar büyük, göğsüyle bir ayı-nınki kadar kalındı. Kısacık kesilmiş saçları ara ara beyazlamış telleri olan siyah uzun sakalı vardı. Burnu birçok kez kırılmış gibi görünüyordu ve gözlerinde, Hope’a öfkelerini nadiren kontrol edemediğini gösteren sert bir pırıltı vardı ki bu, adamı çok daha tehlikeli kılıyordu.

“Şimdi, bir bakalım...” dedi Big Sig. “Red, değil mi? Seni duymuştum. Kırmızı gözlü zeki hırsız.”

Red ona içtenlikle gülümsedi. “Beni tanıyorsun,”

“Tam değil,” dedi Big Sig. “Aynı zamanda usta bir taş oyuncusu olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Ah, o kısmı duyurmam,” dedi Red. “Yoksa insanlar benim ne kadar iyi olduğumu öğrendiklerinde oynamakla ilgilenmiyorlar.”

“Ben seninle oynarım,” Big Sig başıyla Greeny Colleen’e işaret etti ve kız markalarını toplayıp saygıyla bir kenara çekildi. “Seni uyarayım, yeneceğimden şüpheliyim. Ama yer alabileceğim ve kaybetmenin ölüm anlamına gelmediği en azından bir aktivite bulunması güzel.”

“Kaybetmeyi sever misin?” diye sordu Red.

“Öğreticidir,” dedi Sig. “Ayrıca biz oynarken sen de bana, Drem’in bana bıçak saplamaya gelen adamlarından biri olmadığını, ikna edici bir şekilde neden buraya geldiğini açıklaya-

bilirsin. Böyle yetenekli bir taş oyuncusunu öldürmek beni çok üzerdi.”

“Öyle bakacak olursak,” dedi Red yeni oyun için kurulurken, “buraya seni öldürmeye gelseydim şimdiye kadar ölmüş olurdum.”

“Çok iyi nişancı olduğunu duydum,” dedi Sig, yığının içinden yirmi taş çekerken.

“Doğru duymuşsun. Ama gerçekten ölümcül biri değilim.”

Big Sig başını kaldırıp Hope’a baktı. “Bu senin koruman mı mi?”

“Hem beden hem de ruh korumam diyebilirsin,” dedi Red. “Bana birkaç zekice numaradan daha değerli bir insan olmayı öğretiyor.”

Hope bunu duyunca çok şaşırmişti. Red’e veya bir başkasına nasıl doğru yaşanır diye ders vermek gibi bir niyeti asla olmamıştı. Belki Red ve yaşam tarzıyla ilgili düşüncelerini fazla dikkatsizce dile getirmişti. Sonuçta Red’in nasıl yaşadığı Hope’u ilgilendirmezdi.

“Olağanüstü kadın,” dedi Sig.

“Hiç fikrin yok,”

Yine de bazı zamanlar aşırı kaba olmakta ısrarcıydı. Hope kendini tutamadı. “Siz ikiniz benim hakkımda ben yokmuşum gibi konuşmayı bitirdiniz mi?”

Big Sig, Hope’a nazikçe baş salladı. Sonra yine Red’e döndü. “Başla!”

“Yani durum şu,” dedi Red ilk taşı koyarken. “Burada duran adamım, Ölüsurat Drem’in ölmesini istiyor. Kişisel bir mesele.”

“Anlıyorum,” Sig hafif eğlenen bir yüz ifadesiyle bir taş koydu.

“Kendisinden ilerisini görmeye çalışan birinin ruhuyla Circle’ın Drem olmadan da yapabileceğini hissediyorum. Belki bölge gelişir bile.”

“Bir de senin başına ödül koymuş,” dedi Sig.

Red, bir taşı yerine kaydırırken hiç utanma belirtisi göstermeden, “Bundan kurtulmak da iyileşmelere dâhil edilecek,” dedi.

Big Sig kendi taşlarından birini koydu. “Peki, ben nerede devreye giriyorum?”

“Drem’in kulübünde onu koruyan bir ordusu var. Bu yüzden düşündüm de...”

“Bir koşu Hammer Point’e gidip kendi ordunu kurarsın diye düşündün. Peki ben ve adamlarımın çıkarı ne olacak?”

“Drem’in ölmesini istemediğini söyleme bana.”

“İstediğim çok şey var,” dedi Sig. “Her zaman elde edemeye alışkınım.”

“Yeterince adil. Ama bu Drem’den öç almaktan fazlası olabilir. Drem yoldan çekildiğinde ve Circle’da işler senin lehine daha çok döndüğünde iyiliğinin karşılığını ödeyebiliriz. Buradaki rekabette sana güç kazandırırız.”

Tüm bu zaman boyunca Red ve Sig neredeyse ilgisizce taşlarını yerleştiriyorlardı. O anda Red öyle bir taş koymuştu ki Sig’in bütün ilerlemesini engellemiş gibi duruyordu. Hafifçe sırttı.

Big Sig taşları incelerken ciddiyetle başını salladı. “Bütün bunlar oldukça keskin görünüyor. Ama eksik olan bir taşın

var.” Sonra o ana kadar öyle bir kombinasyon kullanmadığı için tıkanmış gibi görünen sıraya bir taş koydu.

Değişen durumu değerlendiren Red’in kaşı havaya kalktı. “Ah?”

“Tüm mahalle boyunca gücünü pekiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” diye sordu Sig. “Neredeyse imkânsız. Bunu yapamam ve Drem kadar gaddar olmamakla birlikte ben daha akıllıyım ve adamlarım daha sadık. Bu tür bir güç elde etmek için tek bir insandan fazlası lazım.” Bir taş daha koydu.

“Yani onun yardım aldığını mı söylüyorsun?” diye sordu Hope. “Paradise Circle dışından mı?”

“Evet,” dedi Sig.

“Kimden?” Red bir taşını geri alırken kuşkuyla baktı.

“Biyo-büyücülerden,” dedi Sig. “Ordu veya değil, biz onlarla boy ölçüşemeyiz.”

Red, “Biyo-büyücüler mi?” diye homurdandı. “Bu büyük saçmalık.”

Hope, “Nereden biliyorsun?” diye sordu Sig’e. Kendisini bir biyo-büyücüye götürecek potansiyel bir ipucunu azımsamaya henüz hazır değildi.

“O bilmiyor,” dedi Red. “Sadece bir dedikoduyu tekrarlıyor.”

“Bunu *biliyorum*,” dedi Sig, “çünkü ona sundukları teklifin aynısını bana da sundular. Bana mahallenin diğer çete liderlerine üstünlük sağlayacaklarını Hammer Point’in başına geçireceklerini söylediler. Karşılığında onlara her ay yeni bir insan materyali sağlayacaktım.”

“Üzerinde deney yapmaları için,” Hope’un sesi düzdü. Bu biyo-büyücülerin duyargaları New Laven’in ta yeraltı dünyasına bile uzanmıştı. Yine de Carmichael’in katilinin nefret ettiği diğer insanlarla bir bağlantısının olmasında işine gelen bir yan vardı.

“Evet,” dedi Sig. “O zaman bana Drem’in anlaşılmayı çoktan kabul ettiğinden bahsettiler. Bana da eğer kabul etmezsem sonunda Drem’in burayı da ele geçireceğini söylediler.

“Peki, sen ne dedin?” Hope, Sig onlara katılmayı kabul ettiyse hemen oracıkta öldürür müydü, onu merak ediyordu.

“Onlara Hammer Point’i ya kendi gücümle alırım ya da hiç almam dedim,” dedi Sig.

Hope biraz rahatladı. “Çok cesurca davranmışsın,”

“Aynı zamanda çok da aptalca. Bana, ‘Çiğneyebileceğinden büyük lokma ısırдын,’ dediler. Sonra içlerinden biri, yüzünde yanık izi olan salyalı biri yanıma geldi ve parmağıyla çeneme hafifçe vurdu. O kadar. Ama yüzümden keskin bir sancı geçti, sonra ağızımdaki dişler ufalandı.”

Big Sig gülümsedi. Ağızının tamamının tahta dişlerle dolu olduğunu gösteren kocaman bir gülümsemeydi bu.

“Yüzünde yanık izi olan biyo-büyücü!” Hope’un sesi fısıltıdan bir kerte yüksekti. Bu biyo-büyücünün son on yıldır aradıklarından biri olabileceği fikri nabzını yükseltmişti ama görünüş olarak sakinliğini koruyordu. “Kahverengi saçları ve sivri bir suratı da var mıydı?”

“Onunla karşılaştın mı?” Sig ona yeni bir ilgiyle baktı.

“Uzaktan görmüştüm,” Sesinde karanlıktan başka bir şey yoktu ve Big Sig ona bakınca bunu açıkça gördü. Başını salladı ve Hope’un üstüne daha fazla gitmedi.

“Bunların hepsinin doğru olduğunu nereden bileceğiz?” diye sordu Red. “Bize yalan söylüyor olabilirsin. Ya da onlar sana yalan söylemiş olabilir.”

Big Sig yeniden Red’e baktı. “Drem’i indirmenize neden yardım etmeyeceğime dair bir açıklamayı hak ettiğinizi düşündüm. İnanıp inanmadığınız umurumda değil.”

“Olmalı,” dedi Red.

“Nedenmiş?”

Red başını eğip unutulmuş taş oyununa, sanki ne olduğundan haberi bile yokmuş gibi baktı. Gözleri başka bir yerdeydi. Yüzü rahatlamıştı, neredeyse gülümsüyordu. Hope, boynunda bir damarın atmakta olduğunu görebiliyordu.

Sonunda, “Çünkü,” dedi. “Eğer bana Drem’in bütün Paradise Circle’ı biyo-büyücülere sattığını ispatlayabilirsen sana söz veriyorum, Circle’da seninkiyle aynı ölçüde bir ordu toparım. Sonra Drem’in kapısını beraber deviririz.”

Elindeki tahta markayı masaya bıraktı ve Big Sig’e baktı.

“Ve biyo-büyücüler olsun olmasın, o haini ben kendi elimle öldüreceğim.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Olduğunuza inandığınız kişi, sadece sizin bir parçanızdır,
tıpkı bütün gerçeklerin sadece kısmî gerçekler olması gibi.*

-Fırtınalar Kitabı'ndan.

20

Nettles kaba yün paltosuna daha sıkı sarındı. “Bundan hoşlanmadım, Red.”

“Burada biranın farklı bir tadı var,” Filler siyah birasının olduğu masrapaya doğru burnunu kırıstırdı.

“Siz en iyi dostlarımsınız, bunu biliyorsunuz,” dedi Red.

“Öyle mi?” Nettles masadaki dördüncü ve son kişi olan Hope’a doğru baktı.

“Elbette öyle,” dedi Red. “Aksi halde benimle beraber Hammer Point’te bir tavernaya gelmezsiniz.”

“Burası sınırın hemen yanında,” Nettles bunu önemsizmiş gibi söylemişti ki bu zorlamaydı çünkü *gerçekten* önemli olduğunu hepsi biliyordu.

“Sınırın bu yanındaki bira bizimki kadar iyi değil,” diye duyurdu Filler. Zavallı çocuk, Red’in daha önce hiç görmediği kadar rahatsız görünüyordu, oturduğu yerde sürekli kıpırdanıyordu ve şakaklarında ince bir ter pırlıtısı vardı. İlk kez Paradise Circle’ın dışına çıkıyordu.

“Yine de,” dedi Red, “buraya gelmenizi istemekle fazla şey istediğimi biliyorum, özellikle Drem’i alaşağı etmeme yardım

etmek istemediğinizi açıkça belirtmenizden sonra.” Alçak sesle ve yavaşça konuşuyordu. Circle’ın dışındaydılar ve Point of No Return* kalabalık değildi. Mahalleler arası sınırı belirleyen tavernalar zaten pek kalabalık olmazdı. Yine de bu konu yüksek sesle konuşulmayacak kadar ciddiye.

“Sana bu konuda yardım etmiyorsak burada ne işimiz var?”

“Sizin bir şey *yapmanıza* gerek yok,” Red Nettles’ı şüpheli davrandığı için suçlayamazdı. “Bir şey söylemene hatta düşünmene bile gerek yok. Tek yapman gereken izlemek ve dinlemek.”

Nettles öne doğru eğildi. “Peki, duymamız ve görmemiz gereken şey nedir?”

“Tam olarak bilmiyorum. Big Sig bazı... suçlamalarda bulundu. Bunların doğruluğunu ispatlayabileceğini iddia ediyor. Bu gece ikinizin şahitliğinde kendi gözlerimizle göreceğiz.”

“Yine o casus kitaplarını mı okuyordun?” diye sordu Nettles. “Sana o okumalar hakkında ne demiştin? Kafanın içini yumuşatıyor.”

Red cevap vermek üzereyken Greeny Colleen’in tavernaya girdiğini gördü. Ufak tefek, fare gibiydi ve gerçekten görünmezdi. Neredeyse gözden kaçıracaktı ve Red için bu çok nadir bir şeydi.

Colleen masaya geldi ve Nettles’la Filler’a kuşkulu gözlerle baktı. “Bu ikisi kim?”

“Bana kefil olacak güvenilir insanlara ihtiyacım var,” dedi Red. “Sig’in dedikleri doğru çıkarsa diye.”

Colleen kaşlarını çatı. “Çok sıkışık bir durum olacak. Sen

* Point of No Return: Geri dönüş yok noktası

de bir süre orada olacaksın. Buluşmaya daha bir saatten fazla var ama seni oraya hemen götürmeliyiz.”

“Başaracağız,” dedi Red.

Colleen omuz silkti. “Hadi, o zaman!” Arkasını dönüp çıkışa yöneldi.

Red, “Hazır mısın?” diye sordu Hope’a.

“Hmm?” dedi Hope göz kırparak.

Red nedenini bilmiyordu ama Hope son zamanlarda içe kapanıktı. Gerçi buna fazla kafa yormamıştı, zira rıhtımlarda saklanırken, *Lady’s Gambit*’te uyurlarken ve tamirata yardım ederken kafası epey meşguldü. Sanki bu toplantıyı gizlice dinlemeyi beklerken günlerdir nefesini tutuyor gibiydi. Big Sig’in söyledikleri doğruysa bu her şeyi değiştirirdi. Yine de bunların hiçbirini söylemedi Red. Onun yerine, “Gidip pusuda bekleme zamanı,” dedi. “En sevmediğiniz şey.”

“Ah, doğru!”

Colleen’in peşinden gitmek üzere ayağa kalktıklarında Nettles elini Red’in koluna koydu. “Bundan *emin* misin?”

“Seni temin ederim, Nettles. Öyle veya böyle, bu öğrenmemiz gereken bir şey.”

“İyi. Ama bana borçlusun.”

“Birkaç gece önce bizi oluktan aşağı attığın için sana zaten borçluyum.”

“O halde iki etti.” Nettles kocaman sırttı. “Belki özel bir şey için birikim yapıyorumdur.”

Colleen onları tavernadan soğuk gece havasına çıkardı. Beraberinde buzlu yağmur taşıyan şiddetli rüzgârlar getiren yağışlı mevsim yaklaşıyordu. Red deri paltosuna daha sıkı sarın-

dı. Grubun geri kalanı da benzer şekilde sarıldılar. Tamamen etkilenmemiş görünen Hope hariç hepsi. Red Güney Adaları'nda havanın ne kadar soğuyabildiğini merak etti.

Colleen onları binanın yan tarafına götürürken, "Liderler ana kapıdan girecekler," dedi. "Arka odada toplanacaklar. Hiç pencere yok ve korunan bir ana giriş var. Ancak odanın zemininde gizli bir döşeme altı boşluğu vardır ve oraya buradan girebilirsiniz."

Tavermanın arka tarafı karanlık bir ara sokağa bakıyordu ve öğleden sonraki soğuk yağmurdan sonra çamur gölleri birikmişti. Binanın arka tarafını kolaçan ederken Red'in çizmeleri-ne buz gibi su girdi. "Girişi göremiyorum."

"Elbette göremezsin," Colleen duvarın yan tarafında çıkıntı yapan eski bir bira fıçısını tıklattı. Fıçı tuhaf bir ekoyla yankılandı. Colleen fıçının kapağını kaldırdı. Red içeriye baktı ve fıçının altına bir tünel kazılmış olduğunu gördü.

Red sırtıttı ve Nettles'a döndü. "Casusluk işleri!"

"Bu döşeme altı boşluğu kimler biliyor?" diye sordu Hope.

"Tabii ki Big Sig. Bir de Sig'le müttefik olan bir diğer lider, Thorn Billy. Sizin burada olacağınızdan haberi var."

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Red.

"Sessiz kalacağına mı? Evet." Colleen sorudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "O da Hammer Point'in bir diğer Paradise Circle'a dönüşmesini istemiyor."

"Bu ne demek oluyor?" Nettles sanki yumruk atmaya hazırlanır gibi omzunu yuvarladı.

Colleen onu yok saydı. "Döşeme altı boşluktan yukarıda olanları görüp duyabileceksiniz. Yani hareket eder veya ses çı-

karırsanız onlar da sizi duyabilecekler. Ve duyarlarsa Sig, sizi hiç görmemiş gibi davranacak. Sizden de aynısını bekliyor.”

Red, kızın kolunu yakaladı. “Bunun için teşekkür ederim.”

Kız aniden utangaç görünerek başını salladı. “Eğer taş oyununda rövanş istersen...”

Red sırttı. “Nerede bulacağımı çok iyi biliyorum.”

Kız gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı.

Kalan dördü dikkatle fiçıya baktı.

“Filler, eski dostum,” dedi Red. “Bu macerada biraz deri kaybedebilirsin.”

Teker teker fiçıdan alttaki tünele kaydılar ve sonra tünel döşeme altı boşluğa açılınca kadar birkaç metre boyunca karınlarının üstünde süründüler. Boşluk adına yakışır şekilde öyle alçaktı ki Red karnını yerden on santimden daha fazla kaldıramadığını fark etti. İçeriye teker teker girdiler, sonra tahta döşemelerden yukarıya bakmak için zorla sırtüstü yuvarlandılar. Üstlerindeki oda hâlâ karanlıktı, bu yüzden içerinin ne kadarını görebileceklerini anlamak henüz zordu.

Red’in yanındaki Nettles, “Kız kıpırdanmayın, diyor,” diye homurdandı. “Sanki hareket edecek yer varmış gibi.”

Dördü yan yana sıkış tepiş dizilmişlerdi. Hope, sonra Red, sonra Nettles ve en son Filler. Bir yanında eski kız arkadaşı, öbür yanında asla sahip olamayacağı bekâret yemini etmiş diğer kızla arada sıkışan Red buranın cennet mi yoksa daha karanlık bir tür cehennem mi olduğuna karar veremiyordu.

Nettles sanki aklını okuyormuş gibi, “Sakın aklına bile getireyim deme,” dedi.

“Bir şey yapmadım,” diye itiraz etti Red.

“Seni *tanıyorum* ve sızıntı yapan bir erkek varsa o da sensin.”

“Aklımdaki en son şey,” diye yalan söyledi Red. “Ama anlaşılan *senin* aklımdaki şey bu. O halde kim sızıntı yapıyor?”

“İkiniz de sesinizi kesin,” dedi Filler.

“Teşekkür ederim,” dedi Hope.

Hepsi karanlıkta uzanmış yatarken dakikalar sürünerek geçti. Sonunda fener taşıyan biri odaya geldi, fenerleri duvarlara astı ve gitti. Işık gelince Red ne çok görebildiğine şaşırdı. Elbette kusursuz değildi. Ama kimin konuştuğunu görebilmeye yeterdi.

Birkaç dakika daha geçti ve sonra odaya dört kişi girdi. Red, Big Sig’i hemen tanıdı. Siyah saçları kirpi gibi her yöne uzanan kısa boylu bir adam daha vardı. Red bunun Thorn* Billy olduğunu varsaydı. Bu Hammer Point insanların kendilerine has, bariz olanı ifade etmek gibi bir huyları vardı. Yanlarında bir de kemik beyazı saçlarıyla ve göz bandı olan yaşlı bir kadın ve derisi Hope’un Kaptan Carmichael’dan bile koyu renk olan bir adam daha vardı.

Göz bandı olan kadın, “Gelmene şaşırdım, Sig,” dedi.

“Bunun kaçırılmaması gerektiğini duydum, Sharn,” dedi Big Sig.

“Ben de öyle duydum,” dedi Sharn. “Ama neden olduğuna dair detay bilmiyorum.”

Koyu renk derili adam, “Bunun bir tuzak olabileceği herhangi birinizin aklına geldi mi?” diye sordu. Hafif bir aksanla konuşuyordu.

* Thorn: Diken

“Elbette, Palla,” dedi Sig. “Adamlarım sadece Drem ve bir... konuk dışında kimseyi içeriye almamayla görevlendirildiler.”

“Evet, bu gizemli kişi güya fikrimizi değiştirecekmiş,” dedi Billy.

Dört çete lideri sessizce konuşarak bir süre daha bekledi. Red, Drem’in adı anıldıktan sonra yüz ifadesini görmek için Nettles’a bakmak istedi. Ancak bu azıcık hareketin bile ilgi çekmesinden emin olamayarak buna direndi. Nefes alıştı bile saçma şekilde gürültülüydü ve göğsü fark ettiğinden daha fazla inip kalkıyordu.

Nihayet kapı açıldı ve içeriye Drem girdi. Yanında belinde altın zincir kemer olan beyaz cüppeli bir adam vardı. Adamın yüzü beyaz kapüşonunun gölgesinde saklıydı. Red bunun bi-yo-büyücülerin üniforması olduğunu biliyordu ama kendi gözüyle hiç görmemişti. Nettles derin bir nefes aldı ama sorun değildi, çünkü üstlerinde daha gürültülü şeyler oluyordu.

Palla, Sharn ve Billy, alınmış ve endişeli arasında bir yerde gibi görünen Drem’in meramını anlatmasını istiyorlardı. Sadece yüzü taş gibi olan Big Sig sessizliğini koruyordu.

“Durun, durun, çocuklar, hepiniz birden heyecanlanmayın.” Drem ellerini havaya kaldırdı. “Sadece bizi bir dinleyin.”

“Bu adamın söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum,” dedi Sharn, tek gözü öfkeyle parlayarak.

“Drem, sana şu an Hammer Point’te korunmalı konuğumuz olarak bulunduğunu hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi Palla. “Bu korumayı kaldıracak olursak işler senin için pek yolunda gitmez.”

“Haklısın,” dedi Drem. “Bu yüzden buraya bir düşman olarak değil, potansiyel bir müttefik olarak geldim.”

Sert sert bakan Palla, “Dinliyorum,” dedi.

“Çabuk ol, Drem,” dedi Sharn. “Ne diyeceksen konuş.”

“Nezaketinize teşekkürler,” Drem’in ifadesi tuhaf şekilde neşeliydi. “Bildiğiniz gibi ben Paradise Circle’ı rakipsiz yönetiyorum. Bu kısmen çalışkanlık ve kalite sayesinde ve kısmen de biyo-büyücüler sayesinde.”

Kanıt istemekteki ısrarına rağmen Red içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Göğsünde sıcak ve keskin bir şekilde şişen üzüntü ve Circle’ın gerçek adamı tarafından böylece satılmanın verdiği ihanet duygusu, düşündüğünden daha yoğundu. Nettles ve Filler’in her şeyin tamamını ilk ve tek seferde öğrenince ne hissettiğini merak etti.

“Yardımları karşılığında,” diyordu Drem, “biyo-büyücüler sadece takas edebilecekleri test süjeleri istiyorlar.”

“Yani insanlar demek istiyorsun,” dedi Palla.

“Eskiden sadece ayda bir kezdi. Ben çok mantıklı derim. Ama işler değişiyor.” Biyo-büyücüye baktı.

Biyo-büyücü beyaz kapüşonunu çıkardı ve öyle normal, öyle sıradan görünüyordu ki Red gerçekten biyo-büyücü mü yoksa Drem, Hammer Point liderlerini çileden çıkarmak için herhangi birini öyle mi giydirdi, merak etti. Ancak sonra adam konuştu ve sesi okyanusun dibinden çekilip çıkarılmış bir şey gibiydi, kaya midyesi gibi pis ve sert.

“İmparatorluğun güvenliği, Dark Sea ötesindeki düşmanlar yüzünden tehlikede,” dedi. “İmparator bize, savunmada kullanılacak silahlar ve stratejiler geliştirmek için çabalarımızı ar-

tırmamızı emretti. Bunun için araştırmalarımızda kullanılacak daha fazla test süjesine ihtiyacımız var. Bunu siz sağlayacaksınız.”

“Cehenneme git!” dedi Billy.

“Aceleci davranıp hata yapmayalım,” Drem, biyo-büyücüye, *Bunu bana bırak*, diyen bir bakış attı. Sonra Thorn Billy’ye döndü. “Durum şu. Hepimiz bir araya geleceğiz, Paradise Circle ve Hammer Point. Sonra Silverback’i alacağız. Buradaki arkadaşım” –biyo-büyücüyü işaret etti– “bunun sorun olmayacağına beni ikna etti. Sonra beşimiz, New Laven’in yarısı üzerinde tam kontrole sahip olacağız. Ben rıhtımları sizinle paylaşacağım, siz değirmenleri paylaşacaksınız. Keystown’un güneyinde kalan her şey bizim olacak ve istediğimizi yapacağız. Kulağa çok güzel geliyor, değil mi?”

Billy başını iki yana salladı. “Bizden kendi insanlarımızı biyo-büyücülere mi vermemizi istiyorsun?”

“Hadi ama Billy, eski dostum,” dedi Drem. “Açık konuşalım. Etrafta beş para etmez bir sürü gereksiz insan olduğunu hepimiz biliyoruz. Onlar gidince dünya hiçbir şey kaybetmez.”

Palla, biyo-büyücüye, “Kaç kişiden bahsediyoruz?” diye sordu.

Biyo-büyücü, “Kesin sayı zaman içinde değişebilir,” dedi. “Başlangıç için ayda yirmi kişi yeterli olacaktır.”

“Her lanet ay yirmi masum kişi mi?” diye sordu Billy. “İçinizden herhangi birinin bunu düşündüğüne bile inanmıyorum.” Sırayla her birine baktı. Adamlar sessiz kaldı. “Korku dolu yatak saati masallarını unutun. Bu biyo-büyücüler sadece birer insan. Bizim gibi et ve kandan ibaretler. Korkuyla, ürküterek ve aptalların boş dedikoduları sayesinde kontrol sağlıyorlar.”

“Billy!” Sig büyük elini onun omzuna koydu. “Şimdi bunun zamanı...”

“Şimdi tam zamanı!” Billy, Sig’in elini silkerek omzundan attı. “Daha ileri gitmeden buna şimdi bir son vermeliyiz. Onlar hepimizi yok etmeden!” Umutsuzca diğer liderlere döndü. Hiçbiri bakışlarına karşılık veremiyordu.

Biyo-büyücü, mercan kayalıkları boyunca sürüklenen çapa gibi alçak sesiyle, “Tamamen yanlış anladın,” dedi. “Bizim soğukkanlı olduğumuzu mu düşünüyorsun? Zalim? Duygusuz?” Başını hüznle iki yana salladı. “Bizim sıradan insanlar olduğumuzu söylerken haklıydın. Biz de derinden hissederiz. Hissetmeliyiz. Bu yaptığımız şeyin laneti. Sen minicik şehrinin minicik mahallesinin minicik bir köşesini hissederken biz bütün imparatorluğu hissediyoruz. Onu gözetiyor ve onunla ilgileniyoruz, tıpkı onun bize yaptığı gibi. Olduğumuz her şey, yaptığımız her şey, bize bu amaç için verildi. Büyük resmi göremiyor musun?”

Elini Billy’ninkinin üstüne koydu ve hafifçe sıktı. Yüzünde yalvaran bir ifade, gözlerinde yaşlar vardı. Billy belli ki böyle coşkulu bir tepki beklemiyordu ve biyo-büyücüye şaşkınlık içinde baktı.

“Eğer bunu göremiyorsan,” diye devam etti biyo-büyücü, “eğer bizim gibi hissedemiyorsan belki soğukkanlı olan *sensindir*.” Sonra arkasını dönüp Drem’in yanına geri döndü.

Oda sessizdi, Big Sig de dâhil herkes kararsızca birbirine bakıyordu. Etkilenmemiş gibi görünen tek kişi Ölüsurat Drem’di. Onun ifadesi boştu.

O anda Red anladı.

Billy bir anda titredi. “Bu da...”

Derisi gittikçe solmaya başladı, damarları belirginleşti; mavi bir örümcek ağı bütün ellerine ve yüzüne dağıldı. Bedeni sertleşti ve sarsıldı. Gözleri filmle kaplanıp birer buz topuna dönüştü. Siyah saçları kafasından tomarlar halinde döküldü ve kıvrılmış parmaklarındaki tırnaklar düştü. Bağırarak için ağzını açtı, ancak çenesi yan tarafından kırılıp tek ekleminden sarktı. Dili aşağı yukarı çırpınan siyah, donuk bir et tabakasıydı. Sonra dil de çene de yere düşüp paramparça oldu. Göz bebekleri sıkışıp yuvalarından çıkarken ağız deliğinden boğuk sesler kaçtı. Boyun derisi yarıldı ve önce bir kolu dirsekten kırılıp düştü, sonra öbür kolu omuzdan. En son bacakları parçalandı ve bedeni yere çarpıp parçalara ayrıldı. Giysilerinin içinde kalan kısımlar titremeye devam etti. Sonra her şey durgunlaştı.

Drem bir adım öne çıktı, yüzü hâlâ ifadesizdi. “Düşünmeniz için size birkaç gün vereceğiz.”

—

Nettles küçük bir parça ekmek kabuğunu havuza atarken, “Hayatımın tam olarak ne zaman ters gitmeye başladığını bulmaya çalışıyorum,” dedi. Koca, ışıltak gözlü soluk beyaz bir balık hızla yüzeye fırladı ve ekmeği kaptı. Burası bir yer altı havuzuydu ve balıklar sık sık ekmek kabuğu bulamıyordu.

Red, Hope, Nettles ve Filler, Hammer Point liderleri odadan ayrıldıktan ve biri gelip Thorn Billy’nin donuk parçalarını süpürdükten bir saat sonra Colleen’den hepsi geçti işareti almışlardı. Red, Colleen’e bir veya iki gün içinde Big Sig’le irtibat kuracağını söylemişti. Sonra dördü birlikte Paradise Circle’a dönmüşlerdi.

Apple Grove Manor'ı öneren Nettles'tı. Buranın adı kulağa dantelli geliyordu çünkü uzun süre önce bir zamanlar öyleydi. O zamanlar New Laven şehri sadece yukarı şehirdi ve bütün alt şehir kısmı sadece çiftliklerden ve meyve bahçelerinden ibaretti. Apple Grove Manor her yöne beş millik bir çevredeki tek binaydı. Bu mansiyon ve etrafındaki elma ağaçlarından oluşan bir denizin tamamı Bulmatedies ailesine aitti. Tüm bunlar yüzyıllar önceydi. Elma bahçesi gitmiş, Bulmatedieslerin sonuncusu ölmüştü. Geriye sadece mansiyon binası kalmıştı, etrafına Arnavut kaldırımli sokaklar ve harap evler inşa edilirken ufalanan güzelliğin varlığını sürdürmesine izin verilmişti.

Apple Grove Manor, yıllar içinde birçok insan için birçok şey olmuştu. Evsizler için barınak, bağımlılar için uyuşturucu evi, fahişeler için genelev. İyimser bir iş adamı burayı saygın bir otele ve konukevine dönüştürmeyi bile denemişti. Özellikle bu girişim sadece birkaç ay sürmüştü. Müşteriler gece yarısı gelen hayaletlerden ve sol çorap teki veya bir ceketin düğmelerinin yarısı gibi kaybolan eşyalardan şikâyet etmişlerdi. Otel sahibi temizlemek için ruh çağırıcılar bile tutmuştu ama bir işe yaramamıştı. Aynı yıl içinde iş adamı pes etti ve ait olduğu yukarı şehir Keystown'a geri taşındı.

İçinde en son oturan, Drem bağırsaklarını kravat olarak kullanmadan önce Jix the Lift olmuştu. Jix kendisi ve adamları orada kaldıkları süre boyunca tek bir hayalet bile görmediğine veya en ufak bir şeyin kaybolmadığına yemin etmişti. İnsanlar bu mekânın yukarı şehirden gelen bir dantellidense gerçek bir Circle adamını tercih ettiğini söylemişti. Buna inanmak kolaydı. Eski ve uzun süre kendi haline bırakılmış her şey gibi bu

köşk de garipleşmişti. Tuhaflıklarından biri de bodrum katındaki balık havuzuydu.

Havuzun oraya nasıl geldiğini veya bu tuhaf, hayaletsi balıklarla nasıl dolduğunu kimse bilmiyordu. Çoğu kişi biyo-büyücü kelimesini geveleyip uzak duruyordu, muhtemelen olmaması gereken birçok şey biyo-büyücülere atfediliyordu. Bazıları bunu düşünmekten hoşlanmıyordu, dünya kendi başına zaten yeterince tuhaftı ve bu bakımdan fazla yardıma ihtiyacı yoktu.

Bodrum katı büyük bir odaydı ve havuz bunun tamamını kaplıyordu. Su kıyısının üzerinde kalan tek şey cıvatalarla duvarlara tutturulmuş olan depolama dolaplarıydı. Zemin katın üstündeki kapaktan aşağı inip dikkatle kayan biri bütün odayı dolaşabilirdi. Karanlık ve nemliydi ve çürümekte olan yosun gibi kokuyordu. Bu, biyo-büyücülerle ve hayalet dedikodularıyla birleşince burayı pek ziyaret edilmeyen bir yer haline getiriyordu. Red ve Nettles beraberken buraya meraktan gelmişlerdi. O sıralar onlar için özel bir yer olmuştu. Ayrıldıklarından beridir ikisi de uğramıyordu. Bu yüzden Nettles burayı önerince Red şaşırılmıştı.

Şimdi dördü birden ayaklarını karanlık suyun üstüne sarkıtarak raf sisteminin üstünde oturuyorlardı.

“Hayatım Red’le tanışınca mı ters gitmeye başladı?” diye kafa yordu Nettles bir parça daha ekmeği hayalet balığa atarken.

“O, hayatının *ilginçleştiği* zamandı,” dedi Red. “Ama ikisini nasıl karıştırabildiğini anlıyorum.”

“Belki şu melek parçası geldiği zamandır,” diye devam etti duymamış gibi yaparak.

“Eğer öyle düşünüyorsan bu tamamen saçmalık,” dedi Filler.

Hepsi dönüp şaşkınlıkla ona baktılar, Hope bile.

“Neden öyle söyledin, eski dostum?” diye sordu Red.

“Burada olanların hiçbirisi onun suçu değil,” dedi Filler. “Onun tek yaptığı gerçek Circle olmadığını görelim diye tozu-nu silkelemektir. Bir süredir öyle biri yoktu.”

“Bunu kastetmiyorsun, Fill.” Nettles ona yalvaran gözlerle bakıyordu. Sanki sözünü geri almasını ister gibiydi.

“Bunu hayatımda söylediğim her şeyden çok kastediyorum. Keşke öyle olmasaydı, Nettie. Maalesef işin nereye vardığını gördün. Paradise Circle’ın en güçlü adamı iblislerin ve bi-yo-büyücülerin elinde oyuncak köpekten fazlası değil. Bunu bilmek, bütün Circle’ı yakıp yıkmak istememe sebep oluyor. Hiçbir şey olmasaydı daha iyiydi. Bu yalandan daha iyiydi.”

Red, Nettles’in tartışmasını bekledi. Karşı çıkmasını. Ama hiçbir şey demedi, bu yüzden Red, Hope’a döndü. “Ya sen? Her zamankinden daha sessizsin.”

Hope, havuzun derinliklerine bakarak, “O değildi,” dedi.

“Kim değildi?”

“Biyo-büyücü. Benim aradığım kişi olmasını umuyordum. Big Sig’in dişlerini döken yanık izli adam.”

“Neden?”

Hope o zaman ona döndü ve gözlerinde yaşlar vardı. Bu Red’i hazırlıksız yakalamıştı. O ana kadar Red, Hope’un böyle bir şey hissetmeye muktedir olduğundan bile emin değildi.

“Bu dünyada diğer herkesten çok öldürmek istediğim biri varsa o adamdır. Bütün köyümü katleden adam.”

Yine sessizlik oldu, sadece ekmeği emen hayalet balığının şırıltıları vardı. Red, balıkların ekmeği için neden kavga etmediklerini merak etti. Yenecek fazla bir şey yoktu ve çoğunun tek bir lokma bile tatmadıklarından emindi. Çılgın değiller miydi? Bunun adil olmadığını düşünmüyorlar mıydı? Hayır, elbette değildi. Çünkü onlar geldiğinde balıklar zaten bilinçsizdi. Çoğu her hâlükârda kördü. Dolayısıyla yenecek ekmeği olduğunu bile görmemişlerdi. Görebilselerdi her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşündü. En dipteki balıkların bir anda büyük bir ışığı olsa parlarlardı.

“Yine de bu biyo-büyücüyü öldürmeye itirazın olmazdı, değil mi?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hope.

“Bir anlaşma yapalım. Sen benim sadece Drem değil, bütün bu biyo-büyücü dolabını devirmeme yardım et, ben de senin yara izi suratlı biyo-büyücüyü alaşağı etmene yardım edeyim.”

Hope, Red’e şüpheyle baktı. “Benim istediğim biyo-büyücü artık New Laven’da bile olmayabilir.”

“O halde konuşurken bir yandan seyre dayanıklı bir gemiye sahip oluyor olmamız iyi bir şey.”

“Red, ben kolay söz vermem, sözleri de kolay kabul etmem.”

“Benim öyle yaptığımı mı söylüyorsun?”

Nettles öksürdü ve Red’e bir kaşını kaldırdı. Red, Nettles’in haklı bir nedeni olduğunu kabul etmek zorundaydı. İşleri yarım yamalak yapmak, gecekondlu mahallelerinin zorlu yaşamıyla

gelen gri ahlakı kendi avantajına kullanmak gibi bir alışkanlığı vardı. Genellikle böylesinden hoşlanırdı.

“Demek istediğim,” dedi Hope, mavi gözleri ışık saçarak, “eğer bu konuda anlaşsaksak ve sen sözünden dönersen seni öldürürüm. Seni öldürmek istemiyorum. Bu yüzden lütfen, bu sözü gerçekten kastediyorsan ver.”

İşin aslı, Hope’un Drem’i öldürme arayışında Red onunla ne kadar ileri gideceğinden emin değildi. Kesin olan şey, bekârlık yemini etmiş olsun olmasın Hope şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici kadındı ve teorik olarak davasında onunla aynı fikirdeydi. Ancak sonunda işler artık hoşlanmayacağı bir raddeye ulaşırsa, ölmek söz konusu olursa, kendisi muhtemelen sıvışırdı. Şimdi bunu kendine itiraf edebiliyordu, çünkü artık doğru değildi. Çamurlu grilik gitmişti ve önündeki seçenek kristal kadar berraktı.

“Biyo-büyücüydü duydun. Başlangıç için her ay yirmi gerçek mahalleli. Ve bu sayıya ulaştıklarında yirmi beşe mi çıkaracaklarını düşünüyorsun? Otuz mu? Her lanet ay elli kişi Thorn Billy’nin akıbetine mi uğrayacak? Bir yıl içinde bizden geriye bir şey kalmayacak ve bunu umursamıyorlar bile.”

Red hayalet balığa baktı ve karanlık yerlere ışık yakmayı düşündü.

Sonunda, “Bleak Hope,” dedi. “Eğer Circle’ı kurtarmama yardım edersen, gerekirse Dark Sea’nin ötesine bile peşinden gelirim.”

—

Red, aynı anda birçok kişiye hitap edilebilecek sadece birkaç yer olduğunu biliyordu. En büyük ve en bilineni Gunpowder Hall'du. Bilmediği şeyse herkesi oraya toplayıp hepsinin dinlemesi için yemeyi, kumar oynamayı, çalmayı, içmeyi, mercan baharatı çekmeyi veya düzüşmeyi bırakmalarını nasıl sağlayacağıydı. Mekânda sürüp giden karmaşa bu fikri gülünçleştiriyordu. Neyse ki Gunpowder Hall mahalledeki adamların toplandıkları tek yer değildi. Bir de Rag and Boards vardı.

Rag and Boards taverna veya kumar salonu değildi. Burası bir tiyatroydu. Sadece Paradise Circle'in başarabileceği kadar bir tiyatroydu. Silverback'te tiyatrolar kadife minderli oturakları, gaz lambasıyla aydınlanan avizeleri, ihtişamlı balkonları olan zengin binalardı; içinde tam donanımlı orkestralar ve imparatorluğun en iyi oyunları sergilenirdi. Öte yandan Rag and Boards'ta ne oturak ne de balkon vardı. Dumanlı meşale ışığı bazen sergilenen oyunları görmeyi bile zorlaştırıyordu. Bu durum sarhoş ve zorba izleyicilerin haykırarak eleştiri ve öneri bildirmelerine engel olmuyordu. Rag and Boards'ta bu harekete izin verilmekle kalmaz, desteklenirdi de. Oyuncular bile bunu teşvik ederdi. Perde, ya da perde yerindeki paçavra, her gün saat altıda kalkardı; gece yarısına kadar dönüşümlü oyunlar ve performanslar sergilenirdi. Hikâyeler, halk dansları, jonglörlük ve soytarılık. Bir beşliğe hemen her şeyi görmeniz mümkündü. Red, programı devraldığı gecedeki gibi bir şeyi kimsenin görmediğinden emindi.

Bunun için sadece yeterli miktarda para ve özellikle Bulnose Nelly ve dans eden ayısı aniden hastalanınca son anda programa dâhil edilecek doğru insanları tanımak yeterliydi.

Önde gelen “performansçılar” bulmanın zor olduğu anlaşılmıştı. Yakışıklı Henny ve destek olarak da İkizleri işe alınca bu zorluk bile halledilmiş olmuştur. En zor kısım, Hope’u ona düşen küçük rolün sadece çok önemli değil, son derece gerekli olduğuna ikna etmektir. Nihayet, gösteriye sadece birkaç dakika kala her şey hazırdu.

Red, izleyicilerin iyice heyecanlanıp “Kaldırın şu perde bozuntusunu!” diye seslenecek hale gelmelerini bekledi. Sonunda perde kalkınca ve boş sahnede Red’in tek başına dikildiği görülünce herkes bir anda sessizleşti. Red bölgede en iyi hırsız, sinsî hain, kızlarla oynayan bir çapkın, zalim bir taş oyuncusu ve son zamanlarda da Ölürat Drem tarafından ölü veya diri aranan biri olarak tanınıyordu. Bu sonuncu özelliği yüzünden kalabalığın eşit derecede hayranlık ve inanmazlıkla sessizleştiğinden kuşkulanıyordu. Bu cesurca bir hareketti. Arka tarafta birkaç kişinin huzursuzca kıpırdandığını, sahne kapısına dolaşıp Drem’in ödülünü alabileceklerini düşünerek ellerinin kınındaki bıçaklara veya sopalarına gittiğini görebiliyordu. Neyse ki umduğu gibi, bunu yapmadılar. En azından şimdilik. Hızlı konuşması gerekecekti.

“Baylar ve bayanlar! Mahallenin insanları! Son dakika değişikliği için özür dilerim. Bu gece dans eden ayı gösterisi izlemeyi beklediğinizi biliyorum.”

Birisi, “Bahse varım *sen* bir ayı gibi dans edebilirsin!” diye seslendi.

“Gururumu okşuyorsunuz, bayım.” Red kendinden memnun sırttı. “Her neyse, dikkatinizi vermeniz gereken daha ciddi bir durum olduğunu üzümlere belirtirim.”

“Çıkar baklayı, Red, seni dantelli yumuşak!” diye bağırdı Yakışıklı Henny kalabalığın içinden.

“Henny, sen hiç uzun konuşmaların adamı olmadın,” dedi Red. “Pekâlâ. Durum şu: Circle ihanete uğradı.”

Her yerden bağrışmalar yükseldi. Red elini kaldırıp susturmadan önce bir süre bağrımalarına izin verdi. “Elbette size her şeyi kendim anlatabilirim. Ancak o zaman sadece ben burada dikilip konuşmuş olurum ve hepimiz konuşmayı ne kadar sevdiğimi biliyoruz.” Kalabalıktan birkaç kişi kıkırdadı. “Ayrıca eğlenmek için para ödediniz ve hayatın bize burada bahsettiği zevklerden birinden sizi mahrum etmek istemem. Yani benim yerime size durumu bu adam anlatacak.”

Red sahne arkasındaki Filler’a işaret verdi, Filler uçma iplerinden birini tutup bir adamı yavaşça sahneye, Red’in yanına indirdi. Adamın ayakları döşeme tahtalarının hemen üstünde sallanıyordu. Elleri arkasından bağlıydı ve ağzı da pis bir mendille bağlıydı. Bağrışmalar yeniden başladı; bu sefer bazıları öfke, bazıları korku doluydu.

“Tepkilere bakılırsa,” dedi Red, “sanırım bazılarınız Ölüsurat Drem’in baş adamı Brackson’ı tanıyor. Kendi kendime, kısmen sorumlu olan birinden daha iyi kim haberi patlatabilir diye düşündüm. Elbette kendisi yaptıkları yüzünden biraz utanıyor ve büyük ihtimalle bundan bahsetmekte isteksiz. Dolayısıyla dilini çözmek üzere yanımda bir arkadaşımı da getirdim.”

Nettles, çizimleri tahta döşemelerde keskince takırdayarak sahneye geldi.

“Böyle güzel bir kadın karşısında hangi erkek daha konuşkan hale gelmez, değil mi?” dedi Red.

İzleyicilerden birkaç yuhalama ve ısıklama geldi, Nettles'in bir bakışıyla hepsi sessizleşti.

"Bu görevi sana devredebilir miyim?" diye sordu Red, Nettles'a.

Nettles başını salladı. Belindeki zincirli bıçağı kancasından çıkardı ve serbest bıraktı. Sonra bileğini hızla büküp bıçağı adamın ağzındaki tıkaçı ve biraz da yanağını kesecek şekilde savurdu.

Brackson, "Lanet olsun, hepinizin canı cehenneme!" diye bağırdı. "Drem bunu hepinize ödetecek!"

"Ve ödetmek için bize ne yapacak?" diye sordu Red.

"Düşünebildiği en kötü şekilde hepinizi öldürecek!"

"*Hepimizi* gerçekten öldürecek mi?" diye sordu Red. "Başka bir planı olmadığından emin misin?"

Brackson aniden durdu ve "Ne?" dedi. Bu soruyla aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Ben bazılarımızı, ee, bilmiyorum, birilerine teslim etmek ister diye düşünmüştüm."

Brackson'ın yüzü sertleşti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," Patronundan birkaç numara öğrenmiş olabilirdi, çünkü Red'e ve belki salondaki herkese göre apaçık belliydi ki bu adam çok kötü bir yalancıydı.

Red, Nettles'a başıyla işaret etti ve Nettles bıçağını ikinci kez savurdu. Şimdi Brackson'ın iki yanağında da sanki kan ağılıyormuş gibi damlalar vardı.

Artık gülümseyen gösterici rolünü bırakan Red, "Bir sonrakı, gözünü alır," dedi. "Şimdi, hepimize güzelce ve yüksek sesle söyle, Drem öldürmediği insanlara ne yapıyor?"

Brackson önce Red'e, sonra zincirli bıçağındaki kanı dikkatle temizlemekte olan Nettles'a baktı. Yalvaran gözlerle izleyicilere baktı. Red, orada merhamet bulamayacağını biliyordu. Paradise Circle insanları birçok şey olabilirdi. Bunların arasında romantiklik ve masumiyet yoktu. Hepsi işin gittikçe ciddileştiği ve kendilerini de etkilediği sezgisine kapılıyordu.

Sonunda Brackson başını eğip gözlerini altındaki döşeme tahtalarına dikti. "Öldürmediklerini biyo-büyücülere veriyor."

Bütün tiyatro salonu bağırışlar ve lanetlerle kükredi. Red, insanların öfkeyi içlerinden atmalarını bekledi. Tekrar dikkatlerini toplayabilmesi birkaç dakika sürdü.

"Şimdi, doğru anlamış mıyım, bakalım," dedi Red. "Halihazırda Drem, biyo-büyücülere her ay gerçek bir Circle adamını teslim ediyor. Doğru mu?"

Brackson başını salladı ve salondan yine lanetlemeler yükseldi. İnsanlar dans eden ayı için getirdikleri çürük meyveleri ona atıyorlardı.

İnsanlar yine biraz sakinleşince Red, "Hepsi bu kadar diyebilseydim keşke," dedi, "ama değil. Daha da kötüleşiyor." Herkese biyo-büyücülerin Paradise Circle'dan, Hammer Point'ten ve hatta Silverback'ten ayda yirmi kişi istedikleri de dâhil toplantıda duyduklarını anlattı. Haykırışlar gittikçe daha az öfke, daha çok panik taşıyordu. Red, onları elde ettiğini biliyordu.

"Şüphesiz ki yukarı şehir dantellileri ve onların biyo-büyücülerini aşağı şehir New Laven'ın yoksul halkına savaş açmış. Bizim yakalanıp pişirilecek bir balık sürüsünden daha değerli olmadığımıza karar vermişler. Circle ya da Hammer veya Silver, onlar için fark etmez. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar

hepimizi lime lime etmek niyetindeler. Size soruyorum, bunu kabul mü edeceğiz?”

“Hayır!” diye bağırdı izleyiciler.

“Elbette etmeyeceğiz! Şimdi Hammer Point’le aramızdaki eski düşmanlığı bırakıp bir araya gelerek hain Drem’i indirmeli ve şehrimizdeki biyo-büyücüleri öyle sert tekmelemeliyiz ki bir hafta boyunca kan işesinler. Yatıp koyun gibi onları beklemeyeceğimizi bilmeliler!”

Tiyatro salonu bağrışlarla yankılandı.

Yüzünden kan damlayan ve bağlı olduğu iptе debelenen Brackson, “Hepiniz lanet olası aptallarsınız!” diye bağırdı. “Anlamıyor musunuz? Burada lanet olası *biyo-büyücülerden* bahsediyoruz! İmparatorun bizzat sağ kolundan. Hiç şansınız yok. Hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaptıklarını gördüm!”

İzleyiciler dinleyebilmek için sessizleştiler.

“Evet,” Brackson öfkeyle başını salladı. “Biriyle hiç karşılaşmadınız ama hayatınız boyunca hikâyelerini dinlediniz. Daha küçük birer çocukken bile annenizle babanız size ‘Uslu olmazsan biyo-büyücüler seni alır,’ derlerdi. Ah, alacaklar da! Size hepsini anlatayım, kendi gözlerimle *gördüm* ve şimdiye kadar duyduğunuz bütün hikâyeler doğru. Sizce neden Drem’in yanında yer aldım? Çünkü onlardan ödüm kopuyordu, hâlâ da kopuyor. Siz de korkmalısınız.”

“Doğru,” dedi Red, “imparatorun sağ koluyla yüzleşiyoruz. Peki, size sol kola sahip olduğumuzu söylesem? Bayanlar ve baylar, size... Bleak Hope’u tanıtıyorum.”

Uçuş halatlarından Hope indi, kınındaki Song of Sorrows önünde uzatılmış halde bir dizinin üstüne kondu. Kalabalıktan

yeni mırıltılar yükseldi, baskılanmış ve fısıltı halindeydi.

“Evet, zırhı ve kılıcı görüyorsunuz,” dedi Red. “Bunun kim ya da ne olduğunu biliyorsunuz. Bir Vinchen savaşçısı. Tesadüfe bakın ki kendisi bulabildiği her biyo-büyücünün hayatına son vermeye yemin etmiş. Hepimiz Vinchen Tarikatı ve yeminleri hakkında hikâyeler duyduk, değil mi?”

Red, Brackson’a döndü. “O biyo-büyücüler konusunda haklısın. Onlardan korkarak büyütüldük ve haklı nedenlerle. Yapabildikleri korkunç şeyler gördüm.” İzleyicilere döndü. “Ama biyo-büyücülerden korkarak büyütüldüğümüz kadar Vinchen hikâyelerinden de ilham almadık mı? Sadece zengin ve asilleri değil, herkesi koruyan o onur prensibiyle kimseye benzemeyen savaşçılar. Walta köyünü bir gulyabani köpekbalığı sürüsünden kurtaran Cesur Selk’i hatırlıyor musunuz? Veya Dark Mage’in hükmünü sonlandıran Manay the True’yu? Ya da tek eliyle zalim Çakal Lortları yenen Hurlo The Cunning’i? Bu Vinchen Tarikatı Güney Adaları’nda, Stonepeak’in ihtişamından uzakta, imparatorluğun en fakir insanları gibi yaşıyor. Neden? Çünkü sadece imparatora değil, bütün imparatorluğa hizmet etmeye yemin ediyorlar. Ve son baktığımda buna biz de dâhildik.”

Söylediği her şeyin sindirilmesi için biraz duraksadı. Tam bir sessizlik vardı ve bütün gözler onun üzerindeydi. Hope’un gözleri bile. Red, bu anın tadını çıkarmaktan kendini alamadı.

“O halde bırakalım Drem kâbuslarıyla yaşasın. Bizim kendi kahramanımız var.”

Kalabalık öyle bir alkış tufanı patlattı ki Red’in ayaklarının altındaki tahtalar sarsıldı.

“Herkes anlatın!” diye bağırdı. “Yarın öğlen Three Cups’a yürüyeceğiz! Ve evimizi geri alacağız! Her şeyin kasvetli ve nemli olduğu!”

“Güneşin kendini hiç göstermediği yer!” diye gürledi kalabalık.

“Ama orası yine de benim evim!” diye seslendi Red.

“TANRI CIRCLE’I KUTSASIN!” sözleri tiyatro boyunca muson gibi çınladı.

21

Hope, Rag and Boards'un pis sahnesinde durdu ve kısmen onu alkışlayıp, ona tezahürat yapan yüzlerce insanı izledi. Onu, olduğunu *düşündükleri* kişi olarak alkışlıyorlardı. Sessiz ve hareketsizce, kendini korkudan sinmemeye zorlayarak durdu. O gerçek bir Vinchen değildi. Son zorlu sınavı geçmemiş veya iffet, yoksulluk ve hizmet yeminini etmemişti. Onlar olmadan kendini asla gerçek bir Vinchen savaşçısı olarak addedemezdi.

Ama Red'in tüm bunları neden söylediğini anlıyordu. Bu insanların bir biyo-büyücüyle başa çıkabilecek birinin veya bir şeyin varlığına inanmaları gerekiyordu. Güney Adaları'nda büyümüş biri olarak bu Kuzeylilerin Vinchen Tarikatı'nı bu kadar ilahlaştırdıklarını fark etmemişti. Kendi başöğretmeninin adının bir efsane gibi kullanıldığını duyunca üzerine öyle bir gurur ve hüznün çökmüştü ki Red'in kendisinden korumasını istediğini bildiği amansız, heybetli duruşunu bozmamak için mücadele etmişti.

Öncesinde Red ona, "Sadece olduğun sert kadın gibi dur," demişti. "Buna bayılacaklardır."

Öyle de olmuştu. Bu yüzden de dayanması daha zordu. Gerçek bir Vinchen olmasa da en azından bu insanları biyo-büyüctü entrikasından kurtarabileceğini umuyordu. Fikir neredeyse anlaşılamayacak ölçüdeydi. Bütün New Laven aşağı şehri –binlerce insan– Murgesia halkıyla aynı kadere mahkûmdu. Kendi köyü gibi. Ne tür bir imparator buna izin verirdi? Bunu kim *emrederdi*? Vinchen Tarikatı’nın kendisini Stonepeak siyasetinden uzak tutması gerektiği konusunda Hurlo’yla her zaman aynı fikirde olmuştu. Acaba yakın olsalardı işler bu noktaya varmadan önce gücün böyle aşırı ve zalimce kötüye kullanılmasını engelleyebilirler miydi diye merak etmekten kendini alamıyordu.

Gerçi bunun için artık çok geçti. Yanında daha fazla savaşçı getirmiş olmayı dilerdi. Elbette Hope’un çağrısına asla kulak asmazlardı. Gelseler bile bunu Hope’u öldürmek için yaparlardı. Onlarsız idare etmek zorundaydı. En azından Red, Nettles ve Filler’in yerlerini koruyacaklarına güvenebilirdi. Geriye kalan tüm bu insanlar Red’in sözünü verdiği “ordu”dan çok fevri, düzensiz bir güruh gibi görünüyordu. Big Sig’in nispeten daha disiplinli bir grubunun olmasını umuyordu.

Ertesi gün Hope, “nispeten” kelimesinin doğru olduğunu anladı.

Paradise Circle ve Hammer Point birliklerinin Drowned Rat’in önünde buluşmasına karar vermişlerdi. Bütün Paradise Circle halkı huzursuz, saldırgan, henüz öğlen olmasına rağmen çoğu çoktan sarhoş olmuş halde oradaydı. Birkaçının elinde bıçak veya balta, çok nadiren de gürz vardı. Çoğunluklaysa

kurşun boru, kırık cam, tuğla ve pek silah diye kabul edilemeyecek diğer objelerle silahlanmışlardı.

“Nihayet,” dedi Nettles. “İşte Hammer geliyor.” Yolun aşağısından kendilerine doğru gelen insan kitlesini işaret etti. “Red, ortada bir yanlış anlaşılma olmasın diye oraya gitsen iyi olur. Tüm bu kavga ruhunu yanlış insanlar üzerinde boşa harcamayı hiç istemem.”

“Tamam,” Red, Hope’a doğru baktı. “Geliyor musun?”

“Elbette,” Hope daha önce hiç bu kadar büyük bir savaşta bulunmamıştı ama taktik ve stratejileri kapsamlı olarak çalışmıştı. Diğerlerinin bunu yaptığından şüpheliydi, gerçi sonsuz iç çatışma yüzünden Hammer Point liderlerinin tecrübesi olabilirdi. İkisinin arasında belki işe yarar bir strateji bulmuş olabilirlerdi.

Hope ve Red, Paradise Circle ve Hammer Point çetelerinin arasında gittikçe kapanmakta olan boşluğu yavaşça yürüdü. Yaklaştıklarında Big Sig, kocaman ellerini kaldırıp bağırarak herkesin durmasını söyledi. Biraz zaman aldı ama sonunda büyük insan kitlesi durdu.

Sig, Thorn Billy’nin çetesini kendisine katmıştı. Aynı zamanda kara tenli Palla ve onun çetesini de yanına almıştı. Hope, Palla’nın, Carmichael’ın babası gibi Dark Sea’nin ötesinden gelip gelmediğini merak etti. Tüm bunlar bittiğinde ona bizzat sormayı umuyordu.

Hep beraber Arnavut kaldırımlı sokakta duruyorlardı. Soğuk, parlak öğlen havasında Sig’in grubundan büyük buhar bulutları tütüyordu.

“Drem hangi deliğe saklandı?” diye sordu Palla. “Ayrıca bizim geldiğimizden haberi var mı?”

“Eminim şimdiye kadar öğrenmiştir,” dedi Red. “Umarım siz bu sabah sınırın ötesine yürüyünceye kadar haber almamıştır. Böylece Three Cups’ı güçlendirecek ve adamlarını çağırarak pek vakti kalmazdı.”

“Ya umduğun gibi olmadıysa?” diye sordu Big Sig.

“O zaman dün akşam ben adam toplamaya başlar başlamaz haber almıştır ve Three Cups şu an kahrolası bir kale gibidir.”

“O halde bu bir kuşatmaya dönüşebilir mi?” diye sordu Hope.

“İyi fikir ancak açlıktan ölmelerini bekleyecek zamanımız yok,” dedi Red. “İblisler ayak takımının böyle bir güç toplamasından hoşlanmayacaklardır, kendi aramızda dövüşüyor olsak bile. Biz birbirimize girdikten sonra silahlı bir müfreze veya daha kötüsünün tepemize çökmesi sadece birkaç saatlerini alır.”

“O halde tahkimata girersek ne olur?” diye sordu Palla.

“Yarıp içlerinden geçeriz,” dedi Big Sig. “Çabucak.”

Nettles kendini şimdiye kadar gördüğü en büyük çete sürüsünün önünde buldu. Three Cups’ı ezip geçmeye kararlı bir öfke dalgası, sokağın ortasında yürüyordu. Eli kılıcının kabzasında duran Hope yanında olmak üzere Red en önde yol gösteriyordu. Arkalarında Palla ve Big Sig vardı. Onların da arkasında Paradise Circle ve Hammer Point omuz omuza gidiyordu.

Başta iki taraf arasında biraz düşmanlık vardı. İki taraftan da kendi iyilikleri için biraz fazla sarhoş olan bir grup adam karşılıklı hakaret, sonra da tehdit savurmaya başladı. Nettles iki tarafa da zincirli bıçağını savurdu.

“Kavganızı hainlere saklayın!” Nettles birkaç ayak farkla en kısıları olsa da iki taraf da özürler geveleyerek geri adım attı. Nettles onlara bir bakış attı. “Bu kendi aranızda sataşıp şakalaşacağınız bir oyun değil. Bu, New Laven adaleti. Bugün hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Biyo-büyücülere ve hainlere ölüm!”

“Bu son kısmı daha yüksek sesle ve güçlü duyayım,” diye seslendi Filler.

Bütün grup, “Biyo-büyücülere ölüm! Hainlere ölüm!” diye bağırdı.

“Daha yüksek sesle!” diye bağırdı Filler.

“Biyo-büyücülere ölüm! Hainlere ölüm!” Bu sefer tüm birlik beraber söylemişti.

“TEKRAR!” diye bağırdı Filler.

İki ordu çığ gibi bir sesle, “BİYO-BÜYÜCÜLERE ÖLÜM! HAINLERE ÖLÜM!” diye kükredi.

Filler, Nettles’a, “Sen gidip Hammer Point liderlerinin yanında yürü,” dedi. “Onlara omuz omuza yürümenin nasıl bir şey olduğunu göster.”

Nettles ona keskin bir bakış attı. Yumuşak biri olsaydı bu söz nefesini tutmasına bile yol açabilirdi. “Eh, peki, Fill. Sen bu adamları benim için hizada tut.”

“Peki, general!” dedi Filler gülümseyerek.

Nettles uzun adımlarla kısa hattın önüne gitti ve Palla'nın yanında sıraya girdi.

Palla sadece, "İyi fikir," dedi ve yürümeye devam etti.

Nettles asla liderlik veya üne ilgi duymamıştı. Fakat arkasında gerçek adamlardan oluşan bir orduyla yürürken bunun cazibesini anladığını kabul etmeliydi.

—

Hope insanların yolun iki yanına dizilip ordu geçerken izlediklerini, kendi aralarında fısıldadıklarını fark etti. Paradise Circle'ı, şimdiye kadar önlerinden geçtikleri herkesin muhtemelen nereye ve neden gittiklerinden haberdar olduklarını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bazıları yürüyüşe katıldı. Çoğu kenarda kaldı, izledi; meraklı, endişeli, belki de sadece iyi bir gösteri arıyorlardı. Three Cups'a vardıklarında orduları büyümüşü ve çevrede ordudan da büyük bir izleyici kitlesi birikmişti.

Hope alçak sesle, "Bu öfkeli insan kitlesi tıpkı barut fıçısı gibi," dedi.

"Zaten amaç bu." Red ona göz kırptı.

Hope, hedeflerini inceledi. Three Cups herhangi bir bina gibi görünüyordu. Üç katlıydı, her katta pencereler vardı. Bütün pencereler sadece birkaç çatlak aralık kalacak şekilde tahtayla kapatılmıştı. "Bize pencerelerdeki o açık aralıklardan ateş edecekler."

Red başıyla onayladı. "Hepimize birden ateş edemezler. Biz sadece şu kapıyı açmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ve şu birinci kattaki pencereleri de," dedi Big Sig. "Bütün bir orduyu tek kapıdan sığdıramayız."

“Bence yeterince baltalı adamımız var. Bu sorun olmayacaktır.”

“Bunu yaptığımız süre boyunca bize ateş ediyor olmalarının dışında,” dedi Palla.

Hope, “Neden bize şu anda ateş etmiyorlar?” diye düşündü. “Ben bizi görür görmez ateş açarlar sanıyordum.”

“Tuzak gibi hissettiriyor,” dedi Big Sig.

“Şey, eve döneriz veya üzerine atılırız,” dedi Palla.

“Arkada bir giriş var mı?” diye sordu Hope.

“Evet ama eminim mühürlüdür,” dedi Red. “Ayrıca arka giriş dar bir ara sokakta. Bu kadar insanı oradan içeriye sokamayız.”

“Ben birkaç kişi alıp içeriye arkadan girebilirim. Pencere-deki silahlıları indiririz ve siz kapıları kırıp içeriye girmeye çalışırken kayıp vermenizi engelleriz.” dedi Hope.

“Bu fikri sevdim,” dedi Palla. “Seninle geliyorum.”

“Ben de,” dedi Nettles.

Hope şaşırmıştı. Nettles’in Red ve Filler’la kalacağını sanıyordu. “Sayıca bizden epey üstün olacaklar. Risk yüksek olacak.”

“Bu tam önden saldırılar benim gücüme uygun değil,” Nettles’in gözlerinde Hope’un daha önce görmediği bir parıltı vardı. “Etrafından gizlice dolaşıp sırtından bıçaklamak bana daha uygun.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Red. “Sadece üçünüz mü?”

“Daha fazlası yolumu tıkar,” dedi Hope.

“İyi,” dedi Red. “Bak... Drem’i istediğini biliyorum. Ama...”

“Circle’a ihanet ettiği için şimdi onu sen de istiyorsun,” diye cümleyi tamamladı Hope. “Anlıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Red, Hope’a kuşkuyla bakarak.

“İkimiz de adalet istiyoruz. Yani ona önce kim ulaşırsa.” Red’in kendisine sık sık yaptığı gibi sırtımayı denedi. “İçeride görüşürüz.” Arkasını dönüp Palla ve Nettles’a binanın içine önderlik ederken Red’in güldüğünü duydu.

—

Red yüzlerce insanın canını ona emanet ettiğini iyiden iyiye düşününce kalbi gerçekten nahoş bir şekilde tekledi. Bu yüzden yanında Filler ve Big Sig’le Three Cups’tan birkaç adım ötede yolun karşısında dururken bunu düşünmemek için elinden geleni yaptı.

“Şu Vinchen kız görüldüğü kadar iyi mi?” diye sordu Big Sig.

“Aslında daha iyidir,” dedi Red. “Alçakgönüllülük şu Vincen erdemlerinden biri.”

“Sence ona ön tarafta ihtiyacımız olmaz mıydı?”

“Ona her yerde ihtiyacımız var. Maalesef bu *yapamayacağı* bir şey. En azından ben öyle düşünüyorum. Eğer küçük bir kısmımız içeriye sızacaksa Hope’u içeride isterim. O kendi başına bir ordudur.”

“Yapabileceğimiz tek şey, onun işini kolaylaştırmak,” dedi Sig. “Önden bir saldırı yaparsak içerideki herkesin dikkatini ön tarafa çekeriz. Ona çalışacak yer açarız.”

“Adamlar da sabırsızlanıyor,” dedi Filler. “Biraz daha bekletirsek bir şekilde kendi başlarına saldıracaklar.”

“Ama silahtarlar hâlâ yerlerinde olacak,” dedi Red. “Ben insanları vurulmaktan korumaya çalıştığınızı sanıyordum.”

“Hayır, vurulanların sayısını *azaltmaya* çalışıyoruz,” dedi Big Sig. “Ne olursa olsun insanlar vurulacak. Hope kendisi de riskin yüksek olacağını söyledi. İçeriye girebileceklerine dair ufak bir şans için bekleyemeyiz. Tüm bu süre boyunca iblisler burada neler olduğunun haberini almışlardır, yani zamanımız daralıyor. Anlaştık mı?”

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Red.

“Liderlik budur,” dedi Big Sig. “Dizginleri hâlâ istiyor musun, yoksa başkasına mı devredersin?”

“Yo, anlaştık,” dedi Red sessizce.

Big Sig başını salladı, sert yüzünde ufacık bir onama vardı. “O halde işe koyulalım.”

Red, Filler’a döndü. “Bize destek ver, eski dostum.”

Filler, Red’in omuzlarına tırmanmasına yardım etti.

“Bugün buraya neden geldiğimizi herkes biliyor mu?” diye seslendi Red huzursuz gürüha.

Derhal, “Biyo-büyücülere ölüm! Hainlere ölüm!” diye bağırdılar.

Filler, “Onlara biraz bilgi verdik,” diye itiraf etti.

Red arkasındaki kalabalığa baktı. “Bugün Circle ve Hammer ortak bir düşmana karşı birleşti. Biyo-büyücüler sevdiklerimizi bizden çaldılar ve onları anlatılamayacak dehşetlere maruz bıraktılar. Artık buna izin vermeyeceğimizi biyo-büyücülere ve çük kafalı Drem’e gösterme zamanı geldi!”

Güruh, satırları ve bıçakları, boruları, sopaları ve tuğlaları çekerek kükredi.

“O halde ne bekliyorsunuz, kahrolası bir davetiye mi?” diye bağırdı Red.

Kalabalık öne atıldı. Red kızgın adamlar dalgasıyla devrilmemek için çabucak Filler’in omzundan indi. Sürü halinde binanın ön tarafına ilerlediler ve ellerinde ne varsa kapılara ve birinci kat pencerelerindeki tahtalara indirmeye başladılar.

Ama o zaman bile içeriden tek el ateş edilmedi.

“Drem neyi bekliyor?” diye sordu Red.

Filler omuz silkti ve gürzünü askıdan indirdi. “Şikâyet mi ediyorsun?” Sonra parçalama işine yardım etmek için kapıya doğru gitti.

Red göz ucuyla, caddenin öbür tarafındaki binanın pencerelerinden birinde küçük bir ışık yanıp söndüğünü gördü. “Bekle!”

Filler duraksadı ve gürzü elinde gevşekçe dururken merakla arkaya baktı.

“Sadece biraz...” Red karanlık pencereden içeriye bakmaya çalışarak gözünü kısıtı. Görüşü komik bir şekilde yalpalanıyordu. Sonra caddenin karşısındaki binanın her penceresinde birer namlu olduğunu gördü.

“AŞAĞI İNİN, HEPİNİZ!” diye bağırdı.

—

Three Cups’ın arkasındaki ara sokak öyle dardı ki Hope, Nettles ve Palla tek sıra halinde yürümek zorunda kaldı.

“Arka taraftan gelecek ciddi bir saldırıdan endişelenmemelerine şaşmamak lazım,” dedi Nettles.

“Yine de bu pencereleri tahtayla kapatmışlar,” dedi Palla.

“Ama en üst katın pencerelerini değil.” Hope Three Cups’ın arka duvarıyla arkasındaki binanın arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalışarak gözlerini kısıtı. Umduğundan çok daha iyiydi.

“Çünkü oraya hiç kimse çıkmayacak,” dedi Nettles. “Tutunacak yer bulsan bile aşağıda doğru düzgün atlamaya yetecek kadar yer yok.”

“Tutunmaya gerek yok.” Hope, arkadaki binaya doğru atladı, sonra Three Cups’ın arka duvarına doğru, en üst pencereye gelene kadar ileri-geri sıçramaya devam etti. Pencerenin camısını kılıcının kabzasıyla kırdı ve karanlık odaya tırmandı.

Odanın boş olduğunu görünce şaşırdı. Burası çoğunlukla karyolalarla dolu uzun bir odaydı. Drem’in adamları burada uyuyor olmalıydı. Gerçekten daimi bir ordu gibi görünüyordu. Peki neredeydiler? Hepsi binanın ön tarafında mı bekliyordu?

Karyolalar aklına bir fikir getirdi. Kalın battaniyeleri derhal toplayıp uç uca eklemeye başladı. Nettles ve Palla’yı buraya nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Aklında onları geride bırakması gerekeceğine dair bir fikir vardı ki bu çok aşağılayıcı olurdu. Bu yüzden karşısına bu çözüm çıkınca çok memnun olmuştu. Bir ucu çapa olarak demir karyolaya bağladı, diğer ucu pencereden aşağı salladı. Karyolanın ağırlığının yeterli olacağından emin değildi, bu yüzden bacaklarını pencerenin arkasındaki duvara bastırdı ve sırtını karyolaya yasladı. Battaniyelerden oluşan halat gerildi ve birkaç dakika sonra Nettles pencerede belirdi.

Odaya tırmanırken, “Evet, tamam, etkilendim, melek parçası,” diye alçak sesle homurdandı.

Palla tırmanırken ikisi birlikte yatağı sıkı sıkı tuttular.

“Buradan binanın öbür tarafına geçeriz,” dedi Hope. “Amaç mümkün olduğunca silahlıyı indirmek. Ama bunu sessizce yapmalıyız. Çok ses çıkarırsak bütün bina üstümüze çöker.”

“Ya Drem veya biyo-büyücüye rastlarsak?” diye sordu Nettles.

Hope zalimce gülümsedi. “O zaman kader bizden yana demektir.”

Binanın ön tarafından silah atışları gümbürdedi. “Bu çok fazla sayıda silah gibi geldi bana,” dedi Palla.

“O halde gidip icabına bakalım,” dedi Hope.

—

Her yandan silah patlamaları gümbürderken Red’in suratu yerdeki karo taşlarına yapışmış, Filler’in devasa bedeni onun üzerine baskı yapıyordu. İlk tur silah sesi patladığında Filler, Red’i yere yıkmış ve ikisini birlikte yakındaki bir at arabasının altına yuvarlamıştı.

Red, “İyi misin?” diye hırıldadı.

“Evet,”

“Harika, o halde lütfen beni ezerek öldürmeye çalışmaktan vazgeç.”

Filler yuvarlandı ve Red nefes alabildi. Birkaç kez nefes aldıktan sonra sığındıkları yerden dışarıya baktı. Silah ateşi hem Three Cups’tan hem de arkalarındaki binadan geliyordu. Drem onları bir kıyma makinesinde kısırmıştı ve her yandan insanlar düşüyordu.

Drem’in adamları silahlarını doldurmak için durduklarında silah sesi kesildi.

Red at arabasının altından çıktı ve etrafındaki ölülerle can çekişenlere baktı. “Hainler!” diye bağırdı bir binaya, sonra diğerine. “Arkaları dönükken kendi insanlarınıza ateş ediyorsunuz!”

“Eğil!” dedi Filler. “Birkaç saniye içinde tekrar başlayacaklar!”

Red eğilmedi. Eğilemezdi. Canına tak etmişti.

“Circle’ı bozdun, Drem! Güç ve toprak için kendi halkını sattın.” Yere tükürdü ve kollarını havaya kaldırdı. “Dışarıya çık ve benimle dövüş, erkek erkeğe, seni kahrolası korkak!”

“Lütfen, Red!”

Filler, Red’in bacağını yakaladı, Red tekmeyle onu uzaklaştırdı. Tekrar pencerelere doğrultulmuş namluları görüyordu. Hepsi ona doğrultulmuştu. O anda gerçekten umursamıyordu. Çok fazla insan ölmüştü. Çok fazla. Eğer Red de ölenlerin arasına katılacaksa öyle olsundu. Eğer bu dünyayı Drem gibiler yönetecekse zaten zerrece değeri yoktu.

“Red!” diye yalvardı Filler.

Belki hayal gücüydü ama elli tüfeğin klik sesiyle geri çekildiğini duymuştu.

Kaldırımlarda duran bir oğlan çocuğu, “Size lanet olsun, hainler!” diye bağırdı. Pencerelerden birine cam bir kavanoz fırlattı.

Pencerelerden birinden, belki kazayla, bir tüfek ateş aldı ve çocuk yere düştü.

Bir an mutlak sessizlik oldu.

Sonra bütün mahalleli öfke nöbetiyle ayaklandı. Yüzlerce insan –yaşlı, genç, erkek, kadın– yüzeyin altında varlığını

unuttukları ve uzun süredir içten içe yanan kızgınlıkla kaynıyordu. Elllerine ne geçerse sallayarak iki binaya birden saldırdılar.

Silah atışı yine başladı, ancak Red'in zannettiği kadar çok değildi. Belki bazıları yaptıklarının farkına varmıştı. Ya da belki Vinchen kılıcını çoktan sırtlarına yemişlerdi.

Red, uzun paltosundan atma bıçaklarını çekti. "Hadi, Filler. Hope'tan önce gidip Drem'i bulalım."

—

Hope loş koridorlarda, kılıcını çekmiş, iki eliyle tutarak çevik hareketlerle ilerliyordu. Nettles ve Palla peşinden geliyordu. Hope kadar sessiz değillerdi ama tüm o silah seslerinin arasında bunun bir önemi yoktu.

İleride, Drem'in aceleyle geçen, kucağı cephanelikle dolu bir adamını gördü. Arkasından sessizce yaklaştı ve kılıcını adamın kafa kaidesinden kaydırды, kaşlarının arasında bir nokta oluşturdu. Adam titredi, Hope kılıcını çekip adamın yere devrilişini izlerken hiç ses çıkarmadı.

Palla alçak sesle, "Şimdiye kadar daha fazla adamla karşılaşınız diye umuyordum," dedi. Bir elinde yassı demir uçlu ince bir mızrağı gevşekçe tutuyordu.

"Belki Drem'in zannettiğimiz kadar adamı yoktur," dedi Nettles.

"Ya da belki geri kalanları başka bir yerdedir," dedi Hope. "Çabuk, neredeyse geldik."

Binanın ön tarafına ulaştılar. Üç penceredeki üç silahtar, kılıç, zincirli bıçak ve mızrak yüzünden aynı anda öldüler.

“Bu kattaki her odayı temizleyeceğiz,” dedi Hope. “Sonra aşağıya ineriz.”

—

İki yanlı saldırı ezici olduğu kadar, Red’in son andaki uyarısı pek çoğunun saklanmasına yaramıştı. Şimdi, kaldırımlardan gelen beklenmedik desteklerle, yine istekle saldırıya geçmiş, kapıyı ve tahtalı pencereleri parçalıyorlardı. İçlerinden biri vurulup düşünce yerini daha büyük bir gaddarlıkla daha fazlası alıyordu.

Red kapıdan kendine yol açarak ilerlerken en üst katın pencerelerinden kimsenin ateş etmediğini fark etti. Bundan Hope, Nettles ve Palla’nın sorumlu olduğundan emindi.

Arkadan gelen Filler, sesi bastırmak için bağırarak, “Burayı soymaya çalıştığımızı hatırlıyor musun?” dedi. “Ve ömür boyu yasaklama aldığımızı?”

“Bu konudan asla bahsetmeyeceğimiz hakkında anlaştığımızı sanıyordum,” diye cevap verdi Red bağırarak.

“Demek istediğim, eminim bir orduyla geri geleceğimiz aklına gelmezdi.”

Red durdu. “Geri gelmek...” Filler’ı omuzlarından yakalayıp sarstı. “Yapacağımız tam olarak bu, eski dostum. Suç mahalline geri dönmek!”

Filler aklı karışmış görünüyordu.

“O işi batırmıştık çünkü çelik kasanın *içinde* bir koruma barındıracak kadar büyük olmasını beklemiyorduk.”

“Kesinlikle, bizi gafil avladı.” Filler’in yüzü hepten solmuştu ama Red aklındaki fikre bunu fark edemeyecek kadar kapılmıştı.

“Sadie’nin kalan her bir dişi üzerine iddiaya girerim ki Drem şu anda orada saklanıyordur. Ve eğer Drem’i öldürürsek...”

“Her şey biter ve başka kimse ölmek zorunda kalmaz,” dedi Filler.

“Kesinlikle!” diye bağırdı Red, Filler’in sırtını sıvazlayarak.

Filler inledi. Altındaki bacağı büküldü ve Filler yere düştü. İşte o anda Red, en iyi dostunun arkasındaki kan izini gördü.

—

Hope, Palla ve Nettles, en üst kattaki odaları kolayca temizledi. İkinci kat biraz daha zordu. Odalar daha büyüktü ve daha çok pencere vardı. Hope bu odaların kumar için kullanıldığını tahmin etti. Her odada sekiz ila on silahtar vardı. İlk üçü kolayca öldürülüyordu ancak geri kalanlarla göğüs göğse çarpışmak gerekiyordu.

Başta Hope, Palla’nın silahından kuşku duymuştu. Vinchen Tarikatı mızrak dövüşünde geniş çaplı eğitilmiyordu çünkü mızrağın sıradan askerlere daha uygun olduğuna ve pek zarif olmadığına inanıyorlardı. Ama onlar Palla’nın elinde bir mızrak görmemişlerdi. Bir şekilde, yakın dövüşürken bile mızrağını öyle zarif hareket ettiriyordu ki yalnızca katıksız tahribat gücüyle eşdeğerdi. Tahtası yumuşak ve esnekti, Palla onu neredeyse bir kırbaç gibi ama çok daha büyük bir güçle savuruyordu. Bu, Hope’un öğrenmek istediği bir teknikti. Bu teknikle sıradan bir eşya bile ölümcül bir silaha dönüşebilirdi.

Dövüş hararetliydi ama çabuk bitti.

“Kimse yaralandı mı?” diye sordu Hope, kılıcını temizlerken.

“Endişelenmeye değer kimse yaralanmadı,” dedi Nettles. “Hadi sonraki odaya geçelim. Acele edersek aşağıdaki kapılar kırılmadan burayı tamamen temizleyebiliriz.”

—

Filler’ın kalın yün pantolonunun sağ paçası dizden aşağı kan içinde kalmıştı.

Red, Filler’ı ateş hattından çekmeye çalışırken, “Ne oldu!” dedi.

“Vuruldum. Seni korurken.”

“İyi olduğunu söylemiştin!”

“Yalandı,”

“Lanet olsun,” dedi Red. “Tamam. Turnike.” Deri mantosunun etek ucundan uzun bir şerit kesti.

“Hey, sen... güzel paltonu... mahvediyorsun.”

“Kapa çeneni!” Red şeridi Filler’ın uyluğuna, kurşun yarasının hemen üstüne doladı. “Bunu okumuştum. Kanamayı durduracak. Ara sıra gevşetmemiz gerek, yoksa bacağını kaybedersin. Endişelenme, dostum. Daha ne olduğunu anlamadan seni derleyip toparlarız.”

Filler başını iki yana salladı. “Drem’i yakalaman gerek.”

“Fill...”

“Asıl *sen* kapa çeneni. Onu... öldürmen lazım. Daha fazla... insanımızın ölmesine... engel ol. Bana söz ver. Yemin et. Annenin sanatı üstüne.”

“Filler, lütfen...”

“Yemin et!”

Red dünyadaki en iyi dostuna baktı. “Annemi öldüren sanatın üstüne yemin ederim ki Ölüsurat Drem’i senin için öldüreceğim. Ve işin hallolduğunu sana söylemek üzere geri döndüğümde hâlâ yaşıyor olsan iyi edersin. Beni anladın mı?”

—

İkinci katı temizlediler ve birinci kata indiler. Hope acaba neredeyse bitti mi diye merak etti. Sonra basamakların sonuna geldiler.

“Kahretsin,” diye geveledi Nettles.

En alt kat dans salonuydu. Drem’in adamlarıyla dolu koca bir odaydı, hepsi gözlerini ön kapıya dikmiş yıkılmasını bekliyordu.

Tanıdık ıslak ve pürüzlü bir ses, “Arkamızda!” diye bağırdı. Adamların tam ortasında, Thorn Billy’yi öldüren beyaz kapüşonlu biyo-büyücü duruyordu. Hope, Nettles ve Palla’yı işaret etti.

Palla mızrağını hazırlarken yüzü kasvetliydi. “İşte avantajımız elden gidiyor.”

Drem’in adamları onlara doğru ilerledi. Neyse ki ellerinde sadece bıçak, sopa ve tuğla vardı. Drem bütün silahlarını tüketmiş olmalıydı.

“Sadece avantajımız değil,” dedi Hope. Merdivenlere geri dönün. Tek seferde sadece iki kişi gelebilir ve avantaj bizde olur.”

Kılıç savurma, saplama ve zincir akışı bularak merdivenleri ellerinden geldiğince savundular. Hope daha önce böyle bir it-

tifak görmemişti. Kimsenin bir diğerrinin yoluna çıkmadığı ve her şeyin dengede olduğu kusursuz bir ritim vardı. Sayıyı yavaş yavaş azaltıyorlardı ama hâlâ çok fazla adam vardı, hayatta kalacaklarından Hope bile emin değildi.

Sonra kapı yıkıldı. İçeriye ilk giren Big Sig oldu, devasa bir şahmerdanı çılgınca savuruyor ve her savrulmada birkaç kişiyi birden yere seriyordu. Peşinden de delilik noktasında öfkeli bir güruh geliyordu.

—

Red insan seliyle birlikte ön kapıdan girdi. Dans salonundaki muazzam arbedeye doğru dalarlarken o yan taraftan sıvışıp bodrum kattaki kiler kapağına yöneldi. Diğerlerini dövüşmek üzere bırakırken suçluluk duygusu hissetti. Ama Filler'a, Drem'i öldüreceğine ve bu işi mümkün olduğunca temiz halledeceğine dair söz vermişti. Ayrıca Hope'u dans salonunun ta öbür ucunda gördüğü için içinde minicik bir nokta memnun olmuş olabilirdi. Drem'in nerede saklandığını Hope bilseydi bile ona Red'den önce ulaşması mümkün değildi. Bu sefer hepsi Red'indi.

Red ambar kapağını kaldırdı ve bodrum katının inişini sessizleştiren toprak zeminine atladı. Karanlık içinde sürünerek ilerledi. Bira, şarap ve likör fiçileri iki taraf boyunca istiflenmişti. Buraya en son iki yıl önce gelmişti, Nettles'la tanıştığı gece. Bir ömür geçmiş gibiydi. Dip tarafta kasanın kocaman demir kapısı duruyordu. Kilit bu sefer o kadar kolay değildi, zira eskimişti ve bakımı yapılmamıştı. On dakika sonra kapak açıktı.

Kapı kanadı savrulup açılırken kapağı açıklıkla arasında tutarak Red de beraber hareket etti. Tabii ki kapalı alanda yüksek yankı yaparak peş peşe üç el ateş edildi.

Red üst ve alt menteşelerdeki boşluktan bakıp içerideki, kocaman açılmış gözlerle etrafına bakınan Drem'i gördü. Red karanlıkta her zaman diğer herkesten iyi gören biri olmuştu. Kırmızı gözleri karanlığa daha iyi uyum sağlıyor gibiydi. Drem'in yüz ifadesine bakılırsa körlemesine ateş etmişti. Bunu sınamak için Red bir fiçiyi yana doğru devirip girişe doğru yuvarladı. Drem iki el daha ateş etti. Biri ıskaladı. Biri fiçiyi vurdu.

"Geriye tek kurşun kaldı, Drem," dedi Red.

"Red?" Drem gözlerini kısıp karanlığa baktı. "Sen misin, evlat?"

"Benim. Birkaç arkadaşına senin bu gece öleceğine dair söz verdim. Sanırım değişiklik olsun diye sözümü tutmaya çalışacağım."

"Seni akıllı eski dostum, seni." Drem'in ses tonu neşeli ve muzipti. "O Güneyli parçasının işlerine bulaştığın için ayıp sana. Ben de tam seni kendi tayfama katma zamanının geldiğini düşünüyordum."

"Biyo-büyücülerle imparatorun askerlerine yardım eden hiçbir tayfada yer almak istemiyorum," dedi Red.

"Bir dakika dinle beni, bunun hepsi tamamen yanlış anlama. Circle'da dedikodular nasıl çarpıtılır, bilirsin."

"Dedikoduya ihtiyacım yok benim. O biyo-büyücü, Thorn Billy'yi öldürürken sizi izledim. Bütün kahrolası planı duydum. Sen Circle adamı değilsin, seni hain."

“Sence bu önemli mi?” Drem’in neşeli ses tonu karardı. “Hayatın boyunca bu sefalet içinde yaşadın. Dünya senin aklının alacağından çok daha büyük. Bütün Circle yarın yeryüzünden silinebilir ve kimsenin umurunda olmaz.”

“Burada yaşayanların umurunda olur,” dedi Red sessizce. “Senin sorunun bu, Drem. Küçüğü değersizle eş tutuyorsun. Bizler değersiz değiliz.”

“Ah, evet, aynen öyleyiz, seni sersem ana kuzusu. Ne kadar önemsiz, zavallı, ne kadar...”

Drem boğazı kanla dolarken, bir atma bıçağı ensesinden çıkarken konuşmayı kesti. Nefes almaya çalıştı, hırıldadı, son kurşununu boşu boşuna boşluğa ateşledi. Sonra dizlerinin üstüne düştü, son bir kez hırıldadı ve öldü.

Red her zaman sektirerek atış yapıp yapamayacağını merak ederdi. Yeterince iyi iş çıkarmıştı. Gerçi pürüzlü yaraya bakılırsa kasanın yan tarafı bıçağın ağzını köreltmışti. Ayrıca Red, Drem’in silahlı eline nişan almıştı, yani belli ki çalışıp atışını geliştirmesi gerekiyordu.

—

Ön kapıdan gelen insan akışı, Hope, Nettles ve Palla’ya ulaşmaya çalışan adamlar düğümünü dağıtmıştı. Onlara aşağı inip artık dans salonunda devam eden dövüşe katılacak kadar alan sağlamıştı.

O beyaz kapüşonu arayan Hope, kalabalığı taradı. Aradığını tam merkezde buldu. Görebildiği kadarıyla adamın hiç silahı yoktu. Saldırgan bıçak veya sopayla geldiğinde avucu dışarıya bakacak şekilde elini havaya kaldırıyordu ve silah eline değ-

diği anda toz olup ufalanıyordu. Eğer biyo-büyücü, saldırgana dokunursa saldırgan kırışıyor, çürüyor ve o da ufalanıyordu. İnsanların ondan sakınmaya başlaması uzun sürmedi. Hope, onu yenmesi için ne yapabileceğinden emin değildi ama denemezse bunu kimsenin yapmayacağını biliyordu.

Gözlerini biyo-büyücüden ayırmadan geri gidip kalabalığın içine girdi. Kendisine saldıranların çoğu öyle beceriksizdi ki karşılık verip saldırmak için tek ihtiyacı olan görüş açısydı. Hope yaklaşıncı Biyo-büyücünün gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Şüphesiz ki bu yerde tastamam dişi olan bir Vinchen savaşçısı görmenin tuhaflığı onun için çoğundan daha netti. Hope ona doğru giderken Biyo-büyücü hemen kendini topladı. Elini havaya kaldırırken soğukkanlılıkla gülümsedi.

Song of Sorrows ufalanmadı. Biyo-büyücünün elini ortadan ikiye tertemiz bölerken acı dolu uğultusu kesilmedi. Adamın yüzünde bir anlık hem şaşkınlık hem dehşet belirdi, sonra Song of Sorrows yörüngesine devam edip adamın kafasını kesti. Ensenin kökünden kan fiskeyi fışkırıp Hope'u kıpkırmızı kan içinde bıraktı. Sonra beden yere devrildi.

Hope, ucundan kabzasına kadar kana bulanık Song of Sorrows'a baktı. Bu, biyo-büyücülerin gücüne dayanıklı bir kılıçtı. O kadar kıymetli bir silah olmasına şaşmamalıydı. Hurlo bunu almasında ısrar ederken belli ki ailesini ve köyünü yok eden biyo-büyücüyü öldürme yeminini yerine getirebilmesini istiyordu.

"Teşekkür ederim, Başöğretmen," diye fısıldadı.

Big Sig bir grup insanın arasından fırladı, balyozu bir adamın göğsüne öyle sert çarpmıştı ki adam birkaç metre geriye

doğru uçmuştu. Sig ter, kan ve kir bulaşmış alnını kol yenine silmek için durdu ve kafası kesik yerde yatan biyo-büyücüye baktı.

“İyi iş başardın,” dedi.

Hope başını salladı.

“O halde devam edelim mi?” diye sordu Sig.

İkisi geri dönüp savaşa devam ettiler. Hope, Drem’in, biyo-büyücünün öldüğünü gören adamlarının soğukkanlılıklarını yitirdiğini görebiliyordu. Duruşları daha savunmacı hal almıştı ve çıkışı gözetmeye başlamışlardı.

“DÖVÜŞÜ BIRAKIN! DREM ÖLDÜ!”

Omzunda bir ceset taşıyan Red, barın üstünde duruyordu. Cesedi yere atınca herkes geri çekildi.

Hope, Drem’in öldüğünü görünce Carmichael’ı kaybetmenin acısının geçeceğini sanıyordu. Ya da en azından azalacağını. Camsı gözleri açılmış cansız yatan bedene bakınca hissettiği sadece her zaman farkındalık uçurumunun kenarında bekleyen ve hâlâ aç olan karanlıktı. O karanlık bir gün doyar mı diye merak etti.

Elinde hazır kılıcıyla Drem’in geri kalan adamlarına döndü. Onlar da silahlarını attı. Savaş bitmişti.

Sonra sokaktan gök gürültüsü gibi bir patlama geldi, hemen ardından da çatlayan kayalar, kırılan camlar.

Eşikte Filler belirdi. Ağırlığının çoğunu çerçeveye veriyordu. Yüzü kül gibiydi ancak kararlıydı.

“Bir sorunumuz var,” dedi. “İblisler burada. Yanlarında gülle atan top getirmişler.”

Red'in canlı bir hayal gücü vardı. Three Cups'a yapacakları yürüyüşte işlerin ters gidebileceğine dair birçok ihtimali düşünmüştü. Düşünmediği tek şey sonuçta kazansalar bile işin ne kadar kötüye gideceğiydi.

Sokağa adımını attığında sanki bütün Paradise Circle en korkunç cehennemlerden biri tarafından yutulmuş gibi görünüyordu. Kendisinin başlattığı öfke kontrolsüzce büyümüştü ve şu an yönsüzdü. Binalar ateşe verilmişti ve dükkânların kırık camlarından elleri ganimetlerle dolu insanlar çıkıyordu. Her iki dakikada bir, bir topun uzaktan gelen patlama sesi her şeyi iyice kötüleştiriyordu ve bir ateş yağmuru bloğun üstüne yağıyor, camları kırıyor, tahta tabelaları parçalıyor, duvarları tuz buz ediyor ve arada bir de saklanacak bir yer bulabilecek kadar hızlı olmayan birini parçalara ayırıyordu.

Big Sig'e, "İstediğim şey bu değildi," dedi.

"Biliyorum," dedi Sig sessizce. "Ama bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok. Bu tam anlamıyla bir ayaklanmaya döndü. Ben kendi adamlarımı Hammer Point'e geri götürüyorum. Palla'nın da aynısını yapacağını düşünüyorum."

“Bizi böyle mi bırakıyorsunuz?” dedi Red suçlarcasına.

“Bana ne yaptıracaksın? Adamlarım seninkilerin yağmalamasını durdurmaya çalışsın da mahalleler arası savaş mı başlasın? Yoksa kendi adamlarımı iblislerin top atışının üstüne mi göndereyim?”

“Hayır, elbette değil,” dedi Red. “Ben sadece...”

Big Sig devasa elini Red’in omzuna tamamını içine alacak şekilde koydu. “Bugün iyi bir şey yaptık. Ardından olacaklar bunu değiştirmez. Kendi adımıza direndik. Bu onları korkutur.”

“Bundan avantaj sağlasak iyi olmaz mı?”

“Bir lider ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri adım atacağını bilir. Adamlarımızın çoğu yağmacılara katıldı. Diğerleri ilk top atışıyla kaçtılar. Geriye kalanlar saatlerdir dövüyor. Çok yoruldu ve birçoğu yaralı. İblisler yorgun değil ve silahları daha iyi. Doğru seçim çok net.”

“Red!” Hope, Three Cups’ın içinden seslendi. “Sana ihtiyacımız var!”

Red, Big Sig’e baktı. “Tamam. O halde başka zaman?” Elini uzattı.

Big Sig uzatılan eli tuttu. “Buna güvenebilirsiniz.”

Red başını salladı, sonra koşarak binaya girdi. Neredeyse herkes dışarıya çıkmıştı, ya kaçmak ya da saklanmak veya karmaşadan yararlanıp yağmalamak için. Filler barın üstünde uzanmış yatıyordu, yüzü solgundu ve acıyla buruşmuştu. İki yanında Hope ve Nettles duruyordu. Nettles’in elinde bir şişe viski vardı ve Hope kocaman kıvrık bir iğneyle iplik tutuyordu.

“Filler’ı sabit tutman lazım,” dedi Nettles.

“Nasıl?” diye sordu Red, Filler’in ayakucuna doğru giderken.

“Kan kaybından zayıf düşmüş ama kurşunu çıkardık,” dedi Hope. “Şimdi dezenfekte edip daha fazla kan kaybetmeden dikiş atmamız lazım.”

“Ondan sonra... İyi olacak mı?” diye sordu Red.

Hope ona vakur bir bakış attı. “Yaşayacak.”

“Turnike yüzünden mi? Çok mu sıkı bağlamışım? Bunu daha önce okumuştum ama hiç denememiştim, bu yüzden tam olarak bilmiyordum.”

“Hayatını kurtarmış. Bacağı kaybedeceğimizi sanmıyorum ama kurşun dizini parçalamış.”

“İyileşmez mi?”

Hope başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Geriye pek bir şey kalmamış. Hayatının geri kalanı boyunca yürümek için koltuk değneğine ihtiyacı olacak.”

Red içi boş bir biçimde, “Benim hatam,” dedi. “Tıpkı Henny’nin dediği gibi. En iyi dostum çılgın planımın bedelini ödedi.”

“Saçmalık,” dedi Filler baygınca. “Circle için savaşmak benim seçimimdi. En iyi dostumun yerine kurşunu yemek de benim seçimimdi. Bunu benden almaya kalkma. Sakın *cüret* edeyim deme.”

“Tamam, Fill, tamam,” dedi Red alçak sesle.

“Dokunaklı drama olayıyla işimiz bitti mi?” dedi Nettles. “Artık bu adamın bacağına dikiş atma zamanı geldi.”

“Yapın şunu,” dedi Filler.

Nettles, Filler’in el bileklerini tuttu ve Red de ayak bilek-

lerini. Hope yaranın üstüne viski döktü ve Filler'in bedeni istemsizce öyle sert kasıldı ki ayağı neredeyse Red'in ağzına girecekti. Red, arkadaşının bacaklarını barın üstünde yeniden sabitleyebilmek için bütün ağırlığıyla üstüne yüklenmek zorunda kaldı. Sonra Hope yarayı dikmeye başladı.

Nettles, Filler'in kollarını başının üstünde bara bastırırken, "Oradan durumu nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Oldukça kötü," diye itiraf etti Red.

Hope, yaranın etrafındaki şişmiş etin içinden iğneyi geçirirken Filler homurdandı.

"Bizi yönetenler için küstahlığımız ve karmaşık işlerimiz var," diye devam etti Red. "Şimdi bize haddimizi bildirmek için buradalar. Bu arada elimizdeki azıcık dayanışma da hoşça kal bile demeden gitti."

"Herkesi bu kadar süre boyunca bir araya getirmiş olmana bile hayret ediyorum," dedi Nettles.

Filler yine, bu sefer uzun ve alçak, neredeyse bir uğultu ya da sızlanma gibi homurdandı.

"Neredeyse bitti, Filler," dedi Hope. "Harika iş çıkarıyorsun."

Hope'un parmakları iğneyle birlikte ileri geri uçuşurken Red izledi. "Bu işte iyisin."

"Ben küçükken Vinchen kardeşler düzenli idman maçları yaparlardı. Sıklıkla biri ya da ikisi birden yaralanırdı. Sonrasında onları tedavi etmek benim işimdi."

"O zaman epey popüler olmalısın," dedi Nettles. "Özellikle tek kadın olarak."

"Hayır, benden nefret ederlerdi," dedi Hope. "Sadece öğret-

menim bana karşı sevgi beslerdi ve diğerleri etraftayken bunu gizlemek zorundaydı, yoksa beni sanatlarında gizlice eğittiğinden şüphelenilirdi.”

“Bu halde ne kadar yaşadın?” diye sordu Nettles.

“Sekiz yıl,”

“Lanet olsun, çok yalnız hissetmiş olmalısın.”

“Sanırım,” dedi Hope, Filler’in yarasında iğneyle çalışmaya devam ederken. “O zamanlar bu konuyu fazla düşünmedim. Asıl yakınlık veya arkadaşlık gibi şeyleri... yadırgar olmuştum.”

“Bugün harika bir takım olduk,” dedi Nettles.

“Öyle,” dedi Hope.

“Fazla samimiyet sözü veremem ama sen ve ben, iyiyiz.”

Hope, Filler’in dizini dikmeye devam ederken utangaçça gülümsedi. “O halde arkadaş mıyız?”

Nettles sırttı. “Aynen öyle, melek parçası.”

Hope ipi düğümledi. “Tamam, Filler, dikişin bitti. Bu kanamayı kontrol altında tutacaktır. Sadece o dikişleri attırmadığına emin ol.”

“Teşekkürler, Hope,” dedi Filler güçsüzce.

Hope başını salladı ve elindeki kanı bir paçavraya silerken barın yanından çekildi. Dışarıdan top sesleri daha sık gelmeye başlamıştı. Dakikada iki veya üç atıştı. “Ama burada kalamayız. Seslere bakılırsa daha fazla top getirmişler. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz.”

“Gunpowder Hall,” dedi Nettles. “Henüz ölmemiş veya yağmalamada yakalanmamış olan herkes oraya gidecektir.”

“İblislerin asla kontrol edemediği tek yer orası,” dedi Red.

“Ama oraya ulaşmak zor olacak. Normalde top atışlarından sakınmak için arka sokaklardan gitmeyi önerirdim. Ancak Filler’ı taşımamıza imkân yok. Bir at arabası gerekecek. Bu da ana caddelerden gitmek ve kendimizi ateş hattına sokmak anlamına gelir.”

“O halde önce topları yoldan çekeriz,” dedi Hope.

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Nettles.

Red, “Eğer çatılardan gidersek öldürülmeden veya fark edilmeden topların yerini belirleyebiliriz,” dedi. “Nettles, sen Filler’ı koru, ben Hope’a yolu göstereceğim.”

“Neden Filler’ı *sen* korumuyorsun ve Hope’u ben almıyorum?” diye önerdi Nettles.

“Çünkü sen çatıları benim kadar iyi bilmiyorsun,” dedi Red. “Buradan oraya düz bir yol yok. Bazı yerler benim için bile fazla sarp ve ben oraları yıllardır tırmanıyorum.”

“O halde yola koyulalım,” dedi Hope. “En azından bu binanın çatısına nereden çıkılacağını biliyorum, sanırım.”

—

Hope, Red’i üçüncü katta, iki sıra karyolayla dolu olan bir odaya götürdü.

“İçeriye buradan girdik,” dedi. “Şu pencereden.”

Red başını pencereden uzattı ve birkaç kat aşağıdaki ara sokağa baktı. “Buraya nasıl çıktınız?”

“Ara sokak ileri geri sıçrayarak tırmanabileceğim kadar dar,” dedi Hope.

“Bu kadar basit,” diye mırıldandı Red. Başını yukarıya doğru çevirdi. Çatı uzaktaydı, yani pencere pervazından zıplaması

gerekecekti. Küçüklüğünden beri böyle çılgınca bir şey yapmamıştı, Hope'un ileri geri sıçramaktan bahsetmesi üzerine şimdi öylece geri çekilemezdi. Dolayısıyla pencereden dışarıya çıktı, pervazda ayağa kalktı ve üzerinde fazla düşünmeden zıpladı. Kenarı önce aştı, düşüşte yakaladı. Parmaksız eldivenlerinin derisi, ellerini pürüzlü kayrak taşı tarafından kesilmekten korudu. Dirsekleri kenara ulaşınca kadar kendini yavaşça yukarıya çekti, sonra bir bacağını yukarıya attı ve çatının tepesine ulaştı.

Bunu başarmış olmaktan memnun hissederek bir an bekledi. Sonra kenardan aşağıya eğildi. "Geliyor musun?"

Hope'un başı açık pencereden belirdi ve Red'e baktı. "Hemen geliyorum," Pencerenin üst tarafını kavradı, kendini dışarıya ve yukarıya çekti, havada parende attı ve ayaküstü çatının kenarına indi. "Hazır mısınız?"

"Gösteriş meraklısı!"

Red, Hope'u binanın ön tarafına götürdü. Birkaç blok aşağıda günün solan ışığında duman tüttüğünü gördü. Bir dakika sonra gülle sokak boyunca ilerlerken atış ıslığını duydu. Tam o sırada bir at arabasında olsalardı hepsi ölmüş olurdu. Atışın yapıldığı yere döndü ve gözleri mümkün olan en iyi rotayı taradı.

"Ah," dedi Hope.

"İyi misin?" diye sordu Red hızla.

"Evet," Hope, çatı tepelerinden batıya doğru bakıyordu, batan güneşin kızıl ışıkları sarı saçlarına renk verirken yüzünde huzurlu bir ifade vardı. "Gökyüzü çok güzel, sence de öyle değil mi?"

Red bir anlık kızgınlık hissetti. "Şimdi bunun sırası değil."

“Bir Vinchen savaşçısı etrafındaki bütün güzellikleri görmeye gayret eder,” dedi Hope alçak sesle. “Böylece uğruna savaştığı şeyin kıymetini bilir.”

Bu söz üzerine Red aniden durdu. Hope kendisinin de sayısız kereler yaptığı şeyi yaptı diye mi rahatsız olmuştu? Nettles’ı çatıya çıkardığı günü ve oranın güzelliğini paylaşmanın verdiği heyecanı hatırladı. Nettles bunu heba etmişti. Ve bunu da neredeyse Red heba edecekti. Bunun olmasına izin veremezdi. Bu yüzden derin bir nefes alıp Hope’un yanında durdu. İkisi birlikte çatıların düzensiz çizgisi üzerinde güneşin yavaşça alçalmasını izlediler.

Hope, Red’e döndü. “Karanlığın bizi gizlemesi de avantaj sağlar.”

“Bu yüzden mi beklemek istedin?”

Hope omuz silkti. “İkisi de iyi sebepler ve bence birbirleriyle çakışmıyorlar.”

Red bir an ona baktı ve bu kadınla ilgili hiçbir şeyin basit olmadığını düşündü. Ondan hoşlanmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu fark etti. “Çok doğru. Gidelim.”

Sokak lambalarını hiç kimse yakmamıştı, bu yüzden blok alışılmadık şekilde karanlıktı. Havada asılı duran alacakaranlık her şeyi mürekkebe batırılmış gibi gösteriyordu. Çatıdan çatıya zikzaklar çizerek toplara gittikçe yaklaştılar. Artık top sesleri daha hızlı geliyor gibiydi. Red; sokakları ellerinden geldiğince temizlemeye, böylece bir iki bölük askerle baskın yapmaya çalıştıklarından şüpheleniyordu.

Caddenin karşısına, topların kurulu olduğu yere geldiklerinde gece iyice çökmüştü. Beş top vardı, her biri birer sokağa

bakacak şekilde eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Her topun başında dörder asker duruyordu.

“En yakın hattakine haber verememeleri için en iyi şansımız hepsini aynı anda çabucak indirmek,” diye fısıldadı Hope, ilk grubun yakınındaki çatıda dururlarken. “Aynı anda iki bıçağı doğru şekilde atabilir misin?”

“İkisini evet ama dördünü atamam,” dedi Red.

“Sen yanlardaki ikisini al, ben ortadaki ikisini alacağım.”

Red başını salladı ve bıçak çekmeye hazır olmak için palto-sunu geriye çekti.

“Şimdi,” dedi Hope.

Hope kendini çatıdan bırakırken ve düşüşün ortasında kılıcını çekerken Red de her elinden birer bıçak fırlattı. Hope topaç gibi dönerken ışıldayan kılıcı iki askeri peş peşe vurdu. Aynı anda iki yandaki askerler boyunlarındaki bıçakları kavrayarak yere düştüler.

Hope yavaşça topun üstüne indi. Red’e sokağın karşısındaki binaya doğru ilerlemelerini işaret etti.

Red sıçramaları gereken mesafeyi hesapladı ve yüzünü buruşturdu. Bunu yapabileceğinden hiç emin değildi ama bunu Hope’a söylemeyecekti. Derin bir nefes aldı, koşar adım iyi bir başlangıç yaptı ve zıpladı. Zarif değildi ama başarmıştı. Karın kısmı çatının kenarına öyle sert çarptı ki nefesini geri kazanmak için bir an asılı halde beklemesi gerekti. Kendine geldikten sonra yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ topun üstünde duran Hope’un başı merakla bir yana eğilmiş halde kendisini izlediğini gördü. Biraz utanmış hissederek ona el salladı.

Hope başını salladı. Kılıcını aşağıda tutarak sessiz bir emeklemeyle yandaki topa ilerledi. Red en iyi şanslarının, Hope'un yakın taraftaki ikisini indirmesi, kendisinin de uzak kenardakileri indirmesi olduğunu gördü. Hope'un da aynı şeyi fark etmiş olmasını umdu. Askerlerinkini de çekmeden Hope'un dikkatini çekmesinin bir yolu yoktu.

Hope sağlı sollu kılıcını sallayarak ilk ikisinin arasına doğru koştu. Kalan ikisinin düştüğünü görünce durdu. Başını kaldırıp Red'e baktı ve onaylarcasına başını sallayıp gülümsedi. Bu ufacık teşekkür Red'in içini tatmin coşkusuyla doldurdu. Bir an bunun tadını çıkardı, sonra kendi kendine, "Bekâret yemini eden bir kadına âşık olayım *deme*," diye mırıldandı çünkü Filler bunu söylemek için yanında değildi.

Her bir topa aynı şekilde ilerlediler, ilerledikçe askerleri indirdiler. Sonuncusu epey bir sorunlu çıktı. Topun ve operatörlerinin yanında bir bölük imparatorluk askeri vardı. Saldırımadan önce Red onları görmüştü. Hope'un da gördüğünden emin değildi, ama el sallayıp işaret etmekten başka uyarma şansı yoktu. Hope kısaca baş salladı ve devam etmelerini işaret etti.

Topun başındaki dört kişiyi diğerleri kadar kolay aldılar hemen sonra askerlerin arasında bağışmalar yükseldi ve tüfeklerine davranarak Hope'a doğru döndüler. Red dört bıçak daha almak için paltosunun içine elini attı ama eli boş çıktı. Son iki bıçağını az önce atmıştı. Nasıl yardım edebileceğinden emin olmadan binadan aşağıya inmeye başladı, zira öylece oturup Hope'un vuruluşunu izlemek istemiyordu. Ama Red yere ininceye kadar askerlerin yarısı ölmüştü ve diğer yarısı da kaçmıştı.

Hope peşlerinden bakarken nefes nefese bir an durdu. Sonra kılıcını ölen askerlerden birinin beyaz tuniğine sildi. “Bıçakların mı bitti?”

Red süklüm püklüm başını salladı.

“Bıçaklarını geri alma şansın olacak,” dedi Hope. “Ben geri dönüp şu iblis güçleri geri geldiğinde topların artık işe yaramaz halde olacaklarını garantilemek istiyorum.”

—

Red, Gunpowder Hall’u daha önce hiç bu kadar kalabalık veya bu kadar durgun görmemişti. İçerideki karışım sinir bozucuydu. Nettles ve Hope’un yardımıyla Filler’ı taşıyarak geldiğinde Hall ağzına kadar doluydu fakat ne seks yapan vardı ne de uyuşturucu alan. İçki içen veya gürültüyle kahkaha atan da yoktu. Herkes oturmuş sessizce konuşuyordu, yüzleri endişeyle gerilmişti.

Yakışıklı Henny ve İkizler’in ayırdığı masanın üstüne Filler’ı yatırırlarken Nettles, “Kahretsin, bu çok ürkütücü,” dedi.

Red, Henny’nin elini kavrarken “Siz iyi misiniz, çocuklar?” diye sordu.

“Anlaşılan Filler’dan iyiyiz,” dedi Henny.

Filler zayıfça, “Ben iyi olacağım, Hen,” dedi. “Hope güzelce dikiş attı.”

“Bunun için teşekkürler,” Henny küçük bir çuvaldan Hope’a bir elma attı. “Red? Netty?”

“Tanrım, evet,” dedi Nettles bir parça ekmeği minnetle ondan alırken.

“Bütün gün bir şey yemedim,” dedi Red kendisi için biraz ekmek alırken.

“Biliyorsun, Red,” dedi Henny. “Seni Rag and Boards’da gördüğümde aklını kaçırdığını düşündüm. Yeni bir çılgınca planın var zannettim.” Fener ışığında gözleri nemlendi. “Ama boş bir taverna sohbeti değildi, eski dostum. Bunu *gerçekten* yaptın. Mahalleleri bir araya getirdin, aynen söylediğin gibi ve o iblisleri bunu hissedecekleri kadar sert vurdun.”

“Evet ve bak bu bizi nereye getirdi,” dedi Red.

Henny başını iki yana salladı. “Her şeyin bedeli vardır, dostum. Circle’da hiçbir şey bedava değildir ve sen bunu biliyorsun. Artık *onlar* da biliyor, o bok kafalılar. Biz onları püskürtmeden bizi ancak buraya kadar itebilirler.”

“Ama şimdi ne yapacağız?” diye sordu Red.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Henny. “Sanırım bekleyip Hall’u basmayı planlayıp planlamadıklarını göreceğiz.”

Bütün pencereler tahtayla kaplanmıştı, sadece sokakta olup bitenleri görebilecek kadar aralıklar vardı. Bütün esnaf eşyalarını içeriye çekmişti. Elinde yiyecek olanlar bunu etrafındakilerle paylaşıyordu. Silahlı olanlar bunları güçlü kuvvetli herkesi olabildiğince silahlandırmak için dağıtıyordu. Circle sıklıkla bencil ve zalim bir yerdi. Red zor zamanlarda birleşildiğine dair birkaç hikâye dinlemişti ama daha önce buna hiç şahit olmamıştı ve inanmakta zorlandığı zamanlar olmuştu. Şimdi ekmeğini kemirip Paradise Circle’ın kendini yavaş yavaş toplamasını, yeni ve kaçınılmaz savaş için hazırlamasını izlerken sonradan edindiği yuvasıyla daha önce olmadığı kadar gurur duydu.

“Sadie’yi görmedim.” Hope endişeyle bakarak elmasından bir ısırık aldı.

Finn’le beraber rıhtımda saklanacaktır. Muhtemelen gemiye saklanırlar. İblislerin o kadar ileri gitmeleri pek muhtemel değil, yani iyi olacaktır.” Hope’a baktı. “Biliyorsun, gemi hazırsa gidebilirsin. Bunların hepsinden uzaklaşabilirsin.”

“*Sen* bunu yapar mıydın?” diye sordu Hope.

Red başını iki yana salladı. “Sonsuza kadar burada kalmak istediğimden değil. Ama şu anda, her şey bu kadar belirsizken ayrılmak... pek doğru hissettirmiyor.”

“Ben de öyle hissediyorum,” dedi Hope.

Gergin bir geceydi. İnsanlar erzak için ara sıra dışarıya çıkıyor ve iblisler hakkında bilgi topluyordu. Hall’a doğru gelen büyük bir kuvvet vardı ama hâlâ biraz uzaktaydılar. Saatler sürünerek geçerken orada-burada gerginlik artıyor ve ufak kavgalar çıkıyordu. Vakit geçirip insanların moralini yüksek tutmak için Red, “Three Cups’ın Büyük Saldırısı”nın biraz abartılı anlatımıyla salonu şenlendirdi. İçlerinden çoğu zaten oradaydı ama hiçbiri bütün hikâyeyi bilmiyordu. Drem’in nerede saklandığını nereden bildiği sorulduğunda bu sefer iki yıl önce Three Cups’ı soyma girişimini iyice abartarak anlatmaya başladı. Nettles’ı öptüğü noktaya geldiğinde hikâyeyi kesmeye karar verdi. Bazı şeyleri geçmişte bırakmak en iyisiydi.

Anlatmayı bitirince salonu bir alkış tufanı kapladı.

“Hikâye anlatma yeteneğin nişancılığın kadar iyi,” dedi Hope.

“Abartma yeteneği de öyle,” dedi Nettles. “Ben sadece bir zincirle o ara sokakta otuz adam indirdiğimizi kesinlikle hatırlamıyorum.”

“Hadi, hadi, Nettie,” dedi Red gözleri parlayarak. “Sırf öyle olmadı diye hikâyeyi daha az gerçek yapmaz. Sonuçta bu tarih kitaplarına geçsin diye değildi. Sadece insanların aklını getirmekte olandan uzaklaştırmanın bir yolu. Elbette bunu onlardan esirgemezsın.”

“İnsanlar benden bir parça zincirle aynı anda otuz silahlı adamı indirmemi gerçekten beklemedikleri sürece,” dedi Nettles.

Red sırttı. “Herkes bu tür şeyler için çok *yaşlandığını* söyleyebilirsin.”

“Veya yalan atmayı bıraksın diye senin o sevimli suratını dağıtabilirim,” diye önerdi Nettles.

Red güldü.

On üç yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu olan bir keşifçi, kıpkırmızı suratıyla nefes nefese salona daldığında ertesi günün öğleden sonrasıydı. “Kapıyı kilitlesek iyi olur! İmparatorluk askerleri neredeyse gelmek üzere!”

Salon boyunca bir mırıltı dalgalandı. Birkaç kişi kalın bar masasını kapının karşısındaki yerine ittirdi ve Red tahtayla kapatılmış ön kapıya seğırtti. Nettles, Hope ve Henny hemen peşindeydiler. Tahtaların arasındaki çatlaklardan baktılar ve yan yana on, peş peşe beş kişiden oluşan hepsi tüfekte silahlanmış tam tabur imparatorluk askeri Hall’a doğru yürüyordu.

Henny şaşkınlıkla “Gülle atan top yok mu?” diye sordu.

“Hope ve ben buraya gelmeden önce hepsini patlattık,” dedi Red kendini beğenmişçe.

Beyaz tüylü, parlak altından miğferi olan bir komutan güzel beyaz bir atın üstünde en önde gidiyordu. Bir elini havaya kaldırdı ve askerler derhal durdu.

“Çok disiplinliler,” dedi Hope onaylarcasına.

“Sen kimin tarafındasın?” diye sordu Red.

“Bir Vinchen savaşçısı hak edeni takdir eder, düşmanı olsa bile,” dedi Hope.

“Savaşçı *kadın* olsa da,” diye mırıldandı Nettles.

“PARADISE CIRCLE HALKI!” Komutan, sesinin salonun içine kadar girmesini sağlayacak kadar arttıran büyük metal bir koninin içinden konuşuyordu. “DAHA FAZLA KAN DÖKÜLMESİNDEN YANA DEĞİLİZ. VINCHEN ŞEKLİNDE GİYİNMIŞ OLAN KADINI TESLİM EDİN VE ZARAR GÖRMEDEN EVLERİNİZE GERİ DÖNMENİZE İZİN VERELİM.”

Salonda bir anlık sessizlik oldu. Belki de Gunpowder Hall’un gördüğü tek gerçek sessizlikti.

Hope herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Seçim belli,” dedi. “Çoğunluğun hayatı için bir kişinin hayatı. Bir Vinchen savaşçısı imparatorluğun iyi insanlarını korumak için canını vermeye her zaman hazır olmalıdır. Emin olabilirsiniz. Hiçbiriniz mükemmel değilsiniz ama hepiniz iyisiniz.”

“Hope, sakın buna kalkışayım deme,” dedi Red.

Hope onu görmezden gelip Nettles’a döndü. “Beni kabul ettiğin ve arkadaşlığın için minnettarım. Daha önce hiç kadın arkadaşım olmamıştı ve bu tecrübeyi yaşadığıma memnunum.”

Nettles başıyla onayladı.

Hope, masanın üstünde bilinçsizce yatan Filler’a doğru gitti. Elini terli alnına koydu. “Bu adama iyi bakın. Sadakati tanıdığım her savaşçı kadar büyük.”

“Hope, bunu yapmana izin vermeme imkân yok,” dedi Red.

Hope’un yüzü sertti ve koyu mavi gözleri Red’in hiç görmediği kadar sert ve soğuktu. “Red, seninle yan yana savaşmak benim için bir onurdu. Ve...” Tereddüt etti. “...ve eğleneliydi.” Sonra kapıya doğru döndü.

“Hayır!” Red, Hope’un kolunu yakaladı ama Hope öyle hızlı davrandı ki sadece bir karaltı vardı, sonra Red yerdeydi, Hope’un başına vurduğu hafif darbeyeyle başı dönüyordu. Hope’un kapıya gidip ardından kapatışını izlerken ayağa kalkmaya ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Kapıya doğru yalpaladı ama Nettles yüz yüze gelebilmek için onu kendine çevirdi.

“Peki, sen nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu.

“Hope’un peşinden elbette.”

“Tek başına mı?”

“Eğer mecbursam,”

“Mecbur musun?”

Red bunun üzerine aniden durdu. “Ne?”

Nettles salonun geri kalanına döndü. “Pekâlâ, hepiniz utanmalısınız. İşte gidiyor. Bizim Bleak Hope. Evet, *bizim*, diyorum. Kendisi Paradise Circle’dan olmayabilir ancak hayatını hepinizin birkaç katı kadar riske attı. Bizim için. Bu yüzden ona *Circle’in Kahramanı* adını veriyorum. İçinizde itirazı olan var mı?”

Nettles’in bakışları bütün salonda dolaştı ve hiç kimse konuşmadı.

“Ve şimdi,” diye devam etti, “bizim kahramanımız *bizim için* ölmeye gitti. Biz de ona öylece izin mi vereceğiz? Artık Circle’da işler *böyle* mi yürüyor?”

23

Hope salondan, altın öğleden sonra güneşine çıktı. New Laven havasının asla taze görünmeyeceğini düşünüyordu, Gunpowder Hall’da tıklı kalarak geçen bir günün ardından bu havayı derin derin içine çekti. Atının üstünde duran komutana baktı. Komutan ona hafif bir merakla bakıyordu. Arkasındaki elli asker, hepsi Hope’a nişan almış tüfekler taşıyorlardı.

“Beni şimdi mi öldüreceksiniz?” diye sordu soğukkanlılıkla.

Komutan, “Önce seninle konuşmak isteyen biri var,” dedi.

“Kılıcını teslim et de seni ona götürüyim.”

“Ve hiç kimse zarar görmeyecek.”

“Adamlarımı buradan geri çekeceğim,” diye onayladı komutan.

Song of Sorrows’u imparatorluk komutanına teslim etmek Hope’un yaptığı en zor şey olabilirdi. Diğer olaylar çok daha acılıydı fakat onları önlemek için yapabileceği bir şey yoktu. Başöğretmen Hurlo tarafından kendisine emanet edilmiş, Vinchen Tarikatı’nın en kutsal eşyalarından birini hakkında bir şey bilmeyen ve umursamayan birine teslim etmek, kendi özgür

iradesiyle yapması gereken bir şeydi. Gözlerinde buz gibi bir nefret ifadesiyle kınındaki kılıcı iki eliyle yatay halde havaya kaldırdı. Komutan eyerinde öne eğilip neredeyse ilgisizce kılıcı aldı.

“Onu zincirleyin,” dedi.

Hemen iki asker gelip bileklerini zincirle sardılar, büyük bir asma kilitle sabitlediler. Askerlerden biri asma kilidin anahtarını komutana verdi. Diğeri de zincirin bir ucunu teslim etti, komutan bunu eyerinin önüne sabitledi.

“Benimle gel, o halde.” Komutan atını çark ettirdi ve Hope’u, Gunpowder Hall’dan götürürken zinciri sertçe çekti. Geçmeleri için askerler açılıp yol verdi, sonra arkalarından sıralar kapandı. Hope, askerlerin de dönüp peşlerinden gelmelerini umarak arkasına baktı ancak askerler, silahları Hall’a çevrili halde yerlerinde kaldılar.

“Adamlarını geri çekeceğini söyledin.”

“Vinchen Tarikatı’nın şeref hakkında neredeyse dinsel bir gayreti olduğunu biliyorum,” dedi komutan. “Ama o yerde saklanan hırsızlar, katiller, fahişeler ve hainler, imparatorluğun en pis cürufu. Hiç şerefleri yok ve karşılığında şeref hak etmiyorlar. Bugün geçici de olsa zafer kazandıklarını düşünmelerine izin veremem. Dün gece kullanılmaz hale getirdiğin topları tamir edinceye kadar onları burada tutacağız. O zamana kadar açlıktan birbirlerini öldürmeye başlamış olurlar. Öyle olmazsa biz içeriye baskın yapıp o pis salonu nihayet temizleyeceğiz.”

“Bana bunu söylüyorsun ve hâlâ seninle işbirliği yapmamı mı bekliyorsun?” diye sordu Hope yavaşça.

Komutan kıkırdadı. “Silahsızsın ve zincirlisin. Ne yapabilirsin ki?”

Gunpowder Hall’dan sanki yüzlerce insan aynı anda bağıryormuş gibi garip bir kükreme sesi yükseldi.

“Tanrı adına, bu da ne...” diye konuşmaya başladı komutan.

Sonra kapı bir anda ardına kadar açıldı ve peşlerinde koca bir insan kitlesiyle beraber Red’le Nettles dışarıya fırladı. Askerler cepheden bir saldırı beklemiyordu, tüfeklerine davrandılar. Hope, Red ve Nettles onlara ulaşmadan önce kendilerini toparlayacaklarını biliyordu. Biri ateş etmelerine engel olmazsa bir kıyım yaşanacaktı.

“İşte bunu yapabilirim,” Zinciri sertçe çekti ve atın dengesini hafifçe bozdu. Komutanın oturuşunu düzelttiği bir anlık sürede hemen arkasına atladı. Zincirli ellerini komutanın başının üstünden geçirip üst kollarını komutanın boynunun iki yanına bastırdı, dizginleri ellerinden hızla çekerken adamın nefes almasını kısmen kesti. Atı geri döndürüp askerlere doğru çevirdi, dizginleri atın sırtında şaklatıp hayvanı bir tabur askerin üstüne dörtnala sürdü. Askerlerin atışı ıskaladı ve Paradise Circle halkı üstlerine saldırmadan önce tüfekleri yeniden dolduracak zamanı bulamadılar.

Komutan konuşabilseydi birliklerini hizada tutabilirdi; onlara üstlerine saldıran hırsızlar, katiller, fahişeler ve hainler ordusuyla savaşmalarını emredebilirdi. O sırada komutan konuşmak şöyle dursun, zorla nefes alıyordu. Hope asma kilidin anahtarını kemerinden alırken atın kontrolü için zorlukla mücadele ediyordu. Komutan sonunda dizginleri tutmayı başar-

dı, ancak o zamana kadar Hope asma kilidi açmıştı. Zincirlerden kurtuldu, Song of Sorrows'u kaptı ve komutanla beraber kendisini atın üstünden aşağıya çekti. Düşerlerken kendisini bükte, böylece döşeme taşlarına önce komutan çarptı ve Hope, onun üstüne düştü. Adamı çekip ayağa kaldırdı, komutan düşüş yüzünden çoktan baygın haldeydi.

Savaşın diğer ucundan Red, "Hope!" diye seslendi. "Sen iyi misin?"

Hope, Song of Sorrows'u çekerken gülümsedi sonra kendini dövüşün en yoğun noktasına attı. Askerler daha eğitilmiş, daha disiplinliydi ve silahları daha iyiydi ancak sayıları daha azdı ve başlarında komutan yoktu. Yine de kaçmadılar ve bu yüzden Hope, karşılaştığı her askere onurlu ve hızlı bir ölüm bahsetti.

Kısa sürede bütün askerler ya ölmüş ya da döşeme taşlarının üstünde can çekişiyorlardı. Tam o anda Hope, sokağın öbür tarafında duran beyaz cüppeli adamı gördü. Kılıcını en yakındaki askerin tuniğine silip temizledi, sonra kasıtlı bir şekilde kapüşonlu figüre doğru yürüdü.

Biyo-büyücü, ateş gibi çatırdayan bir sesle, "Three Cups'taki ayaklanmayı yöneten kadın bir Vinchen haberini aldığımı da yanıldıklarını sandım," dedi. Başını öne eğik olduğu için Hope, adamın suratını göremiyordu. "Sonuçta benimkine olduğu gibi o tarikat da kadınların katılmasına artık izin verilmiyor. İkinci kez, toplarımı bozan bir kadın Vinchen haberini alınca bunu soruşturmam gerektiğini anladım." Başını kaldırıp direkt Hope'a baktı.

Bu, yanağında yanık izi olan biyo-büyücüydü. Hope, Big Sig'in yanıldığından veya benzer özellikler taşıyan ikinci bir biyo-büyücü olduğundan çok korkuyordu. Fakat hataya yer yoktu. Adam biraz daha yaşlıydı, beyaz kapüşonunun altındaki saçları çoğunlukla kırışmıştı. Hope ilk bakışta bunun, köyünü katleden adam olduğunu anlamıştı.

“Bu güya dişi Vinchen’ı bulmaya gelmiş olmama rağmen,” diye devam etti Biyo-büyücü, “kendisinin Song of Sorrows’u taşıyor olmasını beklemiyordum. Büyük büyükbabam bunun Manay the True için dövülmesine yardım etmişti. Bu kılıç senin eline nasıl geçti?”

Hope’un bedenini soğuk bir öfke dalgası kapladı. Sıkıdığı dişlerinin arasından “Bu kılıç bana öğretmenim Hurlo the Cunning tarafından emanet edildi. Ve senin sonun olacak.”

“Belki,” dedi Biyo-büyücü. “Ama bugün değil.”

Parmaklarını şıklattı ve ani bir ışık patlaması oldu. Hope, adama doğru ilerlerken gözlerinde uçuşan noktalardan göz kırparak kurtulmaya çalıştı. Ancak çok geçti. Kılıcı sadece boşlukla karşılaştı. Görüşü netleştğinde adamın birkaç blok uzakta, bir korkak gibi kaçtığını gördü.

“Hayır!” diye hırladı ve peşinden koştu.

—

Bir Vinchen savaşçısı her yönden dengeli, çevresiyle uyum içinde ve kendisiyle barışık olurdu. Kendi dışında işler daha hızlı olduğunda o kendi içinde daha sessizleşirdi. Geçmişin anılarıyla veya geleceğin düşünceleriyle rahatsız edilmeden mevcut anda kalırdı.

Bleak Hope, bunların hiçbirisi değildi.

Geçen on yılın gömülü bütün öfkesi ateşe verilmiş gazyağı gibi sistemini yakıp geçerken Biyo-büyücünün arkasından fırladı. Sıkılmış dişlerinin arasından hırlamayla tıslama arası bir ses çıkardığının gayet iyi farkındaydı ama bu ses, zihninden yükselen intikam kükremesine kıyasla solda sıfır kalırdı. Bunu bu gece yapacaktı. Bu gece özgür kalacaktı.

Biyo-büyücü onu dolambaçlı arka sokaklardan, kıvrımlı ara sokaklardan geçirdi. Hope, nereye gittiğini biliyor mu yoksa sokaktan sokağa rastgele mi sapıyor, merak etti. Ana caddelerden uzak duracak kadar akıllılık etmişti. Bu kararmakta olan havada gaz lambaları beyaz kapüşonunu büsbütün parlatacaktı. Aydınlatılmamış arka sokaklarda tekdüze gri harç ve tuğla üzerinde bile beyazı ayırt etmek çok kolaydı. Onu bir anlığına kaybetti ancak gözünün köşesindeki bir kıpırdanma, Hope'un takipte kalması için ihtiyacı olan tek şeydi.

Güneşin tamamen batmasına fazla zaman kalmamıştı. Sonra grinin üstündeki beyazı bile ayırt edemeyeceği kadar karanlık olacaktı. Onu güneş tamamen batmadan önce yakalamalıydı. Güneş batmadan önce yorulmaya başlamasını umarak kovalamaya devam edebilirdi. Ya da tamamen farklı bir yöntem seçebilirdi. Kaptan Carmichael ona bir keresinde, *Hope, kızım, demişti. Bazen tamamen rüzgâra doğru yönelir ve hiç yol kat etmezsin. İşte o zaman bir yandan öbür yana orsa etmelisin. Bazı sorunlara belli bir açıdan yaklaşmak daha iyidir. Aradaki mesafeyi zamanında kapatmak için Hope'un şimdi farklı bir açıya ihtiyacı vardı. Bir kapının üstündeki dar bir tente-ye sıçradı, oradan pencere pervazına ve nihayet çatıya. Sonra*

içindeki bütün dürtüler koşması için çılgık çılgılığa bağmıyor olmasına rağmen sert tahta çıtaların üstünde diz çöktü. Gözlerini kapatıp dinledi. Kızgınlık ve gayret yüzünden hızlı ve sert olan kendi kalp atışını ve nefesini duydu. Hurlo'nun kendisine, *Onun da ötesinde*, dediğini hayal etti. Yakınındaki bir kumrunun ötüşünü ve bir sıçanın tırmalama sesini duydu. Hurlo olsa, *Daha da ötesinde*, derdi. Birinin pencere açıp yere sıvı bir şey döktüğünü duydu. *İyice ileride*. Ve işte oradaydı. Sert ve kesik soluklanmalar, parke taşının üstünde eşitsiz zikzaklar çizen yumuşak deri ayakkabılar.

Kendini çatıdan diğer çatıya, oradan da öteki çatıya attı. Biyo-büyücü, Hope'un kendisini takip etmeyi bıraktığını bilmiyordu, bu yüzden o, dolambaçlı rotasına devam ederken Hope bir ok gibi kesişme noktasına doğrudan gidiyordu. Altı blok sonra adam bir köşeyi döner dönmez Hope tam önüne indi.

Biyo-büyücü kayarak durdu. "Gördüğüm bütün Vinchen savaşçıları kadar yeteneklisin. Ama beni öldürmek için yetekten fazlası gerek."

Hope, sıkılı dişlerinin arasından, "Adın ne, Biyo-büyücü?" diye tısladı.

Hafifçe eğlenmiş görünen adam, "Teltho Kan," diye cevap verdi. "Eğer beni otoritelere rapor etmeyi düşünüyorsan sen..."

Hope kılıcını öyle hızlı çekti ki bir an bile sürmedi. Alnında yeni oluşan yatay çizgiden bir çizgi halinde kan sızarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"On yıl önce, Bleak Hope kasabasını katlettin. Ben onun intikamcısıyım."

Teltho Kan ağır bir iç geçirdi. “Vinchen ve onların kıymetli kan davaları. Elden bir şey gelmez. İmparatorluğu savunmak için yeni bir silah geliştirerek önemli bir iş yapıyordum. Asalaksal yabancıları en çok gelecek vaat eden programlardan birisidir...”

“Halkının hayatını böyle umarsızca hiçe sayan bir imparator, yöneticiliğe uygun değildir. Şimdi, eğer bir silahın varsa çekmeni öneririm. Hiç hak etmemene rağmen sana her savaşçının saygınlığını bağışlayacağım.”

Teltho Kan’ın gözleri gittikçe huzursuz bakıyordu. Batmakta olan güneşe baktı ve “Beni öldürmeyi başarsan bile,” dedi, “bir gün bile yaşayamazsın. Seni yakalarlar ve senin bile düşüneyeceğin kadar korkunç bir şekilde öldürürler.”

“Bunun önemi yok,” dedi Hope. O anda gerçekten de önemi yoktu. Teltho Kan’ın ölmesiyle bütün borçlar ödenecek, yeminler yerine getirilmiş olacaktı. İntikamın ötesindeki bir hayat, dikkate değer bir şey değildi.

Teltho Kan gözlerini kıstı. “Anlıyorum,” Ellerini kol yenlerinin içine çekti. “İmparatora ihanet etmeyi seçmen çok yazık. Kadın olmana rağmen hiç şüphesiz işine çok yarardın. Böylesi sarsılmaz bir kararlılık çok nadirdir. Korkarım seni hayatının tutkusundan yoksun bırakmak zorundayım.”

Yüzü gibi yanık izleriyle dolu olan ellerini uzattı. Batmakta olan güneşin ışığında her iki bileğindeki birer gümüş bilezik parlıyordu.

Hope, Biyo-büyücünün ne planladığından emin olamayarak kılıcını kaldırdı.

Ama saldırmak yerine adam iki bileğini öyle sert bir araya

getirdi ki bileziklerden sessiz bir çınlama yükseldi. Çınlama sesi büyüdü ve adamın elleriyle yüzü titreşmeye başladı. Hope, Song of Sorrows'u adamın göğsüne sapladı ama artık çok geçti. Adam şimdi Hope'un kılıcının ucunda öylece sallanan içi boş beyaz cüppeyi geride bırakıp gitmişti. Hope cüppeye boş boş bakarak bir an öylece durdu. Çok yaklaşmıştı. Onu görür görmez hemen öldürseydi her şey bitmiş olacaktı. Ama o, bir savaşçının saygınlığı konusunda ısrar etmişti: adını öğrenmek, niyetini beyan etmek ve ona savaşması için bir fırsat tanımak; tam Hurlo'nun kendisine öğrettiği gibi. Şimdiye başa dönmüştü, adamın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Daha da kötüsü, adam artık Hope'un kendisini kovaladığını biliyordu ve çok daha tedbirli davranacağına hiç şüphe yoktu.

Hope bir anda kendini çok ağır, çok hasta ve çok yorgun hissetti. Elindeki kılıç bile çok ağır hissediliyordu. Kılıcının ucunu indirince cüppe kaydı ve parke taşlı yola düştü. Sanki toprak onu aşağı doğru çekiyor gibiydi. Yere diz çöküp çenesi göğsüne değinceye kadar başını eğdi. Güneşin son ışıkları her şeyi keskin bir rahatlığa boyadı. Şehrin gürültüsü etrafında vızıldıyordu, bu ıssız ara sokakta hiçbir şey yoktu. Ne ışık, ne ses. Ne de umut.

Alacakaranlıkta bile parlayan Song of Sorrows'a baktı, Telt-ho Kan'ı kestiği kenarı boyunca ince bir hat halinde kan vardı. Başaramamıştı. Elindeki bu kılıca veya yaşadığı hayata layık değildi. Ucu kendisine bakacak şekilde kılıcı döndürdü. Kabzayı döşeme taşlarına yasladı ve ucunu kalbinin üstüne denk gelen göğüs kemiğine yerleştirdi. Gerçek anlamda bir Vinchen olmayabilirdi ama bir Vinchen'a layık şekilde ölebilirdi.

“Senin pes eden biri olduğunu asla düşünmüyorum,” dedi Red.

Hope başını kaldırdı ve onu gördü, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Tavrı ve konuşması sıradan hatta şakacıydı. Gözleri kızıl çelik gibiydi.

“Başaramadım,” Sesi de hissettiği gibi boşlukluydu.

“Nasıl yani?” diye sordu Red.

“Kaçtı,”

“O halde tekrar yakalarız. Ancak göğsüne bir kılıç yasarsan bunu pek de iyi yapamayız.”

“Peşinde olduğumu biliyor. Tek avantajım olan şaşırtma etkenini kaybettim. Bir daha asla yanına yaklaşamayacağım.”

“*Tek* avantajın mı?” diye sordu Red. “Senin yaşayan en büyük savaşçı olmanı bir kenara bırakırsak *öteki* büyük avantajın ne olacak?”

“Neymiş o?”

“*Ben*, seni Güneyli tuz kafa!” Red ellerini ovuşturarak ona doğru yürüdü. “Şimdi, elimizde ne var, bir bakalım. Onun cüppesi, ha?” Cüppenin yanında diz çöktü ve kapüşonunun içini dışına çevirdi. İçinden birkaç gri saç teli aldı. “Bu onun mu?”

Hope, kılıcını yavaşça indirirken başını salladı.

Red kılıcı işaret etti. “Kılıcın üstündeki onun kanı mı?”

Hope yine başını salladı.

“Şimdi tek yapmamız gereken adını bulmak.”

“Teltho Kan. Az önce bana söyledi.”

Red bir anda kocaman sırttı. “O halde, sevgilim, her şey yolunda demektir.”

“Anlamıyorum,”

“Çılgın bir kadın gibi etrafta koşuştururken fark etmemiş olabilirsin ama artık Paradise Circle’da değiliz.” Sanki tek bakışta anlaşılırmış gibi etrafını işaret etti. “Silverback’teyiz!”

“Yani?”

“Huzursuzluk verici yetenekleri olanlar sadece biyo-büyücüler değil. Silverback’te birçok garip şeyler yapabilen insanlar var. Fal bakmalar, ruh çağırmalar ve kan tahlili.”

“Nereye varmaya çalıştığını hâlâ anlamıyorum.”

“İnanılması için görülmesi gerekir,” Elini uzattı. “Bana bu konuda güvenecek ve kendine kılıç saplamayı bırakacak mısın? En azından bir süreliğine?”

Red, Hope’un yeminini yerine getireceğine hâlâ inanıyordu, Hope inanmazken bile. Hope kararlılığını bu kadar kolay mı yitirmişti? Evet, Teltho Kan, Hope’un onu kovaladığını biliyordu ama bu durum Hope’un avantajı olabilirdi. Korku içinde kaçıyor olacaktı, dolayısıyla hata yapmaya daha yatkındı. Ayrıca Red’in önemli bir avantaj olduğu da doğrudu. Sırf New Laven’ı çok iyi biliyor olması değil, bıçak atmadaki yanılmaz isabetçiliği de vardı. Şimdiye kadarki en düşük seviyesindeyken Hope’un inancını pekiştirmişti. Bu avantaj paha biçilemezdi.

Hope elini uzattı ve Red’in yardımıyla ayağa kalktı.

“Senin şu kan tahlilini deneyelim.”

“Güzel. Kılıca bulaşan şeyi kirletmediğine emin ol. Ona ihtiyacı olacak.”

“Kimin?”

“Yaşlı Yammy’nin. Bize doğru yolu gösterecek olan kişi.”

Paradise Circle ve Hammer Point arasındaki farklar belirgindi. Paradise Circle yoksulsa Hammer Point hepten çulsuzdu. Paradise Circle pisse Hammer Point irinli obruktu. Paradise Circle'ın insanları sertse Hammer Point'in insanları taş ve çeliktendi.

Hope, Silverback'ın bu spektrumda bir yerlere düşmesini beklemişti, belki de hoş tarafı ağır basan bir yere, zira orası, aşağı şehrin fakir ve yukarı şehrin varlıklı toplumları arasında tampon olarak şehir boyunca ince ve uzun yayılmış bir yerdi. Red onu Silverback'ın akşamüstü sokaklarından geçirirken Hope buranın o spektrumun hiçbir noktasında yer almadığını gördü. Daha çok, tamamen kendi dünyasında var olan bir yer gibi görünüyordu. Sokaklar tiyatrolar, sanat galerileri ve her türden zanaatkârla doluydu. Canlı renklere boyanmış eşyalar sokaklarda sergileniyor, insanlar yüksek sesle indirim isteyip pazarlık yapıyorlardı.

“Silverback sanatsal bir topluluktur,” dedi Red. “İmparatorluktaki en iyi ressamların, müzisyenlerin, şairlerin ve oyuncuların bazıları buraya *evim* der.”

“Rengârenk giyinmeyi sevdikleri kesin,” dedi Hope. Sanki etrafındaki herkes renklere başkaldırmış gibiydi; kimi uyumlu, kimi uyumsuz ama hepsi parlak ve canlıydı. Neredeyse her köşede bir performans sergileniyordu. Çoğunluğu müzisyenler, akrobatlar ve jonglörlerdi. İzlemek için toplanmış kalabalıklar bazen alkışlıyor, bazen yuhalıyordu.

“Silverback'te daha çok sokak lambası var,” dedi Red. “Ve çöpünü senin için toplayan sokak temizlikçileri var.”

“Neden?”

“Dantelliler bir galeri gösterisi veya tiyatro oyunu için geldiklerinde popüler olmasını severler. Ayrıca burada en azından iki katı fazla imparatorluk devriyesi dolaşır. Elbette sanatçıları korumakla uğraşmazlar. Sadece dantellilerin kendilerini güvende hissetmeleri için dolaşırlar.”

“O dantelliler için korkunç bir şey olmalı,” dedi Hope. “Diğer insanlardan korkuyor olmak.”

Red ona komik bir bakış attı. “İlginç bir bakış açısı. Sanırım haklısın.”

Hope ve Red, Silverback’ın şamatalı sokaklarında bir süre yürüyüp küçük sessiz bir bölgeye geldiler.

“İşte geldik!” dedi Red nihayet. “Madam Destiny’nin *Herkes Açık Ev*’i!”

“Ben Yaşlı Yammy adında birini aradığımı söylediğini sanmıştım.”

“Elbette ama öyle bir isimle buraya müşteri çekemezsin. Hadi, eminim bize geldiğimizden haberdar olduğunu gösteren o bakışı atacaktır. Blöf yapıp yapmadığını asla anlayamayacağım.”

Tam bir kadın dışarıya çıkmak üzereyken Red kapıyı açtı. Hope onun gibi birini hiç görmemişti. Uzun kahverengi saçları, son derece karmaşık örgüler silsilesiyle tepeden toplamıştı. Yüzü doğal olmayan bir turuncu tonuna boyanmıştı ve göz kapaklarına her nasılsa altın benekler yapışmıştı, göz kapaklarını öyle ağırlaştırıyorlardı ki kadının gözleri yarı açıktı. Dudakları parlak maviye boyanmıştı. Altın iplikle dokunmuş gibi görünen uzun, mavi ipek bir elbise giyiyordu. İnce el bileklerinde ve uzun boynunda altın mücevherler vardı. Hope bu garip,

mantıksız yaratığa ağzı açık bakakalmıştı; kadının da kendisine huzursuzlukla baktığının belli belirsiz farkındaydı.

Red, Hope'u sertçe çekti.

Yakındaki sokak lambasından daha çok ışık saçan bir gülümsemeyle, "Affedersiniz, hanımefendi," dedi.

Kadın cevap vermeden aceleyle geçip gitti.

"Bu da neydi?" diye sordu Hope.

"O, tam bir yukarı şehir dantellisiydi."

"Hepsi böyle mi giyiniyor?"

"Buraya geldiklerinde öyle yapıyorlar," dedi Red. "Evdeyken bu kadar zahmete girdiklerini sanmıyorum, sadece dinliyorlar. Ama çok da emin değilim."

"Neden turuncuya boyanmıştı?"

"Ben nereden bileyim? Sırf biraz dantelli kanı taşıyorum diye neyi neden yaptıklarını anlayacak değilim. Şimdi, içeriye girelim. Yaşlı Yammy'yi bekletmek istemeyiz."

Hope, Herkese Açık Ev'de ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Belki kristal küreler, egzotik duvar halıları, parlak renkli kilimler ve girişte sarkan kemik parçaları. Bu yüzden Red'in peşinden Galemoor'dakine benzeyen normal bir mutfığa girince biraz hayal kırıklığına uğradı. Üstünde kalın bir et doğrama tahtası olan ahşap mutfak dolapları, evye ve demir göbekli bir soba. Tek belirgin fark içinde yapraklar, tozlar ve ne olduğunu tam anlayamadığı diğer maddelerle dolu sıra sıra etiketsiz cam kavanozlardı.

Mutfağın ortasında bir kadın dikiliyordu. Hope, Yaşlı Yammy'nin yaşlı olmasını umuyordu ama bu kadın kırkıdan faz-

la olamazdı. Hope, bunun asistan olup olmadığını merak etti. Red gülümsedi, kollarını uzatarak ona doğru gitti.

“Yaşlı Yammy!” Kollarını kadına doladı.

Kadın, Red’in yapmasına izin verdiği ölçüde sıkı sarılma-
dan ona düz bir bakış attı. “Çalışırken adım Madam Destiny,
Rixidenteron.”

“Doğru, benim adım da arkadaşlarımla yanındayken Red,
anlaştık mı?”

“Rixidenteron?” diye sordu Hope.

Yaşlı Yammy, “Bu onun doğum adı,” dedi. “Artık ona ya-
kışmıyor ama alışkanlıktan ve belki daha mutlu günlere duy-
duğum hasretten öyle sesleniyorum.” Siyah saçının bir tutamı-
nı kulağının arkasına iterken gözlerini kısarak Hope’a baktı.
“Ama sen bu konuda bir şeyler bilirdin, değil mi?”

Hope savunmacı bir yüz ifadesiyle, “Neden öyle düşünü-
yorsun?” diye sordu. Yaşlı Yammy’nin ona bakışında Hope’a
kendini çıplak hissettiren garip bir şey vardı.

“Ben Madam Destiny’yim. Çok şey bilirim.”

“Evet, evet, bu kadar soytarılık yeter,” dedi Red. “Seninle
konuşmamız gereken ciddi bir mesele var.”

Yaşlı Yammy ona hoşgörülü bir tebessüm gönderdi. “Her
zaman vardır,”

“Birini bulmamız gerekiyor. Elimizde saç, kanı ve adı var.
Arama yapmak için bunlar yeterli olur, değil mi?”

“Olur,” Yaşlı Yammy, peşinden gelmelerini işaret ederek
tezgâha doğru gitti. “Gösterin bana,”

Red birkaç tel saç havaya kaldırdı. Hope kılıcını kınına
koymaktansa cüppeye gevşekçe sarmalamıştı. Kın, kılıca tam

olarak oturuyordu ve kanı silebilirdi. Hope kılıcı kanın hâlâ koyu halde durduğu ağzına değdirmeden cüppeyi dikkatle açtı.

Yaşlı Yammy, Song of Sorrows'u görünce derin bir nefes alıp tuttu. "Şu kılıç! Buna benzeyen bir şey hiç görmemiştim." Elini çekingenlikle uzatıp keskin ağzının düzlüğüne parmak uçlarıyla dokundu. "Bunun kendi gücü var. Çeliğin kendisiyle iç içe girmiş."

"Bu bir biyo-büyücünün yardımıyla dövülmüş," dedi Hope.

Yaşlı Yammy parmağıyla kana dokundu, sonra parmağını ağzına götürdü, yaladı ve tükürdü. "Ve aradığınız kişi de bir biyo-büyücü."

"Bu sorun olur mu?" diye sordu Red.

"Onu bulmakta mı? Normalde, evet. Bu kılıcı arama asası olarak kullanırsak kan tahlilini kendine doğru çekecektir."

"Bu, kılıca zarar verir mi?" diye sordu Hope.

Yaşlı Yammy güldü. "Bu kılıca zarar vermeye ne senin ne de benim gücüm yeter. Kılıç güvende. Bil ki bir başkasının kanı değdiği anda kan tahlili bozulur ve bu adamı aramakta kılıcı kullanamaz hale gelirsin."

"Yani dövüşürken kılıcı kullanamazsın," dedi Red.

"Üzerinde kını varken kullanabilirim ya da başka silahlar kullanırım. Eğer ihtiyaç olursa."

"Muhtemelen olacak," Red, Yaşlı Yammy'ye döndü. "Bela sanki bizi takip ediyor."

Yaşlı Yammy gözlerini devirdi. "Nedenini hayal edemiyorum," Tezgâhın üstüne hafifçe vurdu. "Kılıcı buraya koy."

Hope, Yaşlı Yammy'nin zarar vermeye güçlerinin yetmeyeceğini söylemesine rağmen sanki koruyucu velisiymiş gibi kılıcı bırakırken huzursuz hissetti.

Yaşlı Yammy bir şeyler mırıldanıp saçları kılıçtaki kanın üstüne koydu. İçinde sarı sıvı olan bir şişeyi aldı ve kanla saçların üstüne birkaç damla serpti. Sonra içinde beyaz toz olan bir kavanoz aldı ve kılıcı kalın bir tabakayla cömertçe kapladı. “Alevler ortaya çıktığında,” dedi Yaşlı Yammy, “adını söyle!”

Hope endişeyle “Alevler mi?” dedi. Daha bir şey yapamadan Yaşlı Yammy çakmak çaktı ve kılıcın ucuna bir kıvılcım atladı. Ucundan kabzasına bütün kılıç alevler içinde kaldı.

Hope niyetlendiğinden daha yüksek sesle, “Teltho Kan!” diye bağırdı.

Ateş, sanki biri içine çekmiş gibi söndü ve kılıcın üzerinde toz, saç ve kan kalmadı.

Red boğazını temizledi. “O şey...”

“Şşş!” dedi Yaşlı Yammy.

Bir an kılıca baktılar. Sonra kılıç, sanki görünmez bir el tarafından yönlendiriliyormuş gibi yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Kuzeybatı tarafında bir yönü işaret edince durdu.

“Bu sizin gideceğiniz yol,” dedi Yaşlı Yammy mutlak bir özgüvenle.

“Hep onu mu işaret edecek?” diye sordu Hope. “Hareket ediyor olsa bile?”

“Sen kan tahlilini yok edinceye kadar.”

Hope o ana kadar şüpheliydi. Ama kılıcın kendi kendine hareket ettiğini görmek içinde sıcak bir minnet tutuşturdu. “Sana bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim?”

“Rixidenteron nasıl ödeme yapacağını biliyor.”

Hope şaşkınlıkla Red’e baktı.

Red gözlerini devirdi. “Bir tablo!”

“Kimin yaptığı tablo?”

“Benim,”

“Ressam olduğunu bilmiyordum.” Hope’un onunla ilgili henüz keşfetmediği bir yanıydı bu.

“Değilim zaten,” derken Yaşlı Yammy’ye baktı.

“Saçma,” dedi Yaşlı Yammy. “Resim yapana ressam denir. Ve sen resim yapıyorsun.”

“Sadece sen benden istediğinde.”

“O halde iyi bir şey yapıyorum. Annen de bunu isterdi.”

Yaşlı Yammy, annesinden bahsedince Red irkildi. “Peki, tamam, yapacağım.”

“Red’in annesini tanır mıydın?” diye sordu Hope.

Yaşlı Yammy gülümsedi. “Tanırdım. Ve benim için zevkti. İkisinin beraber yaptıkları sanatın... bugün bile eşi benzeri yok.”

“Yammy, lütfen yapma,” dedi Red.

“Bayview Galeri’de annesinin eserlerinin yeni bir sergisi var. Bunu biliyor muydun?” diye sordu Yaşlı Yammy.

“Bayview mu?” diye sordu Red. “Onun yaptıkları için biraz süslü görünüyor.”

“Hiç de değil. Bu civarda olduğuna göre gidip görmelisin.”

“Vaktimiz yok,” dedi Red ters bir şekilde. “Şu resmi halledelim de araştırmamıza başlayabilelim. Bu sefer ne istiyorsun?”

Yaşlı Yammy düşünceyle kaşlarını çattı. “Bir portre, sanırım.”

“Kimin?”

Yaşlı Yammy, Hope’u işaret etti. “Onun.”

“Benim mi?” dedi Hope.

“Onun mu?” dedi Red.

Yaşlı Yammy başını salladı. “Fiyatım bu.”

Red, Hope’a baktı. “Özür dilerim. Sakıncası var mı?”

Birisinin kendisine mutlak bir yoğunlukla o şekilde bakması fikri Hope’un tüylerini ürpertti. Ancak aklına gelen bütün itirazlar çocuksu bir mızımlık gibi görünüyordu. Eğer Telt-ho Kan’ı izlemenin bedeli buysa katlanması gerekirdi. Elbette daha beterlerine katlanmıştı. “Hayır, sorun değil,” diye yalan söyledi.

“Harika!” Yaşlı Yammy gülümsedi. “Lamba ışığında değil, doğal ışıktayken yapmanı istiyorum. Bu yüzden sabah ilk iş olarak başlayabilirsin.”

—

Yaşlı Yammy dükkânının üst katında, Hope’la Red için ayrı odası bulunmayan küçük bir yerde yaşıyordu. Ayrı bir oda yerine demir göbekli sobanın yanında mutfak zeminine kalın kilimler serdi. Mutfak, sobadan gelen titrek turuncu aydınlık haricinde karanlıktı. Hope, yakındaki bir binadan gelen kahkahalar ve müzik sesini duyabiliyordu. Bu civardaki müzik sesinin durup durmadığını merak etti. Tuhaf bir şekilde durmamasını umuyordu.

Red, “Bu bana biraz Kayıp Finn’in barakasında uyuduğumuz geceyi hatırlatıyor,” dedi.

“Aslında o gündüz vaktiydi,” dedi Hope.

“Doğru. Sonra aynı gece Hammer Point’e gitmiştik. Ve her şey ters gitti.”

Yan yana yatarak bir süre sessiz kaldılar.

“Drem’i öldürdüğün için teşekkür ederim,” dedi Hope sessizce. Onun ölümü, Carmichael’ın kaybının acısını hâlâ hafifletmemişti. Yine de intikamının alındığına memnundu.

“O zevk bana ait. Ama orada olup yaptığım muhteşem çarpırmalı atışı görmeni isterdim. Tam hikâye kitaplarına göreymiş.”

“Bence Carmichael seni severdi. Kendini bir pislik ve hırsız olarak tanıtmaya çalışmaktaki ısrarına rağmen.”

“Ama ben öyleyim.”

“Bana hiç Yaşlı Yammy’den bahsetmedin,” dedi Hope aniden. Bu küçük bir detaydı ama nedense onun için önemli görünüyordu. Yammy, Red’in okumak ve matematik bilmek gibi daha ince özelliklerinin değerini bilen birine benziyordu.

“Ondan bahsetmekten pek hoşlanmam. Genel olarak geçmişimden kalan insanlardan biri.”

“Ama onu hâlâ ziyaret ediyorsun.”

“Şey, elbette. O şimdiye kadar tanıdığım en kaliteli insanlardan biri.”

“Filler ve Nettles’a ondan bahsediyor musun?”

“Pek değil,” diye itirafta bulundu Red.

“Onunla hiç tanıştılar mı?”

“Filler bir kez karşılaştı. Yammy, Paradise Circle’a gelip beni bulduğu zaman.”

“Gördün mü, işte bundan bahsediyorum,” dedi Hope. “Pisliğin ve hırsızın teki olabilirsin. Aynı zamanda bundan fazlasısın. Okumuş biri, hikâye anlatıcısısın ve şimdi de aynı zamanda bir ressam olduğunu mu öğreniyorum? Neden bu yönlerini kendinden ayrı tutuyorsun?”

Red uzun bir süre sessiz kaldı. Hope, cevap verecek mi diye merak etmeye başlamıştı. Acaba cevabı biliyor mu diye.

Sonunda, "Sanırım bunun nedeni," dedi, "daha önce bütün yönlerimi görebilecek biriyle hiç karşılaşmamam."

Hope, Red'in de kendisiyle aynı yaşta yetim kaldığını öğrendiği zamanı hatırladı. Çok farklı hayatları olmuştu ama bu yönleri varlıklarının tam ortasına batırılan bir kıymık gibi aynıydı ve bütün hayalleri, korkuları ve arzuları buna bağlıydı. Hope, kendisinden bu kadar farklı ama bir o kadar da iyi anlayabildiği biriyle tanışacağını hiç bilmezdi.

"Hope?" diye sordu Red.

"Evet?"

"Bugün o ara sokakta diyordum. Kendini gerçekten öldürmeyecektin, değil mi?"

Hope iç çekip gözlerini kapattı. "Vinchen kuralları der ki tek gerçek intikam failin öldürülmesidir. Eğer savaşçı bunu başaramazsa öyle bir utançla yaşamaktansa ölmesi yeğdir. Ben başaramadığımı düşünmüştüm."

"Ve şerefın senin için bu kadar mı önemli?" diye sordu Red.

"Hayır," dedi Hope. "İntikamım önemli."

—

Teltho Kan, New Laven'ın batı kıyısına yakın bir yerdeki karanlık bir ara sokakta çıplak ve titrer halde uyandı. Bütün derisi sanki baştan ayağa kör bir jiletle kazınmış gibi hassas hissettiriyordu. Yavaşça ve dengesizce ayağa kalkarken soğuk rüzgâr acı verecek şekilde tırmalıyordu.

Bu kötü bir sıçrayış olmuştu. Hazırlanacak çok az zaman kalmıştı. Ne korunma tedbiri ne önlem almıştı. Ayrıca gittikçe gençleşmiyordu. Bunun gibi bir sıçrayış daha yaparsa derisini de giysileriyle birlikte geride bırakabilirdi.

Yine de bunu yapmak zorunda kalmıştı. Hurlo gibi kurallara bağlı birinin bir dişiyi Vinchen savaşçısı olarak yetiştirmek gibi kâfirce bir şey yapacağını hiç ummamıştı. Belki yaşlanınca uçuk biri olmuştu. Veya bunamıştı. Aslında sebebin bir önemi yoktu. Onu çok iyi eğitmişti. Hope'la ilgilenilmesi gerekecekti.

Teltho Kan çıplak ve titreyen, ipince ve ray gibi gergin kaslı bedenine baktı. Her şeyden önce giysilere ihtiyacı vardı.

Utangaç olmayan tavırlarla ana caddeye çıktı. Kasabanın bu kesiminde sokak lambası yoktu ve etrafta pek insan da yoktu. Yanından geçen ve gölgelerde saklanan yaşlı çıplak adamı görmemiş gibi davranan birkaç kişiyi seyretmek nedense eğlenceliydi.

Nihayet kendi beden ölçülerinde ve boyunda bir adama rastladı. Adam beyaz bir köylü gömleği, golf pantolonu ve neredeyse yepyeni tabanları olan çizmeler giyiyordu. İdeal değildi ancak seçici davranacak zaman yoktu. Adam yanından geçerken Teltho gölgelerin arasından çıktı ve adamın ensesine dokundu.

Adam, "Cehennem üstüne olsun," diye gürledi ve uzaklaştı. Teltho adamın üç adım daha atışını izledi. Dördüncü adımını atarken bacağı yüksek bir çatırtı sesiyle kırıldı. Çığlık atıp tek bacağı üstünde sallandı. Sonra o bacak da kırıldı. Adam düşerken tutunmak için iki kolunu öne doğru uzattı. O iki kol da

darbeyle kırıldılar. Adam, dört uzvu da doğal olmayan açılarla kıvrılmış halde öylece yatıyordu. Acı içinde inleyişini, kendi etrafında dönüşünü ve her harekette bedenindeki daha fazla kemiğin kırılışını Teltho Kan izledi. Sonunda adam sadece titreyen ve sızlanan bir açılar yığını haline geldi. Teltho Kan diz çöktü ve adamın alnına hafifçe vurdu. Adamın alnı içine çöktü ve adam hareketsiz kaldı.

Teltho Kan, her kıpırtıda küçük çıkıntılar ve çatırtılar çıkarmaya devam eden cesedin giysilerini çekip aldı. Nihayet giyinmiş ve ısınmıştı.

Hurlo'nun şu kızı ondan intikam almaya yemin etmişti. Hurlo'nun onun beynine her şeyden çok kazımış olabileceği bir şey varsa o da yeminleri yerine getirmektir. Hurlo bu yüzden her zaman amansız olmuştu. Eğer kız biraz olsun başöğretmenine benziyorsa izini çok geçmeden tekrar bulacaktı. Hazırlıklı olmalıydı. Bir dahaki sefere onu bekliyor olacaktı.

24

Red için ressam olmayan birine portre yaparken hissettiği tuhaf yakınlığı tarif etmek her zaman zor olmuştu. Bunu hissedenden bir tek kendisi mi yoksa bütün ressamalar bir dereceye kadar böyle hissediyor mu, bilmiyordu. Kendisi ressam olduğundan değil...

Günün ilk ışığıyla portreye başladılar. Hope pencerenin yanında yüksek bir tabureye oturdu. Genellikle sıkı bir atkuyruğuyla toplu olan sarı saçları, Yaşlı Yammy'nin isteği üzerine portre için serbest bırakılmıştı. Sabah güneşinin saçlarının arasından geçen ışığı, gerçekten de meleksi görünmesine yol açıyordu. Öyleyken bile dingin ve tamamen hareketsiz görünmenin yanı sıra aynı zamanda tehlikeli de görünüyordu. Red, bunun çekiciliğinin bir parçası olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama Yaşlı Yammy'nin mutfağında resim yaparken durum, hormonları azmış bir delikanlının dürtülerinden fazlası halini aldı. Kendisini Hope'un ufacık detaylarına çekilmiş halde buldu. Normalde farkına varmayacağı şeylerdi bunlar. Burnunun

yukarıya doğru hafif kıvrımı. Dudaklarının kıvrımlı kavisi. Saçları kadar solgun renkteki kaşlarının ince çizgisi. Burun kemerinin yanlarındaki hafif çil serpintisi. Sert ve net çene hattı. Boynunun zarif kavisi. Ve o gözler. Öyle derin ve maviydiler ki uzun süre baksa başı dönüyordu. Ama bakmak zorundaydı. O gözleri tuvale hakkıyla yansıtmalıydı. Başka hiçbir şey doğru olmasa bile gözlerin doğru olmasını istiyordu.

Hope hafifçe kıpırdadı ve “Bu iş ne kadar sürecek?” diye sordu.

Red, “Ne kadar kıpırdarsan o kadar uzun sürer,” dedi kısaca.

“Ama nasıl...”

“Konuşmak da hareket sayılır.” Haksızlık ediyordu. Daha önce hiç, Hope’un durduğu kadar sabit duran bir süjeyle portre çalışmamıştı. Bazı anlar Hope’un nefes aldığından bile emin değildi. Ve daha sonra ona ara vermek ister mi diye sorduğunda Hope hayır, diyordu. Red bu kadar uzun süre böyle hareket-siz oturan bir başkasını tanımamıştı. Sanki kız kendisini bir tür Vinchen transına sokmuş gibiydi.

Kendisi de bir tür trans halindeydi. İçindeyken bile öyle olduğunu anlamıştı. Resim yaparken hep böyle olurdu. Zaman durdu, diğer tüm düşünceler ve endişeler yok oldu. Sadece tuval, fırça, boya ve süje, Hope kaldı.

Nefes almak için işine ara verip işinin bittiğini anladığında akşamüstü olmuştu. “Tamam,” sesi sanki az önce uyanmış gibi müphemdi. “Bu kadar.”

Yaşlı Yammy gözlerini kısıp resme baktı. “Şimdiye kadarki en iyisi. Süjeye değer bir portre.”

“Teşekkür ederim,” Paradise Circle’ın popüler çocuğu Red, kendini doğrulturken coşkunun ılık sarhoşluğunun yakında geçeceğini biliyordu. Bu yüzden içinde olduğu anın tadını çıkarıyordu.

“Bir bakayım.” Hope, sekiz saatten uzun süredir hareketsiz oturmaktan hiç rahatsız olmamış gibi tabureden kalktı. Red’in yanına gelip omzunun üstünden portreye baktı.

“Hmmm,” dedi ve gitti.

Red’in içini soğuk bir yumruk sıktı. Kendini tutmaya fırsat bulamadan, “Beğenmedin mi?” diye sordu.

“Hayır, güzel olmuş.” Hope’un soluk, çilli yanakları yavaşça kızardı. “Beni abartarak boyamışsın.”

“Seni gördüğüm gibi boyadım,”

Hope yine “Hmm,” dedi, sonra Yaşlı Yammy’ye döndü. “Umarım ödeme tatminkâr olmuştur?”

“Ah, evet.” Yaşlı Yammy, Red’e haylazca bir bakış attı. “Tam umduğum gibi oldu.”

Red, Yaşlı Yammy’nin yüz ifadesini hiç beğenmedi. Kendisine dalavere çevirdiği zamanlarını hatırlatıyordu. Bu çok şaşırtıcı bir şey değildi. Sonuçta Yaşlı Yammy, akıl hocalarından biriydi. Birkaç yıl önce takip edip onu bulmuştu. Korsanlık yaptığı zamanlardan sonraydı, Nettles’la tanışmadan önce. Onun Silverback’e geri dönmesini istemişti, o sırada Red çoktan Paradise Circle’a fazlasıyla yatırım yapmıştı. Bu onun, Yaşlı Yammy’den nasıl yararlanabileceğini görmek için ara sıra ziyaret etmesine engel olmamıştı. Kan büyüğü ve her tür ilaç tedavisinde müthiş bir yeteneği olmakla birlikte falcılık en popüler hizmetiydi ve azıcık akli olan biri bunun saçmalıktan

başka bir şey olmadığını iyi bilirdi. Kandırmaca ve hilekârlık, işinin gerekli bir parçasıydı. Parlak bir zekânın insanı işlek parmaklardan çok daha ileriye götürebileceğini Red'e öğreten kişi oydu.

Tabii ki bu Red'i hiç rahatsız etmiyordu. Onu *asıl* rahatsız eden şey, şu an ne numara çevirdiğini ve kimin üzerine oynadığını anlayamadığı zamanlardı. Onda dokuz bu kendisi olurdu. Bu seferkinin ne olduğunu anlayamıyordu. En azından şimdilik. Kendi iyiliği için gereğinden fazla akıllıydı ve Yaşlı Yammy'nin oyunlarının, sakınmak için çok geç olduğunda ama dikkatli davranıldığında bir şeyler çevirdiğini anlamaya yetecek kadar erken ortaya çıkmak gibi bir özelliği vardı.

Red gözlerini kısıp Yaşlı Yammy'ye bakarak, "Pekâlâ..." dedi. Hope'a döndü. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Saçmalık," dedi Yaşlı Yammy. "Bütün gün bir lokma bir şey yemediniz. Sizi boş bir mideyle dünyaya geri göndere-mem."

"Yesek iyi olur," dedi Hope. "Teltho Kan'ın daha fazla uzaklaşmasını istemem. İkimiz de parasızız. Tekrar nerede yiyebileceğimizi de bilmiyoruz."

Red sırtışını patlattı. "Para her zaman edinilebilir."

"Mümkün olduğunca çalmamayı tercih ederim." Hope, Yaşlı Yammy'ye baktı, sonra Red'e geri dönüp gülümsedi.

"Ayrıca bu, Rixidenteron'la ilgili bilgi almak için tek şansım olabilir."

Red, "Bir anda iştahım kesildi," dedi.

Tam da Red'in korktuğu gibi yemek boyunca sohbetlerinin konusu neredeyse tamamen onun çocukluk maceralarına odaklanmıştı. Mutfağın ortasındaki büyük yemek masasında oturuyorlardı ve Yaşlı Yammy utanç verici olayları peş peşe anlatırken bir yandan koyu sebze yahnisini yiyorlardı. Yaşlı Yammy anlatırken takındığı kendini beğenmiş keyif mi, yoksa Hope'un dinlerken hissettiği neşeli doymazlık mı, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu Red. Yaşlı Yammy'nin onu kıvrandırmak istediğinde mantıklı bir şekilde konuşlandıracağı büyük bir ayrıntı cephaneliği biriktirdiğini hissediyordu.

Hope, "Yani onu hayatı boyunca mı tanıyordun?" diye sordu Yaşlı Yammy'ye.

"O sıralar bu dükkâna sahip değildim. Çocukluğu boyunca ailesiyle komşuydum. Annesiyle babası ölünce onu kendi yanına alırdım ama o yıl hapisteydim."

"Hapis mi?" diye sordu Hope. "Neden?"

"Sihirbazlık. Biyo-büyücüler öyle diyor. Elbette, uygun gördüklerinde doğanın kurallarını eğip bükebilirler ve bu, imparatorluğun iyiliği içindir. Ancak kendilerinden olmayan biri, özellikle bir kadın bunu yapınca? Tabii ki bu bir şeytan tarafından bahşedilmiş kötücül bir güç olmalı. Her beş yılda bir falan etrafta kol gezip gerçek yeteneği olan biri var mı diye bakarlar. Erkeksen seni aralarına alabilirler. Ama kadınsan Empty Cliffs'te bir yıl geçirirsin veya ölürsün. O yıldan sonra geldikleri zamanı belirleyip yeteneğimi saklamayı öğrendim. O sıralar genç ve aptaldım, karşıma çıkan birini etkilemeye meraklıydım." Yüzünü asarak Red'e döndü. "Keşke orada olsaydım. Bana o senenin zor bir yıl olduğunu söylediler."

“Öyleydi,” dedi Red alçak sesle.

Red’in kendi kendine kadınların ikisinin de özellikle o anıları günışığına çıkarmaya çalışmamalarını umduğu bir sessizlik anı oldu. Sonrasında Yammy, “Neyse ki birkaç yıl sonra onu buldum,” deyinde Red minnet duydu. “O zaman değişmişti. Adı Red olmuştu, kafası o yaşlı mersinbalığı Keçi Sadie’nin çılgın serserilikleriyle doluydu.”

“Onunla tanıştın mı?” diye sordu Hope.

“Elbette. Sebep olduğu onca soruna rağmen Red’in hayatını kurtardığı ve onu az çok sorundan uzak tuttuğu için ona her zaman minnet duyacağım.” Red’in omzunu dürttü. “Ama yıllar içinde benden bir şeyler öğrenmek için ara sıra uğramaya devam etti.”

“Peki, ona ne öğrettin?” diye sordu Hope.

Yaşlı Yammy boğazdan gelen dolu dolu bir kahkahayla güldü. “Bilmek istemezsin!” Sonra yine güldü.

Red, kaçmasına şaşırılmıştı. Çok önemli bir şey değildi. Red kan büyüüne karşı hiç ilgi duymamıştı, bu yüzden Yammy ona başka bir ticaret öğretmişti. İnsanları bir şeylere ikna etmenin mahir sanatını. Belki de bu konuda konuşmak istememesi büyük bir gizem değildi. Red’e çok defalar söylediği gibi bir büyücü, çırağı dışında kimseye sırlarını asla açık etmezdi.

Yine de dün gecedan beri oynamakta olduğu uzun bir oyunun ipuçları vardı. Oyun her ne ise Red, kaçınılmaz ifşasından çok korkuyordu.

Belki fazla şüpheliydi. Çünkü Madam Destiny'nin Herkese Açık Evi'nden şaşırtıcı bir şey olmadan ayrılmışlardı. Ya gerçekten çok uzun soluklu bir oyun oynuyordu ya da Red endişelenmekte haksızdı.

"Sadie'ye haber yollar mısın?" dedi Yaşlı Yammy'ye. "Rıhtımda, Kayıp Finn'le birlikte *Lady's Gambit* adlı bir gemi üzerinde çalışıyor. Sadece iyi olduğumuzu bildir ve ne yaptığımıza dair bir fikri olsun. Ama fazla detay verme. Endişelenmesini istemem."

"Ona bilmesi gerektiği kadarını söylerim," dedi Yaşlı Yammy. Sonra nadiren yaptığı bir şeyi yapıp uzanarak Red'e sarıldı. "Seni tekrar görmem zaman alacak. O zamana iyice büyümüş olacaksın. Yaşlı Yammy'yi unutmayacağına söz ver, anlaştık mı?" Red'i iyice sıktı.

Biraz utanan Red, "Evet, pekâlâ," dedi.

Yola çıktıklarında gün daha yeni batmıştı. Hope, kılıcını yan tarafında tutuyor, elini de kabzasına koyarak gerçekten işaret etmesine engel olurken hareket edişini hissedebiliyordu.

"Yaşlı Yammy ne demek istedi?" diye sordu Hope. "Seni uzun bir süre görmeyeceğini söylerken? Bir yere mi gidiyor?"

Red başını iki yana salladı. "Demek istediği, bir tür öngörü, yani geleceği görebiliyor gibi. Ama hepsi saçmalık. Hiç kimse geleceği göremez çünkü henüz yaşanmadı."

"Söylenene göre Dark Mage geleceği görebilirmiş. Bazıları onu delirten şeyin bu olduğunu söylüyor."

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu Red. "Yani, *eğer* bu mümkünse ki değil, o zaman geleceği görmek ve bu konuda bir şey yapamamak? Bu herkese aklını oynattırır."

“Bu konuda bir şey yapabilseler ne olurdu?” diye sordu Hope.

“O zaman da gelecek öyle olmazdı, değil mi?”

“İyi bir nokta,” diye hakkını verdi Hope.

Ana caddede sessizce yürüdüler, her blokta farklı bir müzisyenden farklı bir müzik yükseliyordu: davulcular, flütçüler, kemancılar, şarkıcılar, her biri şapkalarının içine atılan birkaç sikke karşılığında performans sergiliyordu. Dantelliler bakır, gümüş hatta arada bir altın sikke atıyorlardı. Acaba aralarında en çok hangisi savurganlık yapacak diye iddiaya giriyorlar mıdır, diye merak etti Red. Eğer sırf müziğinden hoşlandın diye bir kemancının önüne altın bir sikke atabiliyorsan gerçek anlamda varlıklı olmalıydın.

“Işıklar, müzik ve renkler...” dedi Hope. “Daha önce böyle bir yerle hiç karşılaşmadım. Sanki gerçek değilmiş gibi hissettiriyor.”

Red, Hope’un cildinde oynayan lamba ışığını izledi. Saçları yine arkasında toplanmıştı ama yine de üzerinde meleksi bir pırıltı vardı. Gölgeler ve ışık hatları üzerinde öyle dans ediyordu ki yeniden resmini yapma hevesiyle parmak uçları kaşınıyordu.

“Ne?” dedi Hope.

“Ha?”

“Dik dik bana bakıyorsun.”

“Ah! Özür dilerim.” Bakışlarını hemen önüne çevirdi. O zaman Yaşlı Yammy’nin oyununu anladı. Lanet olası çöpçatanlık yapıyordu, Red’in Hope’a vurulmasına uğraşıyordu. Red daha önce Hope’un birçok çekici özelliğini, güzel kızlara ilgi duyan

bütün delikanlılar kadar hayranlıkla izlemişti. Artık karasev-
dalı bir ergen değildi. Hope'un seksle ilgisi olmadığını anladığı-
nda onu gözünde sadece bir arkadaşına dönüştürmekte başarılı
olmuştu. Ama şimdi? Bazı şeylerin *farkına varmaktan* kendini
alıkoyamıyordu. Resmini yaptığı bütün o küçük detaylar sū-
rekli dikkatini çekiyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı ve kalbi hayal
kırıklığıyla ağırlaşıyordu. Buna katlanmaktan başka ne yapa-
bilirdi? Diğer tek seçenek ondan mümkün olduğunca çabuk
uzaklaşmaktı. Fakat bunu düşününce bile içi buz kesiliyordu.
Bu sayede Yaşlı Yammy'nin planının işe yaradığını anlamıştı
ve kendisi sırlıslıkam sevdalıydı. Elbette Yaşlı Yammy, şu la-
net olasıca bekâret yemini yüzünden bu ilişkinin bir yere var-
mayacağını fark etmemişti.

Hope çenesini havaya kaldırdı ve nefes aldı. "Denizin koku-
sunu alıyorum. Kılıcım o yönü işaret ediyor. New Laven'dan
ayrılmış olabilir mi?"

"O tarafta Joiner's Koyu var. Orası New Laven'ı epey de-
rinden keser. Diğer tarafında Keystown bulunur. Oraya gitmiş
olabilir."

"İyi."

"Pek sayılmaz. Karşıya geçmenin bir yolunu bulamazsak
önce bütün koyun etrafından dolaşmamız gerekir. Geminin
hazır olduğunu varsayarak Sadie'ye haber gönderip buraya
getirmesini isteyebiliriz. Hazır olsa bile Sadie'nin New Laven
kıyısından buraya gelmesi bir gün sürer."

"Şimdiden olmak istediğimin çok daha gerisindeyiz."

Red, "Akşam yemeğine kalmamızın iyi olacağını söyleyen
sendin," diye hatırlattı.

“Bir Vinchen, bedeninin sınırlarının ne zaman göz önünde bulundurulması gerektiğini bilir.”

“Bu da açlıktan ölmek üzereydin demek oluyor.”

“Evet,” dedi Hope hiç utanç belirtisi göstermeden.

“Şey, nasıl geçerse geçelim, Keystown’a vardığımızda büyük ihtimalle dost canlısı bir yerle karşılaşmayacağız, zira orası imparatorluk askerlerinin üssüdür. Teltho Kan muhtemelen senin eşkâlini her tarafa yaymakla meşguldür. Buralardaki iblislerin eline henüz haber ulaşmamış olabilir. Ama oradakiler kesinlikle seni arıyordur. Koyun karşı tarafına geçmeden önce senin daha çarpıcı olan özelliklerini gizlememiz gerek.”

Hope bir kaşını havaya kaldırdı. “Hangi özelliklermiş onlar?”

“Sarı saçlar ve Vinchen derisi giysiler.” *Bir de bu dünyaya ait olmayan güzelliğin*, diye düşündü kendi kendine, kendisiyle sağlıklı bir miktar dalga geçerek.

“Aklında ne tür bir gizleme var?”

“Eğer yukarı şehre gidiyorsak dantelli bir tür kılık değiştirme olmalı.”

Hope burnunu kırıştırdı. “Turuncuya boyanmak zorunda mıyım?”

“Hepsi öyle yapmaz. Çoğu aptal şapkalar takıp büyük, kabarık elbiseler giyerler.”

“Harika,” dedi Hope hiç coşkunluk göstermeden. “Peki, bu kılık değiştirmeyi nerede yapacağız?”

“Sormana gerek var mı?” Red elini göğsüne bastırıp incinmiş gibi yaptı.

Hope gözlerini kıstı. “Çalmayı planlıyorsun.”

“Elbette. Paramız olsa bile bir dantellinin bütün giysilerini karşılamaya yetmez. O giysiler ikimizin bir yılda gördüğü toplam paradan daha fazlasına mal olur. Tek yapmamız gereken senin ölçülerinde bir dantelli bulmak.”

Koya doğru yürümeye devam ederlerken Red bir yandan bir kurban aramaya başladı. Sokak bir yarın kıyısında sona eriyordu. Aşağıda ay, karanlık suların üstünde parlıyordu. Ayın yansıması arada sırada dantellilerin küçük gezinti sandallarının karanlık siluetleriyle bozuluyordu. Red, suyla hareket eden sandallardan gelen tahta gıcırtilarını hafiften duyabiliyordu. Uzakta sahilden biraz klasik müzik sesi geliyordu. Dünyevi sokak müzisyenleri değil de doğru düzgün, parıldayan bir dantelli orkestrası. Sesin geldiği tarafa baktı ve kaynağını keşfetti: yarın hemen kıyısında koya nazır büyük bir binaydı.

Pis pis gülümsedi. “Bayview Galerisi. Hadi! Birdenbire çocukluğumla yeniden bağlanma arzusu hissettim.”

—

Bayview Galeri, Silverback’ın en saygın sanat galerisiydi ki bu onu New Laven’ın ve belki tüm imparatorluğun en saygın galerisi yapıyordu. Keyfi mimariyle yapılmış dört katlı bir binaydı. Bariz olanı adlandırmak adına kemerler, payandalar, kubbeli balkonlar ve kümbetler vardı. Red ve Hope yaklaştıkça kocaman pencereleri dev fenerler gibi parlıyordu. Tek başına imparatorluk bloğunu aydınlatmaya yeterdi. Ama tabii ki sokak fenerlerinin sayısı diğer blokların iki katıydı ve sırf estetik için yağmur oluğu fenerleri de vardı.

“Annenin gösterisinde bir kadını soymayı neden istediğini anlamıyorum,” dedi Hope.

“Annem Silverback’teki diğer bütün değerli sanatçılar gibi buradan nefret ederdi. Sanatın Bayview’da asıldıktan sonra artık uygun olmadığını anlarsın, derdi.”

“Bu doğru olsa bile içerideki insanlar, annenin sanatını beğendikleri için oradalar. Bunun bir anlamı olmalı.”

“Neden? Annemin eserlerini onun hayatında gördüğünden daha çok para için alıp satıyorlar diye mi? Onu öldüren tutku sayesinde birileri zengin oluyor. Eğer bunun bir anlamı varsa orası ıslak cehennemlerden birinde bir yerdir.”

Galeriye yaklaştıkları için Hope daha fazla konuşmadı ve Red buna memnundu. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bu işi doğru düzgün yapabilmesi için zihnini boşaltmalıydı. Evet, annesinin galeri sergisinde bir dantelliği soymakta kendini beğenmiş bir gösteriş vardı. Yine de o bir profesyoneldi.

Mekân içeriye gizlice sızılmayacak kadar parlak aydınlatılmıştı ve şu an oldukları gibi görünürken ön kapıyı koruyan iki geniş omuzlu gardiyan tarafından geri çevrilirlerdi.

Neyse ki küçük kiler binasıyla galeri arasında, dantellilerin hizmetkârları doymak bilmez zenginler için sürekli bir yiyecek-içecek akışı sağlarken hızlı bir trafik vardı. Hope ve Red kilerin etrafından dolaştı ve beraber bir bira fıçısını yakaladı, sonra, bir kolunda tütsülenmiş domuz eti, diğerinde koca bir peynir tekerleği taşıyan gümüş saçlı bezgin bir uşağın peşine takıldılar. Adamın peşinden açık ve geniş çimenliği geçtiler ve galerinin yan tarafındaki hizmetçi kapısından girdiler. Giriş doğrudan mutfağa açılıyordu ve içeride Hope ve Red’i

geniş bir ziyafet sofrası karşıladı. Et ve peynir, balık ve meyve, küçük lokmalar halinde doğranmış, büyük gümüş tabaklara sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti. Daha yeni yemiş olmasına rağmen Red hepsine açlıkla bakıyordu.

“Red, yapma,” dedi Hope. “Daha çok dikkat çekeceksin.”

“Daha çok mu?” Red etrafına bir göz attı. Hizmetkârlar onlara bakıp fısıldaşıyorlardı. Elbette, zira etraflarındaki herkes hizmetçi üniforması giyyordu. “Doğru. Gitme zamanı.”

Biri onları durdurmaya fırsat bulamadan en yakındaki kapıdan geçtiler. Kapı kemerli tavanları olan uzun bir koridora açılıyordu. Zemin beyaz mermer, duvarlar yaldızlı kâğıt kaplıydı ve pencerelerden bordo kadife perdeler sarkıyordu. Burada insan veya sanat eseri yoktu ama üst kattaki müziğin sesi tam kapasite duyuluyordu. Red, “sanat müdavimlerinin” çoğunun şu anda orada olduğunu tahmin etti. En azından birkaç kişinin gerçek sanat arayışıyla bu katta olmalarını umuyordu. Elbette giysilerini çalabilmek için.

Öne doğru atıldı. “Gel, ana galeri bu tarafta olmalı.”

Yanında yürüyen Hope, “Bir tür planın gerçekten var, değil mi?” diye sordu. Onu Gunpowder Hall’a ilk götürdüğü zamankinden daha huzursuz görünerek etrafına göz atmaya devam ediyordu. Red, Hope’un daha önce burası kadar lüks bir şey görüp görmediğini merak etti. Muhtemelen görmemişti. Tam Circle’a alıştığı dönemde onu daha yabancı bir yere sürüklemişti. Bu durumdan sapıkça bir zevk aldığını kabul etmek zorundaydı.

“Hıh, planlar amatörler içindir.” Ses tonunu hafif ve endişesiz tutmuştu.

“Aslında,” dedi Hope, “ben plan yapmanın profesyonelliğın kesin göstergesi olduğundan epeyce eminim.”

İki koridorun kesiştiğı büyük bir odaya geldiler. Tepelerinde kocaman kristal bir avize asılıydı. “Bunu nasıl yakıyorlar?” diye sordu Hope, gözleri meraktan kocaman açılmış halde.

“Gaz, duvarların içinden borularla geliyor.”

Hope başını iki yana salladı. “Büyüleyici.”

“Evet, evet.” Red diğer koridorları taradı ve birinde insanların olduğunu gördü. Şimdi Hope’un ölçülerinde, şapka takan bir kadın bulması gerekiyordu. Giysilerini nasıl alacağından henüz emin değildi, bu kısmı daha sonra çözecekti. Kadının karakterine göre kurnazlıktan küt bir objeye kadar her şey işe yarayabilirdi.

Annesinin resimlerine gözlerini dikmiş dantelliler arasından yürürken övgü dolu yorumlarına kulak kabartmadan edemedi.

“Çok çarpıcı!”

“Sence de ruhanî değil mi?”

“Büyüleyici! Gözlerimi alamıyorum.”

“Sen de bunun çok heyecan verici olduğunu düşünmüyor musun?”

Bu, Red’in tüylerini diken diken etti. Sanki hakları varmış gibi dantellilerin annesinin eserlerine gözlerini dikip bakmalarından hoşlanmıyordu. Şapkalı ince bir kadın arayışına odaklanmak için çaba sarf ederek yanlarından aceleyle geçti. Bunun tamamen bir hata olduğu fikri gittikçe ağır basıyordu. Bu gale-rinin yakınına bile yaklaşmamalıydı. Ama artık çok geçti.

Tam o sırada tabloyu gördü. Aramıyordu. Aslında elinde kalan azıcık sükûneti alıp götürmesin diye resimlere bakmamak

için elinden geleni yapıyordu. Fakat elinde olmadan gözleri, koridorun sonundaki tek ve belli bir tuvale çekilmişti. İradesi dışında resme doğru sendeleyerek gitti. Sıkılı yumrukları yan taraflarında, tam önünde durup gözlerini resme dikti.

“Red?” Hope, hemen yanında belirdi. Kızın bakışlarının onunla resim arasında gidip geldiğinden uzaktan uzağa haberdardı. “Sen iyi misin?”

Hayır, kesinlikle iyi değildi. Yıllardır aklına gelmeyen imgeler girdabının içine batıyordu. Gri gözleri ve kıvrıkcık siyah saçlarıyla güzel annesi. Bıyık altından sessizce, sinsice öyle bir gülümserdi ki insanda onun bilmediği bir şeyi bildiği hissini uyandırırđı. Bu gülümsemeyi taklit etmek için hayatı boyunca uğraşmış, henüz tam anlamıyla başarılı olamamıştı.

Ona hayrandı. Sonrasında, ellerinin titremesinin önüne geçemez olduğunda, fırça tutamaz hale geldiğinde bile. Sonunda her şey iyice zorlaşınca, betimlemeleri bir anlam ifade etmemeye başlayınca kadar. Annesi çok kızıp ona lanetler yağdırınca, onun aptal ve beceriksiz olduğunu söyleyinceye kadar. Red ağlardı ve bu sadece annesini daha da kızdırırdı. Sonra araya babası girer, uzun ve güçlü kollarını ikisine sararken ve aile kucaklaşmasıyla hepsini bir araya getirirken sabırlı gözleri ve nazik tebessümü ikisini de yatıştırırdı. Sonra her şey yeniden yoluna girerdi.

Bir zaman geldi ve babası onları yatıştırmak üzere orada değildi. Red, babasının kimsenin istemediği o yeni resimleri satın alacak parayı bulabilmek için bir yerlerde fahişelik yapmakta olduğunu biliyordu. Red’in bunu annesine söylememesi gerekiyordu, bu onu üzerdi. Onları yatıştıracak babası olmak-

sızın annesinin öfkesi ve Red'in incinmişliği öyle kontrolden çıktı ki bir gece annesi onun zayıf, yeteneksiz ve şimdiye kadar başına gelen en kötü şey olduğunu söyledi ve Red daha fazla katlanamadı. Annesinin üzülmelerini, kendisi gibi acı çekmesini *istedi*. Bu yüzden ona babasının ne yaptığını söyledi. Annesi tek kelime etmeden kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı. Red, söylediği şeyden dehşete düşmüş halde, içinde acı dolu bir enerji kaynayarak öylece kalakaldı. Bu enerjiyle ne yapacağını bilmediği için resim yaptı. Tamamen kendisine ait ilk ve tek resmi.

Şu an bakmakta olduğu resim buydu.

Arkasındaki bir ses, "Büyüleyici bir parça, sen ne dersin?" diye sordu. Yaşlıca. Erkek. Sesine ve lehçesine bakılırsa bir dantelli. "Ölmeden önceki son eseri. Onun vedasıydı. Öncesindeki her şeyden farklı. İnsan bunun olacıklara işaret olup olmadığını merak ediyor. Yani yaşasaydı, elbette. Bazılarının teorisine göre bu bir tür otoportreydi. Kendisinin ölmek üzere yatarken nasıl görüneceğini hayal ederek yaptığı resim olduğu düşünülüyor."

Red bakışlarını resimden almadı. Küçük bej serpintileriyle sessiz kahverengiler ve griler arasında annesi kanepede uzanıyordu, bir kolu kanepenin kenarından sarkıyor, sıska ama huzurlu yüzünden bir tutam kıvrımlı saç dökülüyordu. Red'in olmasını istediği kadar huzur doluydu. Sanki bu resmi yaparak bunu gerçekleştirmişti.

Red, "Bu resmi o yapmadı, ben yaptım," derken sesi yorgundu.

Sesi incinmiş gibi gelen adam, "Sen ne dedin?" diye sordu.

Red, yanaklarından süzülen gözyaşlarını gizlemeye çalışmadan adama döndü. Adam Red'i görünce inanmazlıkla çatılan kaşları çözüldü. Ellerini ince, gri saçlarının arasından geçirdi, sonra dolgun dudaklarına bastırdı. "O gözler!" diye fısıldadı. "O gözler! Sen... sen kayıp oğul, Rixidenteron'sun."

"Red, gitsek iyi olur," dedi Hope sessizce, elini korurcasına Red'in koluna koymuştu.

"Hayır, lütfen gitmeyin!" Adam elini onlara doğru uzattı. "Her şeyi yaparım, sadece sizinle bir dakika konuşmama izin verin."

Açık açık ağlıyor, kalbi parçalanmış ve akli sersemlemiş olsa bile Red'in onu bunca yıl hayatta tutan parçası, o umutsuzluk tonunu tanımıştı. Bu, fırsatın sesiydi.

"Neden?" Red sanki bu yaşlı dantelliden korkuyormuş gibi gözlerini şüpheyile kısma numarası yaptı. "Ne konuda konuşmak istiyorsun?"

"Tabii ki annen hakkında." Adamın elleri titriyordu ve alnı terden boncuk boncuk olmuştu. "Benim adım Thoriston Baggelworthy. Belki annen benden bahsetmiştir?"

Red başını iki yana salladı.

"Şey, onu uzun zaman önce *tanırdım*, çocukluğumuzdan. O ve ben, birlikte ip ve çomak oynardık. Ona korkunç şekilde âşıktım, tabii. Ama o, kur yapmaktan daha çok sanatla ilgiliydi. Hollow Falls'dan ayrıldığında ümitsizliğe kapıldım. Bunu asla atlatamayacağımı sandım." Garip bir şekilde kıkırdadı. "Ve belki hiç atlatamadım. Ne de olsa bunun" —etrafını işaret etti— "hepsi bana ait."

“Hepsi senin de ne demek?” diye sordu Red. Adamın sahiplenici ses tonundan hoşlanmamıştı. Ayrıca Silverback’e geri geldiği birkaç seferde Rixidenteron’un dünyası ve anılarına kaçınılmaz olarak saplanmaktan da hoşlanmamıştı. Belki Paradise Circle’ın en iyi yanı, hiç kimsenin ünlü ressamları umursamamasıydı.

Thoriston, “Bu koleksiyon,” dedi. “Yaptığı her bir resim bana ait. Bütün New Laven’ı dolaştım ve resimlerini nihayet bir araya topladım. Anneni dünyanın en ünlü ressamı yapacağım! Göreceksin!”

Red, ünlü olmanın annesi için hiç önemli olmadığını adama söylemek istedi. Bu doğru mu, bilmiyordu fakat adamın sanki annesi ve eserleri üzerinde hakkı varmış gibi davranmasından hoşlanmamıştı. İçindeki hayatta kalma ustası tarafı onu buna karşı uyarıyordu. Onun yerine, “Onunla ilgili ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Her şeyi! Onun hayatıyla ilgili biyografi yazmak istiyorum, bilirsin. Ve onunla geçirdiğin çocukluk yıllarına dair hatırladığın her şeyi anlatırsan bu benim işim ve onun mirası yönünden paha biçilemez olacak.”

“Yapılacak işlerimiz var ve vaktimiz yok,” diyerek arkasını döndü Red. “Ayrıca bu konuda konuşmak benim için çok acı verici olur.”

“Bekle, sana yalvarırım!” Thoriston ellerini ovuşturdu. “O acı dolu anları ortaya çıkarmayı istemekle senden çok şey istediğimi biliyorum. Sana bunun karşılığı olarak verebileceğim bir şey varsa söyle, yeter, elimden gelen bir şeyse hemen yaparım.”

Red sanki düşünüyormuş gibi yaptı. “Giysilere ihtiyacımız var. Senin üstündekiler gibi doğru düzgün giysiler istiyoruz.”

“Giysiler mi?” Adam iyice şaşırmış görünüyordu. Sanki giysiler ağaçta yetişiyor ve her an birileri toplasın diye hazır bekliyormuş gibi.

“İkimiz için de,” diye devam etti Red. “Ayrıca koyun karşısına, Keystown’a gitmek için araç.”

Thoriston ona anlayışlı bir bakış attı. “Ah, şimdi anlıyorum. Annenin ailesiyle tekrar bir araya gelmek için Hollw Falls’a gidiyorsun ve bu paçavralar içinde gitmek istemiyorsun.”

Red sorun çıkarmadan, “Çok akıllısın,” dedi. “Bu kadar çabuk anlamayı beklemiyordum.”

“Ah, peki oraya varınca nereye gideceğini biliyor musun?” diye sordu Thoriston kendinden çok memnun görünerek.

Red şaşkın bir ifade takındı. “Tam değil...”

“O halde sana istediğinden fazlasını verebilirim! Büyükbabanın adresini biliyorum. Elinle koymuş gibi bulabileceğin yol tarifi verebilirim.”

Büyükbabasının evine giden yol tarifi, istediği son şeydi. Kendini gülümsemeye zorladı. “Bu çok işime yarar.”

“Harika! Nihayet seninle tanıştığına çok memnun olacak!” Thoriston garip ve çocuksu bir sevinç ifadesiyle ellerini çırttı.

Hope, “Kuşkusuz,” diye mırıldandı.

“Şimdi, bir bakalım...” Thoriston pürüzsüz, yuvarlak çenesini kaşıdı. “Karım ve ben galeri sergisi boyunca hemen bitişikteki Hotel Sunset’te kalıyoruz. Bel kısmı biraz bol olabilir ama sanırım giysilerimden biri sana uyacaktır.” Kaşlarını çatıp Hope’a baktı. “Seninki biraz daha zor olabilir, canım. Karımın

elbisesini giymek için çok fazla zayıfsın. Giysiler o oğlansı hatlardan kayıp düşerler.”

Red, Hope’un gerildiğini hissetti. Dirseğiyle dürtükledi ve Hope kısaca baş salladı. “Siz nasıl dersiniz, bayım.”

Adam ona bakmaya devam etti. “Karımın oda hizmetçisinin elbiseleri sana uyar. Ama korkarım hizmetçinin annesi yakın zamanda öldü, dolayısıyla yanına aldıkları sadece yas elbiseleri.”

Hope, “Her halükarda siyahı tercih ederim,” dedi.

“Ah, evet...” Hope’un siyah deri giysisine baktı. “Öyle olduğunu görüyorum.” Sonra tekrar Red’e döndü. “İkiniz de üstünüzü değiştir değişmez sizi koyun karşı tarafına ben kendim geçireceğim. Bu sayede yolculuk sırasında bana annenden bahsedebilirsin ve anlatırken zaman kaybetmemiş olursun.”

Red, bu sefer içtenlikle, “Mükemmel görünüyor,” dedi.

—

Thoriston onları galeriden çok daha gösterişli olan otel lobisinden geçirirken Red bön bön bakınmamaya çalıştı. Her odada gazla yanan lambalar, kristal avizeler, ipek işlemeli duvar örtüleri, kalın kürk kilimler vardı. Her oda çiçek ve şekerleme gibi kokuyordu. Hope’a yan bir bakış attı ve onun da gözlerinin yuvalarından oynadığını gördü.

Thoriston onları, lobi kadar güzel olan kendi pansiyonuna götürdü.

Gözleriyle odayı tarayan Hope, “Karın nerede?” diye sordu.

Yatak odasına girip gardıroptaki giysileri ayırmaya başlarken, “Ah, sanırım o, galeride kaldı,” dedi. “Orkestrayı çok be-

geniyor. Onları o yüzden kiraladım. Leydi Pastinas'ın sanatına olan ömürlük tutkum bazen kıymetini anlayamayacağı kadar zor oluyor.”

Hope kuru bir sesle, “Nedenini hayal bile edemiyorum,” dedi.

Thoriston ardında bir enkaz bırakarak kıyafetleri karıştırırken Hope ve Red oturma odasında bekledi. Red, muhtemelen adamın peşini toplayan birisi vardır, diye düşündü. Giysilerini kendisi almaya bile alışkın olmayabilirdi.

Elinde Red için giysilerle geri gelirken zaferle parlayarak, “İşte burada!” dedi. Hope’a döndü. “Hizmetkârların odası şurada. Eminim orada bulacağın herhangi bir şey işini görür.” Aniden kuşkulu görünerek duraksadı. “Ee... giyinirken yardım istiyor musun? Senin için...”

“Biz başımızın çaresine bakarız, teşekkürler,” dedi Red.

Red giyinmeyi bitirir bitirmez aynada kendisini hayran hayran süzdü. Üzerine pirinç düğmeleri olan kaliteli kumaştan kahverengi bir redingot, yelek, pantolon giymiş ve Thriston'ın yardımıyla ipek kravat takmıştı. O eski dostları onu böyle görseler ne derlerdi? Yakışıklı Henny, gülmekten altına işerdi. Sadie, şokun etkisiyle ölürdü. Filler muhtemelen gözünün içine bakamazdı. Ve Nettles... söyleyeceklerinin sonu asla gelmezdi. Bu yüzden onların art niyetli sözleri ve onaylamayan bakışları olmaksızın Hope'un işini bitirmesini beklerken bu tuhaf küçük fantezinin tadını çıkardı.

Hope o kadar coşkulu değildi.

“Bacaklarımın arasında sallanan bunca kumaş.” Kalın siyah kumaş katmanlarını kucakladı. “Doğru düzgün hareket etmek neredeyse imkânsız.”

Thoriston, “Bence bu önemli bir ilerleme,” dedi. “Daha kadınsı yönlerini vurgulamak için çok çabalamak gerekir.”

Red kabul etmek zorundaydı. Hope’un solgun, çilli omuzları lamba ışığında parlıyordu ve siyah korse belini alttan dışa doğru genişletirken küçük göğüslerini bir araya getirerek dekolte havası yaratıyordu. Red, yüksek sesle bir şey söylemeyecek kadar zeki idi.

Hope homurdandı ve korseyi çekiştirdi. “Bu kullanışsız ve rahatsız. Ayrıca kılıcımı asabileceğim bir yer de yok.”

“Kılıcı ben tutabilirim,” diye öneride bulundu Red.

Hope küçük, yuvarlak siyah şapkayı başına koydu. “Hayır, tutamazsın.”

“Ben şunları... attırayım mı?” Thoriston ikisinin her zaman giydikleri giysileri gösteriyordu.

İkisi de aynı anda, “Hayır!” dediler.

“Ah, biz onları saklayacağız, teşekkürler,” dedi Red hepsini uzun deri ceketinin içine sarıp kolunun altına sıkıştırırken.

Thoriston onları otelden çıkardı ve yar boyunca uzanan yola götürdü. Havada aşağıdaki körfezde parlayan ay ve yıldızlar vardı. Kısa bir yürüyüşten sonra rıhtımlara inen zikzak dar merdivenlerden indiler.

Thoriston onları küçük bir yelkenliye doğru götürürken, “Kendi teknemi kendim kullanırım,” dedi gururla. “Okyanusta değil, elbette. Sadece koy yakınlarında. Karım benim çılgın olduğumu söyler ve benimle yelkenliye binmeyi reddeder, oysa ben bunu oldukça canlandırıcı buluyorum.”

Küçük yatı eskiden *Savage Wind*’le yağmaladıkları teknelere çok benziyordu. Korsan Kraliçe Sadie ve tayfası teknesine

çıkırsa Thoriston'ın nasıl tepki vereceğini gözünde canlandıran Red gülümsemesini bastırdı. Thoriston küçük yelkenlisini nasıl kontrol edeceğini gerçekten biliyordu. Kısa sürede denize açılmışlar ve koy içerisinde sallantısızca yol alıyorlardı.

Bir eli yekede teknenin kış tarafına rahatça yaslanan Thoriston, “Şimdi,” dedi. “Bana onunla ilgili *her şeyi* anlatmanı istiyorum.”

“Ah, Leydi Pastinas'ın trajik hikâyesi, öyle mi?” diye sordu Red, hikâye anlatma tonuna bürünerek. Bu sayede ondan biraz uzaklaşıyordu ve dinleyicileri için işleri daha eğlenceli hale getiriyordu.

Gözleri çocuk gibi açılan Thoriston, “Evet,” dedi.

—

Koyun uzak tarafına geldiklerinde güneş neredeyse doğmak üzereydi. İlk kızıl huzmeler Keystown İmparatorluk Garnizonu'nun düz ve düzenli tepelerinden ancak çıkmak üzereydi. Red hikâyesini mükemmel bir zamanlamayla birkaç dakika önce bitirmişti. Thoriston mendiliyle gözlerini kuruluyordu.

Teknesini rıhtıma bağlarken, “Zavallı ailen,” diye mırıldandı.

“Şey, bazı şeyleri tamir etmek için çok şey yaptın,” dedi Red, adamın elini sıkı sıkı kavrarken. “Hem annemin anısını onurlandırarak hem de beni büyükbabamla bir araya getirerek.”

Thoriston, “En azından bunu yapabilmişim gibi görünüyor,” diyerek burnunu çekti. “Annenin eserleri bütün hayatıma anlam kattı.”

“Gerçekten öyle,” Red en iyi gülümsemesini bahşetti ve yaşlı adamın elinin üstüne hafifçe vurdu.

Thoriston onlara Pastinas Konağı'na giden yolu detaylıca tarif etti. Red, oradan kaçınmak için aklına dikkatle not etti. Sonra o ve Hope tekneden indi. Rıhtımda durup Thoriston'ın teknesi koyun içinde yeniden kayboluşunu izlediler.

"Ona her şeyi anlatmadın," Hope'un ses tonu garip bir şekilde baskılanmıştı.

"Elbette hayır," dedi Red. "Bir hikâye, içine eklenenler kadar içinden çıkarılanlarla da anlatılır."

"Ama adam gerçekten bunu yazacaksa ve tarihe geçirecekse eserlerinin çoğunu yapanın aslında sen olduğunu kimse bilemeyecek."

Red'in bir parçası keşke Yaşlı Yammy, Hope'a onun çocukluğunu o kadar anlatmasaydı, diyordu. Gerçi bir parçasının da buna minnettar olduğunu görmek onu şaşırtıyordu.

"Bir hikâyede sadece bir kahraman olur, Hope, eski dostum. Ayrıca korkunç bir gerçekle iyi bir hikâyeyi batırmanın anlamı yoktur. Hem bazı şeyleri kendimize saklamamız gerekir." Dönünce Keystown'un sert ve itici dış görünüşüyle yüzleşti. "Şimdi, senin şu kılıcın ne tarafa gitmemizi söylüyor?"

25

Hope, elbiselerin birçok kadın tarafından giyilen bir şey olduğunu biliyordu. Bunu *biliyordu*. Yine de o ve Red, Keystown'un muntazam sokaklarında sinsi sinsi dolaşırken bu gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu. O şeyi sadece üstüne geçirmek bile bir eziyetti. Tam yarısında, sırtındaki korse iplerini sıkmaya çalışırken omzu neredeyse yerinden çıkacakken Thoriston'ın neden birinin yardımını önerdiğini anlamıştı. İnsanın tek başına giyemeyeceği kadar kötü tasarlanmış giysiler mi? Bu zalim bir şaka gibiydi. Korseyi yeterince sıkıldığında aynı zamanda rahatsız bir şaka halini almıştı. Gençlik yıllarında okuduğu imparatorluk aşk hikâyelerinde kadınların neden sürekli bayıldıklarını artık anlıyordu. Şok veya korku yüzünden değildi, sadece nefessiz kaldıkları içindi. Üstelik bu ufak bir detay değildi. Hurlo'nun ona defalarca söylediği gibi nefes, kimliğimizin kökeniydi. Ruhumuzun ta kendisiydi. Nefesini kontrol etmesi, Hope'un öğrenmesi gereken ilk dersti. Üst sınıf kadınlarının bu gerekli hususlarının kısıtlanmış olduğunu düşününce avantajın neden erkeklerde olduğuna şaşırmmamak gerekirdi.

En azından belden aşağısında hareket serbestliği olduğunu düşünmüştü. Ancak bunlar annesinin giydiği gibi basit köylü etekleri değildi. Bunlar fazla kumaşla sıkışmışlardı ve sonra daha da fazla kumaşla kaplanmışlardı. İnce, sivri burunlu ayakkabılar yardımcı olmuyordu. Yürümek büyük beceri gerektiriyordu. Eğer gerekecek olursa koşmak çok daha fena olacaktı.

Hope, istemese de giysiler için minnettardı. Keystown imparatorluk askerleriyle dolup taşıyordu. Bütün çevre büyük bir kışla gibi görünüyordu. Karşılaştığı, imparatorluk mensubu olmayan birkaç kişi ya varlıklı yukarı şehir sakiniydi ya da onların temiz, iyi giyimli hizmetkârlarıydı. Hope ve Red kirli, yamalı giysileriyle gelmiş olsalardı derhal askerlerin ilgisini çekerlerdi. Şu anki giyimleriyle bile iki farklı yerde askerler tarafından durdurulup siyah deri giysi içinde sarışın bir kadına rastlayıp rastlamadıkları sorulmuştu. Hope kılıcını yan tarafında aşağıda tutmuş, saçma elbisesinin eteklerinin katmanlarının arasında saklamıştı. Yuvarlak siyah şapkası saçlarını tam olarak örtmüyordu ve içlerinden birinin saç rengini fark etmesinden endişe ediyordu. Neyse ki hiçbiri etmedi. Belki sabahın erken saati olduğundandı ya da imparatorluk birliklerinin soruşturma eğitimi Red'in iddia ettiği kadar kötü durumdaydı. Geniş ve düz sokaklarda ilerlemeye devam ederlerken Hope, bütün Keystown'u olaysız geçebileceklerine inanmaya başladı.

Ama üçüncü kez durduruluşları biraz farklı geçti. Askerin üstünde diğerleri gibi standart beyaz-altın renkli üniforma ve önlerine gelip durduğunda yüzünde aynı canı sıkın ifade vardı. "Affedersiniz, iyi insanlar. Garip siyah deri bir giysi içinde sinsice dolaşan sarışın bir kadın gördünüz mü?"

Red neşeyle, “Hayır, görmedik, efendim,” dedi. “Kadın tehlikeli mi?”

“Son derece!” Askerin bakışları hiçbir ilgi pırıltısı taşımaksızın Hope’un üstüne çevrildi. “Eğer ona rastlarsanız yanına yaklaşmayın. Sadece en yakın...”

Red’e daha dikkatli bakarken sesi sönüp gitti. “Sizi tanıyor muyum?”

“Hiç sanmıyorum.” Red, Hope’a döndü. “Gel, sevgilim, işimizi hemen halletmemiz lazım.”

Askerin yüzü bir anda aydınlandığında etrafından dolaşmaya çalışıyorlardı. “Sen! Arabamdan parayı çalan sendin! Senin yüzünden rütbem yaya devriyeye düşürüldü. Şimdi seni...”

Hope, kınındaki kılıcının ucuyla adamın iki gözünün arasına vurunca cümlesini bitiremedi. Bir yığın halinde yere düştü.

Red, adama dikkatle bakarak, “Öldü mü?” dedi.

“Bilincini yitirdi.”

“Uyanmasına ne kadar var?”

“En azından bir saat,” dedi Hope.

“Bu işten konuşarak sıyrılmamızı sağlayabilirdim.”

“Bence kendi sevimliliğiyle ilgili düşüncelerin biraz abartılı,” dedi Hope.

“Fakat şimdi bu adamın bedenini ne yapacağımızı düşünmeliyiz,” dedi Red. “Ve burası iblislerle dopdolu. Yeni birisinin yanımıza gelmesi çok sürmez.”

“Doğru,” diye kabul etti Hope. Yakın çevrelerini taradı, adamın gövdesini saklayabilecekleri bir yer gerçekten de yoktu. Sokaklar öyle temizdi ki bedeninin üstünü örtebilecekleri bir şey bile yoktu. Sonra Hope, sokağın yüzeyine daha yakından baktı.

“Yerdeki bu şey bir tür ambar kapağı mı?” Yerdeki döşeme taşlarının arasına işlenmiş yuvarlak demir bir disk işaret ediyordu.

Red kaşlarını çatı. “Emin değilim,”

Eğildi ve parmaklarını kenarlar boyunca gezdirdi.

“Ağır,” diye homurdandı. “Bana yardım etmek ister misin?”

Hope eğilmeye çalıştı, korsesi bunu imkânsızlaştırıyordu. Bunun yerine kapağa ulaşınca kadar sırtı düz halde diz çökmesi gerekecekti. O zaman bile uylukları elbiseye baskı yaparken hafif bir yırtılma sesi duydu. Belli ki yukarı şehir kadınlarının eğilip yerden bir şey almamaları gerekiyordu.

“Yavaşça açalım,” dedi Hope. “Aşağıda ne olduğunu bilmiyoruz.” Ama açtıklarında aşağıdan gelen pis koku, içeride ne olduğunu açıkça belli ediyordu.

“Sanki Paradise Circle’ın bütün en kötü yerleri bir araya toplanmış gibi kokuyor.” Hope demir kapağı yana doğru kaydırırlarken burnunu buruşturdu ve başını öbür yana çevirdi.

“İşte burada olan şey bu.” Red, deliğin içinde yavaş yavaş hareket eden sığ dışkı akıntısını işaret etti. “Sokakların neden bu kadar temiz olduğu belli. Hepsi yerin altından akıyor. Aslında gerçekten zekice.”

“Ayrıca bizim de işimize yarıyor,” dedi Hope bilinçsiz yatan askeri işaret ederek.

“Yani ben onun rütbesini düşürdükten sonra onu bayıltıp bok ve sidik birikintisinin içine bırakıyoruz,” dedi Red. “Belki onu öldürsen daha iyi olurdu.”

—

New Laven'ın başka yerlerinde bir mahalleden diğerine geçiş kademeliydi. Hope için birinin nerede başlayıp nerede bittiğini anlamak çok zordu. Keystown'dan Hollow Falls'a geçiş öyle anıydı ki kasten beyan ediliyormuş gibi görünüyordu.

Sokağın bir tarafında imparatorluk garnizonunun temiz, muntazam barakaları vardı. Diğer tarafında dünya, inişli çıkışlı tepelere, sevimli tahta çitlere ve ince işçilikle oyulmuş tahtadan yapılmış köprüleriyle temiz akan derelere açılıyordu. Manzaraya etrafı geniş yeşil alanlarla çevrili süslü mansiyonlar dağılmıştı. Her şeyin ve herkesin birbiri üstüne yığıldığı aşağı şehirden gelen biri olarak Hope, New Laven gibi bir yerde alanın en kıymetli mal olabileceğini anlamıştı. Bu kadar açık alana sahip olmak ve bu alanı çiftçilik veya depolama gibi fonksiyonel amaçlar için kullanmadan elinde tutmak aşırı rahat düşkünlüğünün doruk noktasıydı.

"Kılıcının bu yöne gitmemiz gerektiğini söylediğinden emin misin?" diye sordu Red.

Hope başını salladı.

Red, Sanki Hope'u temin eder gibi, "Zengin insanlar çok korkunç değiller," dedi.

"Onlardan korkmuyorum," dedi Hope.

"Doğru. Şey. Ben de."

Red'in kendine güveninin böyle sarsıldığını görmek alışılmadık bir şeydi. Birkaç gün önce Hope bunu eğlenceli bulabilirdi. Ama son birkaç geceden sonra çocukluğu ve ailesiyle ilgili bir şeyler öğrenince tüm bu şövalyelik yaygarasının altında neyin yattığını daha iyi anlıyordu. Böyle debelendiğini görmek artık Hope'a acı veriyordu.

“O halde devam edelim,” diye nazikçe öneride bulundu Hope.

“Elbette!” Red’in tebessümü geri döndü, biraz gergin görünüyordu. “Eğer kuzeye doğru kaçmaya devam ederse kara bitinceye kadar gidebileceği çok fazla yer yok. Onu gece çökmeden önce bile yakalayabiliriz.”

“Tabii gemiye binmezse,” dedi Hope.

“Tasalanma, eski dostum, binmeden önce onu yakalarız.” Hope’un sırtını sanki arkadaşlarından biriymiş gibi sıvazladı. Hope onun Filler’ı özleyip özlemediğini merak etti. Onun uzun ve sessiz varlığının şu an Red’e katabileceği fazladan özgüveni görebiliyordu. Kendisinin de onu özlemiş olduğunu anlayınca şaşırdı. Ve Nettles’ı da. Hiç olmazsa yukarı şehrin resmî giysilerinin eziyetini biriyle paylaşmak hoş olabilirdi. Acaba o ikisini bir daha görebilecek mi diye merak etti.

“O halde yolumuza devam edelim,” dedi Red. “Biyo-büyücüler kendi kafalarını kesmezler, bilirsin.”

Caddeyi geçip Hollow Falls’un geniş ve ferah sınırlarına girdiler. O ufacık şeyi yapmak bile bir ihlal gibi hissettirmişti ve Hope, çalılıkların arkasından onları geri gönderen askerlerin çıktıklarını görmeyi bekledi. Elbette bir şey olmadı. Aslında çayırların ortasından kıvrılarak ilerleyen yoldan ilerledikçe pek kimse olmadığını gördüler. Gördükleri birkaç kişi at arabasında veya at sırtındaydı ve geçerken başlarıyla nazikçe selam veriyorlardı. Hatta bazıları iyi bir öğleden sonra dileğinde bile bulunmuştu.

Aşağı şehrin donuk grisi ve kahverengisinden sonra bu yerin renkleri insanın içini ısıtan bir rahatlıktı. İnişli çıkışlı tepe-

leri gür yeşillikler kaplamıştı. İnce, zarif ağaçlar soluk yeşil ve sarı yapraklarla kaplıydı. Dikkatle bakımı yapılmış ellere benzeyen çalılıklar ve bodur ağaçlardan parlak kırmızı, sarı ve mavi çiçekler fışkırıyordu. Çitler öğle sonrası güneşini yansıtan göz alıcı beyaza boyanmıştı.

Açık alandan veya renklerden daha çarpıcı olan şey sessizlikti. Hope, hem kendi köyünde hem de sonrasında Galeemor'da sessizlik içinde büyümüşü. *Lady's Gambit*'te bile denizin sesine alıştıktan sonra sessizlik kolay bulunan bir şeydi. Fakat New Laven'a geldiğinden beri bir dakika bile gerçek sessizlik bulamamıştı. Konuşan, bağırان insanlar, çalan müzik, gıcırdayan at arabaları, ateş alan silahlar olsun, ya da horlayan eşlikçiler; sessizlik var olmayan bir şeydi. Şimdi her yanlarındaydı, son derece geniş bir açık alanda iyice öyle bir şişiyordu ki ses, gereksiz işgal gibi görünüyordu.

Red'in, sessizliği kendisi kadar huzur verici bulmadığını görebiliyordu Hope. Etraflarına sürekli bakıyordu, elleri gerginlikle iki yanındaydı. Hope'u bir sohbele çekmeye çalışıyordu, sadece omuz silkmeler ve sessiz homurtularla cevap verince mesajı almış ve pes etmişti.

Kıvrılan yoldan ilerlemeye devam ettiler, arada sırada sadece bir at arabasının geçebileceği genişlikte ara yollardan geçiyorlardı. Bu yollar Hope'un kitaplarda okuduğu nadir bulunan çiçeklerle dolu yoğun, karmaşık bahçelerle çevrili, birkaç kata yayılan konaklara çıkıyordu. Bayview Galeri veya otel kadar büyük olmamakla birlikte yine de öyle büyüktüler ki Hope sadece bir aileye ait evler olduklarına inanmakta zorlanıyordu.

Akşamüstü geç bir vakitti, güneş ufukta iyice alçalmıştı

ki Hope'un elindeki kılıç hareketlendi. Kalbi birden hızlanan Hope, aniden olduğu yerde durdu.

Uzun süreli sessizliğini ilk kez bozan Red, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kılıç şu konağı işaret ediyor."

"Konağın *içinde* mi, yoksa *geçince* mi?"

"Hadi bunu öğrenelim." Hope hızını arttırarak konağın yanından geçen yoluna devam etti. Her adında nabızı yükseliyordu ve içinde şişen yakıcı bir şevk hissediyordu. Hurlo olsa onu azarlar, devam etmeden önce sakinleşmek için durup sakin bir yere geri dönmesini söylerdi. Fakat Hope kendine engel olamıyordu. Elbisesi olmasa bir koşu bile tuttururdu. Kılıcını önünde tuttu ve konağın yanından geçerlerken elinde hafifçe kıvrılmaya, ucunu konağa doğru yöneltmeye başladı.

Hope durdu ve Red'e baktı. "Konağın içinde olmalı."

"Hmm..." Red mekânı incelerken gözlerini kıstı.

"Muhtemel giriş noktalarını ara," dedi Hope. "Muhtemelen balkonlardan biri. Kilitli olmayabilirler. Bina yakınlarında hiç ağaç yok, bu yüzden yan taraftan tırmanmak zorunda kalacağız."

"Ee... Hope?" Red'in sesi fısıltıdan birazcık fazlaydı.

"Elbette bu da gece olmasını beklemek zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Ona bu kadar zaman vermekten nefret ediyorum. O zamana kadar kaçıp gidebilir. Uzaktan izleyebileceğimiz bir nokta arayabiliriz, burada gizlenecek çok az yer var. Ve o da karanlığın çökmesini bekleyebilir, biz içeriye girmeye çalışırken gizlice kaçabilir..." Hope kaşlarını çattı. Bu hiç de ideal bir kurgu değildi.

“Hope,” dedi Red.

Hope niyet ettiğinden daha sabırsızca “Ne var?” diye patladı.

“Thoriston’ın verdiği yol tarifine bakılırsa bence burası... Pastinas Konağı.”

Bağlantıyı kurmak Hope’un bir saniyesini aldı. Pastinas adı tanıdık geliyordu. Bu, Red’in annesinin soyadıydı.

“Burası büyükbabanın evi mi?”

“Evet,” dedi Red sessizce.

Hope, davetsizce ve muhtemelen istenmeksizin ata evinde olmanın onun için ne anlama gelebileceğini tartmaya çalıştı. Gözleri uzaktaki konağa sabitlenmiş halde dururken yüzünde silik bir korku ifadesi vardı.

“Ee?” diye sordu Hope. “Ne yapmak istiyorsun?”

Red sanki transtan çıkıyormuş gibi yavaşça Hope’a döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Arkadaşlar arasında edilen hiçbir yemin aile bağlarının ötesine geçemez. Eğer ailen biyo-büyücüyü barındırıyorsa yolunu kapatıyorlar demektir. Bu beni durdurmaz, seni durdurursa bunu anlarım. Ben...” Konuşmaya devam etmemeyi bencilce isteyerek sustu, bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordu. “Seni verdiğin sözden azat ediyorum.”

Red ona bakarken kaşları çatıldı. “Aile mi?” Sonra yere tükürdü. “Bu benim lanet olası ailem değil. Sadie ve Yaşlı Yammy benim ailem. Filler ve Nettles benim ailem.” Elini Hope’a doğru uzattı. “Sen bana göre bu dantellilerin hepsinden daha çok ailesin, kanın canı cehenneme. Anladın mı?”

Hope'un içinde aşına olmadığı duygular kabardı. Uzun süredir kimse ona "aile" dememişti. Red'in öfke dolu kırmızı gözlerine baktı ve onun, hayatındaki en iyi, en önemli insan olduğunu fark etti.

Red'in sıcak, eldivenli elini kendi elinin içine aldı ve hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."

İkisi öylece, elleri kenetlenmiş ve birbirlerinin gözünün içine bakar halde duruyor, bir sonra söylenecek sözün ne olacağını bilmiyordu.

"Hey, size söylüyorum! Dikkat edin!"

Hope ve Red, tekerlekler üzerindeki büyük bir metal ve ahşap kargaşası onlara doğru hızla yaklaşırken zıplayarak birbirlerinden ayrıldılar. Yığının üstünde bir delikanlı yüzünde panik ifadesiyle oturmuş bir takım manivelaları çekiyor, pedallara basıyordu. Mekanizma bir süre daha ilerledi, sonra kendi etrafında keskin bir dönüş yaptı ve çarpışma sesiyle tepetaklak oldu.

Hope ve Red, makine yığınının temkinli bakışlar atarak ayağa kalktılar. Bir an sonra gözleri çılgınca bakan genç adam da enkazın üstünden sıçradı. Şu an sadece kısmî olarak atkuyruğu yapılmış uzun siyah saçları vardı. Saçının geri kalanı yüzünün yarısını bir perde gibi örtüyordu. Yukarı şehirlilere has kaliteli kumaştan elbise giyyordu, ceketini yırtılmıştı ve pantolonunun her yanı kara lekelerle kaplıydı. Ancak Hope'un dikkatini asıl çeken şey, adamın Red'e, onun büyük ağabeyi olabilecek kadar çok benziyor olduğuydu.

Yığından kurtulup tökezleyerek ayağa kalkarken "Herkes

iyi mi?" diye sordu. "Biraz tıbbî bilgim vardır. Eğer yardımcı olabilirsem bundan büyük memnuniyet duyarım."

Red durumu bir an içinde tartmış, sonra gözlerini Hope'a dikmiş gibi görünüyordu. Genç adamın dantelli ses tonunu iyi bir taklitle "Ah, Tanrım!" dedi. "Korkarım arkadaşım düşerken dizini incitmiş olabilir."

Hope'un rol yeteneği yoktu, acı çeker gibi görünüp ayak bileğine sarılırken elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Tanrım, bu korkunç!" diye bağırdı adam. "Yaranıza müdahale edebilmem için derhal içeriye gelmelisiniz!"

Red dantelliler gibi konuşurken biraz daha rahat ederek, "Gerçekten çok nazıksınız, size can sıkıntısı vermek istemeyiz," dedi.

"Saçma, ısrar ediyorum!" Aceleyle Hope'un yanına gitti. "Benim adım Alash Havolon ve yaralanmış bir kadına yardım etmezsem adıma leke sürmüş olurum. Adınızı öğrenme şerefine nail olabilir miyim?"

"Benim adım Bleak Hope." Ancak bunu söyledikten sonra uydurma bir isim kullanması gerektiği geldi aklına. Daha süslü püslü, ayrıca Teltho Kan tarafından bilinmeyen bir isim.

"Bir hanımefendi için sıkıntılı bir isim." Alash, Hope'un sağ eline uzandı, o elin kılıç tuttuğunu gördü. Kılıca bir an açık bir şok ifadesiyle baktı.

Red adamın elini hızla yakalayıp tokalaşırken, "Benim adım da Rixidenteron," dedi hemen. "Burası sizin mülkünüz mü?"

"Aslında konağın sahibi büyükbabam Pastinas'tır," dedi Alash.

“Öyle mi?” Red’in yüz ifadesi, az önce kuzeniyle konuşmakta olduğunu öğrendiğini hiç açık etmiyordu. “Buradan geçiyorduk ve güzelliğine bakmak için durmuştuk.”

“Beğenmeniz çok hoşuma gitti,” dedi Alash saçını yüzünden geriye doğru çekerek. Red’in aksine onun gözleri açık griydi.

“Ah, evet. Bölgenin en iyisi olduğu kesin,” dedi Red. “Bakmak zevk verici.”

“Belki Bayan Hope’un yarasıyla ilgilendikten sonra bir tur atmak istersiniz?”

Red zaferle gülümsedi. “Bu muhteşem olur.”

“Mükemmel!” Alash dirseğini Hope’a doğru uzattı. “Lütfen içeriye giderken size eşlik etmeme izin verin, Bayan Hope.”

“Elbette,” Nazikçe uzanıp adamın dirseğine tutundu.

Alash, Hope’a aklı karışmış bir bakış attı.

“Bayan Hope bizim geleneklerimize alışkın değil,” dedi Red. “Kendisi Güney Adaları’ndandır, bilirsiniz.”

“Doğru söylüyor olamazsınız!” diyerek nefesini tuttu Alash.

Artık rolüne iyice ısınan Red, “Ama ondan korkmayın,” dedi. “Her ne duyduysanız, Güneyliler yamyam değildirler.”

Alash, berrak bir sesle güldü. “Öyle hikâyeler gerçekten duydum.” Hope’un kolunu tuttu ve kendi koluna dolayarak kollarını kilitledi. “Ama öyle cahilce saçmalıklara asla inanmam. Ben bir bilim adamıyım, anlarsınız.”

Hope üstüne ağırlığını verebilsin diye Alash kolunu sıkı tutuyordu. Bu talihli bir güdüydü, zira neredeyse yamyamlıkla suçlandıktan sonra Hope, topallıyor olması gerektiğini neredeyse unutuyordu.

“Başka varsayımlarda bulunmayacağım, Bayan Hope,” diye devam etti, “ama sizi evinizden uzakta rahat ettirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Hope omzunun üzerinden yüzünde eğlenceli bir sırıtış olan Red’e baktı. Bakışlarında başka bir şey daha vardı. Neredeyse kıskançlık gibi görünüyordu. Yine de Hope’a yüreklendirici şekilde baş salladı ve akışına bırakarak devam etmesini işaret etti.

Hope, Alash’la beraber patikadan konağın girişine doğru yavaşça yürümeye başladıklarında, “Çok nazıksınız,” dedi.

“Çok cüretkârsam beni bağışlayın, Bayan Hope,” dedi Alash. “Ama Güneyli bir Hanımefendi için kılıç taşımak geleneksel midir?”

“Evet,” dedi Hope ve bu kadar rahat yalan söyleyebilmesine şaşırdı. Belki o da kendi rolüne ısınıyordu. “Belli bir yaşa gelen bütün Güneyli hanımlar silah kuşanmalıdır. Adalar burası kadar barış ve huzur dolu bir yer değil.”

Alash sempatiklikle, “Sürekli elde taşımak için ağır ve külfetli bir şeymiş gibi duruyor,” dedi.

“Normalde kınını yan tarafımıza asarız. Ancak sizin Kuzeyli giysilerinizde bunun için yer yok.”

“Yani bu sizin yerel kıyafetiniz değil mi?” Son derece büyülenmiş gibi görünüyordu. Hope, Alash’ın kendi sınırlı tecrübelerinin dışındaki her şeye fazlasıyla aç olduğundan şüphelendi.

Dürüstlikle, “Hayır, değil,” dedi.

Alash düşünceyle kaşlarını çatı. “Şey, sanırım onu rahatlıkla takabilmeniz bir yolunu bulabiliriz. Ben epey zekiyimdir, anlarsınız.”

Red, arkalarından alçak bir yutkunma sesi çıkardı.

“Bilim adamı olduğunuzu mu söylemiştiniz?” diye sordu Hope.

“Gerçekten! Bilim benim tutkumdur! Her türden bilim. Me-
kanik, doğal, felsefî. Hepsine âşığım!”

“Üzerine bindiğiniz makine neydi?” diye sordu Hope.

“Ah, şu!” Alash’ın yüzü parladı. “Ben ona pedallı vagon
diyorum. Saate benzeyen bir dişli sistemiyle çalışıyor, sadece
saatten çok daha büyük. Bu sistem sayesinde vagonu at olma-
dan sadece pedallar yardımıyla ilerletebiliyorsun.”

Red neşeli bir sesle, “Nasıl yön veriyorsun?” diye sordu.

“Evet,” Alash’ın yanakları hafifçe kızardı. “Sizin de şahit
olduğunuz gibi yönlendirme henüz tam hazır değil.”

“Frenler de öyle,” dedi Red.

“Evet, o da var,” diye kabul etti Alash. Sonra Hope’un eli-
ne hafifçe vurdu. “Ama sizi temin ederim, Bayan Hope, bilim
böyle ilerler. Deneme, yanılma, düzeltme derken günden güne
kusursuza doğru ilerlersiniz.”

“Sadece bilim değil, bu *her şey* için geçerlidir,” dedi
Hope.

“Ah,” dedi Alash. “Bilim ve felsefe uygulayıcısı olduğunuz
kesin! Güneyde bu tür çalışmalar yaptıklarını bilmiyordum,
duyduğuma sevindim. Eğer hepimiz felsefî kurgu üzerine za-
man harcarsak dünya çok daha gelişmiş bir yer olur.”

“Size katılıyorum,” Hope kendini gülümserken buldu.
Red’in kuzeninde doğal bir çekicilik, Hope’un sadece çocuk-
larda gördüğü parlak bir coşkunluk vardı. Pek çok yönden
Red’in tam tersi gibi görünüyordu. Tatlı, samimi ve yalansız.

Alash onu inişli çıkışlı çayırlıktan Pastinas Konağı'na doğru götürürken Hope, konağın duvarları içine şiddet götürüyor olmaktan içine bir pişmanlık sancısının saplandığını hissetti.

Hayır. Onlar orada kötücül biyo-büyücü Teltho Kan'ı barındırıyorlardı. Alash gayet masum olabilirdi. Ancak o yerdeki birileri değildi.

Alash onları evi çevreleyen gür yeşil bahçelerden geçirip muhteşem taş basamaklardan ön kapıya çıkardı. "İşte geldik. Pastinas Konağı'na hoş geldiniz!"

Koyu renkli kalın tahta kapıların üstüne karmaşık balık ve su samuru figürleri oyulmuş, altın renginin çeşitli tonlarına boyanmıştı. Alash, kapının kanatlarını itip ardına kadar açtı ve pırl pırl beyaz zeminleri, kalın halıları ve her duvardan sarkan zarif süslemeli yontmaları olan büyük bir odayı gözler önüne serdi. Odanın ortasında üstteki asma kata çıkan büyük bir merdiven sahanlığı vardı. Basamakların en tepesinde onlara meşum bakışlarla bakan ince siyah saçlı, kertenkele boyunlu yaşlı bir adamın dev portresi vardı.

"Bu, büyükbabam," dedi Alash. "Ve evet, korkarım kendisi o kadar aksi biri." Kolları hâlâ kenetli halde Hope'un eline hafifçe vurdu. "Belki yaranla ilgilenebileceğim ve kılıcını tutabilmen için ufak düzenekler uydurabileceğimiz atölyeme gitmeliyiz, Bayan Hope."

"Buna çok memnun olurum, Alash," dedi Hope.

Alash bir yandaki dar koridora açılan küçük bir kapıyı açtı. Koridorun sadeliği ve ekonomisi ön odayla büyük bir tezat halindeydi ve Hope, neden bu kadar farklı olduğunu merak etmişti. Koridorun sonunda çıplak tahta zemini ve duvarlar boyunca

Çalışma masaları olan bir oda vardı. Oda metal dişlilerle, deri kayışlarla, mumlu kanvas tabakalarla, küçük tahta parçalarıyla ve tuhaf küçük mekanik nesnelerle karmakarıştı.

Alash yığınlardan birinin yanında diz çöküp tahta bir kutu çekerken kayıtsızca, “Dağınıklık için özür dilerim,” dedi. “Bayan Hope, sizden bu tabureye oturmanızı istemek zorundayım. Daha rahat bir şeyim olmadığı için son derece zgnm.”

“Bu gayet iyi, teşekkür ederim.” Hope kısa, tahta tabureye oturdu ve Alash’ın kutusundan bir bandaj çekip çıkarmasını izledi.

Hope’un önünde diz çökerken, “Mekanik bilimde tıp biliminden daha rahat olduğumu itiraf etmeliyim,” dedi Alash. “Gördüğünüz gibi, mekanik deneylerim sık sık yaralanmalara yol açıyor. Çoğunlukla kendimi yaralarım. Bu yüzden burkulmuş ayak bileği konusunda biraz tecrübem var.” Bandajı kaldırdı. “Bunu yaralı bileğinize sarmama izin verirseniz fazladan destek sizi rahatlatır ve iyileşmeyi hızlandırır.”

Alash’ın elleri makinesi üzerinde çalışmaktan kabalaşmış ve nasır tutmuştu. Ancak Hope’un bileğini yumuşak pamuklu bandajla yavaşça sararken dokunuşu nazikti. Hope göz ucuyla Red’in ağırlığını bir ne, bir arkaya verdiğini görebiliyordu. Onun şu an ata evinde olmakla ilgili ne hissettiğini merak etti.

“Bu işe yarayacaktır.” Alash ayağa kalktı ve tıbbi malzemelerinin olduğu tahta kutuyu toplayıp kaldırdı. “şimdi de kılıcınızı güvenliğe alacak bir araç bulalım.”

Alash’ın yığınlar halindeki malzemelerini kurcalayışını izleyen Hope, “Burası gerçek bir atölye,” diye belirtti.

“Doğal olarak,”

“Sanırım görmeyi beklemiyordum, bu kadar...”

“Dürüst?” Red, Hope’a sırıttı.

Hope onu görmezden geldi. Kuzenine bu küçük iğnelemeleri bu yerde bulunmaktan kaynaklı kendi rahatsızlığını rahatlatmak için yaptığından kuşkulanıyordu. Dikkatli olmazsa Alash’ı gereğinden fazla soğutacaktı.

“Ah, evet.” Alash iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. “Ailem tutkumu hoş görür, ama zorla. Bu, Rixidenteron’un da belirttiği gibi onların zevki için biraz fazla dürüst emek gibi. Tutkumu bu odayla sınırlı tutmak zorundayım ve hiç misafir getirmem gerekir...” Aniden önce Hope’a, sonra Red’e bakarak cümlesini yarıda kesti. “Ah, hepsini unutun gitsin! Ne kötü bir ev sahibiyim! Pek misafirim olmaz. Şey, aslında hiç olmaz. Dolayısıyla bu konuda hiç pratiğim yok. Elbette evin çok daha güzel yerlerini görmek istersiniz!”

“Aslında, sanırım burası benim en sevdiğim oda olurdu herhalde,” dedi Hope. “Güneyliler bir amacı olan odaları –ya da aslında her şeyi– çok beğenirler.”

“Fazla nazıksınız,” Yüzü kızaran Alash, başını diğer tarafa çevirdi.

“Evet, neyse, devam edelim mi?” dedi Red kaba bir şekilde.

“Ama önce!” dedi Alash ve yığınlar halindeki eşyaları yeniden kurcalamaya döndü.

Hope, sıradan ve rahat olduğunu umduğu bir ses tonuyla, “Şu anda burada başka konuklarınız da var mı?” diye sordu.

“Ah, evet.” Alash dalgınca başını salladı. “İnsanlar sürekli gelip giderler. Büyükbabam çok insan tanır. Fakat hiçbirinin benimle ilgisi yok, bu yüzden o konuya pek kafa yormam.

Ah!" Bir çift tuhaf görünümlü düz burunlu kerpeten ve birkaç ince deri kayış kaldırdı. "Bu gayet işe yarar." Hope'a doğru yürüdü. "Bana iyilik yapıp kollarınızı havaya kaldırın lütfen."

Alash deri ipleri uzun, dar bir ağ şeklinde örerken ve bunu Hope'un belini saran daha uzun bir kayışa iliştirirken izledi Hope.

"İşte oldu," Alash bir adım geri çekilip yaptığı işi inceledi. "Bana nasıl hissettirdiğini bildirin."

Hope kınını deriden örgünün içine kaydırıp ve yan tarafından sarkıttı. "Ağırlığı iyi dağıtıyor. Hareketlerimi kısıtlamadan kılıcı yan tarafımda tutuyor ve ayaklarıma dolanmasını engelliyor."

"Elimde daha iyi malzeme olsaydı daha süslüsünü yapabirdim."

"Hayır, bunu tercih ederim." Ona büyük bir tebessüm gösterdi. "Söylediğiniz kadar zekisiniz."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Alash yüzü aydınlanarak. "O halde şuna bir bakın! Bunu, değerini anlayacak birine göstermeyi çok istiyordum." Alt tarafına metal bir tüp iliştirilmiş deri bir kol yenini havaya kaldırdı. "Bunu yakın zamanda tamamladım. Şöyle takılıyor." Kolunu dirseğine kadar kaplayacak şekilde elinin üstünden geçirdi. Metal tüp ön kolunun alt tarafı boyunca uzanıyordu. Hope yakından inceleyince yan taraflara monte edilmiş küçük yayların, kabloların ve makaraların olduğunu gördü.

Alash kolunu öne uzattı. "Şimdi izleyin. Bileğimi şöyle büküğüm zaman..." Elini belli bir açıyla çevirdi. Tüpten par-

mak uçlarının otuz santim kadar ötesine uzanan küçük bir ok fırladı.

“Çok ilginç,” dedi Hope.

Alash, şimdi son derece delişmen görünerek, “Ama bekleyin!” dedi. Kol yeninin yan tarafındaki küçük bir kolu çekti ve ok yeniden tüpün içine girdi. “İstediğiniz kadar içeri-dışarı atabilmeniz için kendi kendine yeniden kuruluyor.”

“Olağanüstü,” dedi Hope.

“Evet, gerçekten!” dedi Red, coşkusu Hope’a biraz alaycı gibi gelmişti. “Peki, gerçekte ne işe yarıyor?”

Alash gözlerini kırıştırarak, “Ne işe mi?” diye sordu.

“Evet, Bayan Hope’un dediği gibi, Güneyliler belli bir *amacı* olan şeyleri severler,” dedi kaygısızca.

“Şey... Ben aslında hiç... ok dışarıya biraz güç desteğiyle fırlıyor. Bu yüzden sanırım bunu... bir şeylerin üzerine delik açmakta kullanırsınız diye düşündüm? Belki?” Zayıfça gülümsemi.

“Yine de, ben birinin bunu kullanacak bir alan bulacağından eminim.” Hope, Red’e kızgın bir bakış attı. Alash’ın onlara yardım etmeye meyletmesini sağlamaya çalışıyordu ve görünüşe göre Red bunun tersine çabalıyordu.

Red, gözlerini suçlulukla yere sabitlerken yüzünü buruşturdu. “Haklısınız, Bayan Hope. Bunun gibi akıllıca bir tasarım olunca eminim benimkinden daha parlak zekâsı olanlar bunun için on değişik kullanım alanı bulabilirler.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Alash içtenlikle. “Yaptığım herhangi bir şeyin bir anlama gelip gelmeyeceğinden asla emin olmayarak bütün gün bir şeyler kurcalıyorum.

Bay Kan, zamanımı boşa harcamaktan vazgeçip pratik yetenekler edinmem gerektiğini söylüyor.”

“Bay *Kan* mı?” diye sordu Hope, sesine bir keskinlik gelmesine engel olamayarak.

“Onu tanıyor musunuz?” diye sordu Alash.

“Evet,” Sesi zift kadar karanlık ve kalındı.

“O sizin... arkadaşınız mı?” diye sordu Alash.

“Hayır,” Hope bunu söyledikten sonra fark etti ki eğer Alash, Kan’ı seviyorsa kendisinin şu ana kadar yapmaya çalıştığı her şey bir hiç uğruna mahvolacaktı. Ama Hope’un kolaylıkla söyleyemediği bazı yalanlar vardı.

Alash açık bir rahatlamayla gülümsedi. “İyi oldu! Onu ne zaman görsem sırtıma örümcekler tırmanıyor gibi hissediyorum. Her zaman beni Stonepeak’teki imparatorluk hükümetine katılmam için ikna etmeye çalışıyor.”

“Siz kabul etmediniz mi?” diye sordu Hope.

“Ben on yaşındayken babam katıldı. Bay Kan’ın tavsiyesiyle.” Duraksadı ve hâlâ kolunda takılı duran mekanizmayla oynadı. “Bir yıl sonra babamı gömdük.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Hope.

Alash’ın dudaklarından acı bir tebessüm geçti. Bütün dantelli delişmenliği uçup gitmişti. “İmparatorluk hizmetindeyken ölmenin büyük bir şeref olduğu söylenir. Ancak ben onun ardından annemin ve benim döktüğümüz gözyaşlarından başka bir şey görmedim. Ve bir adam, imparatora yeminli görevini tamamlamadan ölürse geride bıraktığı parası ve mülküyle ödenmesi gereken bir borcu olur. Babamın servetini ve ma-

likânesini kaybettik. Büyükbabam bizi yanına almasaydı bize ne olurdu, bilmiyorum.”

Zenginlerin de imparatorun zalimliğinden herkes kadar acı çekebileceği, Hope’un aklına hiç gelmemiştir.

Alash alçak sesle, “Bunu size neden söyledim, bilmiyorum,” dedi. “Benim sadece... çok az arkadaşım var. Siz de çok nazik görünüyordunuz.”

Hope, Alash’ın üzüntüsünü kendi içinde hissetti. Zenginlik evinde bir dilenci, öfkeli yaşlı büyükbabasının bir gün onun varlığından sıkılmasından korkarak yaşıyordu. Bu, buraya sıkışmış, makinelerden başka arkadaşlık edecek bir şeyi olmayan yalnız bir hayat gibi görünüyordu. Yalan söyledikleri için çok daha kötü hissettirmişti. Ona her şeyi açıkça anlatmak için güçlü bir dürtü hissetti. Belki sonuçta böyle aldatmacaya uygun biri değildi.

O sırada Red elini Alash’ın omzuna koydu ve kendi sesiyle “Seni yanlış yargılamışım, dostum,” dedi. “Bu korkunç derecede üzücü bir hikâye.”

Alash şaşkınlıkla ona baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra yakındaki bir odadan yaşlıca bir kadının sesi geldi. “Alash Havolon, çimenlerin üstünde duran çöp yığını da neyin nesi?”

Alash yüzünü ekşitti. “Geliyorum, anne!” Hope ve Red’e baktı. “Siz gerçekten kimsiniz?”

“Neden anneni görmüyoruz?” dedi Red. “Eminim kim olduğumuzu sana o söyleyebilir.”

Red, teyzesini görünce nefesi kesildi. Annesine çok benziyordu. Daha yaşlıydı, elbette. Annesinin dökümlü elbiselerine ve boya lekeli iş önlüklerine kıyasla şık ve seçkin dantelli elbiselerinin içinde tertipli ve inceydi. Annesinin yaramaz sırtışının yerine teyzesinin sert bir yüz ifadesi vardı. Ama bin küçük yönden ve tavırları açısından annesiyle tamamen aynıydı.

Alash onları pelüş kanepeleri ve altın ve buzlucaından yapılmış masaları olan resmî oturma odasına götürmüştü. Red'in teyzesi Minara bir sandalyeye oturmuş, çayını yudumlarırken onaylamaz bakışlarla bir pencereden dışarıya bakıyordu. Red çok küçükken büyükbabası yasaklamasına rağmen teyzesinin gizlice gelip annesini ziyaret ettiğini hatırlıyordu. Red'in hayatını kurtaran pahalı ilacı getiren de oydu.

"Ee, anne." Alash gergince Red ve Hope'a baktı. "Tanışmanı istediğim bazı konuklarım var."

"Konuk mu? Sen mi?" diye sordu hâlâ camdan dışarıya bakarken. "Mekanizmanı çimenliğe dağılmış halde öylece bırakmamamı dilerdim."

“Adları Hope ve Rixidenteron.”

“Sen ne dedin...” Onlara bakmak için döndü. Çay fincanı elinden kaydı ve boğuk bir kırılma sesiyle halının üstüne düştü. “O gözler...” Bakışlarını Red’den ayırmadan yavaşça ayağa kalktı.

“Anne?” diye sordu Alash. “Sen iyi misin?”

“Olamaz... onca zaman sonra.”

“Merhaba Minara teyze,” dedi Red alçak sesle.

“Teyze mi?” dedi Alash.

Red, teyzesinin nasıl tepki vereceği konusunda emin değildi. Sonuçta altı yaşından beridir onu görmüyordu. Elbette hemen reddetmesini bekliyordu. Numaradan veya gerçek bir tanımazlık. Onu görünce baskılanmış bir memnuniyet göstermesini bile hayal etmişti. Ama içtenlikle kurduğu senaryoda asla histerik, hıçkırıklı, boğacak gibi bir sarılma düşünmemiştir.

“Seni zavallı, lanetli çocuk, nerelerdeydin, nasıl hayatta kaldın, bizi nasıl buldun, neden geldin?” Sorular uzun soluklu tek patlamada öyle gelmişti ki istese de cevap veremezdi, suratı teyzesinin ipek kaplı omzuna bastırılmış haldeydi. Sonunda onu serbest bıraktı. “Çok büyümüşsün.”

“Uzun zaman oldu,” dedi Red.

Teyzesi yüzüklerle dolu parmaklarını Red’in yanağına koydu. “Çok yakışıklı olmuşsun. Aynı baban gibi.” Değer biçercesine giysilerine baktı. “Görünüşe göre başarılı biri olmuşsun.” Kaşlarını çatı. “Ama yeni bir terzi bulmalısın. Bu ceket üzerine hiç oturmamış.”

“Bunlar, ee, aslında benim değil,” diye itiraf etti Red. “Ödünç aldım.”

“Ödünç giysiler mi?” dedi teyzesi, sanki bu duyduğu en abes şeymiş gibi.

“Thoriston adında bir adamdan aldım.”

“Thoriston mı? Ah, güzel Tanrım.” Gözlerini devirdi. “Hâlâ annene takıntılı mı?”

“Bayview Galeri’de annemin eserlerinden oluşan bir sergi düzenliyor, yani sanırım öyle,” dedi Red.

“Peki, neden ondan ödünç giysi aldın?” diye sordu teyzesi.

“Çünkü benim her zamanki giysilerim böyle bir yer için uygun değildi.

Teyzesi ona acılı bir bakış attı. “Baban gibi bir fahişe mi oldun?”

“Ah, hayır.” Red duruşunu korumakta zorlanıyordu. Sanki teyzesi onu en çok rahatsız edecek soruları içgüdüsel olarak biliyordu.

“Neyse, bunun için şükürler olsun.” Sonra yeniden endişeye baktı. “Aman Tanrım, sen de bir *ressam* olmadın, değil mi?” Red, teyzesinin gözünde bunun fahişelikten daha iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamadı.

“Red... Rixidenteron kendi topluluğunun çok saygın ve yüksek değerli bir üyesidir,” dedi Hope.

Minara teyzenin gözleri Hope’a odaklandı. “Peki, bu muhteşem yaratık kim? Sevgilin mi?”

“O, ee, iyi bir dost,” dedi Red. Teyzesiyle olmak, keskin bir uçtan bir diğerine atlamak gibiydi, gerçi teyzesinin bunu kasten yapmadığından neredeyse emindi.

Minara teyze, Hope’a yaklaştı. “Evet, nedenini görebiliyorum. Ama sende büyük bir potansiyel var, canım. Gerçekten,

daha parlak renkler, biraz makyaj ve daha alımlı bir saç stili bir erkeği kapana kısırmak için harikalar yaratır.”

“Peşinde olsam bir adamı yakalamak için bunlara ihtiyacım olmaz,” dedi Hope vahşice.

“Eh, canım annecim; Hope, Güney Adaları’ndan. Onların geleneklerinde makyaj yapmak olduğunu sanmıyorum.”

“Güney Adaları mı!” Bu bilgiye Alash’la aynı tepkiyi vermesi çok ilginçti. Ancak Minara derhal geri adım attı. Red, Alash’ın neden zamanının çoğunu atölyesinde saklanıp makinelerle geçirdiğini anlamaya başlıyordu.

Red, yakıcı bir şekilde, “Sana barbarlık mikrobunu bulaştırmaz,” dedi.

“Seni temin ederim, son derece akıllı ve tatlı, anneciğim,” diye ekledi Alash.

Red, tatlı kısmından emin değildi, bunu tartışmamanın iyi olacağını düşündü.

Minara teyze pek ikna olmuşa benzemiyordu, Hope’un yanına tedbirle yaklaştı yine. “Evet, elbette. Renksiz saçlar. Soluk ten. Anlamalıydım.” Hope’a daha dikkatli baktı. “Bütün Güneyli kadınlar senin kadar zayıf mı? Sen de Rixidenteron’un annesi kadar yetersiz beslenmiş görünüyorsun.” İç geçirdi. “Sanırım bu yüzden onlara açlıktan ölen ressamlar diyorlar, değil mi? Sen bir ressam değilsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Hope yavaşça, sanki çekmek istermiş gibi eli kılıcının yanında sürekli açılıp kapanıyordu.

“Evet, sanırım Güney Adaları’nda pek kültür yoktur,” dedi Minara.

“Canım annem,” dedi Alash hemen. “Belki uzun süredir kayıp olan kuzenimi ve arkadaşını akşam yemeğine davet etmeliyiz?”

Kadın endişeyle dudağını kemirdi. “Büyükbaban toplantısının ne zaman biteceğini söyledi mi?”

“Geç vakte kadar biteceğini zannetmediğini söyledi.”

“O halde akşam yemeğine kalmaları iyi olur, sanırım. Ama sonrasında gitmeleri gerek.” Red’e döndü. “Özür dilerim, sevgili oğlum. Seni burada bulmak büyükbabanı korkunç derecede sinirlendirir. Şimdi bana izin verirseniz aşçıya gidip birkaç kişilik daha yer ayarlamalarını söylemeliyim.” Odadan zarıfçe süzülerek çıktı.

Alash, koltuklardan birine yerleşirken, “Bunun için üzgünüm,” dedi. “Annemin büyükbabamdan ödü kopar. En ufak bir kıskırtmada bizi evden atacağına inanıyor.”

“Yapar mı?” diye sordu Hope.

“Bilmiyorum,” diye kabul etti Alash. “Dürüst olmak gerekirse şu ana kadar bir kuzenim *olduğunu* da bilmiyordum.”

“Ama sen Red’den büyüksün,” dedi Hope. “En azından doğumunu bile duymuş olman gerekmez mi?”

“İtiraf etmeliyim ki Gulia teyzeyle ilgili duyduğum tek şey onun yabanıl ve pervasız biri olduğu yönündeydi,” dedi Alash. “Ailesi için çok utanç kaynağı olduğunu duydum. Ressam olmak için Silverback’e kaçtığında büyükbabam çok rahatlamış. Sonrasında ondan bir daha hiç bahsetmedik.”

Red kimseye bakmak istemeyerek pencereye doğru gitti. Dışarıdaki çayırırlara baktı, ateşböceklerinin hava karardıkça parlamışını izledi. “Annem öldükten sonra bir adam ziyarete

geldi. Şık bir takım elbise giyiyordu. Tıpkı bunun gibi.” Kendi giysilerini çekiştirdi. Birdenbire o kadar sevmemeye başlamıştı. “Adam, benim Pastinas ailesine mensup olmadığımı, Leydi Gulia Pestinas’ın oğlu *olmadığımı* söyleyen bir kâğıdı imzalaması karşılığında babama para teklif etti.”

“Lanet olsun,” dedi Alash. “Bu korkunç.”

“Bir tek o zaman babamı kızgın gördüm,” dedi Red. “Tek kelime söylemedi. Ancak yüzü çarpıldı ve adamın suratına yumruk attı. Bir elinde imzalanmamış kâğıdı, öbüründe kanayan burnunu sıkı sıkı tutan adam gitti.”

“O adamı büyükbaban mı göndermişti?” diye sordu Hope. “Neden böyle bir şey yaptı?”

“Annem öldüğünde yaşlı Pastinas, kimse ona musallat olmasın diye annemin tüm hatalarını temizlemek istedi. Hatalar listesinin en tepesinde ben vardım.”

“Siz Kuzeyliler daha medeni olduğunuzdan bahsedersiniz,” dedi Hope. “Ama benim kendi köyümde bir büyük ebeveyn, asla torununu reddetmez.”

“Köyün çok nazık bir yer olmalı,” dedi Alash.

“Öyleydi,” dedi Hope.

“Orada hâlâ ailen var mı?”

“Hayır. Hepsi öldü.” Sesi fısıltıdan bir kerte yüksekti.

Hope’un Alash’ı yakalayıp Teltho Kan’ın yerini zorla söyletmek için kendini nasıl tuttuğunu bilmiyordu Red. Adam bu konakta bir yerlerde olmalıydı. Büyük ihtimalle büyükbabasıyla birlikte. Red, Hope’un kontrolüne hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Uzanıp elini tuttu. Hope bir an gerildi,

sonra başını sallayıp Red'in elini hafifçe sıktı. Birazdan hepsi bitecekti. Sonra bu güzel, havasız evden çıkabilirlerdi.

—

Bembeyaz örtü serilmiş uzun bir masada akşam yemeğine oturdular. Hizmetkârlar yoktan var olmuş gibi ortaya çıkıp dumanı tüten rostolar, tabaklar dolusu taze meyve ve sebze, ekmek ve peynir getiriyorlardı. Sadece baharatlı çorbanın kokusu bile Red'in neredeyse kendinden geçmesine yol açıyordu. O ve Hope yemek yiyeli bir gün olmuştu ve böyle iyi bir mutfaktan çıkma yemekler yemeyeli de bir ömür geçmişti. O ve Hope, tabaklarına vahşice saldırdı.

Birkaç dakika boyunca ağızlarına yemek tıktıktan sonra Red masanın karşı tarafındaki sessizliği fark etti. Başını kaldırıp baktı. Minara teyze ve Alash neredeyse tiksintiyle onlara bakıyorlardı. Red dirseğiyle Hope'u dürttü. Hope durdu ve Red'e baktı.

Red alçak sesle, "Sanırım, ee, yukarı şehir sofrada adabına pek uymuyoruz," dedi.

"Ah," dedi Hope. "Üst sınıf davranış kurallarıyla ilgili bir kitap okumuştum ama bu uzun zaman önceydi. Pek bir şey hatırlamıyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bildiğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Red. "Belki sadece biraz yavaşlasak?"

Hope başıyla onayladı ve sandalyesinde biraz daha dik oturdu.

"Pekâlâ, Rixidenteron." Minara teyze hâlâ biraz keyifsiz görünüyordu, bunu atlatmaya çalıştığı açıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ne, arada sırada dantelli yukarı şehir ailemi ziyaret edemez miyim?” diye sordu. Sesini neşeli tutmaya çalışıyordu ancak içinde gerçekten kıskırtıcılık vardı.

“Elbette, canım benim,” dedi teyzesi hemen. “Ama bunca zamandan sonra, başının deritte olduğunu düşündüm. Ya da belki paraya ihtiyacın vardır?”

“Senin paranı istemiyorum,” dedi buz gibi bir tonla.

“Bayan Hope,” dedi Alash hemen. “Sizi Güney Adaları’ndan buraya getiren nedir?”

“Ben gerçekten çok ücra bir yerde büyüdüm. Dünyayla ilgili çok şey okumuştum, deneyimlemekle okumak aynı şey değil. Bu yüzden bir teknenin mürettebatına katıldım ve kendi gözlerimle görmek istedim.”

“Müthiş,” dedi Alash dalgın dalgın. “Ben de denizlerde seyretnmek, dünyayı görmek isterdim.”

“O halde neden yapmıyorsun?” diye sordu Red.

“Bu pek mümkün değil,” dedi Alash.

“Neden?” diye baskı yaptı Red.

“Şey...” dedi Alash şüpheyle bakarak.

“Bunun ne anlamı olacak ki?” diye araya girdi Minara teyze. “İhtiyacı olan her şey burada. Onun yeri Pastinas Konağı. Bir gün bu mülkün tek varisi olacak.”

“Buraya karşı bir sorumluluğum var,” dedi Alash. “Ve elbette zavallı dul anneme karşı da.”

“Bilmiyorum, bana gayet iyi idare ediyor gibi göründü,” dedi Red.

“Akranlarıyla sosyal etkinliklerde yer almaktansa bütün zamanını o lanet makinelerle geçiriyor olması yeterince kötü,”

dedi Minara teyze. “Lütfen aklını deniz maceralarıyla doldurmayın.”

“Aklımdaki en son şey bu, teyzeciğim.” Red, teyzesine sevimli bir gülücük attı.

Minara teyzenin sert yüzü isteksizce kendi tebessümüyle eridi. “Annene çok benziyorsun. Büyüleyici şekilde düzeltilemez.” Kaliteli ipekten mendille gözlerini kuruladı. “Ziyarete gelmene sevindim.”

“Elbette onları yemeğin hemen ardından geceye salmayacağız, anne,” dedi Alash.

“Ama büyükbaban...” Kadının yüzü endişeyle kırıştı.

“O nasıldır, bilirsin,” dedi Alash. “Günler boyunca kendini odaya kapatabilir.”

Minara dudağını ısırıldı. “*Sanırım*. Ancak onları büyükbabanla karşılaşmamaları için kuzey kanadına koymalıyız.”

Alash özür dilercesine Hope’a baktı. “Korkarım kuzey kanadı biraz sıkışık.”

“Gerekirse yerde uyuyabilirim,” dedi Hope.

“Ah, Tanrım!” dedi Minara teyze. “Yerde mi? Belki Güney Adaları’nda bunu yapıyor olabilirler, fakat biz barbar değiliz. Alash’ın demek istediği, dört direkli yatakların olmadığı ve banyo da odanın içinde değil, koridorun sonunda.” Red’e döndü ve sorgularcasına baktı. “Ve ikiniz evli değilseniz, ayrı odalarda yatarsınız diye düşünmüştüm.”

Red, Hope’un kızarışını izledi, sonra Minara’ya sırtıttı. “Elbette, sevgili teyzeciğim. Pastinas çatısı altında bir skandal olsun istemeyiz, değil mi?”

Minara yeni bir tebessümü bastırmaya çalıştı ve azarlar gibi bir parmağını Red’e doğru salladı.

“Özür dilerim, Leydi Havolon,” dedi Hope. “Banyo derken yıkanma teknesini mi kastettiniz?”

“Evet, elbette,” dedi Minara teyze. “O kadar yolculuktan sonra sanırım bu gece fazladan uzun bir banyo istersiniz. Yemeğimizi bitirir bitirmez hizmetkârlara su ısıtmalarını söyleyirim.”

“Sıcak bir banyo mu?” diye sordu Hope. Red, Hope’un ağlamak üzere olduğunu düşündü.

“Elbette *soğuk* bir banyo yapmak isteyeceğinizi düşünmüş olamam, canım,” dedi Minara teyze.

Hope, herkesin duyabileceği şekilde iç çekti. “Sıcak bir banyo muhteşem olur, Bayan Havolon.”

—

Hope, sıcak banyonun keyfini çıkarmak üzere üst kata çıkarken Alash ve Red iyi döşenmiş bir başka odada oturdu, bu seferki daha küçük ve doldurulmuş deri mobilyalarla daha koyu renklerde döşenmişti. Duvardaki şömine çatırdayarak yanıyordu.

Alash ona bir bardak kahverengi bir şey uzatırken, “Bu, erkeksi dantelli oda, değil mi?” diye sordu.

Alash elinde kendi bardağıyla Red’in karşısındaki sandalyeye otururken hafifçe gülümsedi. “Sana korkunç derecede uçarı görünüyor olmalıyız.”

“Bütün dantelliler uçarıdır,” dedi Red. “Bu senin suçun değil. Sadece böyle yetiştirildin.”

Alash elindeki bardağa bakıp içindeki sıvıyı döndürdü. “Ancak hayatlarımızın belli bir noktasında yetiştiriliş tarzımı-

zın bizi betimlemesine pasif olarak izin veremeyiz. Birini ya da diğersini seçmeliyiz.” İçkisinden bir yudum aldı.

“Daha önce bahsettiğin felsefe biliminden biraz daha mı?” Red içkisinden büyük bir yudum aldı ve beklediğinden daha güçlü olduğunu gördü. Gözleri ve boğazı yanarken zorla gülümsedi.

“Keşke seninle ve Bayan Hope’la beraber maceralara atılabilseydim,” dedi Alash alçak sesle.

“Bunu gerçekten yapabilirsin, biliyorsun,” dedi Red. “Fakat kitaplardakine hiç benzemez. Zor, acılı ve yorucu olabilir. Bazen bırakmak isteyebilirsin.”

“Ama bırakmazsın,” dedi Alash.

“Çünkü kuzen, diğers seçenek ölümdür.”

Bir süre ikisi de ateşe gözlerini dikerek sessiz kaldılar.

“Yine de,” dedi Alash. “Her şeyin kitaplardakine benzemediğini söyledin. Bu bazen kitaplardakine benzediği anlamına mı geliyor?”

Red’in niyeti Alash’ın bu sabit, keyifsiz yerde mahsur kaldığı için kendini kötü hissetmemesini sağlamaktı. Red bazen dayanıksız biriydi. Özellikle iyi bir hikâye anlatma konusunda ayartılıyorsa. Bu yüzden yapması gerektiği gibi özür dileyip geri çevirmek yerine gözlerinde o eski ışıltıyla kocaman tebesüm etti.

“Hope’la ikimizin New Laven şehir merkezinde çeteler arası bir savaşı nasıl başlattığımızı bilmek ister misin?”

—

Red o akşamlik uyumak üzere kuzey kanadına çekildiğinde Alash'ın "biraz sıkışık" derken Red'in şimdiye kadar gördüklerinden daha iyisini kastettiğini keşfetti. Yatağın ferforje çerçevesi ve kalın bir şiltesi vardı, bir yığın battaniye, bir sürü yastık; Red acaba aralarında boğulma tehlikesi var mıdır diye merak etti. Yatağın yanında bahçeleri gören bir pencere ve üzerinde kâğıtla mürekkep olan bir çalışma masası vardı. Red, Paradise Circle'daki arkadaşlarına bir not yollamak komik olurdu diye düşündü. *Selam, çocuklar! Sadece şehir merkezindeki işlere biraz ara veriyorum. Pastinas Konağı çok güzel bir yer!* Fakat hiçbiri okuyamadığından bunun sadece kendisi için komik olacağını fark etti.

Odasının kapısı çalındı. Kapıyı açınca Hope'u gördü. Saçı ıslaktı ve kalın tutamlar halinde omuzlarına dökülüyordu, soluk yüzü ve boynu keselenerek temizlenmişti. Üzerinde o gün giydiği oda hizmetçisinin elbisesinden daha şık bir kırmızı ipek entari vardı.

Red sırttı. "Bu renk sana yakışmış."

Hope ona sabırlı bir tebessüm attı. "Bunu bana teyzen verdi." Yatağın kenarına oturdu. "Sence ne kadar beklemeliyiz?"

"Senin şu biyo-büyücünün kendini göstermesi için mi?" diye sordu Red. "Söylemek zor. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse şu noktada, aynı çatı altında aileni öldüren adam varken kibar yemek sohbetleri yapmak zorunda kalarak sakın olabilmen beni büyülüyor."

"Kolay olmadı," diye itiraf etti Hope. "Ama banyonun çok yardımı oldu."

“Seni asla o banyo fanatiklerinden biri olarak düşünmemiştim,” dedi Red.

“Manastırda sıcak su kaplıcası vardı, bu yüzden neredeyse her gün yıkanırdık. Benim için çok rahatlatıcı bir etkinlikti, özellikle eğitimim esnasında yaralanıp bir yerim şiştiğinde. Sen de denemelisin.”

“Ne, bu gece mi?” diye sordu Red.

Hope omuz silkti. “Su hâlâ sıcak. Boşa harcamak yazık olur.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Red. “Neyse, senin biyo-büyücüye geri dönelim.”

“Teltho Kan!” Hope’un yüzü hemen sertleşti. “Onun büyükbabanla görüşmekte olduğunu varsayabilir miyiz?”

“Öyle olduğunu söyleyebilirim. Ya işleri bitinceye kadar bekleriz ya da gidip ararız, teyzemle kuzenimin yardımı olsun, olmasın.”

“Ben onları üzmemeyi veya tehlikeye atmamayı tercih ederim,” dedi Hope. “Ben gidip Teltho Kan’ı tek başıma ararken sen onları oyalasan daha iyi olur.”

“Benim yardımım olmadan mı?” Red sesindeki incinmişliği gizlemeye çalıştı, Hope’un kendisine nasıl baktığına bakılırsa işe yaramamıştı.

“Bana zaten çok yardım ettin.” Hope uzanıp kendi solgun elini onunkinin üstüne koydu. “Bu sadece benim savaşım. Büyükbabanı da güvende tutmaya çalışacağım.”

“O konuda çok endişeli değilim,” dedi Red. “Ben sadece...” ince ipek entarinin altından gerili kasları hissederek ellerini Hope’un omuzlarına koydu. “Beni geride bırakamazsın.”

“Öyle planlamıyorum,” dedi Hope.

“Ölüme giderken bile. Anlaştık mı?”

“Buna söz veremem.”

“İşi tek başına yapmayacağına söz verebilirsin.”

“Red, ben...”

“Senden istediğim şey o kadar da zor değil.” Red, gözlerini onunkilere dikerek Hope’u yakınına çekti. “Kendini öldürme!”

“Ama ya eğer...”

“Başarısız olmayacaksın. Çünkü bu işe yaramazsa başka yol buluruz. Denemeye devam ederiz. Ben ve sen, Red ve Hope. Ne olursa olsun vazgeçmeyeceğiz. Asla.”

Hope bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, lafını yuttu. Başını salladı. “Söz veriyorum.” Sonra burnunu kırıştırdı. “Banyo yapacağına söz verdiğin sürece. Hemen, şimdi.”

—

Ertesi sabah Red rahatlamayla her zamanki giysilerini giydi. Numara yapmaya pek gerek yoktu ve işler ters giderse atma bıçaklarına ihtiyacı olabilirdi. Gecenin bir noktasında birisi gömleğini ve golf pantolonunu yıkamıştı ve yatağının yan tarafına asılı halde bırakmıştı. Başta Red bunu biraz endişe verici buldu ama kabul etmeliydi ki banyo yaptıktan sonra kirli kıyafetler giymenin anlamı yoktu. Bir gece önce aldığı banyo da pek fena değildi. Sadece sıcak suyun içine girmek bile büyük sorun gibi görünmüştü.

Uyanınca yatağının başucunda bir tepsi kahvaltı da bulmuştu. Sıcak ekmek, sosis ve haşlanmış yumurta. Bu kadar erken yemek ona biraz anormal gelmişti, bir sonraki yemeğini ne za-

man yiyeceğinden emin değildi, dolayısıyla kahvaltıyı mideye indirmişti.

Aşağıdaki oturma odasına indiğinde Hope'un deri zırhını giymiş olduğunu gördü. Üstündeki kan lekeleri temizlenmiş görünüyordu ve öncekinden daha parlaktı. Red, eline bir şekilde deri cilası geçip geçmediğini merak etti.

İçeriye, üzerinde puf yeşili sabahlıkla Minara teyze girdi, peşinden de daha abartısız gri bir redingot giyen ve kravat takan Alash geliyordu. Minara, Hope ve Red'e baktı. "Sizin *aşağı şehirde* genellikle giydikleriniz bunlar mı?"

Red, uzun deri paltosunun yakasını yukarı çevirirken, "Oranın tarzı biraz daha değişik," dedi.

"Evet, elbette." Minara teyze gidip deri paltosunun yakasını yeniden aşağıya indirdi, sonra gömleğinin bütün düğmelerini ilikledi. Hope'a döndü. "Bir elbise bile değil, canım? Sana uyacak bir elbise kesinlikle bulabilirim."

"Teşekkür ederim, Leydi Pastinas," dedi Hope. "Ama bu zırh amaçlarım için çok daha kullanışlı ve beni küçüklükten beri eğiten adam tarafından hazırlandı, bu yüzden benim için büyük bir anlamı var."

Minara teyze iç geçirdi. "Eminim kahvaltınızı bitirmişsinizdir?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Hope.

"O halde sanırım kaderi yeterince kışkırttık. Babam sizi keşfetmeden önce gitseniz iyi olur.

Red'in arkasından, "Kimi keşfetmek?" diye güçsüz, genizden bir ses geldi.

Minara teyze bir an donup kaldı, sonra yüzünde bir gölücük belirdi. “Hey, merhaba, babacım!” Ağzını kısırdatmadan sadece Red’in duyabileceği şekilde tısladı: “*Gözlerini kapat. Kapalı tut.*”

Red gözlerini kapattı ve teyzesi sesin sahibiyle yüzleşmek için onun etrafından dolaştı.

“Alash’ın dışarıda gezerken bulduğu bu zavallı kör çocuk,” dedi Minara teyze. “Öyle değil mi, canım?”

“Evet, öyle!” dedi Alash. “Üzgünüm, büyükbaba. Bu bakıcıyı arızalanmış makinelerimden biriyle yaraladım, bilirsin. Duruma çok üzuldüm ve onları içeriye aldım.”

“Evet, ve senin hastalıklı olanlarla bir arada olmaktan nasıl nefret ettiğini biliyorum,” dedi Minara. “Bunun seni kızdırabileceğini düşündüm. Alash’a sen onlara bakmak zorunda kalma diye onlardan bir an önce kurtulmamız gerektiğini söylüyordum.”

“Anlıyorum. Ne kadar düşüncelisin,” dedi Büyükbaba Pastinas. Yaşlı adamın ses tonu o kadar dikkatliydi ki Red ne olduğunu hiç anlayamıyordu. Buruşuk adamın yüz ifadesini bir görebilseydi, anlardı. Şu ana kadar ölçmek için insanların görsel ipuçlarına ne kadar güvendiğinin farkında değildi.

“Babasını düşünmek bir kızın her zamanki görevidir,” dedi Minara teyze. “Şimdi, Alash, neden sen...”

“Peki, onun yanındaki bu... siyahlar içindeki çarpıcı genç kadın kim?” diye sordu Pastinas. “Giysilerinin rengine bakınca onun Güney Adaları’ndan olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ah, evet, Büyükbaba!” dedi Alash. “O, kör çocuğun rehberi ve koruması. Güneyli kadınların kılıç taşımaları gerekti-

ğini biliyor muydun? Ve bir de elbise giyme alışkanlıklarının olmadığını?”

“Öyle olduğunu görüyorum,” dedi Pastinas. “Bu, genç hanımın benim evimde neden kılıç taşıdığını açıklar.”

“Elbette, babacığım,” dedi Minara teyze. “Onu kızdırmak istemedik.”

“Düşünceliliğin yine tam sana göre,” dedi Pastinas. “Yine de henüz *açıklanmayan* şey, neden kendi kızımın piç oğlunu sırf her şeyi ortaya çıkaran kırmızı gözlerini göremiyorum diye tanıyamayacağımı düşünüyor olduğunuz.”

Red’in gözleri bir anda açıldı ve ilk kez büyükbabasını gördü. Sulu gözleri olan sıska bir buruşuktu ve ince dudaklarında bir küçümseme vardı. Beyaz saçları garip bölgelerde gayet gürdü ve elinde hafif bir titreme vardı. Red hâlâ korkutucu kısmı bekliyordu.

Yüzü huysuzluktan altüst olmuş halde, “Bu, fahişe adamın oğlunun benim evimde, mülkümde veya benim yüz mil yakınımda yeri yok!” dedi yaşlı adam. “Başıma bela olmadığı sürece var olmasına izin verdim. Anlaşılan fazla merhametli davranmışım!”

Minara teyze, Red’i yakalayıp kendine doğru çekerken, “Hayır, baba! Lütfen!” diye yalvardı. “O daha bir çocuk.”

“Onu incitme!” diye yakardı Alash.

Pastinas, “Sessizlik!” diye bağırdı. “Buraya gelip ailesi üstünde hak iddia etmeye cüret ettiğine göre onun kaderine *ben* karar vereceğim. Cezası...”

“Özür dilerim, bir an geri gidebilir miyiz?” diye sordu Red, teyzesinin kucaklamasından bir adım uzaklaşarak. “Benim kaderime karar vermekle ilgili o şey neydi?”

“Ben...”

“Bu sorunun cevabı çok açık,” dedi Red. “Bu dünyada benim kaderime karar verebilecek tek bir insan var ve o da benim, anlaştık mı? Ayrıca bu ailede hak iddia etmek isteyeceğim hiçbir şey yok. Burada tanıklık ettiğim işe yarar tek şey, güzel özellikleriyle ilgili alay edilmekten başka hiçbir şey elde edemeyen zeki kuzenim. Senin lanet paran olmadan bu zamana kadar idare ettim ve şimdi de ona ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

Yaşlı adam Red’e öyle bir şaşkınlıkla bakıyordu ki Red şimdiye kadar hiç kimsenin onunla bu şekilde konuşmadığından şüphelendi. Belki bu önemsiz bir şeydi ama gayet iyi hissettirmişti.

Pastinas sıkılı dişlerinin arasından, “O halde neden buradasın?” dedi.

Red, Hope’un elini kılıcının kabzasına koyduğunu gördü. Buna gerek olacağını mı düşünüyordu? Bu yaşlı adamın onlara saldıracağını düşünüyor olamazdı. Adam sadece esip gürlüyordu. Ancak sonra Hope’un gözlerinin yaşlı adamın arkasındaki koridora saplandığını ve kılıcın kabzasının kendiliğinden hafifçe titrediğini gördü.

“Bırak bunları Pastinas!” Koridordan alev gibi çatırdayan bir ses geldi. “Azıcık zamanımız çok değerli! Tam şu anda aile tartışmalarına saplanıp kalman...”

İçeriye altın süslemeleri olan kapüşonlu beyaz cüppe giymiş bir adam girdi. Kapüşonu başındaydı ama Red adamın yüzündeki yanık izini görebiliyordu. Başta Pastinas’a odaklanmıştı, gözleri odanın geri kalanında gezinince donup kaldı.

Red, Hope kılıcını çekerken çeliğin çıkardığı tıslama sesini duydu.

Teltho Kan, Pastinas'ın kolunu kabaca tuttu ve kalkan olarak önüne çekti. Çıplak elini yaşlı adamın pörsümüş suratının yanına kaldırdı.

"Tek bir dokunuş, kızım." Biyo-büyücünün gözleri Hope'a sabitlenmişti. "Bu adamı acılı ve uzun sürecek bir ölüme göndermek için gereken tek şeyin bu olduğunu biliyorsun."

"Sorunun cevabı olarak, büyükbaba," dedi Red kuru bir sesle. "Burada olmamızın nedeni *bu adam*."

"Onu bırak, Kan." Hope'un kılıcı titredi, ucu sanki Hope'un elinden fırlamak için gerilir gibi adamı işaret ediyordu. Kan büyüğü, hedefine susamıştı.

Yaşlı adam tiz bir sesle, "Bay Kan, bunun anlamını öğrenmek istiyorum!" diye çığlık attı.

Teltho Kan onu duymazdan geldi, bakışları sadece Hope üzerinde kilitlenmişti. "Peşimden geleceğinizi bekliyor olma-
ma rağmen *bu kadar* çabuk olacağını tahmin etmediğimi itiraf ediyorum. Seni bir kez daha hafife aldım. Ancak sizi temin ederim ki bu bir dahaki sefere olmayacak."

"Çünkü başka seferin olmayacak," dedi Hope. Biraz daha yaklaştı, kılıcı pencereden süzülen güneş ışığında parıltıyordu. "Aynı anda hem onu tutup hem de yeni bir sıçrayış yapamazsın."

"Doğru," diye kabul etti Biyo-büyücü. "Ama aklımda başka bir şey var. Tamamen sana özel olarak hazırladığım bir şey."

Tiz bir ıslık çaldı. Cevap, garip bir vuruntulu kükreme şeklinde konağın dışından geldi. Hope'un gözleri şüpheyle kısıldı.

Teltho Kan gülümsedi. “Eski bir arkadaşın, sanırım.”

Red kafasına dank etmeden bir saniye önce gördü; pence-
renin dışında karanlık, devasa bir şekil vardı. Pencere patlayıp
tuz buz olmadan önce son anda teyzesini yere yatıracak zaman
buldu. Dışarıdaki şekil camdan girdi, kanepeye konup onu pa-
ramparça etti. Sendeleyerek ayağa kalktı ve Red, bunun Ho-
pe’u ve kaptanını satan adam Ranking olduğunu gördü. Ya da
eskiden öyleydi. Red onu son gördüğünde Ranking, Drowned
Rat’ın zemininde, eskiden elinin olduğu kökü kavramış halde
kıvranıyordu. Şimdi, kök kalıntısının yerinde bir akrebinkine
benzer kalın, kahverengi bir pençe vardı. Bedeni de daha bü-
yüktü. Derisi, üstüne oturmayan giysiler gibi duruyordu, bazı
yerlerde bol, bazı yerlerde yırtıktı. Gözleri parlak siyahtı ve
uzun bıyığının altındaki ağzı, kıllı çenelerin çıktığı çıkıntılı ve
yırtık pırtık bir delikten ibaretti.

Minara teyze çılgılık attı.

Pastinas, Teltho Kan’a, “Evime böyle bir yaratığı ne cüretle
getirirsin!” diye bağırdı.

Biyo-büyücü güldü ve yaşlı adamı yere ittirdi.

“Bir dahaki sefere kadar, kızım!” dedi Hope’a. “Oyun arka-
daşının tadını çıkar.”

“Hayır!” diye uludu Hope. Ama Teltho Kan’ın peşinden
koşamadan, yaratık üstüne çörekledi. Saldırısını engelleme-
den önce kılıcını kınına geri koyacak zamanı zor buldu. Pençe,
Hope’un yüzünün hemen önünde kılıç kınının tahtasını ezdi.

“Çek şu lanet kılıcını!” diye bağırdı Red.

“Onun izini kaybedemem!” dedi Hope, bir yandan yaratıkla
savaşırken.

“Bu yanına kalmayacak!” Red, teyzesini ayağa kaldırdı ve Alash’a döndü. “Anneni güvenli bir yere götür.”

Alash başını salladı, annesinin elini tutarken yüzü bembeyazdı.

Red yere düşen Pastinas’ın üzerinden atlayarak koridora doğru koştu.

“Dur, Red! Seni öldürür!” diye bağırdı Hope.

Ama Red odadan çıkmıştı bile. Koridorun köşesinde kaybolan bir beyazlığın kıpırtısını görmüştü ve peşinden fırladı. Koşarken bir biyo-büyücüyü kovaladığı aklına dank etti. Köşeyi dönerken bir yandan *Ben aklımı tamamen yitirdim mi?* diye düşünüyordu.

Kapüşonu yüzünü gölgeleyen, beyaz cüppesi karanlıkta ışık saçan biyo-büyücü bekliyordu. Red aniden durdu.

Red’e uzanırken, “Sonun geldi, seni aptal,” dedi Teltho Kan.

Ama parmakları Red’in alnına dokunmadan hemen önce durdu.

“Olabilir mi? Hayatta kalan mı?” Elini yavaşça geri çekti. Sonra, Red’in hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde gülümsedi.

“Yine karşılaşacağız, oğlum. Şimdilik, uyu.”

Red’in suratına puf diye hava püskürttü ve her şey karanlığa gömüldü.

Hayatında ilk defa Hope nefret ettiği birinin yüzüne bakıp ona acıyordu. Ranking pek çok şey olmuştu ve bunların çoğu kötüydü. Ama o bile bu akıllı olmayan canavara dönüştürülmeyi hak etmiyordu. Salyaları akan çeneleri çarpık, dengesiz ağırlığını Hope'un üstüne bastırdıkça ona doğru uzanıyordu. Siyah camsı gözleri insanlıktan ve hatta düşünceden bile tamamen yoksun görünüyordu. Onun için yapabileceği en iyi şey kılıcını kafasına sokmaktı. Ama Hope, Teltho Kan'ı takip edebileceği tek emin ipucunu kaybetmeyi riske atmayı reddediyordu.

Pençesini uzakta tutmak için kınındaki kılıcını kullanırken yaratık onu duvara doğru itirdi. Hope onu kasıklarından tekmeledi, anlaşılan orada bir şey yoktu ve yaratık tepki vermedi. Hope, çıplak karnına yumruk attı, eti sertti ve derisi yarılıp açıldığında alttaki kitin gibi böcek zırhı ortaya çıktı.

Kınındaki kılıcını yaratığın pençesinden hızla çekip aldı ve düz tahta kısmıyla yaratığın gözüne vurdu. Göz, yumuşak bir çıtırdamayla oyuldu ve dışarıya koyu renk bir sıvı sızdı. Yaratığın alt çeneleri öfkeyle açılıp kapandı ve pençesiyle yeni bir darbe indirdi. Hope bir yandan bu yaratığın kendisini oyaladığı

her saniye Teltho Kan'ın ve Red'in uzaklaştığını düşünürken bu darbeyi de kınındaki kılıcıyla engelledi.

Red, Paradise Circle'dayken hiç bu kadar düşüncesizce davranmamıştı. Hope bunun, dengesini bozan bu yerde olmaktan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Elbette Red'in Teltho Kan'la boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Hope, Red'in hayatını kurtarabilmek için bu yaratığın işini çabucak bitirmeliydi. Kılıcını çekip yaratığa saplasa bir daha onları bulabilir miydi?

Yaratık bir daha tıkırdayarak kükredi ve Hope'un üstüne büyük bir güçle bastırdı. Hope'un kolları yoruluyordu, dövüş uzadıkça yaratık daha da güçleniyor gibi görünüyordu. Hope etrafında başka bir silah aradı, bu güzel odada yaratığın postunu delmeye yarayacak hiçbir şey yoktu.

Ranking, Hope'un üstüne daha da bastırdı. Sonra bütün ağırlığını onun üstüne verdi. Hope'un kolları gerginlikten titriyordu ve kendi hayatını kurtarmak için kılıcını kınından çıkarması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Sonra sert bir *tınlama* sesi duyuldu ve yaratığın alnundan dışarıya bir okun ucu çıktı. Arkasında Alash, eli yaratığın başının arkasına uzanmış halde duruyordu. Alash, bilek kısmındaki kolu çekti ve ok, kolundaki boruya geri girdi. Yaratık bir kez titredi, sonra çöktü. Hope bedeni üzerinden itekleyip kurtuldu.

"İşte bir kullanım şekli," dedi Alash'a ve kapıya yöneldi.

"Bekle, Bayan Hope!" dedi Alash.

Hope, donakalmış olan Pastinas'ın üstünden atlarken içinde bu lüks hapisanede yaptıklarını takdir edecek kimse olmaksızın kısılıp kalmış olan Alash'a karşı bir acı hissetti. Keşke biraz daha kalıp çok ihtiyaç duyduğu belli olan yüreklendirici ses olabilseydi.

“Cesaretini yitirme, Alash,” dedi, sonra gitti.

—

Alash, yan odada bir kanepeye yatırdığı annesini kontrol etti. Hâlâ hıçkırıyor ve konuşmuyordu. Sonra oturma odasına geri döndü. İçerideki enkaza bir süre baktı, yavaş yavaş inceledi. Babası öldüğünden beri bu evde yaşıyordu. O zamandan beri neredeyse her gün bu odaya geliyordu ve oda hiç değişmemişti. Bu güne kadar. Dağınıklık yüzünden değil, herhangi bir değişikliğin gerçekten mümkün olduğuna daha önce kalpten hiç inanmadığı için bunu şok edici bulmuştu. Bugüne kadar.

Yarım boy çizmeleri camların üstünde gıcırdayarak odanın öbür ucuna yürüdü. Büyükbabası kendine geliyor gibiydi. Alash ona elini uzatınca onu küçümsedi ve eliyle vurup uzaklaştırdı.

“Şey, büyükbaba,” dedi Alash alçak sesle. “Şimdi bu eve kötücül ve tehditkâr bir şey getiren kim oldu?”

“Ne cüretle bana böyle saygısızlık edersin, çocuk! Burası hâlâ benim evim ve benim param...”

“Saygı mı?” diye kafa patlattı Alash. “Seni her zaman sevdim, çünkü sen benim büyükbabamsın. Ancak sana asla saygı duymadım. Lütfen anneme iyi bak. Sana her zaman son derece sadık kaldı.” Sonra büyükbabasının üstünden atladı ve kapıya doğru yöneldi.

“Sen hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?”

“Değişim zamanı geldi, büyükbaba. Gidip dünyayı görecek-
ğim.”

—

Hope fazla gitmemişti ki koridor zemininde yatan Red'i buldu. Onu halının üstünde hareketsiz yatar halde görünce kalbi sekteye uğradı. Korktuğu her şey tek bir imajda toplanmış gibiydi. Bir biyo-büyücü tarafından öldürölen, hayatındaki en önemli kişi.

Sonra Red'in göğsü kabarıp indi ve Hope onun hâlâ hayatta olduğuunu anladı.

Elbette Biyo-büyücü onu hayatta bırakmıştı. Bu akıllıca bir geciktirme taktiğiydi. Red ölmüş olsaydı Hope çok daha hızlı takip edecekti. Ama Red'i ondan nefret eden korkmuş yaşlı bir adam tarafından idare edilen o evde öylece terk edemezdi.

Red'i yerden aldı ve omuzlarına attı. Manastırda yaşadığı dönemde su dolu kovaları bir boyundurukla sık sık taşımak zorunda kalmıştı. Gerçi Red daha ağırdı. Konaktan zorlukla çıkıp henüz sabah çiyiyle ıslanmış çimenli çayıra doğru ağır ağır ilerledi.

—

Red boynunun etrafında bir değirmen taşı gibi sallanırken kılıcının işaret ettiği yönde tökezleyerek ne kadar ilerlediğini bilmiyordu. Bulutsuz, parlak mavi gökyüzünde güneş parlıyordu ve çayırlar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Sıkığı dişlerinin arasından nefesi acı dolu bir tıslamayla çıkıyordu ve saçları terden sırlıslılandı.

Biri onun adını sesleniyormuş gibi geldi. Başta duymazdan geldi, sonra ses yükselip daha ısrarcı bir hal alınca gerçek olup olmadığını merak etmeye başladı. Ardından Alash, kırmızı yüzüyle puflayarak ona yetişti.

“Bayan Hope...,” dedi soluk soluğa. “Ben de size... katıla-

bilir miyim, lütfen?"

"Neden?"

"Denizlerde seyretmek, dünyayı görmek istiyorum!"

Hope ona dünyanın korkunç bir yer ve denizlerin hayal edileceğinden çok daha ölümcül olduğunu söylemeyi düşündü. Lüks hayatını bir kenara atmakla delilik etmiş olurdu.

"Belki kuzenimi bir süre taşıyabilirim?" diye öneride bulundu.

Ama *bu*, Hope'a şimdiye kadar düşünülmüş en iyi fikir gibi göründü. Red'i onun üstüne adeta atarak verdi.

Ama Alash, Red'in ağırlığı altında inledi ve dizleri hemen bükülmeye başladı. "Ah Tanrım, ne kadar ağır! Ben..." Hem acı hem utanç içinde görünüyordu. "Korkarım sizin kadar güçlü değilim, Bayan Hope. Asla atletik yapıllı biri olmadım."

Hope iç çekti. "O halde ağırlığınızı paylaşmayı deneyelim." Red'in bir kolunu boynunun etrafına doladı.

Diğer kolu da Alash kendi boynuna doladı. "Ah, bu çok daha iyi, teşekkürler."

"O halde gidelim," diye homurdandı Hope. "Teltho Kan'nın kaçmasına izin veremeyiz."

Alash, Red'in aralarında sallanan başına endişeyle baktı. "O iyi olacak mı?"

"Ben onu o kadar taşıdıktan sonra mı? Olsa iyi olur."

Bir süre sert nefesleriyle bozulan bir sessizlik içinde yürüdüler. Birazdan Hope, "Bu tarafta ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Büyükbabamınkine benzeyen birkaç ev daha."

"O kadar mı?"

"Şey, daha sonra da Radiant Limanı, elbette."

“Bir liman mı?” diye sordu heyecanı adrenalın tarafından kırbaçlanan Hope.

“Ah, evet. New Laven’ın ikinci en büyük limanı.”

“O halde acele etmeliyiz.” Hope hızını arttırdı.

Alash inledi ve ikisi aceleyle ilerlemeye devam etti.

—

Teltho Kan gitmişti. Hope daha limana ulaşmadan bunu anlamıştı. Song of Sorrows tuhafça titremiş, sonra sanki hedef hızla uzaklaşıyormuş gibi yavaşça daha az ısrarcı hal almıştı. Ama Hope bunu kabullenmeyi reddetmişti. Kendisini ve Alash’ı öğleden önce Hollow Falls’un yayılan limanına varıncaya kadar ilerlemeye zorladı.

Tüccar gemileri limanı doldurmuştu. Denizciler iş başındaydı, sandıkları indirip bindiriyorlardı. Hope, Drem’in Carmichael’dan yapmasını istediği işi hatırladı ve o sandıklarda uyuşturucu olup olmadığını merak etti. Belki Drem’in ölümlüyle uyuşturucu ticareti son bulmuştu. Belki bir başkası işe çoktan el atmıştı.

Hope kılıcını kaldırdı ve kılıç kararlılıkla limanı ve gerisindeki açık denizi işaret etti. Aşırı yorgunluk, ağır bir battaniye gibi aniden üzerine çöktü. “Bir dakika dinlenelim.”

Bir sandık yığını buldular ve Red’i üzerine yatırdılar. Alash hırlayarak ve ter kaplı halde iskeleye çöktü. Hope, Red’i uyandırmaya çalıştı, Red neredeyse hiç kıpırdamadı. “Kullanabileceğimiz bir teknem var mı?” diye sordu Hope, Alash’a.

Alash hâlâ nefesini düzenlemeye çalışarak başını iki yana salladı.

“Birine binebilmemiz için paran var mı?”

Alash yine başını salladı.

Yavaş yavaş etkisiz bir öfkeye dönüşen hüsrarla çenesi kenetlenip açılan Hope gemilere doğru baktı.

Sonra onu gördü. Üç rıhtım aşağıda. *Lady's Gambit*'i gördü.

Alash'a "Kalk!" diye bağırdı.

Alash ona, dehşete yakın bir ifadeyle baktı. "Ama Bayan Hope..."

"Hemen!" Red'i destekleyip bir kolunu omzuna aldı.

Alash diğer kolu yakalarken uysalca, "Peki, Bayan Hope," dedi.

Alash ayaklarının üstünde zor duruyor gibi görünüyordu, Hope hepsini birden sarsak, istikrarsız bir yürüyüşle *Lady's Gambit*'in bağlı olduğu rıhtıma doğru sürüklüyordu.

Sadie, geminin sabah güneşi tarafından aydınlatılan pruvasında durmuş suya bakıyordu. Hope onu görünce göğsüne bir sıcaklık yayıldı ve kendini ağlamanın eşiğinde buldu. Titreyen bir sesle, "Selam olsun!" diye seslendi. "Kaptan Sadie! Güverteye çıkmak için izin istiyorum!"

Sadie onlara bakmak için dönmedi, başını bir kenardan eğip dişsiz ağzıyla gülümsedi.

"Kaptan mı? Ben değil. Benden çok daha solgun ve daha genç birini arıyorsun." Sonra eğilip gerçekten onlara baktı ve şaşırılmış numarası yaptı. "Bak sen, işte buradasınız, Kaptan Bleak Hope!"

"Ben kaptan olmam gerektiğini s..."

"Kollarında taşıdığın benim Red'im mi?" diye sordu Sadie.

"O iyi olacak," dedi Hope. "Ama çok ağır."

"Eh, yukarı gelin o halde." İskele tahtasını onlara doğru kaydırıp ve tırmanırken gözlerini kısarak baktı. "Peki, bu

yanınızdaki kim? Tuhaf şekilde tanıdık görünüyor.”

“Red’in kuzeni,” dedi Hope.

Alash zorla gülümseyerek, “Sizinle tanışmak zevktir, madam,” dedi.

“O tam bir dantelli, değil mi?” Sadie, Alash’ın terden sırlıklam yanağına hafifçe vurdu. “Endişelenme, dostum, Red’in kanını taşıyan herkes bizim dostumuzdur.”

“Burada olacağımızı nereden bildin?” diye sordu Hope.

“Yaşlı Yammy haber yolladı. Bazen olacakları önceden görür. Gerçi biraz muğlâk. Sadece buraya gelmemizi ve sizin de eninde sonunda buraya geleceğinizi söyledi. Neredeyse iki gündür buradayız.”

“Red onun geleceği gerçekten bilemediğini söylemişti.”

“Red bir sürü şey söyler, değil mi? Hatta bazıları doğru bile çıkar,” dedi Sadie. “Şimdi, anladığım kadarıyla aceleniz var?”

“Bir biyo-büyücüyu kovalıyoruz.”

“En iyisi Red’i kabinlere götürün. Ben tayfanın geri kalanını harekete geçiririm.”

“Tayfa mı?” diye sordu Hope.

Sadie sırtıttı. “Ah, evet, kızım. Bu gemiyi tek başıma kullanabileceğimi düşünmedin, değil mi? Kesinlikle küçük bir mürettebat. Ben zaten her zaman aptallar ordusundansa birkaç güvenilir adamı tercih ederim.”

Hope, Alash’la beraber Red’in bilinçsiz bedenini güverte boyunca kabinlere doğru taşırken kendini rüyada gibi hissetti. Tekrar bu gemide olmak beklediğinden daha rahatlatıcıydı. Gemi boyunca yürürken birçok ilerleme olduğunu fark etti. Daha temizdi, bütün küçük çatlaklar ziftle kapatılmıştı ve paslı demirler yeniden ıslıl ıslıl oluncaya kadar zımparalanmıştı. Dü-

mendeyse bunların çoğundan sorumlu olduğunu düşündüğü adam duruyordu. “Kayıp Finn!”

Yaşlı adam ona tek parlak gözüyle baktı ve Sadie’ninkinden birkaç fazla dişiyile gülümsedi.

“Selam olsun, Kaptan Hope!” diye seslendi. “Sadie bana sizin gemiye bindiğinizi haber verdi. Dümeni sizin için yumuşak ve pürüzsüz hale getiriyorum.”

“Benim için mi?”

“Elbette. Dümencimiz olamayacak kadar az sayıda mürettebatımız var.”

“Kaptanlık için en iyi seçenek olduğumdan gerçekten emin değilim.”

Kayıp Finn büyük, yara izli ellerini havaya kaldırdı. “Ben sadece ikinci kaptanın emirlerini uyguluyorum, Kaptan. Bu konuyu Sadie ile görüşmen gerek.”

Alash ıstırap dolu bir halde, “Sence önce Rixidenteron’u koyacak bir yer bulabilir miyiz?” diye sordu.

Hope yine kabinlere doğru ilerlemeye başlayarak, “Evet,” dedi. “Ama ona Red demen gerekiyor.”

“İlk adıyla anılmıyor mu?”

“Hayır,”

“Neden?”

Hope önce cevap vermedi. Sonra kabinlerden tanıdık bir yüzün çıktığını gördü ve gülümsedi. “Çünkü Circle’da işler böyledir.”

Nettles kocaman sırtarak onlara doğru ilerledi. “Selam, melek parçası. Bu sefer neye bulaştı?”

“Bir biyo-büyücüyu kovalamaya kalktı.”

“İyi olacak mı?”

“Sanırım sadece bilincini kaybetmiş.”

“O halde tuz kafayı taşımana yardım edeyim.”

Üçü birlikte kabinlere giden yolun gerisini yürürlerken Hope, “Nasılsın?” diye sordu. “Sizden o şekilde ayrıldığım için üzgünüm.”

“Biz iyi idare ettik. Sen o biyo-büyücünün peşinden gidince askerler kaçtı. Kendimizi yeni bir baskına hazırladık fakat kimse gelmedi. Sanırım işler yeniden normale dönüyor. Ya da normale yakın halde.” Alash’a baktı. “Peki, bu kim?”

“Red’in kuzeni,” dedi Hope.

Yükünün bir kısmı üstünden alındığı için şimdi daha rahat gülümseyerek, “Alash Havolon,” dedi Alash. “Bayan...”

“Bana Nettles de. Ben ne bayan ne de küçük hanımım. Sadece Nettles, kapiş?”

“Kapiş mi?” diye sordu Alash.

“Sadece senin onu anlayıp anlamadığını bilmek istiyor,” diye tercüme etti Hope.

“Ah. Evet. Şey, sanırım size son derece resmî görünüyor olmalıyım.”

“Yo, sorun yok.” Nettles, Hope’a döndü. “Cinsiyetinin kötü bir örneği sayılmaz, ha?”

“Senin yakışıklı olduğunu düşünüyor,” dedi Hope, Alash’a.

“Ah, ee, teşekkür ederim? Ve siz de Bayan, ee, yani Nettles.”

“Ama yanlış bir fikre kapılma,” dedi Nettles. “Yoksa senin o dantelli penisini kendi anüsüne sokarım.”

Alash sadece baktı.

“Buna alışırsın,” dedi Hope.

Red’i dar basamaklardan dikkatle indirip kabinlere soktular.

“Ne oldu?” Filler bir ağırlığını tüm gücüyle koltuk değneğine vermiş halde topallayarak geldi.

“Dizin nasıl?” diye sordu Hope.

Filler omuz silkti. “Neredeyse aynı.”

“Bu maceradan uzak durmak isteyeceğini sanırsın. Ama bunu dinlemedi bile,” dedi Nettles.

Filler utangaçça baktı. “Bu gemide işleri yapacak tayfaya ihtiyacınız vardı. Dizim işe yaramıyor ama bir halatı gayet iyi çekebilirim. Peki, Red’e ne oldu? Düzelecek mi?”

“Sanırım,” dedi Hope. Teltho Kan’ın ona ne yaptığını görmedim. Anlaşılan kaçabilmek için beni yavaşlatsın diye sadece bayıltmış.”

“Ve işe yaramış”, dedi Nettles.

“Şimdilik. Ancak onu izleme yöntemim var, nereye kaçarsa kaçsın.”

“Yani Red uyanacak ve eskisi gibi iyi olacak, öyle mi?” diye sordu Filler.

“Muhtemelen,” Hope gülümsedi. New Laven’da geçen zamanın ona öğrettiği bir şeydi bu. Yalan söylemek ve bunu yaparken gülümsemek. Zavallı Filler’ı gereğinden fazla endişelendirmenin anlamı yoktu. Belki Red gerçekten iyi olurdu. Gerçi Hope’un tecrübelerine göre biyo-büyücülerle etkileşime girmek asla o kadar basit veya temiz olmazdı.

—

“Şey, Kaptan, yelken açmaya hazırız,” dedi Sadie.

O ve Hope, güneş ışığı suda yansırken dümende durdu.

“Sanırım sen kaptan olarak daha iyi bir seçimsin,” dedi Hope. “Bunu daha önce de yaptın.”

“Benim teknede geçirdiğim zamanı toplasan yarım yıl etmez. Ayrıca açık denizde hiç bulunmadım. Bu hakkaniyetle ve ortak akılla senin hakkın. Eğer şu biyo-büyücünü kovalamak istiyorsan yanındayız. Bizi yönlendirmesi gereken kişi sensin.”

“Ben asla liderlik yapmadım.”

“Bu büyük bir grup değil. Hem kendini bile şaşırtabilirsin. İşte!” Dümeni işaret etti. “Neden dümeni tutmuyorsun? Belki elindeyken verdiği his seni teşvik eder.”

Hope tahta mandalları, Carmichael’ın yapışını sayısız kez izlediği şekilde tuttu. “Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Kafanın içinden sana bir kadının kaptanlıkta yeri olmadığını söyleyen o sesler başkalarına ait.”

“*Sen* yaptın. Red bana hikâyeyi anlattı.”

“Ve benim aptal gibi hissetmediğimi mi sanıyorsun? Bir şeyi ilk kez yaptığında *her zaman* böyle hissedersin. Kendini bir tapınaktaki fahişe kadar sahte hissedersin.”

“Peki, bunu hissetmekten nasıl vazgeçiyorsun?”

“Başta vazgeçmiyorsun. Kendini sahte hissediyorsun, yine de yapmaya devam ediyorsun. O kadar uzun süre yapıyorsun ki artık sahte hissetmiyorsun, çünkü artık sahte *değilsin*. Anladın mı? Şimdi, bağırarak söylediğini duyayım.”

“Şimdi mi?”

“Elbette,”

Hope derin bir nefes aldı. Carmichael’ın bunu nasıl yaptığını hatırladı. Karnından gelen bir feryadın sesi ve aynı anda hem ciddi hem de son derece neşe dolu bir ton. “Hepiniz canlanın! Halatlarımızı çözün! Yelken açın!”

“Başüstüne, Kaptan!” diye seslendi Kayıp Finn, Tanrı kutsasın. Hope gemiyi limanın içinden geçirdi ve sanki Carmicha-

el'in sesinin kendi sesini bastırıldığını duyabiliyor, elleri kendi ellerini yönlendiriyordu. Onun ölmesine sebep olan iki adam, Drem ve Ranking artık ölüydü. Ama ona huzur veren şey tuhaf bir şekilde onların ölümü değildi. Bu andı. Sırtından esen rüzgârla ve yukarıdaki parlak güneşle sevgili gemisini yüzdürmekti. Onun en çok hoşuna gidecek şey buydu ve Hope, bundan çok memnun olacağından emindi.

Vinchen davranış kuralları ölenlerin öcünün alınmasından bahsettiği kadar yaşamlarını da onurlandırmaktan neden hiç bahsetmediğini düşündü Hope.

“Pupa yelken yapın!” diye seslendi. *Lady's Gambit*, açık denize yöneldi.

—

Güneş hâlâ tepede parlıyordu ve Hope dümende tek başına dururken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Vakit öğleden sonraydı, Hope gitgide kendini daha rahat hissederek saatlerdir dümendeydi.

Nettles yanına gelip “Pekâlâ, müstekbir oldun mu?” dedi.

“Müstekbir olmak mı?” diye sordu Hope. “Bunu şimdi uydurdun.”

“Bunu güneyde kullanmıyorlar mı?” Nettles gerçekten şaşırılmış görünüyordu. “Hani kibirli davranmak gibi, çok önemli numarası yapmak?”

Hope gülümsedi ve başını iki yana salladı.

“Hah!” Nettles dirseklerini tırabzana yasladı ve güneşe karşı gözlerini kapatıp yüzünü yukarıya doğru kaldırdı. Hope güneşin, Nettles'in koyu renk kıvrırcık saçlarındaki bazı tutamları aydınlattığını ve teninin kahverengi ve al olduğunu fark etti.

“Bu deniz seninle uyum içinde,” dedi Hope.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Nettles, gözlerini açmadan. “Circle’dan ayrılacağımı hiç sanmazdım. Bunu düşünmemiştim bile. Orası benim bütün dünyamdı. Ama Sadie onunla gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda daha farkına bile varmadan kendimi evet derken buldum.”

“Çünkü Red için endişeleniyordun?”

“Sanırım kısmen öyle. Onu sokakta ölü bulacağımdan veya ortadan öylece kayboluvereceğinden korkarak yıllar geçirdim, yani bu bir tür alışkanlık oldu. Ancak bu seferki ondan çok daha fazlasıydı. Ne de olsa sen ona göz kulak oluyorsun ve sen de en az benim kadar mantıklısın.”

“Teşekkür ederim.”

Nettles başını salladı. “Yo, sanırım sen, ben ve Palla, Drem’in adamları üzerinde çalıştığımız o gece işleri farklı görmeye başladım. Biz iyiydik.”

“Öyleydik,” diye katıldı Hope. Palla nasıl?”

“Hammer’a geri döndü, kontrolü ele geçirmek için hâlâ Big Sig ve Sharn’la savaşıyor. Gerçi şimdi Sig, Thorn Billy’nin payını da aldığına göre onun üste çıkacağını söyledim. Neyse, o geceden sonra Circle bana... küçük görünmeye başladı. Sahip olduğuma her zaman minnettar olduğum işime geri döndüm, anlarsın. Ama işte, bir fahişeye nasıl davranılacağını bilmeyen bir adamın üstüne çıkmış onu dövüyordum ve bu bana çok saçma göründü. Yani, bunun amacı neydi? Anlıyor musun?”

“Daha fazlasını istedin,” dedi Hope.

“Evet. Daha çok dünya. Daha çok yaşam. Daha çok *ben*.”
Sonra ışıktan kamaşan gözlerini kısarak Hope’a baktı ve gülmüseddi. “Ve hepsinin de ötesinde, daha çok lanet günüşiği!”

Lady's Gambit günbatımının hemen ardından fırtınanın içine girdi. Üstlerini şimşeklerle yanıp sönen kalın kara bulutlar kapladı. Gök gürültüsü havada dev bir kamçı gibi çatırdadı. Rüzgâr, yüzlerinin yan taraflarına batan yağmur tabakaları savuruyordu. Geminin boyunun iki katı yüksekliğindeki dalgalarla bir yükselip bir alçalıyorlardı.

Hope, daha kötü fırtınalar atlatmıştı. Ama tayfası tecrübesizdi. Carmichael fırtına sırasında fazla konuşmazdı, çünkü onun mürettebatı ne yapılacağını bilirdi. Ama Hope yapılacak her şeyi tek tek emretmek zorundaydı. İşleri daha da karmaşık hale getirmek ister gibi Filler yerinden pek kıpırdıyamıyor, Nettles ve Alash da terminolojiyi bilmiyorlardı. Bu yüzden Hope yağmur yüzünden kayganlaşan güvertede oraya buraya koşturup bir yandan da kükreyen dalgaların sesini bastırmaya çalışarak emirlerini bağıırıyordu.

Fırtına nihayet yavaşlayınca ve kasvetli mor bulutlar ayrılıp parlak yarım ay ortaya çıktığında Hope bitkin ve sesi kısıktı.

“Aferin, Kaptan,” dedi Kayıp Finn, ikisi birlikte dümende dururken.

“Teşekkür ederim. Zamanla tekrarladıkça bunda daha iyi olacağız.”

“Aynen öyle, Kaptan. Ayakta duramayacak kadar yorgun görünüyorsun. Neden bir süreliğine dümeni bana verip yatmaya gitmiyorsun?”

“İyi fikir,” dedi Hope. “Dümen senindir, Bay Finn.”

Finn dümeni alırken gülümsedi. “Seni gerçek bir deniz adamı yetiştirmiş.”

“Carmichael müthiş bir adamdı,” dedi Hope alçak sesle. “Belki kusursuz değildi ama harika biriydi.”

“Ah, biri benim hakkımda da böyle konuşsa dört köşe olur-
dum.”

Hope ona yorgunlukla gülümsedi. “Sanırım haklısın.” Dön-
dü ve pruvanın altındaki kabinlere yöneldi.

“Kaptan üssüne gitmen gerekmez mi?” diye sordu Finn ba-
şıyla kış tarafını işaret ederek.

“Kendimi o şekilde herkesten ayırmayı sevmiyorum.”

“Sence de kaptan kamarasına yazık olmaz mı?”

“O halde sen kullan.”

“Ben değil, Kaptan. Uygun olmaz. Sanırım senin Kaptan
Carmichael da buna katılırdı.”

Hope iç geçirdi. “Tamam. Ama önce gidip Red’i kontrol
edeceğim.”

Hope aşağıya, kabinlere indiğinde karanlık ve sessizdi. Di-
ğer herkes hâlâ yukarıdaydı. Yeniden hepsiyle birlikte oldu-
ğu için çok mutluydu. Beklediğinden daha mutluydu hem de.
Ama şu anda sessizlik ve yalnızlık için minnet duyuyordu.

Sadece yüzü görünecek şekilde hamağına sıkıca sarmalan-
mış olan Red’in başına dikildi. Nefesi güçlü ve düzenliydi.
Öyle huzurluydu ki neredeyse masum görünüyordu.

Belki Hope endişelenmekte hatalıydı. Sonuçta Red iyi gö-
rünüyordu. Hatta bazı açılardan Hope’tan bile iyiydi. En azın-
dan biraz dinleniyordu.

Sanki bedenine hatırlatma yapmış gibi üzerine bir yorgun-
luk dalgası çöktü. Yere düşmeden önce hemen kendi bölmesi-
ne çekilmeliydi. Ama Red’in yanından ayrılmaya henüz hazır
değildi. Dün gece ayrı odalarda uyurlarken Hope kolayca ra-

hatlayamamıştı. Ona öyle çok alışmıştı ki uykusunda bile onun varlığı rahatlatıcı oluyordu. Ne tuhaf bir şeydi. Belki onun yanında biraz daha oturabilirdi.

Evet, bu mantıklı geliyordu. Red'in karşısındaki hamağın kenarına oturdu. Hatırladığından çok daha rahattı. Finn yeni, daha rahat hamaklar mı yerleştirmişti? Bu imkânsız görünüyordu. Yine de içine gömülmek çok hoş hissettiriyordu. Öyle ki, başını içine yaslamamanın çok daha hoş olacağını düşündü. Elbette sadece bir dakikalığına. Sonra kendi bölmesine gidecekti. Geminin öbür ucunda olan kaptan kamarasına. Bu bir anda çok uzun bir yolculuk gibi göründü. Ayrıca buradaki hamak çok rahattı ve hemen altında durmak gibi bir avantaja sahipti.

Red'in hafifçe nefes alıp vermesini izledi, ritmi çok rahatlatıcı bulmuştu. Ağzının kenarlarında hafif bir tebessüm kıvrımı vardı ve bu görüntü Hope'un içine hoş bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

"Ben ve sen," diye fısıldadı ve nazikçe yanağını okşadı. "Hope ve Red."

O dakikada etrafta görececek kimse yokken ve bununla savaşamayacak kadar yorgunken peşinden büyük bir sadakatle buraya kadar gelen bu çocuğu –yo, bu *adamı*– izleme zevkinden kendini alıkoymadı. Red bağlılığını, yeteneğini ve cesaretini kanıtlamıştı, evet, aynı zamanda cömertliğini ve nezaketini de kanıtlamıştı. Ona karşı hissettikleri Hurlo ve Carmichael'a hissettikleri kadar güçlüydü ancak Red ne akıl hocası ne öğretmen ne de kaptandı. O, tamamen farklı bir şeydi. Hope, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği ona bakınca yeniden hissetmeyi hiç beklemediği bir duyguyu hissediyor olduğuydu. Kendini evinde hissediyordu.

Brigga Lin'in zamanı gelmişti. Bu gece iki yıllık eğitimi, çalışmaları ve özverisi nihayet meyvesini verecekti.

Bekleme odasında durmuş, konseyin önünde sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Yüzü kapüşonunun altında gizlenmiş halde kalın beyaz cüppesini etrafında topladı. Değişen tek şey göğüsleri ve cinsel organı değildi. Hatları yumuşamış ve incelmış, daha kadınsı bir hal almıştı. Ve biraz düşünüp taşındıktan sonra saçını da uzatmaya karar vermişti. Olmaya karar verdiği kadına çok benziyordu ve bunu zamanından önce ifşa etmemek için çok dikkatli olmalıydı, yoksa ortaya bir... yanlış anlaşılma çıkardı.

Ama o, endişeli değildi. Şimdiye kadar zamanlaması kusursuzdu. Yeni yeteneklerini edinmek olan son aşamayı tamamlar tamamlamaz Stonepeak'teki yıllık biyo-büyücü konsey toplantısına çağırılmıştı. Bu, dünyanın ve konseyin, kendisinin ifşa edeceği şeyi görmeye hazır olduklarının açık bir işaretiydi.

Konseyin önüne getireceği şey sadece bir silah değil, aynı zamanda bütün biyo-büyücü tarikatını güçlendirme aracıydı.

Evet, yöntemleri Ortodoksluk dışıydı. Ancak neler yapabildiğini bir kez gördüklerinde konseyin öyle dar görüşlü, çağdışı endişeleri bir kenara bırakacağından emindi. Ailesi onu reddettiği güne pişman olacaktı. Kendisini onlara ifşa ettiğinde babası, “Benim oğlum öldü. Artık bir çocuğum yok,” demişti. Ondaki dönüşümü gördükten sonra anlatmaya çalıştıklarını dinleyememişlerdi. Dönüşüm sancı verici olduğu kadar Brigga’ya da önemli bir ders vermişti. Biyo-büyücüler için yolunu açtığı yeni yeteneklerini açıklamadan önce kendisini konseye gösteremezdi. Onlar hele bir Brigga’nın yapabildiklerinden etkilensin, hatta belki biraz da aşağılansın, dönüşümünü mutlaka daha ılımlı bir gözle görecektlerdi.

Böylece Brigga loş aydınlatılmış bekleme odasında, acele etmeden, ellerini sıkmadan veya herhangi bir endişe belirtisi göstermeden kendisini sakın kalmaya zorlayarak bekledi.

Koridordan bekleme odasına bir acemi çaylak girdi, kapüşonu geride, gözleri çılgın, hızla yürüyerek Brigga’nın yanından geçerken ayak bileklerine çarpan cüppesi çırpınıyordu.

Brigga, omzunu yakalayarak “Konseyin önüne çıkma sırası *bende!*” diye kükredi.

“Ben Teltho Kan’dan konseye acil haberler getirmek üzere gönderildim.” Çaylağın gözleri konsey odasının kalın tahta kapısına sabitlenmişti.

“Kan konsey üyesi değil.” Brigga Lin sesinin alçak ve pürüzlü kalmasına çalışıyordu. Sesi de bir kadının kine dönüşmüştü.

“Öyle de olsa, emir aldım,” dedi çaylak.

Çocuğun bakışları Brigga Lin'e doğru kaymaya başlayınca Brigga gitmesine izin verdi. Birinin ona yakından bakması için henüz çok erkendi. "İyi. Ama çabuk ol."

Çaylağın konsey odasının kapısını çekip açışını ve odaya girişini izledi. Teltho Kan'ın mesajı her neyse, onun yaptığı keşfi gölgede bırakamayacağından çok emindi.

—

Biyo-büyücüler konseyi başkanı Ammon Set, "Brigga Lin," diye seslendi kuru ve cansız sesiyle. "Bulgularınızı sunabilirsiniz."

Brigga Lin'i bir rahatlama kapladı. Çaylak onlarla sadece birkaç dakika geçirmiş, sonra da gitmişti. Brigga hemen ardından çağrılmayı beklemişti. Ama Teltho Kan ne haber gönderdiyse tartışmalarının sona ermesini saatlerdir bekliyordu. Öyle uzun sürmüştü ki Brigga Lin onların bütün gün tartışacaklarından korkmaya başlamıştı. O durumda kendisini akranı biyo-büyücülerden gizlemesi için bir geceye daha katlanmak zorunda kalırdı. Ancak şimdi, en azından konseye ve diğer herkese azamete ulaşmak için ne kadar ileri gitmeyi istediğini gösterebilirdi.

Kalın kapılar açıldı ve konsey odası görüldü. Çoğunlukla boş olan, sarayın çoğunun yapı malzemesini oluşturan kumtaşı zeminli ve duvarlı büyük bir odaydı. Uzak tarafta, imparatorluğun en bilge ve en güçlü on iki adamından oluşan konsey vardı. Sıra halindeydiler, elleri kenetli, yüzleri kapüşonlarının gölgesinde gizliydi. Beyaz cüppeleri kapüşon ve manşetlerde yüksek statülerini işaret edecek şekilde altın iplikle süslenmişti.

Brigga Lin endişesini bastırıp odanın ortasına doğru yürüdü. Konsey üyelerine eğilerek selam verdi. Sesini mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışarak, “Üstatlar, beni görüşmeye aldığınız için teşekkür ederim,” dedi. Sesi garip şekilde gıcır tılı çıkmıştı.

Chiffet Mek, paslı metale benzeyen sesiyle, “Neden önümüzde kapüşonunu indirmiyorsun, Brigga Lin?” diye sordu.

“Özürlerimi kabul edin, üstatlar. Nedenini birazdan öğreneceksiniz. Sizden sadece birkaç dakikalık müsamaha istiyorum.”

“Sesin değişmiş gibi geliyor, Brigga Lin,” dedi Ammon Set.

“Deneylerimin bir sonucu olarak, üstatlarım.” Brigga bulduklarını sunarken konseyin pasif kalacağını umuyordu, böyle sorgulanmayı değil. Belki kapüşonunu takmaya devam ederse meraklarını uyandırır ve söyleyeceklerini hevesle dinlemelerini sağlardı.

Progul Bon, soğuk yağa benzeyen sesiyle, “Bu önünde sonunda hepimize olur,” dedi. “İşimiz hem cildimizde hem sesimizde izler bırakır. Eğer bu yüzden kapüşonunu çıkarmaktan korkuyorsan, bizi dehşete düşürecek işinden kaynaklı hiçbir deformasyon hasarı olmadığına güven.”

“Teşekkür ederim, üstatlar. Buraya size sorunlarımızın çözümünü bulduğumu söylemeye geldim. Sadece yeni bir silah değil, biyo-büyücüleri çok daha güçlü kılacak bir araç.”

Konsey üyeleri belirgin bir şekilde tepki vermediler, Brigga da bunu beklemiyordu zaten. Elleri birleşik olduğu sürece düşüncelerinin her biri derhal diğerlerine de malum oluyordu.

Bir duraklamadan sonra Ammon Set, “Gerçekten mi?” dedi. “Lütfen detaylarını anlat.”

“Hatırlarsanız, üstatlar, iki yıl önce bana Morack Tor harabelerini araştırmam için izin vermiştiniz.”

“Asker götürmek istemiştin,” dedi Chiffet Mek.

“Evet, siz de bilgece buna karşı çıkmıştınız,” dedi Brigga Lin hemen. “Şimdi ricamın ne kadar aptalca olduğunu görüyorum. Askerler sadece araştırmama engel teşkil ederlerdi.”

“Yani bir şey buldun mu?” diye sordu Progul Bon.

“Pek tabii, üstatlar. Gizli bir yerde saklanmış *Biyo-büyücülük Uygulamaları* kitabının eski bir kopyası vardı. Bizim kullandığımızla her yönden birebir aynıydı, fakat bizim hiç görmediğimiz son bir bölümü vardı. Bu bölüm bir biyo-büyücüye daha önce hiç bilmediğimiz miktardaki gücü açığa nasıl çıkaracağı anlatılıyordu. Bu yeni bulunan güçle cesur ve kuvvetli Aukbontar bile karşımızda duramaz!”

Brigga Lin sesini yükseltmeyi düşünmemişti. Şimdi, konuşmayı kesince ardından gelen sessizlik çok daha somuttu. Elbette telepatik olarak aralarında bu şoke edici ifşayı tartışıyorlardı. Brigga onlara istedikleri kadar zaman vermeye hazır olarak durup sessizce bekledi. Ne de olsa biyo-büyücülüğün kayıp bir branşının ortaya çıkması sarsıcı bir haberdir. Teltho Kan bunun üstüne çıkmaya çalışadursun.

“Konseye yaklaş, Brigga Lin,” dedi Ammon Set.

Brigga Lin duyduklarına neredeyse inanamıyordu. Biyo-büyücüler konseyinin başkanının tam önünde durmak üzere ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Konseye davet etmeden

önce kendisinden en azından bu yeni yeteneklerin bazılarını ispatlamasını bekleyeceklerini düşünmüştü.

Ammon Set sağ elini uzattı. “Bana elini ver, Brigga Lin.”

Onun sessiz telepatik konuşmalara katılmasına izin veriyorlardı. Bu, umduğundan çok daha fazlasıydı. Bir an sonra düşünceleri imparatorluğun bu en büyük insanlarıninkiyle birleşecekti.

Yavaş bir nefes aldı ve elinin titrememesini dileyerek Ammon Set’in kuru, kırıksık elinin içine bıraktı.

“Ellerin bile pürüzsüz ve ince bir hal almış,” dedi Chiffet Mek, pürüzlü sesi aniden tiksintiyle gıcırdayarak.

“Üstatlarım?” Sonra Brigga Lin’in bedeni olduğu yerde donakaldı. Nefes alabiliyor ve gözlerini kırpabiliyordu, ama o kadar.

“*Uygulama* kitabının o son bölümünü biliyoruz,” dedi Ammon Set. “Çünkü o bölümü bilgelikle kitaptan çıkaran kişi Burness Vee idi. Dişi bir biyo-büyücünün elde edebileceği gücün farkındayız. Ancak hiçbir güç aramıza bir kadının katılmasına izin vererek tarikatımızın saygınlığını zedelemeye değmez. Diğerleri bu bilgiyi keşfetti ama hiçbirisi senin yaptığını yapacak kadar ahlaksız değildi.”

Brigga Lin’in yüzünü açığa çıkarmak için uzanıp kapüşonunu geriye ittirdi. Hatları daha inceydi, teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Dudakları daha dolgun ve daha anlamlı hal almıştı. Uzun siyah saçları omuzlarına gür ve parlak bir şekilde dökülüyordu.

“İğrenç,” dedi Chiffet Mek.

“Bakalım ne kadar ileri gitmişsin,” dedi Progul Bon.

Ammon Set bir parmağını havaya kaldırdı ve Brigga'nın cüppesinin yaka kısmına dokundu. Sol köprücük kemiğinden sol göğsüne, oradan da uyluğuna kadar yavaşça bir çizgi çizdi. Parmağı Brigga'nın bedeninde gezerken giysileri kesip etin içine giriyordu ve böylece beyaz cüppe açılıp çıplak teni ortaya çıkarken kanla kaplanan kırmızı bir çizgi oluşuyordu. Sonra Ammon aynısını sağ tarafına da yaptı, yani sonunda Brigga'nın cüppesi paramparça olmuş, onun çıplak, kan kaplı etini açığa çıkarmıştı. Zorlukla ve hızlı hızlı nefes alıyordu, zira çığlık bile atamıyordu.

“Oldukça detaylı bir çalışma yapmışsın.” Progul Bon, sulu gözlerle ona bakarken kapüşonunu geri ittirip yumuşamış mum gibi eriyik yüzünü ortaya çıkardı. “Baştan ayağa tam bir cinsiyet değişikliği. Çok etkileyici.”

“Bu iğrenç bir şey.” Chiffet Mek kapüşonunu geri itince vidalı ve metal parçalarla yamalı yüzü ortaya çıktı. Brigga Lin'in çıplak göğsüne tükürdü, tükürüğü karından aşağı doğru süzülürken kanla karıştı.

“Bu kâfirce,” dedi Ammon Set. “Öyle bir ibretlik olmalı ki bir daha hiç kimse bu iğrenç hareketleri tekrarlayacak kadar aptallık etmemeli. Bu... yarattığı ceza hükmünü beklemesi için zindanlara götürün.”

—

Brigga Lin ne zamandır zindanda olduğunu bilmiyordu. Sadece oturmasına yetecek, uzanamayacağı büyüklükte, aydınlatılmamış bir hücreye atmışlardı. Beyaz cüppesinin paramparça

kalıntıları yeni kurumuş kanlı taze yaralarına yapışmıştı. Her kıpırdadığında kumaş yüzünden yaraları yeniden açılıyordu.

Onu şimdiye kadar neden infaz etmediklerini bilmiyordu. Demir Örümcek muhtemel aday gibi görünüyordu. Ya da Dağ Sırtı. Belki de sırf ona özel yepyeni bir infaz yöntemi icat etmek istiyorlardı. Bunun daha önce yapıldığına şahit olmuştu. Çaylaklık dönemindeyken Speld Mok adındaki bir sınıf arkadaşı, tarikata kabul edilmek için soyuyla ilgili yalan söylemişti. Konsey bunu öğrenince Speld'in kendilerinden ne kadar alt sınıfa mensup olduğunu göstermek için bacaklarını dizlerinden kesmişlerdi. Sonra onu parçalanmış uzuv köklerinin üstünde kan kaybından ölünceye kadar saray bahçelerinin taşlı yollarında yürütmüşlerdi. Bu yeni infaz yöntemine Mok'un Yolculuğu adını vermişlerdi. Brigga Lin kendi adının verileceği yeni bir infaz yönteminin olup olmayacağını merak ediyordu.

Şimdilik sarayın altındaki bir delikte çürümeye bırakılmasıyla yetiniyor gibiydiler. Belki açlıktan ölmesine izin verirdi. Ancak bu umabileceğinden çok fazlasıydı. Tipik biyo-büyücü infaz yöntemlerine kıyasla açlıktan ölmek çok hafif bir ölüm şekliydi. Brigga Lin kapatıldığından beri hiç kimsenin sesini duymamıştı. Diğer mahkûmların bile. Belki bunu kasten yapıyorlardı. Ne de olsa onun neler yapabileceğini biliyorlardı. Brigga bunun onları ikna edeceğinden fazlasıyla emin olmuştu. Aptallık etmişti.

Hayır, aptal olan *onlardı*. Zamanı dolmuş aptal ve korkak yaşlı adamlardı onlar. Kendisine yaptıklarını ödetecekti. Bir şekilde. Buradan kaçacak ve güçlenecekti. Sonra konseyden hatta bütün tarikattan öcünü almak için geri gelecekti.

Bu yemini kendi kendine defalarca tekrarladı. Sayısını, ya da ne zamandır kilit altında olduğunu tam olarak bilmiyordu. Birkaç saatten daha uzun olduğundan emindi. Birkaç gün? Hiçbir fikri yoktu. Uzanamadığı için sadece ara sıra içi geçiyordu. Peki bu ne kadar sürüyordu? Bilmesinin bir yolu yoktu. Hücrelerine hiç günüşiği gelmiyordu. Yemek getiren bir gardiyan yoktu. Ne ışık ne de ses vardı. Hiçbir şey değişmiyordu.

Sonra nihayet bir şey duydu. Başta nedenini anlayamasa da ses onu endişelendirdi. Belki hangi ses olsa endişelendirirdi. Gittikçe bunun ayak sesleri olduğunu fark etti. İki çift ayak sesi.

“Gerçekten bir hayatta kalan bulduklarını düşünüyor musun?” dedi hırıltılı bir ses.

“Bence bulduklarını *saniyorlar*,” dedi mutluymuş gibi gelen ikinci bir ses. “Teltho Kan’ın haklı olup olmadığını kim bilir?”

Gittikçe yaklaşıyorlardı.

İkinci ses, “Nasılsa yakında öğreneceğiz,” diye devam etti. “Kan her an burada olur.”

“Ne çabuk? New Laven’dan gelmiyor muydu?”

“Duyduğum kadarıyla peşinde biyo-büyücüleri öldürmeye yemin etmiş bir Vinchen varmış. Hem de bir dişi.”

“Dişi bir Vinchen mı?”

“Mesajında öyle söylemiş.”

“O halde o kadar tehlikeli olamaz. Sadece bir dişi.”

Kesinlikle yaklaşıyorlardı. Böyle cümleler kurduktan sonra ölmeleri Brigga’nın vicdanını pek sızlatmayacaktı.

Uzun süren karanlığın ardından acı veren ve kör edici bir ışık belirdi.

“Pekâlâ, sen. Yemek zamanı.”

Sadece çok parlak bir fener ışığının vurduğu iki gölge görbiliyordu. Kapıdaki bir panelin kayarak açıldığını duydu ve bacağına doğru baskı yapan bir tepsi hissetti. Gözleri alışmadan önce gitseler çok geç olurdu. Kendini sakın kalmaya zorlayarak yavaş bir nefes aldı ve görüşünün netleşmesini bekledi.

Mutlu olan, “Bu neden içeride?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi hırıltılı olan.

“Acaba kadın neden biyo-büyücü cüppesi giyiyor?”

“Ya da cüppe parçası.”

“Ben şikâyetçi değilim.”

İkisi de güldü. Brigga Lin’in gözleri artık alışmıştı ve parmaklıklar arasından kendisine bakarlarırken iki adamın art niyetli, şehvetli bakışlarını neredeyse seçebiliyordu.

Brigga süklüm püklüm, “Çok üşüyorum,” dedi.

İki adam birbirlerine baktılar. Sonra içlerinden biri ona sırtıttı. “Biz seni ısıtırız, kızım.”

Brigga Lin kapı kilidinin açıldığını duyunca akli karışmış ve masum görünüşünü sürdürmek için kendini zorladı. Sadece elleri kıpırdıyor, fener ışığından uzakta sessizce zikzaklar çiziyor, burkuluyor ve hafif vuruşlar yapıyordu. Artık her an darbesini indirebilirdi ama bunun tadını çıkarmak istedi. Kapının ardına kadar açılmasını bekledi. İki adam da dar açıklıktan aynı anda geçmeye çalışıyordu.

Mutlu olan, “İlk ben,” dedi. Hırıltılı olanın elini yakaladı ve çekerek uzaklaştırmaya çalıştı. Bunu yaparken elleri birbirine kenetlendi.

“Elimi bırak!” dedi hırıltılı.

“Yapamıyorum!”

Ellerini birbirinden ayırmaya çalıştılar, etleri eriyip karışmaya başladı, tıpkı mum gibi iç içe geçiyor, aralarında yere doğru damlıyordu.

“Bu cehennem şey de ne...” dedi artık mutlu olmayan, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Bedeni kullanılmamaktan tutulmuş olsa da Brigga Lin kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Sizin için tek bir cehennem var,” dedi. “Ben.”

İki adam yavaşça ısıtılan iki kalıp mum gibi eriyip birbirine karışmaya devam etti. Boşta olan uzuvlarıyla mücadele ettiler ve dövündüler ancak bu işlerine yaramadı. İkisi de erimeye devam ederken hatta gözleri ve kulakları geri kalanının içine gömülürken bile çığlıklar attılar. Nihayet geriye şekilsiz kütle üzerinde sızdıran et halinde iki tane ağız kaldı. Sonra bunlar bile teslim oldular ve zindan yine sessizliğe gömüldü.

Brigga Lin yerdeki tepsiyi aldı ve yemeğini yedi. Ne de olsa çok acıkmıştı. Sonra metal anahtarları buluncaya kadar et yığınının içini kurcaladı. Yığının üstünden atladı ve karanlık koridora yöneldi. Yürürken gardiyanların söylediklerini düşündü. Biyo-büyücüleri öldürmeye yemin eden dişi bir Vinchen vardı. Kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı.

Ama önce giysilerini değiştirmeliydi.

29

Bu bir rüyadan çok, delinmez bir karanlıktan kör edici beyazlıkta bir ışığa doğru gitmenin kademeli farkındalığıydı. Işık öyle güçlenmişti ki bakmak acı veriyordu. Sonra, artık bir dakika bile bakamaz hale geldiğinde Red gözlerini açtı.

Gördüğü ilk şey yanındaki hamakta uyumakta olan Hope'tu. Uyurken, uyanırken asla göstermediği bir açıklığı vardı. Kapıdan süzülen güneş ışığı pürüzsüz, çilli yanağına geliyordu. Dudakları hafif aralık, pembe ipek gibi yumuşak ve kuruydu.

Kendisi de hamaktaydı. Buna hazır değildi, bu yüzden Hope'a doğru eğilince hamak devrildi ve onu büyük bir gürültüyle yere attı.

Hope yerinde doğruldu. "Red? İyi misin?" Onun yerde yatışının farkında değilmiş gibi etrafına bakındı.

"Ahh!" Red kendini iterek doğruldu.

Diğerleri de hamaklarında doğruldular ve Red tek yerde pek çok sevgili surat görmeye hazır değildi. "Nettie? Filler? Sadie de mi?" Kaşlarını çatı. "Dur biraz. Öldüm mü?"

"Yaşıyorsun," dedi Hope.

“Şaşırtıcı bir biçimde,” dedi Nettles.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Red.

“Tek başına bir biyo-büyücünün hakkından gelmeye çalışmak ha?” dedi Sadie. “Seni bundan daha mantıklı büyüüttüğümü sanıyordum.”

“Ah! Şu mesele.” Teltho Kan’la yüzleşmesinin anıları su yüzüne çıkmaya başladı. “Neredeyse beni öldürecekti.”

“Ama yapmadı,” dedi Hope.

“Yüzüme bakınca son anda durdu. Bana *hayatta kalan* dedi ve onu yakında yine göreceğimi söyledi. Sonra kendimden geçtim.”

“Gözlerinin rengini görünce, belki?” diye sordu Hope.

“Olabilir,” dedi Red. “Ama kırmızı renk benim mercan hastalıklı bebek oluşumdan geliyor. Bir biyo-büyücü bunu neden önemsesin?”

“Bilmiyorum,” dedi Hope. “Onu öldürmeden önce sormana izin veririm.”

“Her neyse, şu an kendini iyi hissediyorsun, değil mi?” diye sordu Filler.

“Gayet iyiyim,” dedi Red. “Peki, ya sizler? Gün ortasında neden uyuyorsunuz?” Etrafına bakındı. “Biz teknede miyiz?”

“Şu an gece yarısı,” dedi Hope. Ses tonu tedbirliydi.

“Bu kadar aydınlıkken mi? Mümkün değil.”

“Gel kendin gör,” Hope, güverteye çıkan basamakları işaret etti.

“Elbette,” dedi Red, Hope’un kendisine bakarken takındığı tarafsız ifadeyi beğenmeyerek.

Merdivenleri hızla tırmandı. Kendini iyiden de iyi hissediyordu. O zorunlu dinlenme ona çok iyi gelmişti. Güverteye çıktı ve geminin civarına bakındı. Kayıp Finn, *Lady's Gambit* üzerinde gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı. Ve Red, gündüz vakti olduğunda haklıydı, elbette.

“Gördün mü?” dedi arkasından yukarıya çıkan Hope’a. “Apaydınlık bir gün.”

Hope tek kelime etmeden gökyüzünü işaret etti.

Red başını kaldırıp baktı ve ne gördüğünü anlaması sadece bir an sürdü. Her biri ay kadar parlak olan yıldızlarla dolu açık mavi bir gökyüzü ve güneş kadar parlak bir ay.

“Lanet gökyüzünün nesi var?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Hope.

Nettles, Red’in yanındaydı ve alışılmadık biçimde endişeli görünüyordu. Red göz kamaştıran gökyüzünü işaret etti. “Nettie, bunu sen de görüyorsun, değil mi?”

Nettles ve Hope endişeyle birbirlerine baktılar. “Bana normal görünüyor, Red.”

Şimdi Sadie de kalkmıştı, arkasında koltuk değneğiyle topallayan Filler vardı. “O halde ne görüyor?” diye sordu Sadie.

“Red, ışığa gel,” dedi sesi huzursuz edici şekilde sakin olan Hope.

Red’i, bir fenerin asılı durduğu dümenin yanına götürdü. Işık öyle parlaktı ki Red gözlerini kıstı. Işığın ötesine bakınca dümenin başındaki Kayıp Finn’i gördü. Yanında da biri duruyordu. “Alash? *Sen* burada ne yapıyorsun?”

“Dünyayı görüyorum, kuzen!” dedi Alash. “Kendi yolumu arıyorum! Hayat amacımı bulmaya çalışıyorum!”

“O halde Kayıp Finn’le konuşmaktaydın,” dedi Red.

“Red,” dedi Hope. “Fenere yaklaş.”

“Lanet derecede parlak, Hope. Bu kadar yeterince yakın değil mi?”

“Sadece birazcık daha.”

Red isteksizce yaklaşıırken eliyle parlaklığa karşı siper aldı. “Bu kadarı senin için yeterli mi?”

Hepsi Red’e dikkatle bakıyordu. İyi şekilde değil.

“Gözlerin,” dedi Nettles. “Sanki bir kedinin kırmızı gözlerine sahipmişsin gibi görünüyor.”

Red’in midesi dondu. “Bu nasıl mümkün olur?”

“Teltho Kan’ın biyo-büyücülüğü,” dedi Hope. “Asıl soru, neden?”

—

Bu elbette ki tuhaftı. Ancak karanlıkta görebilmek aslında kötü bir şey gibi durmuyordu. Ertesi sabah güneş ışığına çıkıncaya kadar.

“Hay lanet olası!” Red loş kabine geri çekildi. Güneş, gözüne batan iğneler gibi hissettiriyordu. Diğer herkes birkaç saat daha uyumaya çalıştıktan sonra hamaklarından yeni kalkıyorlardı. “Dışarısı aşırı parlak! Sanki gözlerim alışamayacak gibi.”

“Bunun sorun olacağından şüpheleniyordum,” dedi Hope.

“Bu, güneşli havalarda artık dışarıya çıkamayacağım mı demek?” diye sordu Red.

“Ben buna bir çözüm bulabilirim,” dedi Alash.

Hope başını salladı. “Çalışmaya başla. Ben Finn’i boşa çıkarmalıyım. Geri kalanlarınız, biraz yiyecek kapıp pozisyonlarınıza dönün.”

“Herkes merdivenlere yönelirken Red, “Ne, beni burada tek başıma mı bırakacaksınız?” dedi.

Hope, Filler’a döndü. “Senin için sorun olur mu?”

“Tabii ki hayır,” Filler geri gelip bastonunu kucağına koyarak oturdu.

“Teşekkürler, eski dostum,” dedi Red. Geri kalanların Hope’un peşinden güverteye çıkışını seyretti. Hepsi gittikten sonra, “Şu bizim Hope kaptanlığa iyi alıştı,” dedi.

“Onun fikri değildi,” dedi Filler neredeyse savunmacı bir tavırla.

“Yo, benim fikrimdi.” Red sırtıttı. “Sadece bu kadar yetenekli olacağını tahmin etmemiştim.”

“Circle onun pek bildiği bir şey değildi. Denizcilikten epey anlıyor. En azından benden iyi.”

“Evet, ama işte buradasın ve her şey göz önüne alındığında pek kötü idare ediyor sayılmazsın,” dedi Red.

“Sanırım öyle,”

“Seni buraya ne getirdi, Filler? Şikâyetçi olduğumdan değil.”

Filler omuz silkti. “Sen, Nettie, Sadie olmadan orası artık Circle gibi değildi.”

“Sen bıraktığında nasıl bir yerdi?”

“Aynıydı. Circle’da hiçbir şey değişmez.”

“Değişmesini bekliyor muydun?”

“Hayır,” dedi Filler. “Ama biz değiştik.”

Alash kabine geri geldiğinde vakit akşamüstüydü. Elinde koyu renk camları olan bir çift gözlük vardı.

Gözlüğü Red'e teslim ederken, "İsle koyulaştırdım," diye açıklama yaptı. Daha güzel olmadıkları için üzgünüm. Ayrıca düşündüğümde daha ağır ve daha kalın oldular. Ama malzeme kıtlığım vardı. Neyse, ben sana daha iyisini yapıncaya kadar bunlar güneş ışığını senin için daha katlanılır yapacaktır."

"Ya da bir o biyo-büyücüyü beni düzeltmeye zorlayıncaya kadar."

"Ya da öyle," diye onayladı Alash.

Red gözlükleri takıp Filler'a döndü. "Ee? Nasıl görünüyorum?"

"Fena değil," dedi Filler. "Aslında biraz havalı."

"Dışarıda direkt güneş ışığında denemelisin," dedi Alash. "Yeterince koyulaştırmış mıyım ya da göremeyeceğin kadar koyu mu olmuşlar bir bak."

Red tedbirle açıklığın kenarına gitti. "Şimdiye kadar gayet iyi." Sonra derin bir nefes alıp güverteye çıktı.

"Ee?" diye seslendi Alash endişeyle.

Red kafasını kabine geri uzattı ve sırttı. "Kuzenim benim, büyükbabadan beş kuruş almamış olabilirim ama Pastinas Konağı'nın en değerli şeyini almışım."

—

Koyu renk gözlükler Red'in günün kalanını *Lady's Gambit*'e alıştırarak güvertede geçirmesine yaradı. Tamir edilmesine yardım ederken üstünde epey zaman geçirmişti fakat yelkenler ve halat donanımıyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Ayrıca Hope'un kaptanlık rolüne uyum sağlayışını izlemeyi de seviyordu. Onu öyle görünce içine yayıldığını hissettiği derin sıcaklığı da tarif edemiyordu. Gururdu belki? Artık ona sıırılsıklam âşık olmadığına dair kendine numara yapmayı bıraktığı için her şey çok daha kolaydı. Bunu ona belli ettiğinden değil. Bunun bir anlamı yoktu. Fakat Sadie'ye doğru bir bakış attığında kendisine bildiğini anlatırcasına baktığını görebiliyordu. Yaşlı Yammy'nin de baktığı gibi bakıyordu. Pek rastlanmasa da burnunu işlere sokan iki tane birden yaşlı kırışık vardı.

Koyu renk gözlükler ne kadar harika olsa da Red güneş batıp onları çıkarabildiğinde rahatladı. Başta Alash'ın hafif olmasından bahsederken ne demek istediğini anlamamıştı. Günün yarısı boyunca taktıktan sonra şimdi gayet iyi anlıyordu. Kulakları ve burun kemeri ağrıyordu.

Artık gece olmuştu ve hepsi birlikte galerideki yemek masasında toplanmış, Kayıp Finn'in düşünüp yanında getirdiği biraz romla yemek sonrası eğleniyorlardı.

Filler ve Alash, Filler'in bacağı için metal bir tür destek üzerinde çalışıyorlardı. Alash'ın mekanik becerileri ve Filler'in metalle çalışmaktaki tecrübesi sayesinde hızlı ilerliyorlardı. Şu an desteğe, Filler'in dizi olarak görev yapacak bir menteşe takmaya uğraşıyorlardı. Yürürken kilitlenecek, oturmak istediğinde bükülecekti, böylece bacağına eskisi gibi sürekli uzatmak zorunda kalmayacaktı.

Masanın diğer yanında Sadie ve Finn sessizce konuşuyorlardı. Her birinin diğerinde bir şey bulduğu gözlerinden oku-

nuyordu. Red bunun başlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Ama daha çok, onlar adına mutluydu.

Köşede Hope ve Nettles konuşuyordu. Aralarında her ne garez varsa çoktan bitmiş görünüyordu. Red bunu hem rahatlatıcı hem de açıklanamaz biçimde sinir bozucu buluyordu.

Kendi sandalyesinde arkasına yaslandı ve romun damarlarını ısıtmasına izin verdi. Lombozdan dışarıya baktı. Gece göğünün bu kadar parlak olmasına hâlâ alışamamıştı ama kabul etmeliydi ki bunun garip, neredeyse uhrevî bir güzelliği vardı. O anda artık New Laven'da olmadığını hatırladı. Yakınında bile değildi. Hayatında ilk kez başka bir yerdeydi. Ama evini hiç özlemiyordu. Bu belki önem verdiği herkes yanında olduğu içindi. Belki kendini evinde hissetmek için ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

“Bilirsin,” Alash menteşeyi kenara koyup lombozdan dışarıya Red’in bakışlarını izledi. Bu şekilde denizde olmak babasının bana küçükken anlattığı bütün o korsan masallarını düşünüyor.”

“Dantelliler korsan masalları bilir mi?” diye sordu Filler.

“Elbette! Leadheart, Strawbeard. Hepsi.”

“Ve tabii ki Dire Bane,” dedi Nettles.

“Kim?” diye sordu Alash.

“Dire Bane’i duymadın mı?” diye sordu Sadie. “Şimdiye kadar yaşamış en büyük, en korkulası korsan?”

“Korkarım hayır,” Alash hepsinin kendisiyle alay edip etmediklerini anlamaya çalışıyor gibiydi. Güvertedeki tek dantelli olunca bu muhtemelen pek kolay değildi.

“Çok şaşırmadım,” dedi Red. “Ne de olsa çoğu korsan biraz heyecan arayan dantellilerden başkası değil. Dire Bane, sıradan halkın şampiyonuydu. İmparatorluk tarihinde herkesten daha çok imparatorluk gemisi batırdığını söylerler. Sadece adını anmak bile iblisleri altına iştetirmiş. Yaşayan herkesten uzun boylu ve kollarının çoğu erkeğin göğüs çevresinden kalın olduğu anlatılır. Sadece sesi bile katil fokları kaçırmaya yetermiş. Hiçbir deniz savaşını kaybetmemiş. O öldürülemezmiş, çünkü imparatora olan nefreti öyle şiddetle yanarmış ki aldığı herhangi bir yara anında dağlanırmış.”

“İşte başlıyoruz,” dedi Nettles. “Şu an masal anlatmaya ısınma yapıyor.”

“Ah, ama Dire Bane’in masalları karşı konulamaz,” dedi Red. “En sevdiklerimden biri, bir imparatorluk gemisi onun *Kraken Avcısı* adındaki teknesine yanaştığı zamanki. Askerler gemiye çıkmaya çalıştılar ve işler kötü gidiyordu çünkü onların sayısı Dire Bane’in adamlarından üçe-bir fazlaydı. Peki, o ne yaptı? Geminin direğini kökünden söküp sanki sopaymış gibi yanında tuttu. Bütün imparatorluk askerlerini tek tek okyanusa yolladı. Sonra direğini ait olduğu yere geri koydu, imparatorluk gemisinden canının istediklerini aldı ve yelken açıp oradan uzaklaştı.”

“Bu mümkün bile değil,” dedi Alash.

Red omuz silkti. “Böyle olduğunu söylüyorlar.”

“Ya pürolu olanı nasıl?” diye sordu Filler, gözleri hevesle parlayarak.

“O da başka bir güzellik,” diye onayladı Red. “Bir gece Dire Bane, Paradise Circle’a inmişti, doğal olarak en sevdiği

man orasıydı. Ve duydu ki imparatorluk gemilerinden oluşan koca bir donanma, Dire Bane'in sonunu getirmek için gerekirse Circle'ı yerle bir etmeye yetecek kadar top ve zifile Keystown'dan yola çıkmış."

"İmparatorluk askerleri masumların olduğu koca bir mahalleyi sırf bir adamı öldürmek için katletmeye gönüllü müymüş?" diye sordu Alash şüphe içinde.

"Şey, açık olmak gerekirse," dedi Red, "Paradise Circle'da gerçekten masum olan sadece birkaç kişi vardır. Ama içini rahat tut, çünkü bu şansı asla elde edemediler. Dire Bane, donanmanın karaya çıkacağı rıhtımın kenarına gitti. Purolarından birini aldı, ki bu arada duyduğuma göre normal bir adamın kolu uzunluğundaymış. Purodan çektiği nefesi öyle büyük bir güçle üflemiş ki koca donanma dumanın içinde kaybolmuş ve açık sulara geri itilmiş. Yönlerini öyle bir kaybetmişler ki rotalarından ne kadar çıktıklarını fark etmeseler neredeyse Keystown'ı top atışına tutacaklarmış. Tabii bu arada Dire Bane çoktan ortalıktan kaybolmuş."

"Bu masallar çok saçma," dedi Alash hor gören bir tavırla. Ardından bir dakika sonra neredeyse suçluymuş gibi, "Ee... onu yakalayabilmişler mi hiç?" diye sordu.

"İblisler değil," dedi Red. "Nihayet imparatorun kendisi, kendi döneminin en büyük Vinchen savaşçısından, Dire Bane'i adalet önüne çıkarmasını rica etmiş. Hurlo the Cunning adında bir adam." Kaşlarını çattı ve sonra Hope'a döndü. "O, şey değil miydi..."

"Sonunda Dire Bane'i yakalayan adam benim öğretmenimdi," dedi Hope.

“O halde hikâyenin sonunu bize *sen* anlat,” diye önerdi Red.

“Benim anlatışım seninki kadar renkli olmaz.”

Red omuz silkti. “Gerçekte neler olduğunu merak ediyorum.”

Gözleri herkesin üstünde dolaşan Hope garip bir şekilde hüzünlü görünüyordu. “Sıradan bir adamdı. Prensiplerine çok önem veren akıllı ve tutkulu biriydi. İmparatorluğun yozlaştığına, artık halkına önem vermediğine inanıyordu. Bu yüzden imparatorluğu yok etmeye karar vermişti.”

“*Bütün* imparatorluğu mu?” diye sordu Nettles. “Bu çılgınca.”

“Dire Bane ölçülemeyecek kadar cesurdu,” dedi Hope. “Onur duygusu için bütün dünyaya kafa tutmayı isteyen biri en derin saygıyı hak eder. Ama haklısın, bu *gerçekten* imkânsız bir görevdi. Üstelik Dire Bane ne ölümsüz ne de bir devdi. İşin aslı artık yaşlanıyordu. Günlerinin sona ermekte olduğunu biliyordu. Yine de pes etmedi. Benim, o zamanlar sadece genç bir adam olan öğretmenim, Pauper’s Prayer adasındaki Boyalı Mağaralar’da onu köşeye kısırdı. Onurluca dövüştüler ve benim öğretmenim onu yendi. İmparator, Dire Bane’in bedenini gemisinin ana direğine bağlanmış halde getirilip ibret-i âlem için bütün imparatorlukta dolaştırılmasını istedi ancak öğretmenim bunun onursuz bir davranış olduğunu söyleyip reddetti.”

“Bunu yapabilir miydi?” diye sordu Alash.

“Manay the True zamanından beri Vinchen Tarikatı imparatora –daha büyük iyiliğe– hizmet etmeye ve asla tek bir adama bağlı olmamaya yeminlidir.”

“O halde öğretmenin Dire Bane’in bedenini ne yaptı?” diye sordu Nettles.

“Onu *Kraken Avcısı*’nın güvertesine koydu, her şeyi ziftle kapladı ve ateşe verdi. Mıllerce öteden duman sütunlarının ve alevlerin görüldüğünü söylerler. Sonunda geriye ne adamdan ne de gemiden bir şey kaldı, sadece kül ve denizin dibinde yarılmış metal.”

“Haklısın,” dedi Red. “Benim hikâyemin sonu daha güzel.”

—

Ertesi sabah Red, *Lady’s Gambit*’in güvertesine çıktığında uzakta karaltı halinde bir ada gördü.

“Stonepeak,” Kayıp Finn dümeninde duruyordu.

Hope ifadesiz bir yüzle onun yanında duruyordu ve bir şey demedi.

Red bunun nasıl bir şey olmasını umduğunu bilmiyordu. Fırtınalar İmparatorluğu’nun büyük başkenti, en kuzeydeki en büyük adasıydı ve onun ötesinde Dark Sea’nin sonsuz uzantısından başka bir şey yoktu. Bu adada imparatorluğun en yüksek dağının bulunduğu söyleniyordu ve imparatorluk sarayı da imparator bütün tebaasına gerçek anlamda tepeden bakabilsin diye bu dağın zirvesine kurulmuştu. Maalesef Red daha fazlasını bilmiyordu. Düşünecek olsaydı tam New Laven gibi hayal ederdi, sadece tam ortasına lap diye oturmuş koca bir dağ farkıyla. Belki Paradise Circle’a benzeyen daha az, Hollow Falls’a benzeyen daha çok mahallesi olurdu.

En azından dağ konusunda haklıydı. Adanın üst yarısının ortasında tabanı neredeyse çeyreğini kaplayan sivri uçlu koca bir kaya kütlesi vardı. Fakat adanın geri kalanı New Laven’a hiç benzemiyordu. Ya da hayır, belki oraya benzeyen tek bir mahallesi vardı. Keystown. Stonepeak koca bir Keystown gibi

görünüyordu, onun kadar muntazam ve temiz, Red'in inanamadığı ölçüde. Öğlen güneşi şehrin bej duvarlarında yansıyor ve cilalı pencerelerinde öyle haşın parlıyordu ki koyu renk gözlüklerine rağmen Red suratını buruşturdu.

“Lanet olsun, bu çok tatsız,” dedi.

“Öyle görünüyor,” dedi Kayıp Finn.

Hope hâlâ konuşmuyordu ama Red, kılıcını sıkı sıkı tutarken el eklemlerinin bembeyaz kesildiğini fark etti.

“Onu neredeyse yakaladık,” diye Hope’u temin etti Red. “Neredeyse bitti.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Hope. “Benim anladığım kadarıyla onu neredeyse *kaybettik*. Stonepeak’te hayatını kurtarmak için kaçan bir biyo-büyücünün gideceği tek bir yer var.”

“Biyo-büyücülük Konseyi mi?”

“Ki o da imparatorluk saray duvarlarının içinde. Oraya varmadan önce yakalamazsak...”

Red anlamıştı. O duvarların ardında imparatorlukta neredeyse bütün biyo-büyücüler ve elbette imparatorun şahsî şeref kıtası yaşıyordu. Teltho Kan o sığınağa bir ulaşırsa dokunulmaz olacaktı.

Hope alçak sesle, “Onun buraya geleceğini tahmin etmeliydim,” dedi.

“Peki, bu nasıl bir fark yaratacaktı?”

Hope cevap vermedi ama Red onu “ihmalkârlık” veya öyle bir şey yüzünden sessizce kendisini paylamakta olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

Rıhtıma yaklaşır yaklaşmaz Hope, “Sadie,” diye seslendi, “Geminin komutası sende!” Sonra üç uzun ve zarif adımda kıyıdan atlamış ve iskelede koşarak ilerliyordu.

Peşinden fırlayan Red, “Hope! Bekle!” diye seslendi.

Hope’un Red’i beklemediği gün gibi ortadaydı. Yavaşlamıyordu bile. At arabalarıyla, atlarla ve insanlarla dolu sokaklardan ok gibi geçiyordu. Dans eder gibi hiç çaba harcamadan aralarından sıyrılıyor ve yön değiştiriyordu. Red de mesafesini gayet iyi koruyordu. Aslında onu bu kadar kolay takip ettiğine şaşırırmıştı. Sanki aynı anda her şeyi görebiliyor, ayırt ediyor ve bir salisede karar verebiliyor gibiydi. O her zaman koordinasyonlu biri olmuştu, bu seferki yeni bir şeydi.

O kalabalık sokaklar boyunca bir süre Hope’u kovaladı. Bir şehrin nasıl bu kadar yoğun olabileceğini merak ediyordu. Gerçi şehri daha detaylı inceleme şansı pek yoktu. Hope’u aptalca bir şey yapmaya kalkmadan önce durdurması gerekiyordu.

Nihayet saray kapılarında ona yetişti. Sokağın ortasında başı öne eğik, kılıcı kararlılıkla önündeki yüksek beyaz duvarları işaret ederek diz çökmüştü.

Hope elindeki kılıca bakarken alçak sesle, “Onları hayal kırıklığına uğrattım,” dedi. “Köyümü katleden adamdan öcümü alacağıma yemin etmiştim. Ve şimdi o, ulaşamayacağım bir yerde.”

Red onun yanında yere çömeldi, saray duvarlarının üstündeki bir korumanın elinde tüfekte onları izlediğinin bilincindeydi. “Belki biz... bir şekilde içeriye gizlice girebiliriz?” diye fısıldadı. “Kılık değiştiririz ve Bayview’da yaptığımız gibi içeriye mutfaklardan sızarız.”

“Burası sanat galerisi değil, imparatorluk sarayı.”

“Tamam. Pekâlâ. O zaman o dışarıya çıkıncaya kadar bekleriz.”

“Eğer çıkarsa.”

“Elbette çıkacak. Sonsuza dek orada kalamaz.” Red başını kaldırıp devasa yere baktı. Bir dış duvar vardı, sonra bir tür açık

bahçe boşluğu, sonra dağa tutunurken yavaşça yükselen asıl saray. Burası gördüğü bütün binalardan daha yüksekti. Bir binanın olabileceğini hayal ettiğinden daha yüksekti. “Ah, kalabilir mi?”

“Sen hiç imparatorların hayat hikâyelerini okumadın mı? Bu saray on yıldan çok daha uzun süre kuşatma altında kalabilir.”

“Hadi, Hope. Bunun bir yolu olmalı,” dedi Red umutsuzca. Hope’un yüzündeki bakışı daha önce sadece bir kez görmüştü. Kendini kılıcının üstüne bırakmaktan vazgeçirmeye çalıştığı zamandı bu. “Her zaman bir yolunu buluruz.”

“Öyle mi?” diye sordu Hope hâlâ kılıcına bakarak.

“Elbette buluruz. Ben ve sen! Red ve Hope! Biz yenilmeziz!”

“Hayır, böyle söyleme.”

“Nedenmiş? Bu doğru. İnanılması zor hikâyelerinden birine dönüştürmek istediğin gerçek hikâyelerimden bir diğeri.”

Red’in aklına umutsuz bir fikir geldi. Bu hem çılgınca hem de şimdiye kadar düşündüğü en mantıklı fikirdi. “Ya biz... tüm bunlardan uzaklaşmayı seçersek? Tamamen *yeni* bir hikâyeye başlasak?”

“Ne?” Hope ilk kez onun yüzüne baktı. Red bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

“Neden yeminleri, intikamı ve çürümüşlüğü bir kenara bırakıp her şeye baştan başlamıyoruz?” Anlattıkça fikri daha çok seviyordu. “Stonepeak hoş ve temiz bir yer gibi görünüyor. Hoş ve temiz hayatlara başlayabileceğimiz bir yer. Öldürmek, çalmak ve benzeri şeyler içermeyen düzgün hayatlar.”

“Düzgün hayatlar mı?” Hope aklı karışmış gibi görünüyordu.

“Ya da hey, bu sana uymazsa başka bir yere gidebiliriz. *Herhangi* bir yere. Sonuçta kendi gemimiz var. Ne istersek onu yapabiliriz.” Şimdi her şey çok daha netti. Hırsız veya savaş-

çı olmak zorunda değildiler. İstedikleri şey olabilirlerdi. “Bizi alıkoyan tek şey geçmişimiz. Ya hepsini bir kenara savurup atarsak? İntikam yok, biyo-büyücüler yok, sadece sen ve ben. Birlikte. Sonsuza dek.”

Eli Hope’a doğru uzandı. “Bu dünyada istediğim bir tek şey var. Ve o da sensin.”

“Ben... bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.” Hope’un koyu mavi gözlerinde kırmızı damarlar belirmişti. “Her şeyi bir kenara bırakmak mı? Yeminlerimden vazgeçmek mi? Amacımdan? Son on yıldır beni ayakta tutan tek şeydi o. Öylece bir kenara atamam.”

“Ama seni içten içe kemiriyor. İntikam takıntın. Seni yavaş yavaş... bilmediğim bir şeye dönüştürüyor, çok geç değil. Bunu senin içinde görüyorum. İntikamın ötesindeki kişi dışarıya çıkmaya çalışıyor.”

“O senin resmini yaptığın kişi,” Hope nihayet Red’in ellerini kendininkilerin içine aldı. “Benim diğer kısmım.”

“Sen bir biyo-büyücü avcısından fazlasısın. Bir katilden fazlasısın.” Hope’un elini göğsüne bastırdı. “Lütfen, Hope. Bırak sana yardım edeyim.”

“Ona yardım mı etmek istiyorsun?” diyen kadınsı ama sert bir ses geldi arkalarından. “O halde onu durdurmaya çalışmaktan vazgeç.”

İkisi de dönünce tepelerinde dikilen bir kadın gördüler. Red’in rastladığı herhangi bir kadından daha uzundu. Uzun siyah saçları ve delici siyah gözleri vardı. Göğüs kısmı dar ama dalga dalga kaban ve ellerinden aşağıya sarkan kol yenleriyle, geriye atılmış kapüşonuyla beyaz, ipek bir elbise giyiyordu. Görüntüsü tuhaf ama bir şekilde şıktı.

Gözlerini kısan Red, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Kadın saray duvarındaki askerlere doğru başıyla işaret etti. Şimdi birbiriyle konuşan iki kişiydiler. İçlerinden biri onlara doğru işaret ediyordu.

“Oraya girmek istiyorsanız,” dedi kadın, “benimle gelin.” Sonra döndü, beyaz elbisesi alev alev, yakındaki bir tavernaya doğru yürüdü.

Hope derhal ayağa kalktı ve kadının peşinden gitti.

Red arkasından seslenmek üzereydi, duvara doğru bir bakış attı. Artık üç koruma olmuşlardı. Bu yüzden Red aceleyle peşlerinden gitti.

Kadın onları New Laven’daki bütün tavernalardan daha temiz ve daha iyi aydınlatılmış tavernaya götürdü. Masalar iyice ovalanmış, her birinin ortasına saksıda bitkiler konmuştu. Kadın köşedeki bir masayı işaret etti. “Rahatınıza bakın. Ben bize içki ısmarlayacağım.”

Hope masaya oturdu.

Red onun yanına otururken, “Bu gerçekten kötü bir fikre benziyor,” dedi.

“Bu kadının saraya girmenin bir yolunu biliyor olma ihtimali bile olsa bunu duymak isterim,” dedi Hope.

“Bir tuzak olabilir,”

“Kimin tuzağı? Artık Teltho Kan için tehdit bile değiliz ve bu şehirde kimseyi tanımıyoruz.”

“Kesinlikle!” dedi Red. “Bu kadını tanımıyoruz. Onun hakkında hiçbir lanet olası şey bilmiyoruz.”

“Benim adım Brigga Lin.” Kadın içi kırmızı şarapla dolu üç tahta kadehi masaya koydu. “Ve bir biyo-büyücüden intikam almaya yemin etmiş herkes benim dostumdur.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Hope.

“Çünkü,” dedi kadın bir sandalyeye yerleşirken, “ben bütün tarikattan intikam almaya yemin ettim.”

“Sen mi?” diye sordu Red.

Brigga Lin, kırmızı dudaklarının ardındaki bembeyaz dişleriyle ona gülümsedi. “Pek öyle birine benzemiyorum, değil mi?” Şarabından zarif bir yudum aldı. “Ama usta bir biyo-büyücü kendini seçtiği herhangi bir şekilde gösterebilir.”

“Bekle, sen şimdi senin de...”

“Ben de bir biyo-büyücüyüm. Evet.” Gözlerini devirdi. “Ya da yakın zamana kadar öyleydim.”

Hope kaşlarını çattı. “Ben kadın biyo-büyücüye izin vermediklerini sanıyordum.”

“Ve ben de kadın Vinchen’a izin vermediklerini sanıyordum ancak sen tam bir Vinchen olarak giyinmişsin.”

“Senin gerçekten bir biyo-büyücü olduğunu –ya da eskiden öyle olduğunu– nereden bileceğiz?” diye sordu Red.

Brigga masada duran bitkiye dokundu. Saksının içinde sadece bir çiçek vardı, solgun, yarı pörsümüş bir kasımpatıydı bu. Kadın arkasına yaslanıp kadehinden kendini beğenmişçe bir yudum daha alırken saksıda bir sürü çiçek birden açıverdi.

“Tamam. Eğer bir biyo-büyüçüysen,” dedi Hope, “neden tarikatı yok etmek istiyorsun?”

“Öyleydim,” dedi Brigga Lin. “Burada çekim seçiminin önemini unutmayalım, lütfen.”

“Seni neden aralarından attılar?” diye sordu Red.

Brigga ince, siyah kaşını havaya kaldırıp sanki resmî olarak tanıştırmış gibi zarafetle göğüslerini işaret etti. “Neden olduğunu sanıyorsun? Çünkü ben bir kadıyım.”

“Ama eğer bir kadın olmak onların yasalarına aykırıysa,” dedi Hope, “sen nasıl...”

“Baştan nasıl mı biyo-büyücü oldum?” diye sordu Brigga Lin. “Basit. O zamanlar erkektim.”

“Pardon?” dedi Red. “Ne?”

“Erkeklerin en erkeği değil, ona sahip olunmalı. Ama gerekli tüm donanımım vardı. Biyo-büyücü olarak yıllarca çalışıp eğitim aldım ve ben... dürüst olmak gerekirse taş çatlasa sıradandım. Ama daha fazlası olmak istiyordum. Çok daha fazlası. Sonra, birkaç yıl önce Morack Tor tapınağının kalıntılarını araştırıyordum ve orada kutsal yazıtların orijinal kopyasını buldum. O kitapta, erkeklere tamamen kapalı ve sadece kadınlar tarafından ustalaşabilecek olan bazı biyo-büyücülük dalları vardı. Bunun akıllara durgunluk verecek bir keşif olduğunu düşündüm. Tarikatta devrim yaratacaktım. Maalesef bunun işe yaradığını ispatlamalıyım.”

“Sen de biyo-büyücülüğünü kullanıp kendini bir kadına mı çevirdin?” diye sordu Hope.

Brigga Lin omuz silkti. “Ya öyle yapacaktım ya da gerçek bir kızı biyo-büyücülük temellerine göre eğitmek için yıllar harcayacaktım. Kim buna sabır gösterip zaman harcar ki? Ayrıca işlerin iç yüzünü öğrendikten sonra ancak bunu size itiraf edebiliyorum ki bir kadının biyo-büyücülük öğrenebilecek kadar zeki olduğundan emin değildim.” Hope’a belli belirsiz gülümsedi. “Umarım bunu bağışlarsın. Çoğu erkek gibi ben de bir ahmaktım.”

“Yani doğru muydu?” diye sordu Red. “Sen diğerlerinin yapamadığı şeyleri yapabiliyor musun?”

“Ah, evet. Kanıt ortada değil mi?” Çiçeklerle dolup taşan saksıyı gösterdi. “Onlar bunu asla yapamazlar. Erkeksi biyo-büyücülük, yaşayan bir şeyi değiştirebilir ama hayat yaratamaz. Bunu sadece dişi biyo-büyücülük yapabilir. Eğer onların o dağın tepesinde yaptıklarının yanlış olduğuna işaret bu değilse ne olduğunu ben bilmiyorum.”

“Ve sen onları buna ikna edebileceğini mi düşündün?” Hope’un gözlerinde bir sempati vardı.

“Aptallık ettim,” Brigga Lin’in yüzü karardı. “Beni inançlara aykırı davranmakla suçladılar. Üzerime tükürdüler. Beni kestiler. Hayatımı zor kurtarabildim.”

Hope sessizce, “Öğretmenim sekiz yıl boyunca beni gizlilik içinde eğitti,” dedi. Tarikat kardeşleri ne yaptığını öğrendiklerinde bize saldırdılar. Bana onlarla dövüşmemeye yemin ettirdi. Bunun onun hareketlerinin doğal sonucu olduğunu söyledi ve durumu kalbinde huzurla kabul etti.” Elini Brigga Lin’in koluna koydu. “Çektiğin acı için üzgünüm. Ancak onların kurallarını ihlal ederek yanılan sendin, tıpkı benim gibi. Bu da yaptıklarının sonucuydu.”

“Onların kurallarını ihlal etmek mi?” Brigga Lin’in gözleri öfkeyle parladı. “Hayatın kurallarını çiğneyenler onlar. Onlara kadınların erkeklerden çok daha güçlü biyo-büyücüler olabileceğini söylediğimde bu ifşa onlar için şaşırtıcı değildi. Konsey bunu zaten *biliyordu*. Ama kadınları biyo-büyücülüğe dâhil etmektense o gücü yok saymayı tercih ettiler. Biyo-büyücülük Konseyi zayıf, aptal ve vicdansız. Bunu mutlaka biliyorsunuzdur. Dışarıdaki dünyada masum insanlara neler yaptıklarını görmüş olmalısınız, yoksa intikam almaya yemin etmezsiniz. Onlar bütün imparatorluğun başına belalar.”

“O halde sen gidip hepsini öldüreceksin, öyle mi?” diye sordu Red. “İmparatorluktaki her bir biyo-büyücü?”

“Bir şeylerin değişmesi için gereken buysa,” dedi Brigga Lin. “Kabullen ya da öl. Hayatın kuralı *bu*.”

“Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Biz burada konuşurken onlar yıllık konsey toplantısı için bir araya geldiler. Buraya o yüzden gelmiştim. Bulgularımı sunmak için.” Hope’a döndü. “Toplantı yarın sona eriyor, sonra imparatorluğa geri dağılacaklar. Ama bu gece saldırırsak her birini yeryüzünden silme şansımız olur.”

“Hope, bu konuşmayı gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?” diye yakarırcasına sordu Red. Ama Hope’un gözlerinde görebiliyordu. Dinliyordu.

“Yüzyıllar önce, Burness Vee ve Cesur Selk, biyo-büyücü ve Vinchen beraber çalıştılar.” Brigga, Hope’a doğru eğildi. “Bu imparatorluğu onlar *kurdu*. Birlikteyken durdurulamazlardı. Biz ikimizken sarayı alma şansımız var. İmparatorluğun gidişatını düzeltebiliriz. Onu *daha iyi* yaparız. Bu gece!”

“Bu intihar, Hope,” dedi Red.

“Hayır,” dedi Brigga Lin. “En iyi ihtimalle zafer ve dürüstlüğe bir şans vermiş oluruz. En kötü ihtimalle adil ve onurlu bir şekilde ölürüz. Peki, sen ne öneriyorsun? Onu yeminlerinden vazgeçirmeye çalıştığını duydum. Onların yozlaşmış gücüne boyun eğmesini mi tavsiye ederdin? Ya da korkakça geri çekilmesini? Öylesi yaşamın gölgesinden başka bir şey değil, alçakça ve değersiz.”

“Hope...” Red bu tartışmayı kaybetmek üzereydi. Bütün akıl ve mantığa rağmen, hayatının en önemli tartışmasıydı ve o kaybediyordu. “Lütfen... Sana yalvarıyorum. Benimle uzakla-

ra gel. Benimle, Sadie'yle, Nettles'la ve diğer herkesle beraber gemiye geri gel. Seni seviyoruz. Bu yeterli değil mi?"

Hope ona dik dik baktı ve koyu mavi havuzları gerçekten açıldı. Red ilk kez o gözlerin ne kadar uzağa gittiklerini gördü.

"Red, bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum, çünkü Circle'da işler böyle yürümüyor. Sen hayatım sadece bana aitmiş gibi konuşuyorsun. Uzun yıllardır bana ait değil o. Ben onu imparatorluğun ve Vinchen Tarikatı'nın onuruna adanmaya yemin ettim. Bu şerefi hayatımdan önde tutmalıyım. Her şeyden önde tutmalıyım." Uzanıp elini Red'in yanağına bastırdı. "Ve herkesten." Sonra elini indirdi. "Senden buna saygı göstermeni istiyorum."

O anda Red, onu kesinlikle kaybettiğini anladı. Ya da belki asla tümüyle onun olmadığını.

"Sana hep saygı duydum ve hep duyacağım." Sesinin alçak ve tutarlı olmasına gayret etti. "Ama bilerek kendi ölümüne yürüdüğün yolda seninle arkadaşça gelemem, ne kadar adil veya asil olursa olsun. Bunu yapmayacağım."

Red, Hope'a kendisini durdurması, ondan kalmasını istemesi ya da onunla beraber gitmesi için gereken bütün zamanı vererek yavaşça ayağa kalktı. Hope hiçbirini yapmadı.

Aslında Red, bir şey yapmasını beklemiyordu.

Sarayın ay ışığında parlayan beyaz duvarlarının önünde durdular.

“Onun da bizimle gelmesini diler miydin?” diye sordu Brigga Lin.

“Hayır,” Hope şu anda Red’i düşünmek istemiyordu.

“Sanki yardımı dokunurmuş gibi görünüyordu.”

“Evet,”

“Onu bu kadar mı önemsiyorsun?”

Soru Hope’u hazırlıksız yakalamıştı. Onun resmî onur kurallarını anlayan biriyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Güdülerinin tanıdığı herkes için anlaşılmaz olmasına az çok boyun eğmişti. Ama Brigga Lin anlıyordu. Biyo-büyücülerin, yoldan sapmış ve zehirli olabilse de sanki kendi şeref anlayışları vardı. Brigga Lin, Hope’un bu kavgada çok faydası olabileceğini bildiği halde Red’den kalmasını neden istemediğini anlıyordu. Bunu isteseydi ve Red hayır deseydi o zaman Hope, Red’e duyduğu saygıyı kaybederdi. Tam tersine evet deseydi, o zaman da onu kendisini bekleyen karanlık felaketle aynı yola

mahkûm etmiş olurdu. Bu ikisi arasında kalmaktansa kendi başarı şansının oranını düşürmeyi tercih ederdi.

“Evet, sanırım önemsiyorum,” dedi nihayet.

Duvarın tepesindeki gardiyanlara baktılar, sıra dışı iki kadının varlığını ve kendilerine bakmakta olduklarını fark etmeye başlıyorlardı. Kadınlardan biri baştan ayağa beyaz giysili, siyah saçlıydı, diğeryse neredeyse beyaz saçlı ve baştan ayağa siyah giysiliydi.

“Sana adını sormadım,” dedi Brigga Lin.

“Asıl adımı hatırlamıyorum. Köyüm bir biyo-büyücü tarafından katledildi. Hurlo the Cunning beni öğrencisi olarak aldığı anda bana köyümün adını verdi ki köyümün adını veya başına gelen felaketi asla unutmayayım.

“Köyünün adı neydi?”

“Bleak Hope.”

Brigga Lin gırtlaktan öyle yüksek bir kahkaha attı ki duvar boyunca duran gardiyanların ilgisini daha da çekti. “Bunun kifayetsiz bir rahatlık olduğunun farkındayım ama yanımda adı Bleak Hope olan biriyle ölmeye tercih edeceğim başka hiçbir canlı düşünemiyorum.”

Kapüşonunu gözlerini gölgeleyecek şekilde başına çekti. Gardiyanlar bu hareketle alarma geçmiş gibiydiler. Kapüşonu takılıyken üstündeki dökümlü cüppe ilk bakışta bir biyo-büyücününkine benziyordu, ama tam öyle değildi. Gardiyanlardan biri, ötekilerine bir şey söyledi. Onlar da tüfeklerini kaldırıp iki kadına nişan aldılar.

İçlerinden biri, “Hemen uzaklaşın!” diye bağırdı.

“Ateş etmeye hazırlanıyorlar,” dedi Hope.

“Bunu ben hallederim,” dedi Brigga Lin.

“O kadar yüksekte mi? Ben biyo-büyücülerin güçlerini sadece dokunarak kullanabildiklerini sanıyordum.”

“Evet,” dedi Brigga Lin, kapüşonunun altından tebessüm ederek. “Bende de o sınırlamanın olduğu zamanı hatırlıyorum.” Ellerini, kol yenlerini neredeyse dans eder gibi döndürerek zarif bir motif çizecek şekilde salladı.

“Bu sizin son...” diye başladı asker.

Brigga Lin parmaklarını genişçe açarak kollarını kaldırdı ve askerlerin tüfekleri patladı. Askerler baruttan yanan yüzlerini avuçlarken çığlık atıyorlardı.

“Barut çok kötü bir şey. Keşke kullanmasalar.” Brigga Lin kayar gibi kapıya ilerledi. Sonra dikkatle bakmak üzere Hope’a döndü. “Ben bu kapıyı indirir indirmez bir asker nehrinde akıntıya karşı yüzeceğiz. Muhtemelen tek başıma üstesinden gelebileceğimden fazlası olacak. Hazır mısınız?”

Hope duvardaki askerlere baktı. Sancı içinde inliyorlardı, yüzleri yanık ve dumanı tüten bir et yığını halindeydi. İçinde bir şey kıpırdadı. Sonunda Ranking’e karşı hissettiğine benzer bir acıma duygusuydu bu. Biyo-büyücünün kurbanları. Bu sefer biyo-büyücü onun tarafındaydı...

Ama bu adamlar, köyünü katleden askerlerle aynı üniformayı giiyorlardı. Hope buna odaklandı ve içindeki acıma duygusu o bildik eski karanlık tarafından boğuldu. Hope, her zamanki gibi seçimini yaptı.

“Evet,” dedi. “Hazırım.”

—

Sadie, Red’in bir süre ağlamasına izin verdikten sonra, “Doğru tercihi yaptın,” dedi. Red yanında Hope olmadan yüzü

kireç gibi beyaz, ılık saçan kedi gözleri boşluğa bakarak gemiye gelir gelmez Sadie diğer herkesi yanlarından kovalamıştı. Şimdi ikisi beraber Hope'un henüz hiç kullanmadığı kaptan üssünde oturuyorlardı. Hope burayı hiç kullanmayabilirdi.

"Bana doğru seçim gibi *hissettirmiyor*," dedi Red. "Sanki o tavernada kalbimi bırakıp gelmişim gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Henüz gençsin. Ayrıca seni asla terk etmeyecek olan o yumuşak sanatçı yanın var. Bu elinde değil. Kor-karım biraz canının yanmasından başka yapacak bir şey yok."

Red kollarını karnına doladı, omuzlarını kamburlaştırdı ve başını eğdi. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Nettie'yle bile."

"Biliyorum, oğlum. Biliyorum."

Red'in ara sıra burnunu çekmesi dışında sessizdiler. Bu ses ve gemide olmak Sadie'ye eski anıları hatırlattı. Geçip giden zamana dair acı tatlı düşünceler. Bu, yaşlanınca yumuşadığının kesin göstergesiydi, Sadie aldırmadı. Oğlunun hayatta olmasına memnundu sadece. "Hope da doğru olanı seçti."

"Ne?" Red'in gözleri büyüdü. "Lanet olası bir ölüm arzusu var onun!"

"Ben senden kalmanı istemediği sıradaki seçimini kastet-tim. Bunu yapmak istediğinden eminim. Eğer ölecekse kim bunu kendi sevdiğinin yanında yapmak istemez ki, değil mi?"

"Ben asla onun sevdiği olmadım."

"Öyle mi?"

"Evet. Asla sevişmedik."

"Ve sen aşkı bunun mühürlediğini mi düşünüyorsun? Birbi-ri üstüne baskı yapan ıslak et parçalarının mı?"

"Şey..."

“Tanıdığım hiçbir kız, erkeği tarafından sevildiğini anlamak için vajinasının gerdirilmesine ihtiyaç duymazdı. Bunu anlama duygusu çok daha derinden gelir.” Omuz silkti. “Beni yanlış anlama, sevişmek güzeldir. Kendi zamanımda birçok kişiyle seviştim ve bundan nadiren pişman oldum. Ancak iki insan arasındaki şeye aşk demek için bu illa gerekli bir şey değil.”

“Hayır, sanırım değil.” Sanki gözleri onlarla saray arasındaki bütün binaları delip geçebilirmiş gibi pencereye baktı Red.

“Eğer sende kalmanı isteseydi bunu yapardın. Bunu biliyorum. O da biliyordu. İşler o noktaya geldiğinde seni öyle seviyor ki gitmene izin verdi.” Sadie, Red’in sırtını sıvazladı. “Bu özel bir şey, Red, adamım. Asla unutmasan iyi edersin.”

Yine sessizleştiler. Sadie, Red’in artık burnunu çekmediğini fark etti. Belki söylediği şey onu avutmuştu. Belki çoğunlukla başarısız olduğu onca yıldan sonra bu ebeveynlik işinde iyiye gidiyordu.

Red, omuzları dik, başı havada, ayağa kalktı. “Haklısın, Sadie. Bu geride bırakılmayacak kadar özel bir şey.”

“Dur bakalım, Red, ben öyle demedim...”

Ama Red kabinden fırlamıştı ve bir an sonra Sadie, güverteye vuran botlarının sesini duydu.

Tamam, belki hâlâ ebeveynlik konusunda çoğunlukla başarısız oluyordu.

—

Bazen yaptığınız tercihlerin gerçekten doğru olduğunu bilmek zordu. Örneğin Tanrı ya da evrenin (Vincen bu ikisini bir tutardı) önünüzde bir yol açarak onayladığını göstermesiyle başarının erken belirtilerini görmek cazipti.

Brigga Lin'le beraber kapıdan girip avluyu geçerken ve sarayın iç kalesine girerken Hope da böyle hissediyordu. Çok sayıda asker üstüne çullanıyordu ve Hope onları sanki Hollow Falls'un inişli çıkışlı çayırлықlarındaki çimenlermiş gibi ezip geçiyordu. Song of Sorrows sarayın beyaz duvarlarında yankı yapıyordu ve çok geçmeden askerler sesini duyunca uzak durmaya başladı. İlk darbeyle Hope kan büyüsunü kaybetmişti. Kılıcın titrediğini ve nazik ama ısrarlı çekiştirme hissinin dağıldığını hissetmişti. Bunun şu an neredeyse hiç önemi yoktu. Teltho Kan'ın kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Brigga Lin sanki ölümü birer birer uzaklardan getiriyor-muşçasına elleri sürekli dokuyarak, kol yenleri dönerek, intikam hayaleti gibi yanında ilerliyordu. Bir asker göğüs kafesi patlayıp kırmızı, pembe ve beyaz bir çiçek gibi açılınca çığlıklar içinde yere düştü. Bir diğeri bütün iç organları dışına çıkıp ağzından yere saçılırken bağıramadı bile.

Doğru seçenek bu muydu? Bu soru Hope'un aklına bir adamın kafasını uçururken, sonra diğerrinin karnını deşerken geldi. Saçtıkları bunca dehşet ve ölüm? Doğru muydu? Uzaktaki bir adamın elleriyle kendi gözlerini oymaya çalıştığını gördü, çünkü kafasının içinde kaynayan zifte dönüşmüşlerdi. Hope, sorusunun cevabını bilmiyordu.

Ama sonra gönül gözünde, babasının derisinden fırlayan şişman beyaz larvayı gördü. Annesinin, kendisinin bugüne kadar hatırlayamadığı bir ismi çağırdığını duydu. Murgesia'dan Ontelli'yi gördü, ağzından bir baykuş gagası çıkıyordu ve gözlerinin önünde bir canavara dönüşürken kırılan kemiklerinden çıkan sesi duydu. Thorn Billy'nin buza dönüşmesini gördü. Paradise Circle halkının toza dönüştüğünü gördü.

Bu yüzden kalbini sertleştirip savaşmaya devam etti.

—

Stonepeak'in temizlik lüksü ve yer altı kanalizasyonuna rağmen yakılmış pek gaz lambası yoktu. New Laven'a kıyasla gün batımından sonra sokaklar tuhaf bir şekilde boştu. Yoğun olmasına rağmen tavernalar, Paradise Circle'in kabadayı coşkusu veya Silverback'in tutkulu ifadesiyle dolup taşmıyordu. Red bunun her gece mi, yoksa sadece Biyo-büyülcüler Konseyi varken mi böyle olduğundan emin değildi.

Her iki halde de sonuçta yolu açıktı. Gündüz vakti hızlı gittiğini sanmıştı ama şimdiki hızına kıyasla o hiçbir şeydi. Karanlıkta görüşü daha da açılıyordu ve sadece etrafındaki her şeyi inceden inceye fark etmesine olanak sağlamakla kalmıyor, birkaç blok ötesindeki rotasını hesaplayıp planlamasına da izin veriyordu. Gözleri karanlığı adeta absorbe ediyordu. Sokakta yanından geçtiği insanlara nasıl görüldüğünü merak etti. Kırmızı gözlü bir şeytan gibi mi? Şu anda umurunda değildi. Sadece öldürülmeden önce Hope'a ulaşmayı önemsiyordu. Belki onun bu savaşı imkânsızdı. Belki de atma bıçakları terazinin ibresini mümkün tarafa çevirecek olan şeydi. Emin olduğu tek şey vardı: Hayatının geri kalanını bunu merak ederek geçiremezdi. Neler olduğunu bu gece öğrenecekti, doğru veya yanlış. Bu kararlılık içini coşkuyla doldurdu ve Red koşmaya devam etti.

Saray duvarına yaklaşıncı kapının paramparça olduğunu gördü. Metal o öğleden sonra orada olmayan bir paslanmayla çürümüştü. Brigga Lin'in işi olduğuna şüphe yoktu.

Avluya ölü askerlerin cesetleri saçılmıştı; bazıları korkunç

halde şeklini yitirmiş, bazıları parçalara bölünmüş veya delik deşik edilmişti. Görülecek öyle çok şey vardı ki Red'in yeni görüşü bile hepsini sindirmekte zorlanıyordu. Bu yüzden bir tarafta hâlâ canlı ve ellerinde tüfekler olan iki askeri fark etmedi. İçlerinden biri nişan aldı ama Red'in bakışları nihayet onlardan yana dönünce diğer askerin gözleri fal taşı gibi açıldı ve tüfeğe vurup öbür yana çevirtti, atışın gece göğüne isabet etmesine yol açtı.

"Bu o," dedi ikinci asker. "*Gözlere bak!*"

"Ah, lanet!" dedi tüfekli olan.

"Şu iki saatte hayatta kaldık ve sen neredeyse bizi ölmekten beter edecektin," dedi ikincisi.

Red neler olduğundan emin olamadan atma bıçaklarına uzandı. Ancak iki asker de tüfeklerini yere atıp ellerini havaya kaldırdılar.

"Canımızı bağışla, lütfen!" diye yalvardı birincisi. "Evde beni bekleyen küçük bir kızım var!"

Red'in gözleri avludaki ceset yığınlarını tekrar taradı. Doğru olsun olmasın, cesetlere iki kişi daha ekleyemezdi, özellikle silahsızken. "Peşimden gelmeyin."

"Şerefim üzerine!" dedi adam.

Red dönüp saraya girdi. Askerler bir şekilde onu tanımışlardı. Burada süregelen başka bir plan vardı. Bu noktadan sonra dikkatle ilerlemesi gerekiyordu. Ne de olsa gizlilik tam ona göre bir şeydi.

—

İşler yolunda giderken Hope bunun doğru seçimi yaptığına dair bir işaret olarak görmek istemişti. Şimdiyse işler onların

aleyhine dönünce bu, seçiminin yanlış olduğu anlamına mı geliyordu? Biri diğerini iptal mi ediyordu?

O ve Brigga Lin merdivenlerden yukarıya savaşıarak basamak basamak çıkarken ve yukarıdan gelen asker akını onları aşağı doğru bastırırken Hope'un aklından geçen düşünceler bunlardı. Artık mücadeleye katılmış olan biyo-büyücüler tarafından tahrik edilen askerler çaresizdi.

Önceleri sanki uykudan veya meditasyondan uyanmış gibi telaşlı ve darmadağınık görünerek tek tek veya çiftler halinde geliyorlardı. O ilk biyo-büyücüler Hope onları doğrarken yerlerinden ayrılmamaları için askerlere bağırarak karmaşaya biraz katkıda bulunmaktan fazlasını yapmadılar.

Ama sayıları yeterince artınca organize olup bir tür plana göre hareket etmeye başladılar. Brigga Lin gibi dokunmadan etki etme becerileri yoktu ve Hope'un kılıcının menziline girmeye pek gönüllü görünmüyorlardı. Bunun yerine askerleri tek tek uzun sivri dişleri, pençeleri veya kıskaçları olan akılsız hayvansı yaratıklara dönüştürmeye başladılar. Ölümcül yaralar aldıktan sonra bile saldırmaya devam eden bu yaratıkları haklamak çok daha zordu.

Ama Hope, bu hayvansı insanların kime saldırdıklarına aldırmadıklarını fark etti. Önlerinde hareket eden ne varsa ısırtıyor veya doğruyorlardı. Bu yüzden onlarla savaşmaktansa döndürüp merdivenlerdeki askerlere yöneltmeye başladı. Bu kusursuz değildi, yine de kılıcını biyo-büyücülerin kanıyla ıslatması için yolunu açıyordu. Sonuçta yapmaya geldiği şey buydu.

İki kadın yavaş ama pes etmez bir ilerlemeyle merdivenleri tırmanmaya devam etti. Nihayet Brigga Lin'in biyo-büyücü-

lık konseyinin toplanmış olması gerektiğini söylediği onuncu seviyeye vardıklarında Hope, geniş ve açık odanın pencerelelerinden içeriye ay ışığının girdiğini görünce şaşırdı. Bu savaşa başladıkları gecede miydiler hâlâ? Hope aldığı en az yirmi değişik yaradan kanıyordu ve bedenindeki her kas çığlık atıyordu. Brigga Lin daha iyi görünmüyordu. Güzel elbisesi beyazdan çok kırmızıydı. Burnundan durmadan kan akıyordu, büyük ihtimalle sürekli biyo-büyücülük çabasındandı ve cildi de hayalet kadar solgundu.

Ama asker dalgası nihayet sönmüştü. Hope ve Brigga Lin, koridorda kalan birkaç tanesini öldürdüler ve konsey odasına geldiklerinde içeriyi neredeyse bomboş buldular. Hope kaç beyaz cüppe doğradığının sayısını unutmuştu. Sonu gelmez gibi görünüyorlardı. Belki de artık amaçlarına ulaşmak üzere olduklarını düşünmeye başlamıştı.

Brigga Lin, odadaki tek biyo-büyücüye öfkeyle, “Konsey nerede?” diye sordu. Elleri iki yanını süpürdü ve adamın bacakları dizlerinden dışarıya doğru kırıldı. Adam yere düştü ve çığlık atarken kapüşonu açılınca Hope adamın yüzünü gördü. Bu, Teltho Kan’dı.

“Bekle!” dedi Hope. “O benim!”

Brigga Lin’in elleri bir hareketin ortasında dondu. “Senin halkını öldüren bu muydu?”

“Ah, evet, benim!” diye bağırdı Teltho Kan, acıdan kısılmış sesiyle. “Onları kusursuzlaştırmaya çalıştığım dev eşekarısı türüne kuluçka makinesi olarak kullandım.” Adam umutsuz, tiz bir sesle kahkaha attı.

Brigga Lin birkaç adım geriledi. “O halde o senindir. Sadece ona konsey üyelerinin nerede saklandıklarını söylet.”

“Az önce öldürdüklerimizin hiçbirisi konsey üyesi değil miydi?” diye sordu Hope.

“Onlar sadece çaylaklar,” diye tısladı Teltho Kan. “Önem-siz ve yerine yenileri bulunabilir. Aslında onların saflarını o şekilde incelterek bize bir iyilik yaptınız. Çoğunluğu tarika-ta katılmaya bile değmezdi. Hayatta kalan birkaç tanesi daha güçlü olacak.” Yine kahkahayla güldü.

Belki iki bacağının da parçalanmasının verdiği acı yüzündendi, yüzündeki o sınıtışla deli gibi görünüyordu. Hope vizyonunun sınırında yine hafif bir acıma duygusu hissetti. Bütün gece ne zaman kurtulmaya çalışsa bu duygu sinsice tırmanıyordu. Ama şu anda neyin doğru olduğunu gerçekten söylemek zordu. Biyo-büyücülerin sebep oldukları dehşete dışarıdan şahit olunca parmağını uzatıp *Sen hatalısın* demek çok kolaydı. Ama şimdi Hope’un kendi biyo-büyücüsü –kendi dehşet yaratıcısı– varken bu o kadar kolay değildi. Başını eğip kendisine baktı ve siyah deri zırhının kandan sıırılsıklam parladığını gördü. Elleri kandan yapış yapıştı. Tam olarak doğru olan hangi seçenek bu kadar çok ölüm ve acı getirebilirdi ki?

Hope, kararlı bir sesle, “Konseyin geri kalanı nerde, Kan?” diye sordu.

“Senin kırmızı gözlü uşağın nerede?” Kan etrafına bakındı.

“Burada değil,”

Kan başını salladı. “İyi bir yalancısın. Özellikle bir Vinchen için. Bunun doğru olamayacağını ikimiz de biliyoruz. Senin yeminini bırakamayacağın gibi o da senin yanından ayrılamaz.”

“Gerçekten, Kan. O burada değil.” Hope, Teltho Kan’ın Red için ne planladığını bilmiyordu, bunu öğrenmek için yanında olmamasına minnettardı.

Teltho Kan'ın yüzünden bir anlık korku gelip geçti. Öfkeyle başını iki yana salladı. "Yo, yo, bu olamaz. O burada *olmalı*. Onlara onun burada olacağını *söyledim*. Buna *yemin ettim!*" Hope'a baktı. "Biliyordun, değil mi? Seni fahişe, nereden biliyordun? Sen nasıl..." Çaresizce dönüp gözleriyle odayı taradı. Kırık bacakları daha da kırıldı, adam fark etmiş gibi görünmüyordu. Kaybolmuş gibi duruyordu. Ödö patlamış. Zavallı. "Nasıl yanılmış olabilirim..."

"Herkes yanılabilir." Hope bunu söylerken sadece ona değil, kendisine de söylediğini fark etti. Bu geceye başladıklarından beri kuşkularıyla savaşıyordu, dünyada en nefret ettiği adamı önünde kırık ve çaresiz halde görmek ona sonunda kuşkularını açığa çıkaracak cesareti vermişti. Bir Vinchen savaşçısı için intikam almak yapabileceği en önemli şeydi. Vinchen kuralları bu konuda son derece netti. Ama Hope'a doğru gelen şey, Carmichael'ın ölümünü anmak değil, hayatını kutlamaktı. Bu kadar ölümle ailesini ve köyünü onurlandırmış olur muydu? Geriye dönüp bakınca Hurlo asla onun intikam arzusunu açıkça onaylamamıştı. Belki davranış kurallarının her zaman doğru olduğundan o bile şüpheleniyordu. Ne de olsa Hope'u öğrencisi olarak aldığında Hurlo kendisi de bazı kuralları çiğnemmişti.

"Senden intikam almaya yemin etmenin onurlu bir ant olduğunu düşünmüştüm," dedi alçak sesle. "Senin ölümünün anlamsızca harcanan hayata bir şekilde anlam kazandıracağını sanmıştım. Oysa şimdi anlıyorum ki bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yani ne ebeveynlerim ne de öğretmenlerim senin hayatını almak için kendiminkini boşa harcamamı isterlerdi."

Aklı karışık görünen Brigga Lin, "Bleak Hope?" diye sordu.

“Benim ettiğim bu yemin, incinmiş bir çocuğun bencilce ve kindar bir dileği idi. Anlaşılabilir ama onurlu değil. Ben artık bir çocuk değilim.”

Hope kılıcını indirdi.

“Hayır! Dur! Beni öldürmelisin!” dedi Teltho Kan. “Görüyor musun? Onları yüzüstü bıraktım! Bana ne yapacaklarını, nasıl acı çecktireceklerini bilmiyorsun!”

“Seni cezalandırmak veya kurtarmak benim hedefim değil,” dedi Hope. “Hayatım seninkiyle yeterince uzun süredir çakışıyor. Burası ayrılmamız gereken nokta.” Hope ona sırtını döndü.

Teltho Kan’ın yüzü öfkeyle çarpıldı. “Hayır...” Hope’un kılıç tutan eline doğru atıldı.

“Hope!” Red’in sesi bir çan gibi yankılandı.

Teltho Kan’ın parmakları Hope’un el eklemlerini sıyrıp geçtiği anda bir atma bıçağı Kan’ın gözüne saplandı ve adam yere düştü.

Hope kendi eline baktı ve eklemlerinin kuruduğunu, küçüldüğünü, çekildiğini ve çürümeye başladığını gördü. Kılıcı gürültüyle yere düştü.

Hope, Red’in kendisine seslendiğini duyabiliyordu. Sonunda gelmişti. Kendi tercihiyle. Eli sancıyla bükülürken Red kendi seçimiyle ona katıldığı için içinde bir sevinç vardı. Aynı zamanda bir yanı da Teltho Kan’ın ona nasıl bir tuzak kurduğu konusunda dehşet içindeydi.

Ama sonra sancı, başka her türlü düşünceyi yok edecek şekilde bedenini ele geçirdi. Red’in bıçağı biyo-büyücü öldürmüş ve süreci biraz yavaşlatmıştı ancak durdurmamıştı. Çürüme Hope’un parmaklarına yayılıyordu. Her birinin tek tek

öldüğünü hissediyor, her ölen parmak kolu boyunca ve kafatasının içine kadar uzanan bir acı dalgası yaratıyordu.

Red ona doğru koşuyordu. Brigga Lin de öyle. Çürüme hızlıydı. Onlardan önce Hope'un işini bitirecekti. Zamanında yetişseler bile zaten ne yapabilirlerdi? *Brigga* ne yapabilirirdi? Hope sarsıldı ve görüşü koyulaşmaya başladı. Acı ve çürüme avuç içinden yukarıya doğru tırmanırken kendisinin de kayıp gittiğini hissediyordu.

"Hope!" diye bağırdı Red.

Ama Hope, Red'e bir söz vermişti. Vazgeçmeyecekti. Asla. Bunun tutmaya değer bir yemin olduğuna karar verdi.

Kendisini yoğunlaşmaya zorladı. Eline baktı. Kıvrılmış ve kararmış haldeydi, cerahat sızdırıyordu. Çürüme el bileğine doğru çıkıyordu. Hope dizlerinin üstüne çöktü ve iyi olan eliyle *Song of Sorrows*'u aldı. Sonra kılıcı indirip çürümekte olan elini bileğinin hemen üstünden kesti.

Çürüme gitmişti. Artık yavaş ve yıkıcı ölümünü hissetmiyordu. Onun yerine ön kolunun kökünden kan fişkırdıkça keskin, sıcak bir acı dönüşüyordu. Etrafındaki zemin bir anda kanla yapış yapış olmuştu. Kan akışını yavaşlatmak için kol yenindeki kayışı iyice sıktı. Sonra eskiden elinin olduğu boşluğa baktı. İşte o zaman nihayet çığlık attı.

O sırada Red yanına gelmişti ve Hope onun sıcak kucağına düştü.

"Ah, Tanrım, Hope, çok üzgünüm, çok üzgünüm!" Red onu tutarken terli eli de soğuk yanağına baskı yapıyordu. "Her şey yoluna girecek, bunu düzelteceğiz."

"Geldin," dedi Hope bilincini yitirmemeye çalışarak.

"Buradayım. Uzakta duramazdım. Ne olursa olsun."

Hope belli belirsiz gülümsedi. “Söz verdiğimiz gibi. Sen ve ben. Hope ve Red. Ne olursa olsun.”

“Bu doğru,” dedi Red, gözyaşlarının arasından gülümseyerek.

“Seni tamir edebilirim,” Brigga Lin, Hope’un kesik kolunu ellerinin içine aldı. “Bunu şimdilik dağlamama izin ver, daha sonra malzemelerim olduğunda iyileştiririm.”

Artık konuşamayacak kadar güçsüz olan Hope başını salladı.

Brigga Lin, kolun kanayan kısmını dudaklarına götürdü. Merkezdeki beyaz kemik ışıltısını nazikçe, neredeyse çok saygılı bir şekilde öptü. Sancı bedenini terk ederken ve yerini serin ve rahatlatıcı bir şeye bırakırken Hope titredi.

Toz kadar eski bir ses, “Bakın hele,” dedi. “Anlaşılan Telt-ho Kan haklıymış.”

Hope başını Red’in kucağından güçsüzce kaldırdı ve merdivenlerden odaya kaynayan yeni bir asker birliğinin geldiğini gördü. Silahlarını üçünün üzerine doğrultmuş halde onları bir çemberin içine almışlardı.

“Biyo-büyücülük Konseyine hoş geldiniz,” dedi aynı ses. Hope sesi konsey odasının uzak ucuna doğru takip etti ve kapüşonlu beyaz cüppeler içinde, elleri birbirine kenetli, yüzleri gizli halde hareketsizce duran bir dizi adam gördü.

—

Askerlerin silahları üzerlerine doğrultulmuşken Red, Hope’u sıkıca göğsüne bastırdı ve kollarını korumacı bir tavırla etrafına doladı. Elini kurtarmakta yeterince hızlı olamamıştı. Bedeli ne olursa olsun, geriye kalanını koruyacaktı.

“İşte buradasınız,” Brigga Lin odanın öbür tarafındaki biyo-büyücülere baktı. Burnundaki kan lekesini sildi ve yavaşça ayağa kalktı. “Endişelenme, Bleak Hope. Bu işi bitireceğim.”

Ellerini havaya kaldırdı ve bir dizi akıcı hareketi öyle hızlı yapmaya başladı ki Red’in gözleri bile neredeyse takip edemiyordu. Sonra kollarıyla biyo-büyücü hattına doğru süpürme hareketi yaptı.

Adamların etrafındaki hava hafifçe dalgalandı, ama başka bir şey olmadı.

“Bizim için gerçek bir tehdit olsan yaşamana izin verir miydik sanıyorsun?” diye sordu ortadaki adam, az önce duydukları tozlu sesiyle ama şimdi içinde bir parça eğlenmişlik de seziliyordu.

Brigga Lin, bütün karanlık kibri yok olarak bir adım geriledi.

“Yaşamama izin vermek mi?”

“Elbette. Seni beslesinler diye aşağıya gönderdiğimiz o zavallı ruhlar sadece, dişi bir Vinchen’in varlığından sana bahsetmelerini istediğimizi biliyorlardı. Buna karşı koyamayacağını biliyorduk. Onları öldüreceğini, kaçacağını ve dişi Vinchen’i arayacağını da biliyorduk. Senin kışkırtmanla dişi Vinchen bize direkt saldırarak cesareti toplayacaktı. Ve Teltho Kan, o kırmızı gözlü gencin onsuz böyle bir şeye kalkışmanıza izin vermeyeceğinden emindi. Ne yazık ki Teltho Kan haklı olduğunu görecektir kadar uzun yaşamadı. Bu başarı nihayetinde onu konsey üyesi yapabilirdi.”

“İşte, beni yakaladınız.” Kucağında hâlâ Hope olan Red uzanıp bir atma bıçağı aldı. “Ama sanırım bunu yaptığınıza pişman olacaksınız. Büyüyü engelleyebilirsiniz ama bakalım çeliği engelleyebiliyor musunuz?”

“Hepimizi birden öldüremezsin.”

“Bizi her şekilde öldüreceksiniz, dolayısıyla ben de alabil-
diğim kadarınızı yanımda götürürüm.”

“Tam tersine, seni öldürmek istemiyoruz. Eğer bize savaşı-
madan teslim olmayı kabul edersen Vinchen savaşçısını ser-
best bile bırakacağız.”

“Yalan söylüyorsunuz.”

“Bizim yalan yeteneğimiz yoktur.”

Red, Brigga Lin’e baktı.

Brigga Lin, “Biyo-büyücüler yalan söyleyemezler,” diye doğ-
ruladı. “Doğru olmayan cümleler kurmak gücümüzü zayıflatır.”

Red, biyo-büyücü konseyine tekrar döndü. “Hope’un git-
mesine izin mi vereceksiniz? Hiçbir kısıtlama olmadan? Onu
sonradan avlamaksızın?”

“Eğer Stonepeak’ten ayrılıp bir daha asla geri gelmezse ona
asla direkt olarak zarar vermeyeceğiz.”

“Neden?” diye sordu Hope, hırıltılı sesiyle. Kesik kolu di-
ğerinin altına sıkıştırılmış halde kalkıp oturmak için mücadele
etti. “Ona ne yapacaksınız?”

“Eğiteceğiz. Tam potansiyelini fark etmesi için yardım ede-
ceğiz,” dedi sesi damlayan yağa benzeyen başka bir biyo-bü-
yücü. “İmparatorluğumuzu kurtarmakta çok önemli bir ele-
ment olacak.”

“Bende bu kadar özel olan nedir?” diye sordu Red.

Bir anlık duraksama oldu.

“Belki bütün gerçeği bilse bizimle işbirliği yapmayı daha
çok isteyecektir,” dedi sesi yağa benzeyen biyo-büyücü.

Sesi paslı metal gibi olan bir diğeri, “Ya da belki daha gö-
nülsüz olacaktır,” dedi.

“Göreceğiz,” dedi tozlu ses. “Genç adam, sen neredeyse

yirmi yıldır süren bir deneyin son noktasısın. Soluyanlarda cinsel istek ve özgüven yaratan bir madde geliştirdik. Aynı zamanda yüksek derecede bağımlılık yapıcıydı ve tekrar tekrar kullanıldığında ölümcüldü. Bu maddenin adı *Coractulous spucaceas* idi. Sen büyük ihtimalle onu mercan baharatı olarak biliyorsun.”

“Bekleyin,” dedi Red. “Mercan baharatını siz mi icat ettiniz? Uyuşturucu olan?”

“Sadece keyif verici, bağımlılık yapmayan bir uyuşturucu gibi etkisi vardı. Asıl amacıysa kadın kullanıcıların henüz doğmamış bebeklerini daha ana rahminde ve bu tür şiddetli değişikliklere karşı savunmasızken başkalaştırmaktı.”

“Başkalaştırmak mı?” diye sordu Brigga Lin.

“Onların reflekslerini ve el göz koordinasyonlarını normal bir insanınkinden çok daha üst seviyeye çıkaracaktı. Aynı zamanda bu çocukları kırmızı gözlü olarak işaretleyecekti ki onları kolayca tanıyabilelim. Ama bulduğlarımızın hiçbirisi bir aydan uzun yaşamadı. Hiç hayatta kalan olmadığını sanıyorduk, bu yüzden deneyimizi başarısız olarak kabul ettik. Teltho Kan seni görünceye kadar.”

“Benim gibi birinin gelme ihtimaliyle sayısız hayatın harcadığını mı söylüyorsunuz yani?” diye sordu Red.

“İnsanları uyuşturucuyu kullanmaya zorlamadık. Çoğunluğumuz özellikle bu konuda çok ısrarlıydı.”

Yağlı ses, “Her zaman bir seçim unsuru olmalıdır,” dedi.

“Yani benim bütün hayatım, ellerimi çok iyi kullanıp çok iyi nişan alabilmem bundan mıydı? Bunu yapan mercan baharatı mıydı?”

“Doğru.”

“Ve Teltho Kan,” dedi Hope. “O bunu yoğunlaştırdı.”

“Evet. Süjenin tam kabiliyeti bir biyo-büyücü tarafından açılıncaya kadar beklemede kalır.”

“Ona neden ihtiyacınız var?” Hope güçlükle dizlerinin üstüne oturdu. “İmparatorluğu neyden koruyacak?”

“Bunu sana söyleyemeyiz. Sadece şu kadarını söyleyebiliriz ki bu, bizim gücümüzün tek başına yüzleşemeyeceği kadar büyük bir tehdit.”

“Yani size yardım etmeyi kabul edersem,” dedi Red, “Hope’un gitmesine izin mi vereceksiniz?”

“Evet.”

“Brigga Lin ne olacak?”

Bir duraksama oldu.

“Sapkınlığı yüzünden cezalandırılmalı.”

“Yani ölünceye kadar işkenceden bahsediyorsunuz, değil mi?”

Yine bir duraksama oldu.

“Evet.”

Red’in yüzü sertleşti. “O halde onun da Hope’la beraber gitmesine izin vermenizi istiyorum.”

“Neden? Sana ne ifade ediyor ki?”

Red, Brigga Lin’e döndü. Brigga da aklı karışmış halde ona baktı. Hatta belki şoke olmuştu. Red onu suçlamıyordu. Ne de olsa bu işe kısmen onun yüzünden bulaşmışlardı. Ancak şu an en önemli şey bu değildi. Bu geçmişte kalmıştı ve artık değiştirilemezdi. Değiştirilebilecek başka bir şey vardı.

Brigga Lin’e sessizce, “Onu tamir et,” dedi. “Ona yardım et. Şu andan itibaren. Ben olamadığımda yanında sen olacaksın. Anlaştık mı?”

“Ben...” Brigga, Red’e neredeyse huşu içinde bakıyordu.

“Evet. Olacağım. Evrensel Tanrının gerçekliği üzerine yemin ederim ki son nefesime kadar ona hizmet edeceğim.”

“İyi,” dedi Red.

“Red, hayır, lütfen bunu yapma.” Hope zorla ayağa kalktı, acıdan yüzünün rengi atmıştı. Sallanınca Red onu yakaladı. “Lütfen kaderini onların eline teslim etme.”

Red kollarında Hope’u tutarken zorla gülümseyerek, “Dinle, eski dostum,” dedi alçak sesle. “Her şey gayet net. Ya ikimiz de bugün ölürüz ya da ayrı ayrı yaşarız.”

“Red...” Hope’un yüzü çarpılmıştı. “Keşke ben...”

“Hey, sadece kısa süreliğine.” Hope’un ne demek üzere olduğunu bilmiyordu ama şu anda bu cesur yüze zar zor tutunabiliyordu. Üstüne gelecek tek bir şey onu yıkabilirdi.

Hope’u nazıkçe Brigga Lin’e devretti. “Gemisinin adı *Lady’s Gambit*. Onu arkadaşlarımızın yanına götür. Ve elini tamir et.”

Brigga Lin dimdik ayakta durdu ve kısaca baş salladı. “Yapırım,”

Red, Biyo-büyücü Konseyine döndü. Ortada duran Biyo-büyücü elini havaya kaldırdı ve askerler iki yana çekilerek merdivenlere giden kapının önünü açtılar.

Hope doğruldu ve silkinerek Brigga’nın desteğinden kurtuldu. Red’e son bir bakış attı, sonra dönüp yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladı. Brigga Lin hemen arkasından gidiyordu, tökezlerse hemen yakalamak üzere ellerini Hope’a doğru uzatmıştı. Bu son sahne Red’in içini onların iyi olacağına dair az da olsa rahatlatmıştı.

Onlar görüş alanından tamamen kayboluncaya kadar izledi. Sonra kapüşonlu ve yaşlı adamlar sırasına geri döndü. “Pekâlâ, sizi yaşlı sürüngenler. Tamamen sizinim.”

Lady's Gambit'e dönüş, uzun bir yürüyüşü. Vardıklarında güneş tepeye çoktan tırmanmıştı. Hope saraydan yardım almaksızın ayrılmakta ısrar etmişti ama şimdi ağırlığının büyük kısmını alını terden sırlıklam olan Brigga Lin'e veriyordu.

Anlaşılan tayfa bütün gece uyumadan çalışmıştı, çünkü Hope görünür görünmez gemiden atlayıp birbirleriyle tartışarak iskelede ona doğru koştular.

"Red nerede?" diye sordu Sadie.

"Senin lanet *elin* nerede?" diye sordu Nettles.

Etraflarında toplanan endişeli insanları görünce garip bir şekilde ürken Brigga Lin, "Be...ben onu onarabilirim," diye kekeleydi. "Red bunu yapacağıma söz verdirdi."

"Lanet olası *Red* nerede?" dedi Sadie yine.

"Onu aldılar, Sadie," dedi Hope güçsüz sesiyle. "Bizim Red'imizi aldılar."

Sadie'nin rengi attı, ağzı sıkılaştı. "Şu aptal, aptal çocuk."

"Onun... gelmesini... istemedim..." Hope'un gözleri yine karardı ve zemin üstüne doğru çullandı. Metalin çarpma sesini duydu ve iki güçlü el onu yakaladı. Hope, Filler'ın büyük, açık suratına baktı.

“Seni tuttum, Kaptan,” dedi Filler.

“Filler...” Hope’un sesi takıldı. Parmakları Filler’in tüylü yanağında hafifçe dolaştı. “Bizi kurtardı. Karşılığında kendini onlara verdi.”

“O halde gidip onu geri almamız gerek, değil mi, Kaptan?” Filler, Hope’u gemiye ve kaptan üssüne taşıdı. Attığı her adımda metal tıkırtısı vardı ve Hope onun Alash’la beraber tasarladıkları metal desteği kullandığını fark etti. Filler, Hope’u ranzaya yatırdı.

Alash, Brigga Lin’e, “Onu nasıl tamir edebilirsin?” diye sordu.

“Ben bir Biyo-büyücüyüm... *öyleydim.*”

Grup öfkeli haykırımlarla ayağa kalktı.

“Ama *artık*” –Hope kendi başına oturacak gücü toplarken sert sesiyle araya girdi– “Artık o, bizden biri. Anlaşıldı mı?”

Hepsi sessizleştiler.

Sonra Kayıp Finn, “Kaptanı duydunuz,” dedi. “Şu anki durum bu.”

Hope, elini Finn’in omzuna koydu. “Teşekkür ederim, Bay Finn.”

“Peki, onu nasıl tamir edeceksin?” diye sordu Alash.

“Onun yerine koyacak bir uzva ihtiyacım var,” dedi Brigga. “Belki bir hayvanınki...”

Aklına Ranking, baykuş insanlar, dönüştürülmüş askerler gelen Hope, “Hayır! Hayvan parçaları olmaz!” diye patladı. Onunla ilgili hiçbir şey istemiyordu. Filler’in metal diz desteğini işaret etti ve Alash’a döndü. “Sen bana bir şey yap.”

Alash’ın gözleri kocaman açıldı ve sonra yüzü ciddileşti. “Hemen, Kaptan. Bunu kendim düşünmeliydim.”

“Hemen düşün,” dedi Hope.

—

Sonraki birkaç gün boyunca Hope’un bilinci kapanıklıkla açıklık arasında gidip geldi. Brigga Lin sık sık gelip kan kaybından sonra ona iyi geleceğini söylediği pis kokulu iksirler içirdi. Filler ve Alash ölçüler almak veya tasarladıkları protez elementini onunla tartışmak için ara sıra içeriye geldiler.

Hope kendini yeterince iyi hisseder hissetmez Sadie ve Nettles’a, Red’in onu bir gecede bir değil iki kez nasıl kurtardığının bütün detaylarını anlattı.

“Yani onu öldürmeyeceklerinden ve işkence etmeyeceklerinden emin misin?” diye sordu Sadie.

Hope başını iki yana salladı. “Ondan sanki imparatorluktaki en önemli insanmış gibi bahsediyorlardı.”

“Ama o biyo-büyücülerin neler yapabileceklerini biliyorsun,” dedi Nettles. “Ona bir şey yapacakları son derece kesin.”

Hope bunu biliyordu. Biyo-büyücü konseyini tek başına yemeyeceği de gün gibi aşikârdı.

Onlar gittikten sonra Hope ranzasında uzandı, solmakta olan güneşin sarı ışığı kapı açıklığından geliyordu. Daha önce kaptan üssünde kalmaktan her zaman kaçınmıştı ve şimdi bunun nedenini biliyordu. Bu küçük, derli toplu odada oturmak ona kaybını hatırlatıyordu. Carmichael’dı bu, elbette. Ama bu ona sırasıyla Hurlo’yu ve anne babasını hatırlatıyordu. Şimdi de Red. O son andaki halini, sanki zorlama olduğunu anlayacak kadar onu tanıımıyormuş gibi ettiği tebessümü hâlâ görebiliyordu. İçinde daha önce hissetmediği bir acı dalgası yükseldi. Onu çoktan özlemişti ve canını daha önce kaybettiklerinden çok daha fazla acıtıyordu.

Filler'in söylediklerini hatırladı: *O halde gidip onu geri almamız gerek, değil mi?* Filler haklıydı. Biyo-büyücülerin Hope'un elinden aldığı ve Hope'un da hâlâ geri alabileceği tek insandı Red. Sadece bunu nasıl yapacağını bulması gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra Brigga Lin yeni nahoş toniğiyle içeriye geldi. Bu seferki Hope'u uyuşturmuştu ve kısa süre sonra uykuya daldı. Rüyasında o ve Red saray duvarlarının dışında yeniden beraberlerdi. Red ona o tatlı, hüzünlü haliyle bakıyor ve *Bir şansımız var*, diyordu. *Ne istersek o olabiliriz*.

Hope uyandığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

—

Ertesi gün Filler ve Alash, herkesi Hope'un kabinine topladılar ve protezi gururla sundular. Ok mekanizmasını dönüştürüp deri kol kılıfı yapmışlardı ve bunun üzerine eskiden el bileğinin olduğu yere bir menteşe takmışlardı. Sonra menteşenin ucuna, kılıcını tutabileceği büyüklükte bir kıskaç sabitlemişlerdi.

"Şimdi biraz karmaşık kısma geliyoruz," dedi Alash. "Menteşe, istediğin her yöne dönebilir." Kıskaçı döndürerek bunu gösterdi. "Ve sen isteyince gerektiği yerde de kilitlenir."

"Buraya kadar kulağa iyi geliyor." Hope, Filler'in kılıfı dikkatle kolunun üstünden kaydırıp yerine kayışla bağlayışını seyretti.

"Bu kısımdan hoşlanmayacaksın," dedi Alash. "Filler'la birlikte onun dizi için tasarladığımız yakala-bırak mekanizmasının aynısını kullandık ama sen bunu diğer elinle kontrol etmek zorundasın."

Hope başını iki yana salladı. "Öbür elime ihtiyacım olacak. Farklı bir yol bulun."

“Başka yolu yok.” Alash’ın yüzü çaresizlikten kıpkırmızı oldu.

“Belki ben yardım edebilirim?” dedi Brigga Lin.

“Hayvan parçaları yok,” dedi Hope.

“Yok,” diye onayladı Brigga Lin. Elini Filler’a uzattı, o da bir şey demeden Hope’un kol kılıfını Brigga’ya uzattı. Brigga metal kabloları işaret etti. “Bu mekanizmayı iyice anlamama yardım edin. Görünüşe göre bu hat boyunca ayarlanabilir esneme gerilimi olursa gerektiği yerde ve zamanda menteşe baktığı yöndeki herhangi bir noktada kilitlenecek, öyle mi?”

“Evet,” dedi Filler. “Ama bu gerilimi diğer elini kullanmadan nasıl ayarlayacaksınız?”

“Bunu onun tendonlarına kaynaştırarak. O zaman bileğini çevirmek için kullandığı reflekslerle bunu da kontrol edebilir. Karşılaştırılabilir bir hareket.”

“Bir insanla makineyi birleştirmek mi?” diye fısıldadı Alash, aynı anda hem büyülenmiş hem de şoke olmuştu.

“Yap şunu,” dedi Hope.

“Süreç yoğun şekilde acılı olacak,” dedi Brigga Lin. “Belki tam sağlığına kavuşman için biraz daha beklesek iyi olur.”

“Şimdi yap!”

Brigga, Filler’a baktı. O da çaresizce bakışlarına karşılık verdi. “Kaptanı duydun.”

“Pekâlâ,” dedi Brigga Lin, kuru ve sağduyulu bir şekilde. “Dişini kırmaması veya dilini ısırp koparmaması için ağzına deri bir kayış verin.”

Filler belindeki kemeri çıkardı, ikiye katladı ve Hope’a uzattı. Hope kemeri alıp ısırды, sonra Brigga Lin’e başını salladı.

Acı, kendi elini kestiği zamankinin iki katıydı. Etinin derinliklerinde çukur kazarak ilerliyor ve kolundaki her kasın içine metalin sokulduğunu hissedinceye kadar kıvrılıyordu. Kemerin içinden sesi kısılınca kadar çığlık attı. Ama bayılmadı. Bayılmayı reddediyordu. Her korkunç şeyi gördüğü gibi bunu da baştan sona kadar görecekti. Acı çekenin kendisi olması bir fark yaratmazdı. Sonra Alash ve Filler mekanik oranı tamamladılar. Ve hepsi bitti.

Hope ranzadan yavaşça kalktı ve sağlam eliyle kendini kenarda dengede tuttu. Yeni elini havaya kaldırdı ve tatmin duygusuyla seyretti. “Geniş bir yere ihtiyacım var.”

Yavaşça kapıya doğru gitti. Filler yardım önerdi, ancak Hope başını iki yana sallayıp kendi başına devam etti. Kıç güvertesine çıkınca alçak sesle, “Kılıcım,” dedi.

Hepsi dikkatle peşinden gelmişti. Nettles kılıcını eline verdi, sonra diğerlerinin yanına geri çekildi.

Hope kılıcın kabzasını kısıp sıkıca tutturdu. Kolunu bük-tü ve Song of Sorrows gece göğünü kesti. Hâlâ şarkı söylüyordu, ancak şimdiki tonu farklıydı. Daha karanlıktı, evet, ama aynı zamanda daha pürüzsüzdü. Kılıcı bir yana, sonra da öbür yana savurdu; uzun, hüznünlü bir uğultu çıkaracak şekilde pür-rüzsüz bir sekiz rakamı işareti yaptı. Sonra bileğini bük-tü ve kılıç bir noktada, ucu yukarıyı gösterecek şekilde kilitlendi. Her zamankinden çok kendi parçasıymış gibi hissettiriyordu. Gülümsedi ve kılıcı kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Yansımasında tayfasının arkasında durduğunu gördü.

Kılıcını indirip tayfasına doğru döndü.

“Hayatımı şu anda ölmüş olanların intikamına adadım.” Başını iki yana salladı. “Bu artık benim için pek anlam ifade etmiyor.”

Buradan nereye varacağını kavrayamadan hepsi birbirlerine baktı. Hope onları suçlamıyordu.

“Red’i geri alacağım,” diye devam etti. “Biyo-büyücülük Konseyini doğrudan yenemem. Henüz değil. Bu yüzden onların uzantılarına saldıracağım. Parça parça doğrayacağım, her seferinde bir biyo-büyücü veya imparatorluk gemisi. Gerekirse özgür Red’den başka hiçbir şey ayakta kalmayıncaya kadar bu imparatorluğu yerle bir edeceğim. Daha iyi bir şey kendi yerini alabilsin diye her şeyi silip süpüren karanlık bir karmaşa fırtınası olacak.”

“Hope...” dedi Sadie.

“Hope yok. Artık kalmadı. Şu andan itibaren beni Dire Bane olarak bilecekler.”

Her birinin yüzüne sırayla baktı. Sadie, Kayıp Finn, Filler, Nettles, Alash ve Brigga Lin. “Benimle misiniz?”

Tek dizinin üstüne ilk çöken Nettles oldu. “Dire Bane, halkın şampiyonu ve imparatorluğun musibeti, ben seninleyim.”

Diz çökerken menteşesi gıcırdayan Filler hemen onu izledi. “Ben seninleyim.”

“Ben şiddetten nefret ederim,” dedi Alash diz çökerken, “ama eğer kuzenim bu sayede kurtulacaksa, ben seninleyim.”

“Sessiz bir emeklilik umuyordum,” dedi Sadie. “Ama sanırım bundan zaten hemen sıkılırdım. Seninleyim. Yalnız diz çökmeyeceğim. Tekrar ayağa kalkamam.”

“Sadie seninleyse ben de seninleyim,” dedi Kayıp Finn. “Ayrıca bu gemiye biraz âşık oldum. Ve yapacağımız şey korsanlıksa içine gülle toplarının yerleştirilmesi gerekiyor.”

Hope tayfanın en yeni üyesi olan Brigga Lin’e döndü.

“Red, bana yardım edeceğine dair sana söz verdirdi. Ve ettin.

İzlemeyi planladığımız bu yol zor olacak. Eğer şimdi ayrılmak istersen yeminini tuttun sayarım.”

Brigga Lin’in karanlık gözleri okunamıyordu. “Red’in neredeyse hiç tanımadığı halde –aslında benden nefret etmek için sebebi varken– benim hayatım üzerine pazarlık yaparken gösterdiği cömertlik hayatımda gördüğüm en nazikçe şeydi. Red özgür kalıncaya veya ben ölünceye kadar yeminimi tutulmuş sayamam.” Eğilerek selam verdi.

Hope kılıcını yeri gösterecek şekilde döndürdü ve ucunu güvertenin tahtasına yasladı. “O halde bizler korsanız. Ve yolumuza kim çıkarsa başına dert oluruz.”

—

Red pencerenin önünde durmuş Stonepeak’in çatılarının tepesinden bakıyordu. Şu ana kadar ne kadar uzağı görebildiğini fark etmemişti. *Lady’s Gambit*’i peşinde imparatorluk gemileri olmaksızın denizin üstünde süzülürken izledi.

“Pekâlâ, sanıyorum sözünü yerine getirdin,” dedi.

“Sence seninle işimiz bittiğinde onu hatırlıyor olacak mısın?” diye sordu tozlu ses. “Hatta hâlâ *sen* olacağını düşünüyor musun?”

Red, yanından hiç ayrılmayan ve görünüşe göre yiyeceğe veya uykuya ihtiyaç duymayan kapüşonlu figüre bakmak için döndü. “Başka ne olabilirim?”

Biyo-büyücü kapüşonunu geriye doğru çekince üzerinde sarayın durduğu kaya kadar sert ve pütürlü bir yüz ortaya çıktı. Neredeyse hiç kıpırdamayan taş dudaklarla. “Seninle işimiz bittiğinde,” dedi, “bir adam bile olmayacaksın. Sadece ölümün bir gölgesi olacaksın.”

TEŞEKKÜRLER

Deniz benden sol elimin bir parmağını aldığında altı yaşındaydım. Bu beni teknelerden ve denizcilikten ebediyen korkutabilecek bir tecrübeydi. Ama büyükbabam, John Kelley, bunu duymak bile istemedi, aksine bende öyle şiddetli bir okyanus sevgisi uyandırdı ki bugüne kadar sorunum ne olursa olsun, herhangi bir şekilde denize açılmışsam her zaman huzur bulabildim. Büyükbabam, ayrıca Laura Teyze, Peter Dayı, ben burada, denizden çok uzakta oturmuş sadece okyanus hayalleri kurarken yelkencilik geleneğini sürdürmekte olan kuzenlerim Alex ve Liz olmasalardı bu kitabın mümkün olmayacağını söylemenin az bile geleceğini hissediyorum.

Aynı zamanda en başından beri bu kitabın destekçisi olan arkadaşım ve yazar dostum Stephanie Perkins'e ne kadar teşekkür etsem azdır. İster amigo, ister eleştirmen veya iş bilen meslek danışmanı olsun, onun katkıda bulunduğu her şeye büyük minnet duyuyorum.

"Hey, ben yetişkinler için bir kitap yazmak istiyorum!" dediğimde son derece gözü pek ve hevesli davranan ajansım Jill Grinberg'e teşekkür etmek istiyorum. O ve JGLM'de ekibin

geri kalanı beni hâlâ hayrete düşürüyor ve onları kendi tarafımda görmekten son derece memnunum. Benden sürekli talepleri olan editörüm Devi Pillai'ye teşekkürler. Biliyorum, bir gün beni ağlatmayı ümit ediyor ve ben de bunun için ona git-tikçe daha çok değer veriyorum.

Herbert Asbury'nin yazdığı *New York Çeteleri: Yer Altı Dünyasının Resmi Olmayan Tarihi* adlı mükemmel kitap için teşekkür etmemek gaflet olur, zira New Laven'daki çete kültürünün büyük bir kısmına ve özellikle de Keçi Sadie karakteri-ne esin kaynağı olmuştur. Söylentilere göre (hatta bazıları yarı doğrudur) Sadie, Hudson nehir kıyısında kısa bir süreliğine de olsa terör estirmiş gerçek biriydi. Gerçek veya söylenti, bu "kargaşa sanatçısına" teşekkür borçluyum.

JON SKOVRON, Viking Penguin yayınevinden çıkan genç-yetişkin romanları olan *Struts & Frets*, *Misfit*, *Canavar Oğlan* (*Man Made Boy*) ve *Bu Kusurlu Mükemmel Dünya* (*This Broken Wondrous World*) kitaplarının yazarıdır. *ChiZine* ve *Jim Bean's Universe* gibi kısa hikâyeleri bazı yayınlarda ve yakın zamanda HarperCollins yayınevinden çıkan *Defy the Dark* ve Harlequin Teen'den çıkan *GRIM* gibi antolojilerde basılmıştır. Kendisi iki oğlu ve iki kedisiyle beraber Washington D.C.'nin hemen dışında yaşamaktadır.

GÜÇ & İNTİKAM

FIRTINALAR İMPARATORLUĞU -1

Vahşi denizlerin ötesine uzanan parçalanmış bir imparatorlukta, iki asi varlık ortak bir amaç keşfeder.

Köyü imparatorun mistik hizmetkârları olan biyo-büyücüler tarafından katledildiğinde hayatta kalan tek kişi adını kayıp köyünden alan Hope isimli kızdır. Hope, usta bir Vinchen savaşçısı tarafından gizlice eğitilir ve bu onu sadece intikam için yaşayan biri haline dönüştürür.

New Laven'ın bakımsız sokaklarını evi olarak benimseyen yetim Red ise, eski bir yeraltı paralı askerinin evlatlığı olarak hırsız ve dolandırıcı olarak eğitilmiştir. Birbirine zıt gibi görünen iki asi varlığın yolları, kana susamış bir çete liderinin Laven'ın tüm mahallelerini ele geçirmek istemesiyle kesişir. Bu beklenmedik ittifakın her ikisi için de nelere mal olacağını hiç kimse tahmin dahi edemez.

"Büyüleyici! Skovron gösterişli dövüşler ve sihirle dolu bir evren inşa ediyor."

Library Journal

"Skovron, canlı karakterler yaratma ve olağanüstü durumları tasvir etme konusunda olağanüstü bir yetenek sergiliyor."

Publishers Weekly

"Gerektiğinde vahşi, yeri geldiğinde aldatıcı bir şekilde hassas ve baştan sona aksiyon dolu."

Sam Sykes (Aeons' Gate kitabının yazarı)

ISBN 978-625-448-993-8

